

Không Thị Tầm? Chém!

Contents

Không Thị Tầm? Chém!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	46
11. Chương 11	52
12. Chương 12	58
13. Chương 13	63
14. Chương 14	68
15. Chương 15	75
16. Chương 16	80
17. Chương 17	86
18. Chương 18	91
19. Chương 19	96
20. Chương 20	100
21. Chương 21	106
22. Chương 22	111
23. Chương 23	116
24. Chương 24	121
25. Chương 25	126
26. Chương 26	131
27. Chương 27	136
28. Chương 28	139
29. Chương 29	144
30. Chương 30	150
31. Chương 31	154
32. Chương 32	158
33. Chương 33	164
34. Chương 34	169
35. Chương 35	173
36. Chương 36	177
37. Chương 37	184
38. Chương 38	188
39. Chương 39	194
40. Chương 40	199
41. Chương 41	203

42. Chương 42	208
43. Chương 43	212
44. Chương 44	217
45. Chương 45	222
46. Chương 46	227
47. Chương 47: End	231

Không Thị Tầm? Chém!

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, hàiAi đó: “Giường trẫm, cũng không phải lần đầu tiên người ngủ, còn không qua đây?”Ta:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-thi-tam-chem>

1. Chương 1

Chuyện thật ra là như thế này, Tiểu Hoàng mà ta nuôi có trộm một cái đùi gà nhà người ta, kết quả ta bị bắt vào ngục.

À, đương nhiên, trong quá trình đó có vài phần rất khúc chiết.

Chủ nhân đùi gà quyết không buông tha, muốn Tiểu Hoàng con ta trả cho hắn một cái chân[1].

– thuận tiện nói rõ, Tiểu Hoàng nhà ta không phải chó Tiểu Hoàng, là người (=||).

Đùi gà và chân người, sao có thể đánh đồng?

Đây không phải là chủ nhân đùi gà chiếm lợi lớn của ta sao? Hắn cũng thật đen tối!

Nhưng hiển nhiên chủ nhân đùi gà không biết đến điểm này. Hắn béo tròn, bụng to như cái bồ, nhìn bộ dáng như bảy tám tháng sắp sinh. Sờ một chùm râu chuột dưới cằm, rung đùi đắc ý: “Điều dân hoang dã! Phải giao cho huyện đại lão gia nơi đây thẩm vấn!”

Ta trợn mắt xem thường, tỏ ra khinh rẻ! Nếu là ba năm trước kia, ông đây không thể không tiến lên đạp nát bụng hắn. Tuy thẳng nhãi này cực lực giả nhãi nhận, nhưng không ai không biết rõ hắn là một tên du côn, gả em gái cho huyện đại lão gia làm thiếp, mới có chút uy thế hôm nay.

Cuối cùng, ông đây là người kinh thành chính tông, hắn mới là điều dân lớn lên ở xứ khí ho cò gáy này! Cả nhà của hắn đều là điều dân xứ khí ho cò gáy!

Đáng tiếc Tiểu Hoàng thật đáng thất vọng. Bị một đám gia đình như lang như hổ của anh vợ ỷ thế huyện đại lão gia nhào tới, hắn lại ôm đầu, ra sức chịu đánh, trong miệng còn cắn đùi gà không tha, hàm hồ hô

loạn, nghe vào ở bên trong tai ta, rõ ràng là: “Tiểu Dật... Cứu mạng!”

Nhìn cảnh này, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót. Ta vốn hẳn là nên chửi ầm lên, thuận tiện đứng lên chặt cái tay ăn trộm đùi gà của Tiểu Hoàng, sau đó lại hung hăng đập hẳn mấy cước, đánh thành một đầu heo, làm cho hẳn ngay cả cha mẹ là ai cũng không nhớ ra được.

Nếu là ba năm trước đây, đối với một trăm lẻ tám món ngự thiện của hoàng cung Đại Trần, Tiểu Hoàng còn muốn kén ba chọn bốn, rụt rè không chịu hạ đũa, nếu biết trước hôm nay đói khổ, không biết có thể quý trọng những ngày tốt lành trong quá khứ kia hay không?

Cho nên, Tiểu Hoàng thật ra là tiểu hoàng đế, họ Tần.

Hắn tồn tại thần kỳ tựa như Tấn Huệ đế^[2] mà trên sách sử nói “Dân không có cốc mễ^[3], sao không ăn thịt?”

Trong lòng ta vừa tức giận, bất bình nguyên rửa: ai bảo kén cá chọn canh, ai bảo người trộm đồ, ai bảo người chê cơm ta làm không thể ăn... Đúng là báo ứng! Người sớm biết hiện tại lưu lạc tới ngày này, năm đó lại hành hạ cung nữ thái giám khuyên ăn tới mỗi miệng gãy lưỡi? Vừa tiến lên, đá từng cái, đập ngửa mấy gia đình.

Ngày hôm nay mẹ của anh vợ ỷ thế huyện thái gia làm thọ năm mươi tuổi, anh vợ này mặc dù mang theo vợ con vào thành nhiều năm, nhưng mẹ già hẳn lại cứ mang ý nghĩ chất phác lá rụng về cội, khăng khăng không chịu chuyển chỗ ở.

Đại khái là Huyện thái gia quá mức sủng vị tiểu thiếp kia, bỏ tiền xây một toà nhà gạch xanh ngói trắng^[4] ở chỗ này cho mẹ vợ, vừa vặn cách mười mét với nhà rách cửa ta và Tiểu Hoàng.

Hôm nay vừa đúng hướng gió, ta bưng một mâm rau xào khét lên bàn, bốn bức tường hở trong nhà của chúng ta liền tràn ngập mùi thịt... Vì vậy Tiểu Hoàng men theo vị thịt rời nhà đi ra ngoài.

Chờ ta hồn dỗi bởi mấy muôi cơm nửa chín nửa sống, lại đuổi theo ra, Tiểu Hoàng đã ra tay, biến thành cục diện như bây giờ.

Anh vợ của huyện đại lão gia gần hai năm nay có thêm vài phần sĩ diện tại thị trấn, ước chừng là chưa từng chịu qua cơn giận không đầu này, thấy ta vô cùng lưu loát đập ngã bảy tám gia đình, trên mặt tròn béo lập tức giận thành màu gan heo, nhìn rất vui mắt, nhưng lời nói ra miệng thật chẳng thân thiện.

“Kêu tất cả mọi người trong nhà đi ra, nếu hôm nay ta không bắt hai gã quê mùa vào đại lao, ta liền viết ngược chữ Hà!”

Anh vợ ỷ thế này họ Hà.

Ta vừa suy nghĩ xem hán viết chữ Hà ngược lại sẽ ra chữ gì, vừa tay không vật lộn cùng mười gia đình xách côn cầm đao nhào lên. Kỳ thật cái này cũng không có gì, nhớ năm đó trên chiến trường ta đối mặt cũng không chỉ là vài quân lính tàn mạn, cầm thương dài, không như bây giờ... Khụ, hảo hán không đề cập tới quá khứ dũng mãnh, quên đi.

Kỳ thật cũng trách ta, hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch[5] – ngay cả tiền ăn cơm còn không có, nào có tiền mua lịch – đang lúc ta cao hứng đánh lộn, bên tai truyền đến “vèo” một tiếng, ta vô ý thức né tránh, nhìn theo hướng âm thanh, nhất thời thần hồn đều mất, ngốc đứng tại chỗ.

Ngay sau đó, chỉ cảm thấy trên đầu có một cổ xung lực, dây cột tóc liền rơi xuống, đầu tóc rối bởi xõa tung, Tiểu Hoàng thê lương kêu một tiếng: “Tiểu Dật...” Một dòng máu nóng liền từ trán của ta chảy xuống, thuận tiện dán ở mắt chó hận không thể mù của ta.

Người bắn ta một mũi tên, giờ phút này đang đường đường bước đến bên cạnh ta. Bộ dạng khiến cho ta động lòng giống như nhiều năm trước, lỗi lạc như ngọc, nhanh nhẹn bước tới.

Ta đứng ngơ ngác tại chỗ, vô ý thức sờ sờ khuôn mặt già nua của mình, trải qua ba năm đồng ruộng, không ngoài dự đoán ta già đi rất nhiều.

Người xưa gặp lại, quả nhiên càng thêm xấu hổ.

Mười gia đình phía sau ta chớp lấy cơ hội, loạn côn vung lên, lập tức đánh ta ngã trên mặt đất. Ta lão đảo, ngã xuống đám bụi, áp nửa bên mặt xuống mặt đất lạnh như băng, bộ dáng thập phần chật vật, trong tầm mắt, một đôi giày da hươu chế tác cực kỳ tinh tế chậm rãi tới gần.

Ừ, ba năm trước kia, trên chân ta cũng mang một đôi giày chế tác hoàn mỹ như vậy, chẳng qua hiện nay chân ta mang chỉ là một đôi giày rơm, đá lên người cũng thật sự không có lực. Khó trách ta lại thua.

Người nọ tới gần, cúi người xuống, sóng mắt luân chuyển, rồi lại thẳng người, không đếm xỉa tới nói: “Vũ huyện lệnh, người này là khâm phạm quan trọng đang bị truy nã, áp tải vào đại lao trông giữ, đừng cho hắn chết!”

Vũ Huyện lệnh theo sát phía sau hắn, ưỡn bụng còn lớn gấp đôi so với tên anh vợ, cung kính tiến lên, nịnh nọt nói: “Dạ, đại nhân! Hạ quan sai người áp giải hắn!”

Nghe nói hiện nay Đại Tề chính trị thanh minh, non sông an nhàn. Hắn già như vậy, béo như vậy, ngu xuẩn như vậy, lại cũng có thể làm quan? Ta cho rằng, thủ hạ của người kia không nên là loại quan này!

Có thể thấy được việc đời khó đoán!

Ta bị hai gã sai dịch nâng cánh tay, không chút khách khí lôi đi, đang thất tha thất thểu đi hai bước, Tiểu Hoàng liếm qua liếm lại khúc xương gà vốn đã bị gặm sạch sẽ trong tay mới lưu luyến ném đi, lau hai tay

đầy dầu mỡ nhào tới, nín chặt lấy vạt áo của ta, rống lớn nói: “Không cho phép mang tiểu Dật đi, mang hẳn đi, ai nấu cơm cho ta ăn?”

... Ta cực kỳ hối hận khi xưa rời đi hoàng cung Đại Trần, lại liều chết liều sống dẫn theo hẳn ra.

Ta ở bên cạnh đánh nhau với người vì một cái đùi gà, hẳn lại gặm đùi gà xem cuộc chiến, ý nghĩ trợ chiến cũng chưa từng có.

Hắn tỉ mỉ dò xét Tiểu Hoàng vài lần, rốt cục bình tĩnh hiểu ra, cười khê một tiếng: “Nguyên lai là bộ hạ a! Bọn thần nghĩ đến người đã táng thân trong trận lửa lớn tại Trần vương cung kia rồi!”

Khi hắn cười rộ lên, cặp con ngươi ôn nhuận kia thật là đẹp mắt, từ ái như nhìn anh em ruột thịt.

Kỳ thật cũng không trách mắt hắn vụng về. Hắn từ trước đến nay có bản lĩnh nhìn qua không quên, chủ yếu là người chăn nuôi như ta không quá mát tay, nuôi một thiếu niên trắng béo thành Tiểu Hoàng gầy như hôm nay, nghe thấy thịt liền hai mắt tối sầm, thích đến mức chẳng thể ngăn cấm. Hơn nữa quần áo tả tơi, nhìn thế nào cũng khó có thể tưởng tượng đây là thiếu niên Thiên Tử đã từng ngồi ở trên ghế rồng cao trong hoàng cung Đại Trần.

Tiểu Hoàng nghe nói lời ấy, mới tỉ mỉ dò xét hắn một phen, sau nửa ngày, kinh hỉ lên tiếng: “Thừa tướng gia ca ca! Thừa tướng gia Yến Bình ca ca!”

Ta càng xấu hổ muốn chết!

Hắn sao có thể lộ ra một bộ xa quê gặp bạn cũ, mà bạn cũ này chắc chắn cứu người ngu như hắn trong nước sôi lửa bỏng?

Cuối cùng kết quả chính là ta và Tiểu Hoàng đều vào nhà tù.

Thị trấn nho nhỏ, nhà tù kế hai chúng ta kín người hết chỗ, chỉ có hai người chúng ta được ở riêng một gian, mặt đối mặt có thể nhìn tới đối phương, tuy nhà tù rất thối, nhưng hiển nhiên xem như đãi ngộ dành cho khách quý.

Tiểu Hoàng từ trước đặc biệt bất bệ với ăn, mặc, ở, đi lại, ba năm này bị ta cường lực cải tạo, đã dưỡng thành mỹ đức thích ứng trong mọi tình cảnh, hẳn lại gặm đùi gà, ước chừng không quá đói, ngã đầu liền nằm ở trên đồng cỏ khô kia, không bao lâu liền khò khè ngáy âm âm, ngay cả chuột tìm ăn đêm trong lao đều bị tiếng ngáy của hắn làm sợ tới mức đi đường vòng.

Đáng thương trong bụng ta trống trơn, đói bụng đến muốn ngủ không được, đầu tuy đã được quán băng vải thô, nhưng cổ khô dưới thân có mùi lạ nói không nên lời, bóp cái mũi bị thương, mong đợi của phụ thân đối với ta lúc trước chính là lên được triều đình, làm quan chân chính. Không ngờ hôm nay ngược lại biến thành lên phòng khách, xuống nhà tù.

Đang đau khổ suy tư thức ăn trên bàn cơm trong nhà ba năm trước đây, một hồi tiếng bước chân xa xa, từ đường đá xanh trong lao mà đến, chân này bước nhanh nhẹn, ta nghe vào trong tai lại rất tỉnh táo, không khỏi mừng rỡ.

Người nọ đi tới gần, ta liên tục hô to, mừng rỡ: “Yến Tướng quân Yến Tướng quân, chết đói, nhanh lấy một ít thức ăn, chết đói ta người không thể báo cáo kết quả công việc.”

Bước chân hắn chậm lại, hiển nhiên không thể lý giải nguyện vọng hèn mọn của ta đây, càng không thể lý giải nhiệt tình mãnh liệt của ta từ đâu mà đến. Chỉ dùng một đôi con ngươi cô đơn bình tĩnh nhìn ta nửa ngày, đại khái cảm thấy ta thật sự không có thuốc nào cứu được rồi, mặt lạnh quất lớn: “An Dật, người không thể có đầu óc?”

Ta mờ mịt nhìn qua: “Ăn không được, sắp chết đói, có đầu óc để làm chi?”

Trên mặt hắn hiện ra thần sắc khinh bỉ, rõ ràng nhìn ta giống như ánh mắt ta nhìn đứa ngốc Tiểu Hoàng. Nhưng bởi vì Tiểu Hoàng kỳ thật không hiểu nhiều ánh mắt này, trước kia ta nhìn hắn, hắn tất nhiên nhào lên, liếm nước miếng lên mặt ta, không để ý ta cực kỳ bại hoại, cực chân thành cực thân mật cực ngu dốt biểu đạt vui sướng: “Tiểu Dật, ta biết rõ ngươi tốt nhất!”

Ta ghét bỏ lau lau nước miếng trên mặt, “Ta tốt chỗ nào?”

Biết rõ hắn kỳ thật một mực ngôn ngữ ngốc, căn bản nói không nên lời gì, nhưng vẫn cảm tức trong lúc vô tình bị hắn chiếm tiện nghi.

Hai mắt hắn tỏa ánh sáng, nắm chặt lấy từng ngón tay: “Nếu không có tiểu Dật, ta sẽ không không cách nào hoàn thành việc học Thái úy bố trí. Nếu không có tiểu Dật, trong điện trống rỗng, buổi tối ta ngủ sẽ sợ hãi. Quan trọng nhất là... Tiểu Dật thơm mềm, ôm ngủ thật thoải mái...”

Ta hỗn hển, hung hăng gõ một cái trên đầu rỗng của hoàng đế bệ hạ, hằm hằm quát: “Bệ hạ, thần không phải đồng tính!”

Hắn chớp một đôi mắt to trắng đen rõ ràng ngây thơ vô hại, không ngại học hỏi kẻ dưới: “Tiểu Dật, đồng tính là cái gì?”

2. Chương 2

Kỳ thật nhiều năm trước kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Yến Bình đỏ lên, vẻ bi phẫn nói: “An Dật, ta không phải đồng tính!”

Khi đó, móng vuốt mập mạp của ta một mực nắm chặt cổ tay mảnh dẻ của hắn, đem hết khí lực toàn thân, muốn kéo tiểu tử này đến bên cạnh ta, chết không chịu buông tay.

Lúc đó tiên hoàng Đại Trần còn sống trên đời, cung điện Đại Trần còn là một chỗ tốt đẹp trong lúc khói lửa nổi lên bốn phía, chừ hầu tự lập.

Hoàng đế Đại Lương triều trước rất là hoang dâm vô đạo, bại giang sơn tổ tiên truyền thừa không còn một mảnh, mười tám lộ phản vương, sáu mươi bốn lộ bụi mù, ông nội Tiểu Hoàng chính là một lộ. Đại Trần vương triều không đủ trăm năm, ông nội Tiểu Hoàng buông tay, truyền cho phụ thân Tiểu Hoàng, còn chưa có thay đổi hiện trạng khói lửa chừ hầu tự cắt đất làm chủ.

Lúc tiên hoàng còn là thái tử, cha ta và cha của Yến Bình là huynh đệ tốt sống vai mà chiến đấu trên sa trường.

Cha ta vốn trời sinh nhất gan, khí lực lại thần kỳ lớn, thề làm người đọc sách, bằng tứ ngữ chau chuốt nói ra nghĩa đức của quan, quét ngang thiên hạ, giải cứu muôn dân. Về sau ở trong loạn thế bốn phía vấp phải trắc trở thiếu chút nữa chết, đổi nghề làm giết heo. Giết heo chưa lâu, liền lên chiến trường bắt đầu với hoạt động giết người, đầu quân dưới trướng cha của Tiểu Hoàng.

Cho nên khi ta còn nhỏ, kỳ thật còn có một đoạn cuộc sống tuổi thơ vui vẻ với Yến Bình.

Khi đó mẹ ta đã qua đời, tiên hoàng cũng đã đăng cơ, hai đại thần trái phải, một người là Yến Dục - cha Yến Bình, một người là cha của ta.

Ta từ nhỏ không tốt, khí lực lại lớn hơn rất nhiều so với đám nhóc cùng tuổi, mỗi lần đến hoàng cung dự tiệc, Yến bá bá mang theo Yến Bình dự tiệc, ta thấy hấn mặt mày như vẽ này, luôn lòng mang vui sướng, mỗi lần đều mạnh mẽ giật tay của hấn đi chơi.

Khí lực của hấn rất nhỏ, bị tay mập mập của ta cầm chặt lấy cổ tay đẹp đẽ, mặt đỏ lên mừng rỡ sắp khóc, có chút ngượng ngùng cự tuyệt: "... Không... Không cần..." (nhưng thật ra là bị dọa sắp khóc!)

Cha ta cùng các thúc thúc bá bá đều là ăn nằm trên chiến trường, giọng đều rất là to, cười vang: "Yến đại ca, con trai nhà của người nuôi dưỡng như khuê nữ, nếu thật là khuê nữ, ngược lại có thể làm vợ của An Dật, nhìn hình dáng vui mừng kia xem..."

Ta nghe đến lời này, càng dương dương đắc ý, tiến lên hôn bẹp bẹp hai cái, để lại dấu ấn ở hai gò má của hấn, hùng hồn dụ dỗ: "Vợ, đi chơi với ta..."

Yến Bình khóc bị ta kéo chạy...

Kỳ thật vợ của ta, khóc lên vẫn là mặt mày như vẽ, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống như châu ngọc, một chút nước mũi cũng không chảy, vẫn rất ưa nhìn!

Không giống ta, nếu cha ta không chịu thỏa mãn yêu cầu của ta, ta sẽ nằm vật xuống đất, khóc lóc om sòm dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào... Bộ dạng ấy, đại khái cũng không dễ nhìn a?

Về sau một năm rồi lại một năm, yến tiệc hoàng cung hàng năm, thúc thúc bá bá ta quen tiến đến dự tiệc càng ngày càng ít, cha nói bọn họ đều da ngựa bọc thây[6]... Vợ của ta cũng càng ngày càng không chịu khóc... Mỗi lần chỉ biết dùng toàn lực giãy dụa với ta, đến khi hần chín tuổi, rốt cục có một ngày mặt đỏ lên, cả giận nói: “An Dật, ta không phải đồng tính!”

Một năm đó, chúng ta bị tuyển làm bạn học của thái tử, bắt đầu vào cung đọc sách cùng Tiểu Hoàng năm tuổi, mỗi tháng có nửa tháng ở trong nội cung.

Nửa tháng khác ở nhà, bài học từ từ nặng nề, cha mời rất nhiều người tận dụng mọi thứ đến dạy ta, vô luận ta xấu như thế nào cũng vô dụng, có một lần khóc lóc om sòm thật lợi hại, bị ông hung hăng đánh cho một trận, nhốt ta trong phòng tối, cách cửa uy hiếp: “Nha đầu, nếu người không chịu luyện công tập võ thật tốt, cái gì cũng sai, ngày mai cha vào triều, cầu bệ hạ hạ chỉ, đưa người vào cung làm Thái Tử Phi... Ai bảo người vẫn không thành võ chẳng phải, làm sao sống ở thời loạn này?”

Ta nghĩ đến Tiểu Hoàng năm tuổi vẻ mặt ngốc vô cùng nhìn ta, nhin không được sợ run cả người...

Cha, người rất là độc ác!

Huống chi, ta sao có thể bỏ vợ như hoa như ngọc của ta được?

Mặc dù hần nói ta là đồng tính, nhưng ta tuyệt không giận!

Bởi vì lòng ta mang mộng tưởng, một ngày nào đó, ta muốn mặc nữ trang đứng ở trước mặt hần, mà không phải tại sườn điện Đông cung, hần lại thối mặt, hận không thể biến mặt thành khối băng, làm lạnh cứng nụ cười của ta.

Bất quá cha ta nói, làm người phải da dày lòng đen, nhin được đả kích kháng được mắt lạnh, mới có thể có một ngày công thành danh toại. Tuy ta chưa bao giờ từng nghĩ làm rạng rỡ tổ tông, nhưng tâm nguyện muốn nở hoa kết quả với Yến Bình lại vô cùng đích thực vô cùng bức thiết.

Chẳng qua là khi tuổi nhỏ, không hiểu thế sự biến hóa. Dù hần lạnh lùng, mỗi ngày vẫn không ngừng nịnh nọt hần, sáng sớm bưng nước rửa mặt thay hần, buổi tối hận không thể bưng nước rửa chân thay hần... Bị cung tỳ cường chế ngăn trở...

Chủ yếu là sáng sớm khi bưng nước rửa mặt thay hần, gội hết nửa chậu nước rửa mặt vào người hần, vừa lúc mùa đông... Vì vậy không đến buổi tối hần liền bắt đầu hắt hơi, người hầu Đông cung sợ tới mức hồn phi phách tán, sợ lây bệnh cho thái tử điện hạ, hoá tốc đưa Yến Bình ra cung...

Ta rất là mất mát.

Càng thêm mất mát chính là, trong vòng nửa năm sau đó, Yến Bình ở dưới sự quan tâm vô ý của ta, ba tai chín nạn[7], bệnh nhẹ không ngừng, cuối cùng Hoàng hậu nương nương và Yến Dục bá bá được ra một kết

luận chung: Yến Bình không hợp với bát tự hoàng cung!

Kiếp sống thư đồng của hần cuối cùng kết thúc, khổ hải khôn cùng, hần quay đầu lại đến bờ, chỉ còn lại ta làm bạn Tiểu Hoàng, giấy dựa chìm nổi.

Tiểu Hoàng bởi vậy cười ngây ngô vài ngày, mỗi ngày nín lấy góc áo của ta, kéo ta đi tới chính điện Đông cung... Ta vùng vẫy sau nửa ngày, không chống lại được thế lực ác mật mũi tràn đầy sáng sửa cười ngây ngô, rốt cục tước vũ khí đầu hàng, cùng hần tiến vào chính điện Đông cung...

Nhớ lại thời gian đã qua kia, những năm tháng thuộc về Đại Trần vương cung luôn mang theo hơi thở ngột trong vàng son, hoàn toàn khác với ngọn đèn mờ mờ của nhà tù và không khí nhếch nhác trước mắt. Ánh mắt nam tử bên ngoài có chút châm chọc, mặt mày đã từng như vẽ nay thêm rất nhiều cứng cỏi, trải qua năm tháng bồn ba, ta đã luyện được da dày như tường thành, lòng đen như mực, một chút ngôn ngữ chế giễu không làm ta biến sắc giận dữ chút nào, ngược lại mặt tràn ra mỉm cười: “Lời ấy của Yến Tướng quân sai rồi! Cho dù An Dật ta có là tù nhân, phán quyết bị chém, cũng phải có một bữa cơm trước khi chặt đầu a? Không thể chết đói trước khi bị chém chứ?”

Trong con người dịu dàng của hần mây đen nặng nề, ta từ trước đến nay đã quen mặt lạnh của hần, cười hì hì lộ ra một hàm răng trắng: “Huống hồ, mặc dù An Dật không có bảy phần nhan sắc, nhưng ba phần tổng vẫn có. Nếu lại đối bụng hung ác, ngay cả ba phần nhan sắc này cũng không có, làm sao có thể trông cậy hoàng đế bệ hạ Đại Tề thương tiếc, giữ được một mạng?”

Hần hiển nhiên giận dữ, hung hăng vỗ một chưởng vào trên tường ngục, làm cho bụi đất cũng văng ra: “An Dật, nếu ngươi không muốn mệnh, cứ nói bảy vài câu nữa! Nhưng theo ta được biết, hoàng đế bệ hạ Đại Tề cũng không phải là đồng tính!”

Ta liên tục lắc đầu thở dài: “Chắc chắc, Yến đại tướng quân thường xuyên cầm quân, ngay cả tính tình cũng càng ngày càng nóng nảy rồi! Chỉ là có một chuyện, chỉ sợ Yến đại tướng quân không biết... An Dật cũng không phải là đồng tính!”

Sắc giận dữ trong mắt hần cũng chưa từng giảm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta cũng không biết, An tiểu tướng quân thích nữ tử!”

Câu này hóa ra lại đúng – hần cho tới bây giờ chỉ biết ta từ nhỏ không thích người khác ngoài hần!

Đáng tiếc, đó là chuyện ngày xưa.

Nét mặt ta tươi cười: “An Dật vốn chính là nữ tử, lẽ nào lại yêu mến nữ tử?” Năm tháng trôi xa như vậy, ta rốt cục chính miệng nói cho hần những lời này, trong nội tâm lập tức như trút được gánh nặng, cả người vô cùng thoải mái.

“Ngươi...”

Hắn cực kỳ ngạc nhiên, ánh mắt nhìn ta càng quái dị chưa từng có, giống như thần kinh trên mặt có năng lực tự chủ, thịt bên cạnh gò má kịch liệt nhảy lên vài cái, rồi cực trấn định xuống: “Người... Người thật là nữ tử?” Thậm chí ngay cả tiếng nói cũng mang theo chút ít run rẩy.

Ta coi bộ dáng này của hắn rất là thú vị, không khỏi cười ha ha, không buồn cố kỵ: “Có muốn ta cởi áo cho ngài kiểm tra hay không?” Nói xong đứng lên mở đai lưng, lại giật ra váy ngoài, trong nội tâm cảm khái, vì một miếng ăn, còn phải hy sinh nhan sắc, có dễ dàng sao?

Hắn ngơ ngác nhìn ta, ngược lại giống như thất hồn lạc phách hữu khí vô lực: “Người... Đừng có cởi áo nữa, ta... Ta đây đi tìm một ít thức ăn tối.” Dĩ nhiên là tư thế đầu hàng.

Đáng tiếc ta từ trước đến nay làm việc nhanh nhẹn, không đợi hắn nói cho hết lời, áo lót cũng đã mở ra, lộ ra phần ngực được quần vải trắng, nghe vậy lại vội vàng buộc lại, cười hì hì nói: “Người tin là tốt! Chết đói tội phạm truy nã quan trọng như ta, người chỉ sợ cũng chẳng tốt lành gì! Hoàng đế bệ hạ Đại Tề cũng không hồ đồ như vị nào đó...” Âm chỉ tên nào đó đang ngủ thật ngon trong đại lao đối diện.

Nhớ năm đó ta với hắn là quan đồng liêu, Tiểu Hoàng đối với hắn cũng cực thân mật, chưa bao giờ từng dùng lễ quân thần gò bó, luôn vui vẻ gọi hắn: “Yến Bình ca ca...” Hôm nay Đại Tề hoàng đế bệ hạ - Phượng Triều Văn, là kẻ lòng dạ hiểm độc, quản lý hạ thần cực nghiêm, nghĩ hắn không thể tiếp tục phần vinh hạnh đặc biệt được hoàng đế bệ hạ xưng em gọi anh nữa.

Sắc mặt của hắn rất là khó coi, giống như bị ai đoạt thứ yêu thích: “An Dật... Người không thể chờ đợi được muốn cùng Đại Tề hoàng đế bệ hạ?”

Ta chỉ vào mặt hắn lấy làm kỳ lạ: “Lời này của Yến Tướng quân nói rất kỳ quái! Hôm nay ta là tù nhân, đương nhiên phải tìm cách bảo vệ tánh mạng, chẳng lẽ ngồi chờ chết sao? Thần sắc Yến Tướng quân khó coi như vậy, giống như có người muốn buộc người cùng Đại Tề hoàng đế bệ hạ?!”

Lời vừa nói ra, trong nội tâm của ta lập tức thật hối hận, bụng còn bị đói, theo như tính tình trước kia của hắn, nghe nói như thế khẳng định nổi giận, sờ sờ bụng đói đến dệp của mình, vội vàng cứu vãn, tát nhẹ hai cái lên mặt mình, nín nọt nói: “Nhìn ta đây há mồm, lại nói mò rồi! Yến Tướng quân bớt giận, bớt giận! Tiểu nhân là dân đen, bụng đói đầu liền choáng, đầu choáng nói chuyện sẽ không suy nghĩ...”

Sắc mặt của hắn tuy càng thêm khó nhìn, nhưng cũng không giận dữ, ngay cả thanh âm cũng ôn nhu ngoài mong đợi: “Người... Người không cần như thế, ta đây phải đi tìm chút thức ăn!”

Ta gạt đầu lia lịa, về mặt cung kính đưa mắt nhìn hắn rời đi, lại ngã xuống đám cỏ, nhin không được đắc chí: chẳng lẽ nói trải qua ba năm vận mệnh rèn luyện này, thủ đoạn xu nịnh của ta cao hơn một bậc rồi?

Ngày thường chưa thấy Tiểu Hoàng có bao nhiêu hưởng thụ a?!

3. Chương 3

Ngày hôm sau ta ăn uống no đủ, cảm thấy mỹ mãn ngồi ở trong xe tù đi kinh thành cùng Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng sờ sờ mảnh vải bông trắng bao lấy đầu ta, chớp mắt to ngập nước của hấn, rất là kỳ quái: “Tiểu Dật, ngày hôm qua ta còn trông thấy bao vải trắng bắn thiu cũ kỹ trên đầu ngươi, trong vòng một đêm sao thành mới?”

... Ta có thể nói mảnh vải bông trắng này là xé từ áo của Yến Bình không?

Tiểu Hoàng nghe xong đại khái sẽ cả kinh tròng mắt cũng rơi xuống a?

Lúc trước hấn hận ta tận xương, ngay cả ta cũng không nghĩ ra, bất quá chỉ nói cho hấn mình là nữ tử, lại trêu chọc đến tấm lòng thương hương tiếc ngọc của hấn, tự xé áo của mình bằng bó vết thương cho ta.

Ta sờ sờ mặt của mình, da dày thịt khô, khẳng định không coi là đẹp... Năm đó khi hấn dùng mỹ nam kế với ta, ta thật bị mê hoặc, nếu như là năm đó... Nếu như là năm đó thật tốt a?

Năm đó ta hận không thể không màng sống chết vì hấn...

Đáng tiếc, đêm qua khi hấn băng bó vết thương trên đầu cho ta, toát ra một câu: “Theo bản lĩnh của ngươi, có thể tránh được, vì sao không tránh?”

Hai mắt ầm áp kia thẳng tắp nhìn vào ta, nhiều năm như vậy ta thủy chung không hiểu rõ tâm tư của hấn, hôm nay cũng lười suy nghĩ, lúc này vẻ mặt cợt nhả: “Ta ngốc!”

Hấn gõ một cái trên đầu ta, một dòng máu lập tức chảy ra, ta lại không cảm thấy, còn cười sáng lạn, hấn đã biến sắc, vừa sốt ruột vội vàng lấy thuốc cầm máu trong ngực ra, dùng sức rắc trên đầu ta, vừa nén giận: “Chẳng lẽ ngươi không đau sao? Cũng không biết tránh một chút...”

Hôm nay trên người ta đã không có đồng nào, cô độc, đã không yêu không hận, ngay cả lo lắng cũng không, không sợ hấn mưu tính cái gì, cười gặm một cái bánh thịt hấn lấy ra, hoàn toàn thản nhiên: “Không đau. Từ lâu đã không biết đau.”

Hấn giận dữ, hung hăng nói: “An Dật, đừng giả ngây giả dại ở chỗ này! Ngươi như thế nào, cho rằng ta không biết sao?”

Ta tiếp tục gặm bánh thịt của ta, mờ mịt nghĩ, ta thế nào?

An Dật ngày xưa thề nhất định muốn cùng với Yến Bình... Vậy cũng chỉ là quá khứ thôi.

Quá khứ sớm đã hóa thành tro bụi!

Chợt thấy trên người bị ghim xuống, nhưng thật sự không đau, ta vẫn ăn bánh thịt của ta, muốn no bụng trước, lại bị hấn tức tối đoạt bánh thịt của ta ném lên mặt đất, cả giận nói: “Ăn ăn ăn, người chỉ biết ăn! Đây là huyết đạo đau nhất trên thân người, người lại có thể chịu được?”

Ta tiếc hận nhặt lên nửa cái bánh thịt, thổi thổi bụi trên mặt, tiếp tục nhét vào miệng, thật sự không rõ một người trước kia dịu dàng, hôm nay vì sao nóng giận đến bước này, lại không đành lòng nhìn hấn phần nộ, cuối cùng nhịn không được nói lời thật: “Ba năm trước đây ta đã không thấy đau... Ta đã thử, vô luận là cầm kim đâm hay là cầm đao nhỏ đâm, đều không đau.”

Vẻ kinh ngạc hiện rõ trong mắt hấn, tựa hồ còn có đau xót, giống như chính mình mất đi cảm giác đau, nếu như không phải biết rõ hấn xưa nay cực kỳ chán ghét ta, đối với ta cũng không có một chút tình yêu nam nữ, ta sợ mình cho là hấn đang đau lòng vì ta. Ta dùng tay dấn mỡ vỗ vỗ vai của hấn, cười đắc ý: “Kỳ thật cái này cũng không sao, không cảm thấy đau, năm đó trong chiến tranh của Đại Trần và Đại Tề, ta mới có thể không sợ chết xông về phía trước, dù sao không đau, cho dù chết, cũng chỉ là mất đi tri giác mà thôi.”

Sắc mặt của hấn đột nhiên trở nên trắng bệch, im lặng thật lâu, không biết là nhớ tới trận chiến tranh kia hay là nhớ tới việc nước mất thành hãm... Ta vẫn sung sướng ăn bánh thịt, lại cảm thán nói: “Nếu ngày mai khi ngồi xe chở tù còn có thể có bánh thịt, không cho ta đói bụng, chết cũng có thể so với thần tiên a?”

Trong mắt hấn lập tức dâng lên một đầm nước, muốn rơi xuống.

Ta nhịn không được cười ha ha, chỉ vào hấn ngạc nhiên nói: “Yến Tướng quân, người không phải là vì ta đến kinh thành sẽ bị chém đầu mà rơi vài giọt nước mắt đồng tình chứ? Hay là, mất đi người hãm mộ như ta, cảm thấy đau lòng, cho nên nhỏ vài giọt lệ?”

Hấn khó chịu quay đầu đi.

“Ta nói sai sao? Bởi vì cái gọi là ngã xuống một người, còn có ngàn vạn ánh mắt thiếu nữ để kinh sáng lên, Yến Tướng quân tuổi trẻ oai hùng như vậy, người hãm mộ tất nhiên người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tướng quân không cần đa sầu đa cảm, ngàn vạn không cần!”

Hấn chạy trốn chết trong tiếng cười lớn của ta.

Cho nên dọc đường, ngoại trừ sĩ tốt đúng hạn đưa lên bánh thịt, chưa từng thấy Yến Bình tới gần xe chở tù.

Tiểu Hoàng ngồi đối diện ta trông mong nhìn ta: “Tiểu Dật, Yến Bình ca ca vì cái gì không đến thăm chúng ta?”

Ta nào biết tâm tư của hấn?

Là lừa dối thì Tiểu Hoàng vẫn rất thành thạo, giả vờ ảm đạm: “Ước chừng là hấn chán ghét ta...”

Tiểu Hoàng đập phá xiềng xích trên người lên xe tù leng keng vài cái, thấy quân lính áp tải ở cách vài bước, cũng chưa từng chú ý động tĩnh bên này, rất cẩn thận dựa tới: “Tiểu Dật, ngươi không phải cực kỳ có biện pháp sao? Không bằng chúng ta nghĩ biện pháp đào tẩu? Nghe nói hoàng đế Đại Tề thấy chém đầu cũng không hề chớp mắt...”

Ta quay qua, đáng tiếc trên cổ đeo thanh gươm, có phần không thoải mái, đành phải thở dài một hơi, ghét bỏ nhìn hấn một cái: “Mang theo ngươi, ta có thể chạy thoát được sao?”

Khuôn mặt Tiểu Hoàng lập tức nhăn thành bánh bao, im lặng hồi lâu, cúi đầu nghĩ nghĩ, rốt cục bỏ lại, nhỏ giọng thì thầm: “Không phải Nhiếp chính vương để lại cho ngươi một khối binh phù[8] sao? Bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, chẳng lẽ còn giữ cho Phượng Triều Văn sao?”

Ta kinh ngạc dò xét hấn một phen... Đây là thằng ngốc Tiểu Hoàng kia sao?

Ánh mắt của hấn chớp lên, lại dừng cảm quay đầu đối mặt với ta: “Tiểu Dật, ta theo ngươi ba năm, đều chưa từng thấy khối binh phù, vô luận như thế nào, ta và ngươi luôn buộc cùng một chỗ, không bằng đem khối binh phù ra, giúp ta thành đại sự... Tương lai, ngươi là khai quốc công thần[9]...”

Kỳ thật, khai quốc công thần cái gì, có quan hệ gì với ta đâu?

Cha ta nói, hấn nhìn ta vẫn không thành võ chẳng phải, bộ dạng bần nhảo không trát được tường, chỉ trông mong ta có thể an nhàn một đời trong loạn thế khói lửa này. Về phần việc kiến công lập nghiệp vinh gia... Năm đó ngay cả chuyện tổ tiên chôn cất ở đâu cha ta cũng không biết, cái này ta hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Ta ngoại trừ lo lắng âm no bản thân, chỉ lo lắng đứa nhỏ trước mặt này, dùng mắt ra hiệu hấn tới gần, dán cái trán lên trán của hấn: “Quả nhiên ở tù lâu người liền dễ dàng hồ đồ, Tiểu Hoàng a, ai dạy ngươi điều này?”

Nhưng cái trán hấn hơi lạnh, ta vừa dán xuống, tâm đều lạnh nửa phần... Sớm biết hấn đi theo ta ăn kham uống khổ, chỉ vì một khối binh phù ta chưa từng nghe qua, ta đã không ra sức xuống ruộng làm việc như vậy, để nuôi sống hấn, để hấn đói bụng đến nửa chết nửa sống...

Ánh mắt rõ ràng như nước của hấn mang vẻ đoan chính chưa từng xuất hiện nhìn đến đầu tóc loạn như cỏ tranh của ta, sắc mặt tiêu tụy, miệng ta cứng lại, con ngươi của hấn lập tức xấu đến có thể dọa khóc con trẻ.

“Tiểu Dật, ngươi đừng có chấp! Lần này đi ta và ngươi tất nhiên không thể sống tiếp, giờ phút này không dùng, chẳng lẽ chờ tương lai khi chém đầu mới dùng?”

“Ha ha ha ha...” Chẳng biết tại sao, ta chỉ cảm thấy khó nén cười: “Đứa ngốc nhà ngươi! Khi cha ta qua đời, ngươi nên hỏi ta, nếu như ta giữ, tất nhiên sẽ đưa cho ngươi, cũng không phải không được, thật sự là vất vả ngươi ba năm này đi theo ta ăn kham uống khổ!”

Hắn ngơ ngác nhìn ta, vẻ mặt có chút do dự, giọng nói rốt cục chuyển sang lạnh lẽo: “Ngươi chịu chết cũng không nguyện ý lấy khối binh phù này ra?”

Ta buồn rầu nhìn hắn, muốn thế nào hắn mới tin tưởng ta?

Ta còn chưa kịp nghĩ ra đáp án, bên tai đã nghe được tiếng vó ngựa, trong nháy mắt, đã có hơn mười người áo đen chấp đao mà đến, thần sắc trên mặt Tiểu Hoàng buông lỏng, ta đoán, ước chừng đám người này chính là ở phía bảo vệ hoàng đế Đại Trần, nguyên tưởng rằng sớm bị Phượng Triều Văn chém giết sạch sẽ, ra là đang âm thầm bảo vệ Tiểu Hoàng.

Bản lĩnh của những người áo đen này không kém, rất nhanh hỗn chiến cùng quan binh áp giải. Một người áo đen dáng người cực khôi ngô trong đó hô: “Cứu bệ hạ, nhanh cứu bệ hạ!”

Ta cười vui vẻ, ôm quyền nói: “Tiểu Hoàng, hôm nay ta và ngươi từ biệt, sau này tiểu thần không cần quan tâm áo cơm của bệ hạ, rốt cục như trút được gánh nặng rồi! Kính xin bệ hạ保重 nhiều hơn!”

Hắn vốn đang xem đánh nhau, rất có vài phần khẩn trương, nghe vậy ngạc nhiên: “Tiểu Dật, chẳng lẽ ngươi không đi theo ta sao?”

Ta cười lắc đầu, ngửa đầu nhìn trời cao mây rộng, thần sắc cũng không khỏi rầu rĩ: “Con đường ngươi chọn, quá cực khổ. Ta chỉ muốn cơm no áo ấm, hạnh phúc an nhàn, sống quãng đời còn lại, đáng tiếc chung quy là mộng. Cũng tốt, không xuống lâm tuyền xuống hoàng tuyền[10], tóm lại lười đi.”

Hai nhóm nhân mã bốn phía xe chở tù đầu đến lúc này. Hắn yên lặng nhìn ta, đại khái thật là thất vọng đối với ta, đang muốn nói cái gì, một thanh đại đao sáng như tuyết păng chém đứt khóa sắt xe chở tù, lại chém vài đao vào mảnh gỗ vụn bay tán loạn, chém đứt nửa hàng rào gỗ của xe chở tù, lại xoạt xoạt xoạt vài cái, chặt đứt toàn bộ xiềng xích thanh gỗ trên người ta cùng với Tiểu Hoàng. Thật sự là một thanh đao tốt!

Tiểu Hoàng đứng lên, nhảy xuống xe, đưa tay ra với ta, vị áo đen kia cũng thân thiết nói: “Chính là An tiểu tướng quân?”

Ta lắc đầu, lại gật gật đầu. Xưng hô này thật sự là đã lâu!

Hai người hắn mê hoặc. Ta nhếch miệng cười, rất khuyên nhủ: “Ta đúng là An Dật, nhưng ta sẽ không đi theo các ngươi, các ngươi mau chạy đi, đi đường cẩn thận!”

Người áo đen kia cũng sợ: “Không phải nói An tiểu tướng quân tay cầm binh phù...” Lại bị Tiểu Hoàng kéo

ra, giờ phút này quan binh trông coi xe chở tù lại đánh lén tới, ta cùng với Tiểu Hoàng liền bị hai luồng người ngựa này ngăn cách xa xa.

Ta trở mắt nhìn đứa nhỏ một tay mình nuôi ba năm theo người áo đen kia đánh ngựa mà đi, đầu cũng không ngoảnh lại, cảm thấy tư vị khó phân biệt, đại khái có vài phần hiểu được đạo lý vì sao cha mẹ gả con gái không vui. Chỉ là cha mẹ gả con gái có cảm giác cắt xương khoét thịt, ta cũng bất quá là phiền muộn nhất thời thôi.

Bởi vì thiếu gông cùm xiềng xích, ta nằm vật xuống trong xe tù, ngủ thật là an ổn thoải mái, trong mơ mơ màng màng nghe thanh âm ầm áp của Yến Bình chỉ huy quan binh quét dọn chiến trường, bỏ những người áo đen chưa tắt thở một đao, chỉ coi như bài hát ru con, ngủ thật say.

Đang ngủ say, lại bị người đẩy, chắc do thói quen, ta thuận miệng nói: “Tiểu Hoàng, đói bụng đến trong nôi cầm bánh bột bắp ăn, để cho ta ngủ, rất mệt...”

“Kẻ ngốc...”

Đột nhiên mở to mắt, trước mắt là con người dịu dàng đến không thể tưởng tượng nổi của Yến Bình. Nhưng ta cũng không phải là thiếu nữ, biết rõ người này vô luận đối với kẻ thù hay là ân nhân, đều là một gương mặt này, sớm đã không có vọng tưởng, lòng ngược lại bình thản. Vuốt vuốt đầu, có vị áo đen kia trợ giúp, không có xiềng xích, ngược lại thật sự là thoải mái.

“Đây không phải thói quen sao?”

Hắn lẳng lặng nhìn ta, sau nửa ngày mới nói: “An Dật, ngươi không tức giận sao?”

“Tức giận cái gì?”

Biểu tình của hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tần Huy ẩn nhẫn ở cạnh ngươi ba năm, chỉ vì một khối binh phù, ngươi lại làm trâu làm ngựa để nuôi hắn, không cảm thấy mất mát sao?”

Hắn không đề cập tới, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, tiểu hoàng để bệ hạ Đại Trần tên là Tần Huy.

Ta “hì” một tiếng nở nụ cười, miễn cưỡng trở mình: “Làm khó hắn một tiểu hoàng để cảm y ngọc thực, ở bên cạnh ta đói bụng ba năm, ăn kham uống khổ, cuối cùng còn chưa có tìm được binh phù, ta cảm thấy người không may hắn là hắn?”

Ngẫm lại, lại nói: “Năm đó khi ta cứu tên ngốc này, chưa từng muốn hắn hồi báo, hôm nay bất quá là biết rõ tên ngốc này hóa ra không ngốc, có nỗi khổ khác mà thôi, lại có gì để giận?”

Sắc mặt của hắn thoáng cái lại trở nên khó nhìn, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Trước kia hẳn không phải là người như thế.

4. Chương 4

Từ sau sự kiện cướp tù, đại khái là người trọng yếu nhất đã bị cướp đi rồi, còn lại một tiểu lâu la nhỏ nhoi như ta, Yến Bình không dùng xe chở tù mà mua chiếc xe ngựa nhét ta vào, mình cũng vào ngồi, một đường vào kinh với ta.

Tuy nhiên, trên đường đi sắc mặt hẳn không tốt, khó coi, có đôi khi ánh mắt chăm chăm nhìn ta không khỏi khiến người sờn tóc gáy, chỉ cảm thấy tính tình dịu dàng lúc trước của người này càng ngày càng trở nên tối tăm, nhưng nhìn đao chưa từng ra khỏi vỏ bên hông hẳn, ta âm thầm đoán, nếu như hẳn rút đao, ta có mấy phần thắng? Về sau phát hiện tình thế thật có lợi cho ta, liền thích thú yên tâm ăn uống.

Chỉ có một điều, muốn tắm rửa một lần, vô luận ta yêu cầu với hẳn bao nhiêu lần, chết cũng muốn làm quỷ sạch sẽ, đều bị hẳn cự tuyệt không lưu tình chút nào.

“Đường xuống hoàng tuyền tối như mực, bẩn hay sạch sẽ, có gì khác nhau?” Hẳn giống như cười mà không phải cười nói.

Ta cảm thấy giọng điệu này của hẳn không có ý tốt, sau đó nghĩ là hẳn luôn luôn yêu sạch, lại bị ép cả ngày chui trong xe ngựa bị ta hun thối hoắc này, hết sức có lỗi: Ủy khuất Yến Tướng quân bị tại hạ hun thối, thật sự là tại hạ không đúng!”

Hẳn lại vươn tay vỗ vỗ trên bả vai ta: “Giữa ta và ngươi, tình cảm thế nào, năm đó giả phượng đùa hoàng, còn từng có một đoạn tay áo chi phích, ta ghét bỏ ngươi lúc nào?”

Ta, từ trước đến nay, đối với người có trí không tốt luôn đứng xa mà ngưỡng vọng. Loại người này không có việc gì thì nói ít lời dễ ngon dễ ngọt, lúc có chuyện thì lật lọng, người bên ngoài vẫn nhớ rõ ước hẹn, hẳn lại sớm quên sạch, vô cùng đáng ghét.

Trước mắt chính là diễn hình.

Ta lắc đầu, bàn tay dính đầy mỡ sau khi gặm đùi gà sờ lên cái tay trên vai ta, cười hì hì nói: “Yến Tướng quân nói rất đúng!” Cảm giác da thịt ở dưới tay hơi lạnh lại chưa từng có nửa phần lùi bước, âm thầm suy đoán: chẳng lẽ vị này cũng là vì binh phù mà tới?

Nhưng món đồ chơi đó, ta có bao giờ thấy?

Cứ thế nửa tháng thấm thoát trôi qua, kinh thành đã hiện ra trước mắt.

Sau khi Đại Tề định quốc, cũng không dời đô, chỉ là Đại Trần vương cung trước kia thay đổi chủ nhân mới.

Ta vốn cho rằng, cừu thần tiền triều giống ta, nhiều nhất là bị một đạo thánh chỉ của hoàng đế bệ hạ, kéo ra pháp trường một đao chém xuống là xong, ai ngờ thái giám ở cửa cung mặt không biểu tình tuyên chỉ, hoàng đế bệ hạ muốn gặp mặt ta một lần.

Cũng đúng thôi. Ta cùng với Đại Tề hoàng đế bệ hạ hiện nay đã từng đối kiếm với nhau trên chiến trường, có lẽ hấn sợ Yến Bình bắt lung tung một người đến tranh công, vì thế, trách nhiệm của cấp trên, kiểm tra chiến tích của thuộc hạ chính là một loại thủ đoạn cần thiết.

Hướng hồ về lý, ta đã táng thân trong trận lửa lớn ở Cẩm Tú các Trần vương cung ba năm trước.

Kỳ thật, Đại Tề hoàng đế Phượng Triều Văn này quả thật có chút lạ lùng, tới ngự thư phòng, thái giám tuyên chỉ mặt không biểu tình cản lại Yến Bình: “Bệ hạ có khẩu dụ, Yến Tướng quân một đường một nhọc, kính xin hồi phủ nghỉ ngơi, ngày khác sẽ truyền triệu. Bệ hạ chỉ triệu kiến một mình An tiểu tướng quân!”

Ta đứng ngơ ngác tại cửa đại điện, trong nội tâm thật hận Yến Bình không cho ta tắm rửa.

Bất kể triều đại đổi thay, tấn kiến hoàng đế bệ hạ tự nhiên phải tắm rửa thay quần áo, cho dù ta là một kẻ tù phạm, nhưng toàn thân thối thành như vậy, ngộ nhờ hoàng đế bệ hạ bị nhiễm mùi, sợ là sẽ máu tươi văng ba thước. Ta vốn muốn lấy hấn làm ván đỡ, đổ hết tội lên trên người hấn...

Nghĩ nghĩ, chỉ có thể nhắm mắt bước vào.

“Đại Trần Quảng Vũ Tướng quân tấn kiến Đại Tề hoàng đế bệ hạ!”

Lễ nghi tấn kiến thế này, hồi lâu không luyện, thật quên không ít. Quả nhiên khúm núm là phải trải qua năm tháng trường kỳ huấn luyện, xương bánh chè của ta bất quá ba năm chưa từng cúi xuống, hôm nay lại có chút cứng nhắc.

Ngẩng đầu nhìn, nam tử trước mắt ngũ quan thâm thúy, hoa lệ tuấn mỹ làm cho người không dám nhìn thẳng, một đôi mắt phượng lạnh lùng nghiêng qua: “An Dật người thật to gan!”

“Đa tạ bệ hạ khích lệ! Bệ hạ anh minh thần võ!”

Thời thế tạo anh hùng, thời thế cũng tạo cẩu hùng, thi thoảng làm cẩu hùng cũng chẳng mất mặt, cha ta dạy ta như vậy!

Khóe miệng của hấn kéo ra, đột nhiên vỗ bàn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người vẫn còn sống sao?!”

Ta “ôi” một tiếng, đặt mông ngồi ra sau, té ngã trên nệm dày trong cung, “Xin lỗi bệ hạ, An Dật xác thực còn sống!” Dứt khoát không diễn nữa, nhếch miệng cười nịnh nọt: “Bệ hạ ngài anh minh thần võ!” Dem giầy cỏ rách lộ cả đầu ngón chân giấu vào trong áo choàng đầy miếng vá.

Kỳ thật cái này cũng không thể oán ta, muốn oán chỉ có thể oán cha ta.

Hắn mời người dạy ta học chữ, đọc sách, múa thương, quan sát nét mặt a dua nịnh hót, nhưng chưa từng dạy ta trung tín lễ nghĩa lẫn nữ công, khiến ta vô tích sự mang theo Tiểu Hoàng, làm ruộng nấu cơm may quần áo giặt đồ, hôm nay chúng ta có thể còn sống mà không chết đói chết rét, đã xem như ông trời phá lệ ưu ái rồi!

Nhưng cho dù ta nịnh hót hồi lâu, cái vị ngồi ở chỗ cao cao kia vẫn không linh tình.

Vài năm không gặp, người này lại càng đáng sợ hơn, cả mặt căng thẳng, cứ như ta là chủ nợ lớn nhất của hắn, ánh mắt như dao găm, tùy thời có thể ném tới chém ta.

Ta run rẩy.

Con người luôn thay đổi, còn trẻ rất anh dũng, càng già càng sợ khổ sợ mệt sợ đau, chẳng lẽ ta già rồi?

Trên đường đi tuy ta chắc chắn hẳn phải chết, nhưng nhìn thấy gương mặt này của Phượng Triều Văn, ta lại thực hận không thể chết trên đường!

Sống không bằng chết so với chết thống khoái càng thêm thê thảm hơn rất nhiều!

Ta nằm ẹp trên mặt đất không chịu dậy, thấy sắc mặt hắn càng hồng rồi, cau mày, hiển nhiên đang cố gắng kiềm chế tức giận: “An Dật, ngươi có thể đứng lên nói không?”

Ta lắc đầu, thành thật đáp lại: “Bệ hạ uy nghiêm, tiểu thần sợ tới mức chân nhũn ra rồi, dậy không nổi.” Cha ta nói, nịnh nọt chẳng bao giờ sai, nhưng thời vận của ông không tốt, chuyện lớn chưa thành đã chết.

Bất quá thời vận của ta càng không hơn cha ta, nước mất nhà tan rồi, mang theo tiểu hoàng để chạy, lần trốn ba năm ở bên ngoài, ăn kham uống khổ, vẫn bị bắt trở về, người không có đồng nào, nghèo kiệt xác.

Hắn rốt cục không thể nhịn được nữa, gân xanh đều nổi hẳn lên trên mặt: “An Dật, ngươi thật cho là ta không có biện pháp trị ngươi?”

Ta chẳng hề để ý buông tay: “Hôm nay tứ hải thái bình, vạn dặm sông núi đều trong bàn tay bệ hạ, An Dật giống như miếng thịt trên thớt, cho dù bệ hạ bỏ An Dật vào nồi hấp, ai dám nói nửa chữ không?”

Bình mở lại sứt, đại khái nói chính là ta.

Ngẫm lại Đại Trần đã diệt vong, ta vốn nên sinh lòng bi thương, nhưng hôm nay ta chẳng những không buồn, mà lại rất là vui sướng trong nội tâm: triều đại khốn kiếp, rốt cục cũng tàn! Ta rốt cục không cần giấu đầu lộ đuôi nữa.

Khi Đại Trần còn, thiên hạ chư hầu cát cứ, mỗi ngày Tiểu Hoàng trong cung ngủ ngon, nước miếng chảy dài, cha ta và cha Yên Bình tranh ngươi chết ta sống, ai cũng muốn làm đại thần phụ chính[11], dùng các kiểu năng lực. Cha Yên Bình coi như có bản lĩnh, ít nhất sinh con trai, có người kế tục. Cha ta, một người không có con trai cũng tới tham gia náo nhiệt, nuốt không trôi cơn tức này, lại đem một con nhóc như ta nuôi thành nam tử... Nữ giả nam trang kỳ thật không dễ dàng!

Khi đó ta sống thực sự rất vất vả... Mỗi ngày cùng Tiểu Hoàng, nhìn thấy Yên Bình tuấn tú oai phong, lại phải gánh thanh danh đồng tính, thật sự quá bi thương.

Hôm nay ta không cần giấu đầu hở đuôi nữa, mỗi ngày làm ruộng ở nông thôn, y phục trên người thêm một tầng lại một tầng miếng vá, nhìn như tên ăn mày, chẳng qua cảm thấy cuộc sống này trôi qua thật là thỏa mãn...

Hắn mỉm cười, đại khái là bình thường không hay cười, ta cảm thấy nếu năm đó khi Đại Tề và Đại Trần chiến tranh như lửa, hắn đứng hai quân ở trước trận cười như vậy, Đại Trần bảo đảm không chống cự, mười vạn anh hùng đều giải giáp!

—— sát ý trong nụ cười này cũng quá thâm?

Hắn nói: “An Dật, ngươi đã biết mình là miếng thịt trên thớt, tốt nhất thành thật một chút!”

Ta thành thật không có nghĩa là ta ngốc!

Hoàng đế bệ hạ Đại Tề quốc nói đến đây, đi xuống chỗ ngồi, mạnh mẽ ôm chặt ta nửa tháng chưa tắm rửa vào trong ngực, dùng khí lực có thể ghìm chết ôm lấy ta.

Trong nội tâm của ta run rẩy, động lại không dám động, chỉ cảm thấy cái ôm này ép chặt vô cùng, giãy lại giãy, bàn tay hắn giữ chặt đầu của ta, lại ôm cả thân thể của ta vào trong ngực...

Ta bị dọa cứng lại rồi.

Khẩu vị của hoàng đế bệ hạ Đại Tề quốc này quá mức đặc biệt, ta nghĩ đến trận chiến tranh năm đó, chính mình bị hắn bắt làm tù binh, cũng là một thân bụi đất một thân mồ hôi thối, bị hắn ôm chặt trong ngực, về sau...

Chuyện sau đó, không đề cập tới cũng được.

Chẳng lẽ hôm nay tất cả nương nương phi tần hậu cung Đại Tề đều phải chật vật vô cùng, bản không chịu nổi mới có thể được hoàng đế bệ hạ sủng hạnh?

Ta kỳ thật vẫn không có can đảm hỏi vấn đề này.

Thật lâu, mặt hần vô cảm đẩy ta ra, hô một tiếng: “Người tới, mang nạng xuống dưới tắm sạch sẽ.” Quay đầu ném hai chữ cho ta: “Thực thối!” Lại ngồi trở lại chỗ.

Ta...

Chẳng lẽ là ta bảo người ôm ta sao?

Bất quá người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hai cung nhân từ cửa đi vào, ta ngẩng đầu lên nhìn nọt cười với Đại Tề hoàng đế bệ hạ, chỉ kém chảy nước miếng: “Bệ hạ ngài thật thơm!”

Hai cung nhân ngơ ngác nhìn ta, bộ mặt khiếp sợ cứng đờ.

Hần đang cầm ly trà, phù một tiếng liền phun tới, may mà ta ở cách xa, chỉ phun lên bàn, bắn tấu trên mặt bị hại, có lẽ ngày mai trọng thần dưới tay hần nhận lại bắn tấu mà mơ hồ không nhìn ra nguyên dạng, lại phải kinh sợ vài đêm ngủ không được a?

—— gần đây tâm sát phạt của người này nặng hơn.

Ta bị cung nhân dẫn tới phòng tắm, tắm sạch sẽ trong hồ tắm thạch nóng bốc hơi, lại mặc vào một bộ trang phục nữ màu lam nhạt, đưa đến Trọng Hoa điện. Kỳ thật đường từ phòng tắm đến Trọng Hoa điện, ta rõ ràng quen thuộc.

Ba năm trước đây, mỗi ngày Tiểu Hoàng đều tắm rửa trong này.

Ta... Ở ngoài cửa gác.

Ta cũng từng ngủ nhiều lần trong Trọng Hoa điện, mỗi ngày việc học của Tiểu Hoàng kết thúc lỡ dở, hần thì ngủ, ta phải thức đêm chép thay hần... Bằng không ngày mai Thái Phó kiểm tra, không hoàn thành thì thư đồng như ta sẽ không may bị đánh.

Vì vậy ta viết xong liền ngủ mất rồi, tỉnh lại liền ở trên giường rộng của Tiểu Hoàng.

Nói thật, Phượng Triều Văn là hoàng đế kỳ quái, hẳn ở Trọng Hoa điện hơn hai năm rồi, vậy mà nơi này vẫn giống như trước kia, có thêm chút ít sách, cũng không có gì khác nữa.

Giờ phút này hắn ngồi ở sau bàn sách, thấy ta tiến đến, ngẩng đầu liếc nhìn, rồi lại cúi đầu xem tấu chương.

Ánh mặt trời rực rỡ ngoài điện vô cùng không chân thực, ta tắm sạch sẽ, y phục trên người tuy có chút ỉn ỉu, bắt quá lại thoải mái, cung nhân đi theo phía sau giờ phút này lại nhất loạt lui xuống... Đây là đãi ngộ của tù phạm sao?

Nhìn thấy phía trên bàn bày đồ ăn, ta vụng trộm di chân, lén vươn móng vuốt về hướng cái đĩa.

Quá trình rất là mạo hiểm, Phượng Triều Văn vừa ho khan, ta liền phải thu hồi móng vuốt, ra vẻ nhìn đông ngó tây, cứ như đồ nhà quê lần đầu vào vào cung. Vờ thể này cũng có chút khó khăn, năm đó thiếu gia đây gây sóng gió, lừa dối tiểu Hoàng, khi dễ cung nhân nào có thái độ này.

Bất quá, người ở dưới mái hiên...

Người ở dưới mái hiên[12]...

Rốt cục, vớ lấy đĩa vào trong ngực, ta xoay người, đưa lưng về phía hắn, từng miếng từng miếng cắn nuốt.

Món ăn vào miệng liền tan, ăn cực kỳ ngon, chỉ là hơi ít. Đang tiếc nuối, bên cạnh đưa qua một ly trà nóng, ta nhận lấy uống vào ngụm lớn, một tay nhón đồ ăn, ta kia thuận tiện đưa tới, “Một ly nữa.” Lại cắn một miếng, chợt phát hiện một sự kiện: trong điện này, trước mắt chỉ có hai người.

Một người là ta.

Một người khác... Đại Tề hoàng đế bệ hạ Phượng Triều Văn...

Ta vui mặt vào trong đĩa, vô cùng hối hận.

Cha ta nói, thời điểm cạp ăn thịt, cũng sẽ để mắt chú ý xung quanh.

Ông còn nói, triều đình tựa như rừng hoang, không phải người xé nát ta, chính là ta cắn đứt cổ họng của người...

... Cha, nữ nhi thẹn với dạ bảo của người.

Cái ly nhẹ nhàng đưa tới, Đại Tề hoàng đế bệ hạ tự mình đi rót một ly trà cho ta, Ta nhận lấy mà tay cũng

có chút run rẩy, đây tất nhiên là bữa cuối cùng của ta, người ta nói cơm chặt đầu là ngon nhất, hoàng đế bệ hạ châm trà cho ta, bữa cơm chặt đầu này thực giá trị!

5. Chương 5

Buổi chiều này ta cũng không bị Phượng Triều Văn hạ lệnh lôi ra chém.

Càng thêm quỷ dị chính là, cơm tối cũng là hai người cùng ăn.

Thái giám mang lên hai đĩa món ăn mặn, thấy hai đĩa thức ăn, ta sững sờ nhìn “ngự thiện” này, sững sờ không dám hạ đĩa.

... Đối với một tù phạm đợi chém ba năm cực ít thấy thịt, ăn một bữa nhin một bữa mà nói, hai đĩa thịt này... Kỳ thật là có hơi ít...

Phượng Triều Văn cầm chiếc đĩa bạc chỉ vào bàn ăn tinh xảo: “Ăn đi, sao không ăn!”

Ừ, kỳ thật một người sắp chết như ta, cái loại khách khí gì đó hoàn toàn có thể coi không ra gì!

Ta vung đĩa, trái phải cùng gấp, không đợi Phượng Triều Văn nhai kỹ nuốt chậm ăn nửa chén cơm, hai đĩa thịt trên bàn đã vào bụng ta hết.

Thái giám Điền Bình Thanh đứng hầu sau lưng hần trễ mép, ánh mắt nghiêm khắc bắn đến hần không thể lảng trí xử tử ta, đại ý đang biểu đạt oán niệm mãnh liệt ta “to gan lớn mật” cũng dám làm cho hoàng đế bệ hạ ăn cơm không, ngay cả miếng thịt vụn cũng không chịu để lại...

Nhưng ta mới ăn ngang bụng, ba năm qua trong bụng thiếu thốn, những vụn thịt này cũng không thể bù lại phần nào, liên tiếp nhìn quanh chén đĩa không.

Phượng Triều Văn để đĩa xuống, khoe môi hơi cong, hiển nhiên tâm tình không tồi: “Là chưa ăn no? Còn muốn ăn nữa?”

Ta thấy giọng hần cũng không giống như vờ vịt, lại cảm thấy Cửu ngũ chí tôn[[13]] như hần mà ăn ít món như vậy thật quá keo kiệt, nhưng ta là một người sắp chết, chắc sẽ không tiếc một chút thịt chứ? Vì vậy không chút lựa chọn yêu cầu: “Thịt, giò kho, thịt ba chỉ kho, thịt chân giò kho... Dù sao thịt kho, không câu nệ chỗ nào trên người heo, thêm một mâm giải đỡ thêm trước?!”

Trông mong nhìn hần: đáp ứng ta đi đáp ứng ta đi hoàng đế bệ hạ tôn quý!

Hắn ưu nhã thả bát cơm xuống, nhàn nhạt nói một câu với đại thái giám đứng hầu phía sau: “Điền Bình Thanh, bảo ngự thiện làm thêm chút ít.”

Cái trán Điền Bình Thanh lập tức rậm rạp mồ hôi lạnh, sắc mặt xám ngoét, bước chân chạy vội ra bên ngoài truyền lệnh cũng có chút nhũn.

Ta vạn phần đồng tình đối với thân ảnh đi xa của hắn: “Uy nghiêm của bệ hạ cũng có chút quá!”

Mắt phượng của Phượng Triều Văn nhẹ nhàng lạnh lạnh liếc tới, vì thịt của ta, ta lập tức ngậm miệng.

Lại nói tiếp, Phượng Triều Văn là người vô cùng kỳ quái.

Cùng chỗ với hắn nửa ngày, ta liền rút ra cái kết luận này.

Hắn hao hết tâm lực trợ cha hắn giành thiên hạ, không nở ăn không nở mặc, lại vất vả đến khuya, ăn xong bữa tối liền ngồi xuống đằng sau bàn sách xem tấu chương, rốt cuộc là vì cái gì?

Ta chán đến chết tựa vào giường, thỉnh thoảng liếc trộm hoàng đế bệ hạ ngồi ngay ngắn như tùng, cảm thấy thần sắc trên mặt hắn tang thương không ít, thế nhưng da dẻ vẫn bóng loáng, nếp nhăn cũng chưa từng có lấy một cái, thật không hiểu cảm giác tang thương này từ đâu mà đến.

Điền Bình Thanh đứng ở phía sau, đầu thỉnh thoảng giống như gà con mổ thóc, gật một cái, bộ dạng hồn nhiên ngây ngốc, khiến ta vụng trộm bật cười.

Cũng may, cuối cùng Phượng Triều Văn cũng đã kết thúc ngày làm việc, thẳng lưng đứng lên, Điền Bình Thanh tiến lên giúp hắn tháo tóc, cởi long bào, có tiểu cung nữ im ắng tiến đến, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ hầu hạ hắn rửa mặt.

Trong lòng ta âm thầm buồn cười, diện mạo của Phượng Triều Văn vô cùng đẹp, trong nhận thức về nam tử của ta, được cho là kinh diễm tuần mỹ, chỉ là gương mặt hắn thường thường lạnh lùng, khiến một đám thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo chùn bước.

Dù sao hôm nay hắn cũng là Đại Tề hoàng đế bệ hạ, đều có cung nhân phi tần người trước ngã xuống, người sau tiến lên, cũng không sợ cô độc.

Hắn rửa xong rồi, ngẩng đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta: “An Dật, ngươi không rửa mặt?”

Ta thụ sủng nhược kinh, vui vẻ đi rửa mặt. Có thể có đái ngọc của hoàng đế bệ hạ, có sao mà không làm?

Chờ ta thu thập thỏa đáng, tiểu cung nữ bưng bồn bạc khăn mặt các loại không tiếng động lui ra ngoài,

cửa điện két một tiếng, đóng kín, xoay người lại, ngay cả Điền Bình Thanh cũng không trông thấy bóng dáng, trong phòng trống rỗng, chỉ có hần nghiêng người dựa vào giường rỗng, ánh mắt như có điều suy nghĩ đảo qua trên mặt ta.

Ta nuốt ngụm nước miếng, không khỏi cảm thấy khản trương, “Bệ hạ, ta... Ta ngủ ở đâu?”

Phượng Triều Văn mỉm cười, trái tim ta nhảy rộn, lui nhanh về phía cửa, chỉ sợ hần phát tác tại chỗ, hạ lệnh kéo ta đi ra ngoài.

—— tính tình người này vốn là không tốt, trở mặt vô tình, năm đó ta đã được chứng kiến.

Bất quá, sự thật vượt quá dự liệu của ta, hần ngoắc ngoắc ngón tay với ta, “Giường của trẫm, người cũng không phải ngủ lần đầu tiên, còn không qua đây?”

...

Ta thoáng chốc đỏ mặt tía tai, trong đầu nổi lên rất nhiều ý nghĩ không tốt, lại lui về phía sau một bước dài, hận không thể mở cửa điện ra chạy đi, lấp bắp, cuối cùng nghẹn ra một câu: “Bệ hạ, tội thần không phải phi tần của người, không có nghĩa vụ thị tẩm!”

Làm gì có đạo lý đặt đồng lớn phi tần đó không dùng, muốn một tù phạm đợi chém như ta lao tâm lao lực!

Mắt phượng của hần nhẹ híp, thu ngón tay thon dài trở về, “Như vậy sao —— An Dật thật rất có khí tiết!” Không nhẹ không nặng thổi qua một câu: “Nếu không muốn thị tẩm, vậy kéo ra ngoài chém!”

Ta vừa uất ức vừa phẫn hận, lại không dám phát tác tại chỗ.

Người này rất đáng hận, hần muốn cho ta chết, nháy mắt là xong, sợ nhất hần nghĩ ra một trăm loại biện pháp tra tấn ta, khiến cho ta sống không bằng chết. Nói qua nói lại, khí tiết[14] cũng không thể làm cơm ăn, lại không thể lấy ra bảo vệ tánh mạng... Có gì dùng?

Ta run rẩy chân, trong nội tâm lệ rơi thành sông, từng bước một tiến đến bên giường rỗng, bị cánh tay sắt của hần duỗi ra ôm lấy eo, ném lên giường rỗng, xoay người đè lên, cả hành động như thỏ chạy, nhanh như báo săn, lại ưu nhã như nước chảy mây trôi, hoàn toàn nhìn không ra là đang lừa gạt.

Giường rỗng này lúc trước ta từng ngủ, chỉ là người bên cạnh thay đổi, cả người đều kéo căng thành một cây cung, khản trương cộng thêm sợ hãi, còn có một phần cảm giác chính mình cũng không hiểu.

Phượng Triều Văn xâm nhập miệng của ta, mang theo khí phách cướp đoạt, trong đầu ta choáng váng từng đợt, quả thực cảm thấy khắc tinh trong số mệnh, chính là người trước mắt.

Hắn quen thuộc, tìm tới dò mật, tùy ý bừa bãi, ta cần rằng, không hiểu sao có thể đến bước này. Rất muốn lớn tiếng nói cho Đại Tề hoàng đế bệ hạ: ta muốn ngủ tại thiên lao... Thế nhưng lại không có lá gan kia.

Ngày thứ hai, khi ta tỉnh lại, người bên cạnh đã không thấy tăm hơi.

Phượng Triều Văn là hoàng đế tốt, vô luận hắn làm người bá đạo bạc tình bạc nghĩa cỡ nào, điểm này vẫn phải thừa nhận.

Ta nhớ đêm qua mệt cùng mõi cực mà ngủ, trong ánh trăng mờ, giống như có người vô cùng ôn nhu lẩm bẩm bên tai ta: “Tiểu Dật... Tiểu Dật...” Từng cái hôn nhẹ mềm mại rơi vào trên mặt ta, tiếng thở dài, chứa đựng tiếc thương vô tận.

—— đánh chết ta cũng không thể tin tưởng đó là chuyện Phượng Triều Văn biết làm!

Nói không chừng, là ta ngủ đến hồ đồ, xem người ngủ trên giường rồng thành Tiểu Hoàng thích trét nước miếng lên mặt ta.

Ta nửa mê nửa tỉnh, còn thuận miệng kêu một tiếng “Tiểu Hoàng...”, dù sao là mộng, thật sự là không rõ ràng lắm.

Tiểu cung nữ ước chừng nghe được động tĩnh, vén lên tầng tầng màn thêu, nhẹ nhàng nói: “Nương nương, người tỉnh?”

Xưng hô này thực làm ta kinh hãi!

Ta vốn mắt nhắm mắt mở bò dậy, lại bị sợ tới mức lại ngã xuống đệm gấm, chớp mũi ngửi được mùi nhàn nhạt của Phượng Triều Văn, trên mặt lập tức nóng bừng, ra vẻ nghiêm túc: Sao có thể gọi vậy? Nương nương sao có thể tùy tiện gọi?”

Tiểu cung nữ phịch một tiếng quỳ xuống: “Nương nương thứ tội... Nương...”

Ta vô lực phẩy tay: “Kêu cô nương đi!”

Tiểu cung nữ do dự hồi lâu, mới cẩn thận nói: “Cô... Cô nương, trong nội cung không có tiền lệ này, chủ tử thị tẩm rồi nếu như còn gọi cô nương, không hợp lễ phép!”

... Trong nội cung cũng không có tù phạm đợi chém ngủ ở trên giường rồng!

Phượng Triều Văn thật sự là có thể so với gian thương ngoài cung, vật tận kỳ dụng[[15]], nhận qua rụng lông[16], tù phạm đợi chém còn muốn chiếm tiện nghi!

Trong lòng ta tức giận bất bình, lại không có chỗ phát tiết, học bộ dáng lạnh lùng của Phượng Triều Văn nghiêng mắt nhìn tiểu cung nữ, nàng lập tức mặt trắng như tờ giấy, dập đầu run rẩy kêu lên: “Cô nương... Cô nương nên dậy!”

“Đưa thuốc tị dưng[17] lên?”

Thở dài một hơi, ta đưa tay ra. Nghĩ đến tiểu cung nữ giống như gặp quỷ, đứng lên liền chạy ra phía ngoài. Không bao lâu, ngoài điện có một người vô cùng lo lắng xông tới, gương mặt lo nước lo dân, tận tình khuyên bảo: “Cô nương, sao cô có thể muốn thuốc tị dưng với tiểu cung nữ? Cho dù hờn dỗi với hoàng thượng, cũng không thể mở miệng muốn thứ đó a!”

... Ta hờn dỗi với Phượng Triều Văn lúc nào?

Điền Bình Thanh này theo Phượng Triều Văn đã bao nhiêu năm, vẫn nhẹ dạ vậy, ta thực lo lắng thay hần!

Hần thấy ánh mắt nghi hoặc của ta, lại tức giận nói: “Hôm nay cô nương không thể so với ngày trước, Đại Trần quốc đã diệt vong, cô nương lại bị bắt trở về, nên ngoan ngoãn, sao có thể tùy tiện, khiến hoàng thượng mất hứng, sáng nay thức dậy mặt tối sầm... Bây giờ lại dám đòi thuốc tị dưng?”

... Không phải ta không rõ, Phượng Triều Văn biết rõ ta là đại thần triều trước, cũng không điều tra thêm ta có bụng phục quốc không, chẳng lẽ còn dám công nhiên để cho ta sinh đứa bé ra sao?

Ta đây khéo hiểu lòng người, hơi chút suy nghĩ thay hần, thay vì cho những ma ma mặt đen trong nội cung bưng thuốc đến cứng rắn rót cho ta, còn không bằng ta muốn, ngoan ngoãn há miệng uống, đỡ phải chịu khổ.

“Phượng Triều Văn không có ban thuốc cho ta?”

Ánh mắt Điền Bình Thanh lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hung hăng trừng ta, “Cô nương, tục danh của hoàng thượng sao có thể tùy tiện gọi?” Há miệng nhìn lại cửa điện, tiểu cung nữ trắng bệch cả mặt, run rẩy dán góc tường chậm rãi trượt ra bên ngoài, đến cửa đại điện thì hận không thể hoan hô một tiếng, trong nháy mắt không thấy đâu.

Ta nhịn không được cười ha ha, tiểu cung nữ này thật đáng yêu!

“Còn cười?!” Điền Bình Thanh trừng ta, lại nhịn không được, mình cũng nở nụ cười.

“Đến nay hoàng thượng còn chưa có con.” Tiểu Điền lo lắng thở dài một tiếng, lại nhỏ tiếng nói thầm: “Hần lại không chịu... Sao còn có thể ban thuốc cho cô nương?”

Phượng Triều Văn cũng không nhỏ rồi?

Hôm nay hân đứng đầu một nước, hậu cung phi tần không có ba nghìn cũng có năm trăm chứ? Hân lại vẫn chưa có người nối dõi, chẳng lẽ là... Ngẫm lại thảm cảnh của mình tối hôm qua, ta chối bỏ ý nghĩ hoang đường này.

6. Chương 6

Rừng bách đào trong ngự hoa viên, là địa phương tốt cho tình nhân tản bộ, thuận tiêu hoá.

Năm đó Đại Trần vong quốc, ta từ trận tiền trở lại Đại Trần Cung, Tiểu Hoàng lôi kéo ta muốn xem hoa bách đào trong ngự hoa viên. Bách đào trong ngự hoa viên mỗi năm nhuộm đỏ toả hương vào tháng ba, màu màu tươi đẹp, đúng là hoa đỏ như máu.

Đáng tiếc ngoài cung chiến hỏa say sưa, quân đội Đại Tề tiến công về hoàng thành, một công thành[19] từng nhát đập vào cửa thành, như búa tạ hung hăng nện ở trên lòng người, nện cho lòng người đều gần không được run rẩy, cuối cùng tự nhiên vỡ thành.

Ta ăn uống no đủ, không cần để tâm đến con riêng, chỉ cảm thấy ngày xuân thật tốt. Đi dạo cùng Điền Bình Thanh đến rừng cây bách đào, mùi thơm xông vào mũi, một biển mây hoa, chỉ cảm thấy lòng mang sung sướng. Thăm nghĩ nếu Tiểu Hoàng biết rõ trở thành tù phạm Đại Tề có thể no bụng, thoải mái thưởng ngoạn cảnh đẹp, không biết trong lòng có hối hận?

Nơi này có thể gặp được Tần Ngọc Tranh, quả thực là oan gia ngõ hẹp.

Bên người Tần Ngọc Tranh đi theo bốn cung nữ, ta nhớ nàng nhỏ hơn ta một tuổi, giờ phút này lại ăn mặc như phụ nữ đã có chồng, đôi mắt trông mong, vươn cổ nhìn qua cây cầu đá nhỏ đối diện rừng hoa bách đào, cứ như biến thành hòn vọng phu.

Lúc ta cùng với Điền Bình Thanh đi vòng qua sau lưng nàng, thì nhìn đến kỳ cảnh này, chỉ cảm thấy ứng câu danh ngôn kia: nhân sinh hà xứ bất tương phùng (Trong đời, thiếu gì chốn có thể gặp nhau)!

Xem này, Tần Ngọc Tranh thân là nữ nhi của Duệ vương gia Đại Trần quốc, từ trước cưỡi trên đầu ta, cao ngạo ngang tàng. Ta vốn cho rằng, Đại Trần đã mất, nha đầu kia chắc cũng phải chán nản làm Vương tộc lưu vong sao? Ta sao biết bản thân bên ngoài mang theo Tiểu Hoàng chịu khổ vất vả, chạy một vòng vẫn bị bắt trở về làm tù nhân, nha đầu kia chắc chẳng bằng ta mới phải, ngờ đâu lúc này Điền Bình Thanh tiến lên phía trước nói: “Tham kiến Ngọc phi nương nương!” Lại khiến cho ta như bị một tiếng sấm to giữa trời quang đánh vào đầu, sững sốt sinh ra ảo giác!

– Tần Ngọc Tranh, nàng làm phi tử của Phượng Triệu Văn rồi?

Đây quả thực là chuyện đáng cười nhất thiên hạ!

Năm đó nàng không phải tâm tâm niệm niệm trăm phương ngàn kế muốn gả cho Yến Bình làm vợ sao?

Ta đã từng hận nàng thấu xương, vắt óc suy nghĩ muốn trả thù, lại chưa từng nghĩ, vận mệnh, ngay từ khi ta chưa ý thức được, hung hăng cho nàng một đòn.

Còn có tin tức tốt nào khiến cho người dễ tiêu hoá hơn sao?

Ta thật sự nhịn không được, “phì” một cái cười ra tiếng, nàng chậm rãi xoay người lại, đôi mày thanh tú cau lại, cực mất hứng trừng mắt ta, cung nữ bên người nàng lớn tiếng quở trách: “Lớn mật! Gặp Ngọc phi nương nương sao không quỳ? Là ai trong nội cung? Sao không có quy củ như vậy?”

Điền Bình Thanh trừng cung nữ, “Tiện tỳ, người trong nội cung bệ hạ, người cũng dám giáo huấn?! Người tới, lôi đi bạo thất[20]!” Nào có một phần cung kính lúc vừa hành lễ?

Ta chỉ cho là hấn phô trương thanh thế giữ gìn ta, cảm kích nhìn hấn một cái, nào ngờ sau lưng đột nhiên xông tới một gã áo đen, mang theo cung nữ như xách con gà đi, cung nữ kêu cha gọi mẹ, cầu nàng “Ngọc phi nương nương”, “Ngọc phi nương nương” nàng ba năm này cũng có tiến bộ, chưa từng lý luận với Điền Bình Thanh, chỉ nhìn cung nữ đi xa, mới thản nhiên nói: “Điền công công, tội gì so đo với tiểu nha đầu?” Hai mắt giống như châm đâm tới: “Vị cô nương này... Nhìn rất quen mặt a!”

Trong lòng của ta thâm hô may mắn vì mình chưa từng sinh ra ý nghĩ chạy trốn mà, bằng không lại bị đuổi bắt, nhất định là giết chết tại chỗ, còn có đường sống sao? Thấy ánh mắt như châm của Tần Ngọc Tranh, đột nhiên cảm thấy vui vẻ, ta thiếu chút nữa đã quên rồi – vị này, chưa từng thấy ta mặc trang phục nữ!

“Chúc mừng Ngọc phi nương nương, chúc mừng Ngọc phi nương nương, được hoàng đế bệ hạ coi trọng, vinh hoa phú quý, trường thọ!”

Tần Ngọc Tranh nghe được thanh âm chúc mừng nửa thật nửa giả của ta đây, gương mặt diễm lệ trắng bệch, chần chờ bất định chỉ vào người của ta: “Người... Người... Người rốt cuộc là ai?”

Điền Bình Thanh này đăng hoàng như hén[21] chìm đáy sông, ngậm chặt miệng, con mắt nhìn quanh mọi nơi, chính là không chịu nói cho nàng biết.

– Tiểu thái giám này nhất định là cố ý!

Ta đang mừng thầm, trên cầu đá nhỏ đi tới một đội thị vệ, thủ lĩnh mặc phục sức võ quan tứ phẩm, lối lạc như ngọc, đúng là Yến Bình.

Đây thật đúng là mong xem kịch lại có người đến diễn.

Ta xem cuộc vui, đương nhiên không ngại thuận thế thêm mấy cây củi[22]: “Bẩm Ngọc phi nương nương,

thời điểm năm đó Đại Trần chưa từng vong quốc, thảo dân nhớ rõ, Ngọc Tranh quận chúa hướng vào Yến Bình - Yến tiểu lang, thề phi lang bất gả[23], sao lúc này mới cách ba năm, đã tỳ bà phân ly?”

Một chút huyết sắc vền vền trên mặt tươi đẹp của Tần Ngọc Tranh cũng mất hết, giống như gặp quỷ, chỉ thẳng vào ta, ngay cả môi cũng run rẩy lên: “Người... Người rút cuộc là ai?” Thở hổn hển một hơi, lại nghiêm nghị quát: “Trong cung đình, người cũng dám ngậm máu phun người, vu oan bần cung?!”

Ừ, loại chuyện vu oan này, cho tới bây giờ ta làm đều thuận buồm xuôi gió!

Ta nghiêng bả vai run lên hai cái, lộ ra vẻ sợ hãi, bùm một tiếng quỳ gối trên mặt đất, trong ánh mắt kinh ngạc của Điền Bình Thanh, dập đầu hai cái với Tần Ngọc Tranh, khóc không ra tiếng: “Ngọc phi nương nương, tội thần cũng không dám nữa! Ngài tha tội thần đi!”

Chiêu này trước đây Tần Ngọc Tranh thường dùng với ta, trăm thử trăm linh, mỗi lần tổng có thể khiến Yến Bình quả trách. Hiện nay ta muốn thử xem chiêu này dùng tốt không!

Qua khoeo mắt, thấy Yến Bình đi nhanh tới, gương mặt cứng ngắc, khom người với Tần Ngọc Tranh: “Thần tham kiến Ngọc phi nương nương! Nương nương không ở Ngọc Hư Cung đợi hoàng thượng, sao lại nổi giận với người khác ở đây?” Trong khẩu khí đã mang theo vẻ trách cứ, chuyện này cũng khó trách.

Trước kia Yến Bình hiếm khi nổi giận với Tần Ngọc Tranh!

Ta vờ lau nước mắt chưa từng tồn tại, đưa tay ra với Điền Bình Thanh: “Tiểu Điền, quỳ đến chân mềm nhũn, kéo ta một cái!” Đều do Phượng Triều Văn tên khốn kiếp này! Bất quá có thể nhìn đến Yến Bình nổi giận với Tần Ngọc Tranh, ta nghĩ ta chết đi cũng có thể nhắm mắt.

Điền Bình Thanh kéo ta, vừa vỗ đất trên gối ta, vừa nhỏ giọng trách cứ: “Cô nương, bệ hạ có chỉ, không cho phép người hành lễ với các vị nương nương trong hậu cung, sao người có thể quỳ?”

Ta cũng không phải mẹ hấn, hình như chỉ có thái hậu mới không cần hành lễ với đám nương nương trong hậu cung chứ?

Đáng tiếc ta sống mấy mươi năm[24], mẹ Phượng Triều Văn đã chết sớm từ vài chục năm, nghe nói Thái Hậu trong cung hiện nay là vợ kế của tiên đế Đại Tề, chỉ có một công chúa, cùng với ngôi vị cao quý.

“An Dật, sao nàng ở đây?”

Yến Bình ngơ ngác nhìn ta, ngay cả ánh mắt đều thẳng, từ trên xuống dưới dò xét đánh giá ta.

Ta sờ sờ da mặt thô ráp của mình một cái, so với da mặt trắng mịn của Tần Ngọc Tranh trước mặt, thật kém xa. Lại mặc nữ trang râu rạo khắp nơi, quả thật có chút khiến người ghét! Bất quá hiện nay ta không

bao giờ sợ hấn chán ghét ta nữa, cười hì hì chấp tay: “Thảo dân ở đây ngắm cảnh, không ngờ quấy rầy nhã hứng của Ngọc phi nương nương! Yến Tướng quân, ngài thấy phải không?!”

Mặt của hấn, đột nhiên tái ngắt!

Ta nhìn bộ dáng khổ sở của hấn, tiến lên hai bước vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của hấn, giảm thấp thanh âm đến mức vền vền chỉ cả hai người có thể nghe được, nhắc nhở hấn: “Yến Tướng quân, ngài và Tần Ngọc Tranh lưỡng tình tương duyệt[25], bị hoàng đế bệ hạ hoành đao đoạt ái[26], ta đây đều có thể lý giải! Nhưng mà... hèn hò ở trong rừng cây bích đào, nếu lộ ra thật không dễ nói a?”

Yến Bình khổ sở nhìn nhìn ta... Uyên ương bị chia cắt trời nam đất bắc sẽ lộ ra biểu lộ đau đớn không chịu nổi. Hấn ước chừng là khó gặp gỡ người biết chuyện, cảm động cũng là bình thường.

– ta đúng là một người tốt khéo hiểu lòng người, khoan hồng độ lượng không nhớ hiềm khích lúc trước!

Bị ý chí bao la của mình làm cảm động, ta thuận thế vỗ vai Yến Bình, vừa định dạy hấn một ít kế sách thâm kỳ âm thâm hèn hò với cung phi, tiện thể nhuộm đậm thêm màu xanh lá trên đỉnh đầu Phượng Triều Văn, lại bị Điền Bình Thanh kéo qua: “Cô nương, chú ý một chút!”

...

Ta biết rõ Phượng Triều Văn để hấn ở cạnh ta không có chuyện tốt, ngoài giám thị ta còn có ý đồ gì khác?

Một thanh âm sắc nhọn đến không thể tin kêu lên: “An Dật... An Dật... Người vẫn còn sống? Người rốt cuộc là nam hay nữ?”

Tần Ngọc Tranh vọt lên, một phen kéo lấy tay áo Yến Bình, đôi mắt tóe lửa nhìn chăm chăm ta: “Bình ca, sao hấn còn sống? Hấn là nữ? Thật là nữ sao?”

– cho nên nói, xúc động là ma quỷ, là ma quỷ!

Trước mặt rất nhiều thị vệ cùng cung nhân, Tần Ngọc Tranh công nhiên đội mũ xanh cho hoàng đế bệ hạ, cũng không biết Phượng Triều Văn nghe đến tin tức này, cảm thấy thế nào?

Ta rất chờ mong nhìn thấy phản ứng của hấn!

“Ngọc phi nương nương!”

“Ngọc phi nương nương!”

...

Bốn, năm tiếng kêu gọi không hện mà cùng vang lên ở bên tai ta, ta vụng trộm đếm, tiếng kêu “Ngọc phi nương nương” này, ngoại trừ Yến Bình bất đắc dĩ kéo dài điệu, Điền Bình Thanh vẻ mặt bất thiện, còn có ba cung nhân bên người Tần Ngọc Tranh...

Có thể thấy được con mắt quần chúng sáng như tuyết, Tần Ngọc Tranh thật quá vô phép, công nhiên đội mũ xanh lên đỉnh đầu hoàng đế bệ hạ!

Tần Ngọc Tranh cắn môi, run rẩy, không tình nguyện thả tay áo Yến Bình, vành mắt thoáng cái liền đỏ, nhìn ta giống như kẻ thù giết cha đoạt chồng!

Dưới ánh mắt trách cứ của nàng, ta cũng hoài nghi bản thân bị Phượng Triều Văn lợi dụng, vô tình mà chia rẽ uyên ương, mới phải chịu ánh mắt oán độc như vậy.

Ta lui dài về sau một bước, khoát tay lập tức phủi sạch quan hệ với Yến Bình: “Ngọc Tranh quận chúa, ngài[27] hiểu lầm, ta không có đoạt Bình ca ca của ngài... Ta đều hiểu được, Bình ca ca của ngài chỉ có thể là của một mình ngài, bất luận kẻ nào đều đừng mơ tưởng cướp được!”

Sắc mặt một đám thị vệ sau lưng Yến Bình đều trở nên cực kỳ cổ quái, ánh mắt nhìn Tần Ngọc Tranh và Yến Bình không nói cũng biết thân thiện cỡ nào!

... Ta thừa nhận ta là cố ý!

Kỳ thật, tha thứ, bất kể hiềm khích lúc trước, khoan hồng độ lượng ...gì đó đều là mây bay trên trời... Cha ta nói: “Bị ủy khuất nhất định phải đòi lại! Người khác đá ngươi một đá, kém nhất ngươi cũng phải trả lại một đấm! Đương nhiên nếu như tình thế có lợi đối với ngươi, tốt nhất là đập thêm hai đập! Như vậy, lần sau hắn cũng không dám khi dễ ngươi!”

Ta kiên quyết triệt để chấp hành theo lời cha ta dốc lòng dạy bảo!

Tần Ngọc Tranh khóc chạy xa...

Tuỳ tùng của Ngọc phi nương nương nổi bước đuổi theo.

Ta có chút đồng tình nhìn Yến Bình trong thống khổ có chứa u buồn, một đám quý tộc nữ tử Đại Trần đã từng mê say, cũng là nam tử mà ta một lòng một dạ, khi đó, hắn chưa từng nhớ ai ở trong lòng? Luôn bộ dáng nhàn nhã, ta đã từng nghĩ hắn sẽ không động tâm với bất kỳ ai...

Hôm nay hắn vì Tần Ngọc Tranh mà lộ ra tình cảm sâu nặng, vận mệnh a, sao mà trêu cợt người!

Bất quá, bị trêu cợt cũng chẳng phải là ta, ta lại không ngại vận mệnh trêu cợt hai người bọn họ nhiều hơn mấy lần nữa, cũng khiến cho ta có cơ hội xem nhiều trò hay chia rẽ uyên ương hay cung phi hồng hạnh ra tường[28], náo nhiệt.

7. Chương 7

Giường rồng của hoàng đế bệ hạ rộng rãi thoải mái, có thể đủ cho bốn năm người cùng ngủ.

Phượng Triều Văn lại là người bất bễ cực độ, mặc dù hấn ở trên phương diện ăn uống có thể tùy tiện, do thói quen từ kiếp sống quân lữ nhiều năm lưu lại. Một thái tử có thể cam khổ cùng các tướng sĩ để làm cho bọn thuộc hạ cam tâm tình nguyện tận trung hơn so với một thái tử cao cao tại thượng.

Nhưng hấn có một tật xấu, về phương diện chăn màn gối nệm lại có yêu cầu rất cao, nệm nhất định phải dày mềm mại, chăn nhất định phải nhẹ giữ ấm, có thể ngủ trưa ở trên long sàng của hấn, ngủ đến nước miếng giàn giụa, quả thực là phúc khí của ta.

Chỉ là, đang lúc mộng đẹp say sưa bị hoàng đế bệ hạ chọc chọc gò má khi dễ mà tỉnh, cũng không phải là trải nghiệm tuyệt vời gì.

Ta chưa tỉnh ngủ, món ngon trong mộng đều chưa ăn vào trong miệng, lúc này chỉ cảm thấy tên đã quấy rầy giấc ngủ ta quả thực đáng giận, ngược lại đã quên sự thực đáng sợ - khả năng là hoàng đế bệ hạ, một cái tát vung mạnh qua, hung hăng hù dọa:

“Tiểu Hoàng, náo loạn sẽ không cho ăn cơm tối!”

Kỳ thật hấn cũng là hoàng đế, bất quá là hoàng đế vong quốc mà thôi, cho nên ta dám lễ thẳng khí hùng vỗ tay.

Xem, tính khí sợ mạnh hiếp yếu trời sinh của ta không phải là rất nghiêm trọng chứ?!

Thanh âm không trông đợi vang lên bên tai: “An Dật, người nói không cho ai ăn cơm tối?”

Ta tỉnh táo hoàn toàn, mở to mắt liền nhìn thấy mắt phượng của Phượng Triều Văn, kích động bò dậy: “Bệ hạ anh minh! Đường nhiên là không để cho chính mình ăn cơm tối!” Chén đĩa trong điện này từ trước đến nay chẳng lúc nào trống rỗng...

Phượng Triều Văn lại tiến gần, xanh mặt: “Người đều cùng ăn cùng ngủ với hoàng đế vong quốc của Đại Trần sao?”

Ta ngơ ngác không hiểu sao hấn giận, một câu không suy nghĩ thốt ra: “Ta với bệ hạ ngài không phải cũng

cùng ăn cùng ngủ sao?!” Chỗ khác nhau chính là, chuyện giữa chúng ta làm ra không có xảy ra với Tiểu Hoàng, cái này có cái gì đáng tức giận?

Ta cùng với Tiểu Hoàng cùng ăn cùng ngủ thật nhiều năm, cũng chưa gặp ai tới hỏi một câu.

“Cũng?” Bên môi hắn hé ra một nụ cười lạnh, không chút khách khí cắn lên lỗ tai ta một cái, “A a a a –” ta lớn tiếng kêu thảm thiết.

Hắn rốt cuộc đang tức giận cái gì chứ?

Tuy lỗ tai không đau, nhưng cảm giác bị cắn cực kỳ không tốt!

Nghe nói gặp gỡ kẻ bắt cóc có hai biện pháp. Một là liều chết đánh trả, nếu không thì lớn tiếng hét lên làm cho mọi người tới vây xem, dọa唬. Ta vốn chính là bại tướng dưới tay Phượng Triều Văn, liều chết đánh trả xác định vững chắc thua, chỉ có lựa chọn thứ hai.

Tuy ta không biết xấu hổ, nhưng tin tưởng hoàng đế bệ hạ nhất định là người cực kỳ muốn giữ thể diện.

Quả nhiên, hắn ngừng lại, bưng kín miệng của ta, ánh mắt ta đảo một vòng trong điện, may mắn thưởng thức biểu lộ kinh ngạc đến ngu si phần khích trên mặt của cung nhân cả điện, trừng trừng mắt tỏ vẻ: nếu người còn dám cắn ta sẽ kêu lên!

Mắt phượng của hoàng đế bệ hạ lóe lóe, ta cảm thấy được đó là trong lòng ngần ngại, cảm thấy kẻ địch có dấu hiệu binh bại, tình thế đối với ta cực kỳ có lợi, không sợ chết thừa thắng truy kích cắn một cái trên tay hắn.

Ta không sợ đau, người không biết nặng nhẹ, một ngụm cắn xuống này hoàn toàn dùng hết lực, khi ta nếm đến hương vị máu rồng, mặt Phượng Triều Văn đã vặn vẹo không ra hình dạng.

Đương nhiên, hoàng đế bệ hạ không giống ta phát ra tiếng, mà là phát phát tay đối với ba cung nhân đang chần kín: “Các người đều đi xuống đi!”

Điền Bình Thanh đi ở cuối cùng có chút lo lắng nhìn đi nhìn lại móng vuốt của hoàng đế bệ hạ còn bị ta cắn trong miệng, giao tình của ta với tiểu Điền không tệ, nhìn hắn, mở miệng đảm bảo: “Yên tâm yên tâm, ta sẽ băng bó cho hoàng đế bệ hạ!”

Tối hôm qua bị hắn dày vò đến xương lưng đều sắp đứt rồi đã muốn cắn một cái rồi!

Một miếng này đúng là hả giận!

Đương nhiên, nếu như có thể không nhận thấy hàn khí dày đặc trên khuôn mặt tuần tú của Phượng Triều Văn, lần cắn người này quả thực là sự kiện tuyệt vời đáng giá ghi khắc trong lòng.

Đáng tiếc, nếu như ta biết rõ căn vuốt rồng của hoàng đế bệ hạ, chính là tự mình tìm phiền toái lớn, nói cái gì ta cũng sẽ không cần.

Chờ ta băng bó tay Phượng Triều Văn xong, đầu rớt cục hoàn toàn tỉnh táo, nhìn móng vuốt bị bọc thành bánh chưng, liền cảm thấy tình thế tính nghiêm trọng.

– hôm nay ta vẫn là tù phạm a!

Mạo phạm thể này chắc không phải do ta! Không phải do ta chứ?

Phượng Triều Văn trào phúng cười nói: “An Dật, có phải ngươi đang suy nghĩ tìm lý do cho mình hay không?”

Hoàng đế lạnh lùng cười rộ lên cũng làm cho người sờn tóc gáy.

Ta ngỡ ngác theo dõi hần ở trước mặt ta đuổi dài chân, ngũ quan thâm thúy như khắc mang theo nghiêm nghị quyết đoán trời sinh, một lời định tội: “Không cần tìm cớ, cung nhân cả điện đều nhìn đến ngươi mạo phạm thánh nhan, ngươi cứ đợi đến bị lăng trì đi!”

Lăng trì, nghe nói chính là một loại hình pháp nguy hiểm kỹ năng cao, cắt thịt trên người thành từng miếng mỏng như thịt nhúng lẩu, phải cắt đủ chín trăm chín mươi chín miếng, mới có thể tắt thở. Ta từng hoài nghi làm loại hình pháp này có phải là đầu bếp kỹ thuật xắt rau đặc biệt tốt ở ngự thiện phòng...

Một khắc này ta cảm thấy mình chính là một khối thịt bò hay thịt dê trên thớt gỗ... Phượng Triều Văn sao có thể hiểu nỗi thống khổ của con dê đợi bị làm thịt? Nửa đời hần không có gì bất lợi, cho tới bây giờ đều là ngẩng cao đầu...

Ta thật sâu hối hận về tội ác của mình, thật xấu hổ không thôi vì mình có được răng tốt như vậy, chỉ khê cắn tay hoàng đế bệ hạ mà máu chảy không dứt... Da bệ hạ dày thế, răng ta cũng thật quá tốt thôi!

Mặc dù da hoàng đế bệ hạ ngài dày như tường thành, ta cũng có thể cắn đến ngài kêu cha gọi mẹ da rách tay thương!

Ta vô cùng đau đớn quỳ trước mặt hần sấm hối: “Bệ hạ ngài anh minh thần võ, khoan hồng độ lượng, cũng đừng có so đo với tội thần... Tội thần chỉ là mơ ngủ... Thật sự chỉ là mơ ngủ...”

Hần dùng móng vuốt nguyên vẹn còn lại vuốt đầu ta, ý vị không rõ cười nhẹ một tiếng: “Cái đầu này tạm thời gửi tại chỗ ngươi đi!” Giọng hô với bên ngoài: “Truyền lệnh!”

Ta thở dài một hơi.

Điền Bình Thanh ngoài cửa khăng định đang dán vào cửa điện nghe lén, đáp ứng nhanh gọn, cửa điện kết một tiếng mở ra, tám món ăn, bốn người bốn nóng bày lên bàn, so với hôm qua phong phú hơn nhiều.

Ta trở mắt nhìn xem hoàng đế bệ hạ hai bước đi tới bên cạnh bàn, thản nhiên ngồi xuống, ta lại như cũ chỉ có thể quỳ trên mặt đất, duỗi dài cổ nhìn lại trên bàn, mùi thịt bay tới mũi khiến nước miếng của ta chảy ròng – trên bàn cứ nhiên còn có thịt kho.

Hắn nhìn thoáng tay mình, lạnh lùng nghiêng mắt nhìn ta: “Còn không mau tới đây?!”

Ta như được đại xá, nhanh như chớp đứng lên nhào qua bàn ăn, còn chưa kịp nhắc đĩa, hắn đã duỗi tay phải bị ta cắn thẳng tắp đến trước mắt ta, nhẹ giọng ho khan.

Tiểu cung nữ đứng thẳng phía sau hắn vội vàng xoay người tiến lên gấp thức ăn thay hắn, vừa nhắc tới chiếc đĩa, lại bị một câu của hắn hung hăng làm cho sợ tới mức cơ hồ khóc lớn: “Hỗn xược, ai khiến người?”

Điền Bình Thanh vớt ta một cái ánh mắt tự cầu nhiều phúc, mang theo một đám cung nhân lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Thái giám chết bầm này, rõ ràng dám tự ý rời cương vị công tác!

Phượng Triều Văn thản nhiên nói: “Đói bụng –”

Đói bụng thì mời ngài ăn! Ta thật sự rất muốn rống một tiếng như vậy, nhưng đón ánh mắt lạnh căm căm của hắn, chỉ phải miễn cưỡng kéo ra một cái mặt cười nịnh nọt, khom người tiến lên, nhận mệnh gấp thức ăn đút cơm thay hắn.

Người ta ngồi ta đứng, người ta ăn ta nhìn... Còn có người có thể thê thảm hơn ta không?

Ta suy nghĩ lung tung, ánh mắt liền dừng ở trên người Phượng Triều Văn.

Kỳ thật nam tử Đại Tề cao lớn đẹp đẽ, vị trước mắt này thực tế như thế, chân dài vai rộng eo thon, yên tĩnh ngồi cũng có một loại khí thế run sợ người, ngồi cũng cao như ta đứng cúi. Ngũ quan thâm thúy, mắt như sao sáng, nếu lơ là hắn, ánh mắt hắn nhìn ta như miếng thịt đặt trên thớt gỗ, giờ này tương ăn nhả nhận, lại có năng lực trác tuyệt, có thể nói hoàn mỹ.

Phượng Triều Văn này ngược lại không thêm để ý, ngoan ngoãn há miệng chờ ta đút cơm, thấy hắn cũng lưng lửng bụng, ta liền gấp một khối thịt kho tàu chuẩn bị ăn, thanh âm sắc lém của Điền Bình Thanh vang lên: “Bệ hạ, Ngọc phi nương nương cầu kiến!”

Thái giám chết bầm này, một mực ngó dáo dác tại cửa đại điện, rõ ràng bụng dạ chẳng tốt đẹp gì!

Phượng Triều Văn không đáp, mắt phượng nhẹ liếc sang ta: “An Dật, ta nghe nói buổi sáng hôm nay người đã xảy ra tranh chấp với Ngọc phi ở rừng bích đào?”

Ừ, Ngọc phi từ nhỏ diện mạo xinh đẹp động lòng người, phàm là ta cùng với nàng xảy ra tranh chấp, ta cuối cùng là người bị phạt, nhưng đã lâu như vậy, ta còn chưa từng học khôn, cứng cổ hỏi lại: “Bệ hạ muốn làm chỗ dựa thay mỹ nhân của mình sao?” Nói xong ta liền hối hận!

Phượng Triều Văn uống một ngụm trà tiểu cung nữ đưa vào tới, lông mày dài khẽ nhíu xuống, ta nghĩ thầm: xong rồi xong rồi, hắn tất nhiên đã động sát cơ... Chết đã đến nơi, hay là ăn thêm một ít thịt!

Ta vừa nuốt một miếng thịt vào trong miệng, hắn lại thần nhiên nói: “Người và Ngọc phi quen biết từ trước, Ngọc phi làm người như thế nào?”

Người là người bên gối nàng, chẳng lẽ còn không biết nàng làm người như thế nào?

Lời nói đến bên miệng, ta lại dè ép trở về, cười hì hì đáp: “Chúng mỹ nhân có thể được bệ hạ coi trọng được tuyển tiến cung, cần phải đều là thông tuệ tuyệt luân, tài đức vẹn toàn!” Nghĩ nghĩ, lại nịnh bợ bồi thêm một câu: “Ngọc phi nương nường có thể phục thị bệ hạ, thật sự là phúc khí tốt a!”

Huống chi, còn có thể mang mũ xanh[29] thật to cho bệ hạ ngài, tội thần ta thật sự là vui vẻ mong chờ xem ngài làm sao xử lý chuyện này!

Hắn hứng thú liếc ta: “Người đang khoe khoang sao? Khoe mình cũng thông tuệ tuyệt luân, tài đức vẹn toàn sao?”

Ta đỏ mặt lên, ghen hòng nhìn hắn trần trối... Làm hoàng đế, lại có thể vô sỉ đến trình độ này!

Rốt cục vẫn khó nén bi phẫn, cả giận nói: “Bệ hạ, trí nhớ ngài thật kém, tội thần là bị bắt vào cung!” Cái này có bản chất khác nhau với những mỹ nhân tắm rửa sạch sẽ, cam tâm tình nguyện đưa tới giường ngài nhé!

“Người tức giận như vậy, chẳng lẽ thuộc hạ của trẫm bắt nhầm người? Không nên bắt người sao?”

“...”

Ta có thể phản bác ngôn luận của hoàng đế bệ hạ, thuận tiện chỉ trích Yến Bình làm việc sai lầm không nên bắt ta sao?

Hắn cười nhàn nhạt nhìn ta, bụng ăn no, hiển nhiên tâm tình không tồi.

“Hay là người chuẩn bị tắm sạch sạch sẽ đưa mình vào trong nội cung?”

Ta cực kỳ cực kỳ muốn vung một quyền vào khuôn mặt tuần tú của hoàng đế bệ hạ, đánh hắn bầm mắt!

– ngôn từ của hắn thật đáng giận!

Đều nói sử quan chấp bút như đao, Phượng Triều Văn há mồm còn lợi hại hơn đao, ta cường ngạnh chặt đứt lưu luyến với thịt kho, hận không thể mau chạy ra cung.

Điều kiện tiên quyết là, hắn chịu mở rộng cửa cung ra xá ta vô tội.

8. Chương 8

Lúc Ngọc phi nương nương tiến vào, ta đang bụng bát cơm vui đầu ăn.

Nàng nũng nịu hành lễ với Phượng Triều Văn, ta đến mí mắt cũng chẳng thêm nhúc nhích, một đôi đũa gấp liền hai miếng thịt, dùng kỹ xảo đoạt thịt hơn người ta luyện trong đám nam nhân ở quân doanh, bình tĩnh nhét thịt vào trong miệng, lại dùng một miếng cơm... Thực ngon chết đi được!

Nàng lộ ra vẻ mặt chán ghét, ánh mắt dò xét y phục và tướng ăn của ta, ta chẳng quan tâm, mặc trang phục nào đi nữa, ta đều cần ăn cơm.

Ta cười thân mật với nàng: “Ngọc phi nương nương!”

Ở trong rừng bích đào Tiểu Điền nói Phượng Triều Văn cho phép ta đặc biệt không cần quỳ lạy phi tần trong nội cung, giờ phút này ta mới phát hiện đạo khẩu dụ này rất hữu dụng, quả thực tuyệt không thể tả.

Có trời làm chứng, người ta không muốn quỳ nhất chính là Tần Ngọc Tranh, trong rừng bích đào quỳ một chút, bất quá là muốn chán ghét chán ghét nàng. Lúc trước nàng luôn một chiều này chơi ta... Ta muốn thử xem ta dùng có hiệu quả ra sao thôi!

Chắc là nàng ta thấy sống lưng ta thẳng tắp, không có bộ dạng muốn quỳ lạy chút nào, trên mặt như hoa sen liền dẫn chút sát khí, nếu giờ phút này trong tay nàng có roi, nhất định sẽ vung tới, đáng tiếc gặp mặt hoàng đế không thể mang vũ khí, phi tần là người bên gối, càng phải kiên quyết chấp hành.

Nàng thản nhiên cười với Phượng Triều Văn, nũng nịu nói: “Bệ hạ, hôm nay ta đã nhìn thấy vị muội muội này ở rừng bích đào rồi, vị muội muội này ngày thường dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, bọn tỷ muội nô tì

trong cung tịch mịch, khó được bệ hạ lại tìm một vị muội muội đến làm bạn. Chỉ là không biết tên họ vị muội muội này?”

Ta ghen, nuốt mấy lần mới trôi miệng cơm.

Vị này trở mặt thật có thể nói là tổ sư của Xuyên kịch[30], ta theo không kịp, cam bái hạ phong.

Phượng Triều Văn nghiêm trang: “Phụ thân nàng chỉ sinh một mình nàng, lại chưa từng nghe nói còn có chị em!”

Ta trong lòng cười lớn, bệ hạ ơi bệ hạ, từ lúc ta tiến cung, giờ mới thấy ngài là người tốt!

Ánh mắt của hắn thoáng nhìn trên mặt ta, lại thản nhiên nói: “Ngọc phi đến có chuyện gì?”

Giờ phút này Tần Ngọc Tranh chính thức trợn mắt há hốc mồm đứng ở đó luống cuống, ta cũng kệ mặc. Thẳng đến Phượng Triều Văn lại nhin tính tình hỏi một lần, nàng mới cầm khăn tay lau hai cái ở khóe mắt, ta thấy hốc mắt nàng lập tức đỏ, nước mắt thoáng cái đã rơi xuống, mảnh mai yếu đuối khóc không ra tiếng: “Hôm nay trong lúc vô tình nô tì xung đột vị cô nương này ở rừng bích đào, nghe nói cô nương ở trong nội cung bệ hạ, cố ý thỉnh tội với cô nương!”

Ừ, ta lập tức từ “muội muội” biến thành” cô nương” rồi, Tần Ngọc tranh quả nhiên phản ứng rất nhanh.

Dựa vào hiểu biết của ta đối với Tần Ngọc Tranh, đây nhất định là lời nói dối! Nàng tiến đến tìm ta không giả, nhưng tìm ta tính sổ hay là thỉnh tội, còn chờ xem xét.

Nếu như không phải Phượng Triều Văn chẳng lưu tình, hôm nay nàng ta chắc chắn là tới cáo trạng.

Hơn nữa, lần này nàng dùng thân phận một phi tử thỉnh tội với một người không có danh tiếng gì như ta, rõ ràng là muốn cho Phượng Triều Văn nhìn ta như một nữ tử không có độ lượng, lòng dạ hẹp hòi... Đáng tiếc chuyện tình càng ác liệt hơn ta đều đã làm, lúc nào thì ta lại quan tâm hình tượng trong mắt Phượng Triều Văn.

Ta buông chén, hiếu kỳ nói: “Ngọc phi nương nương, thảo dân thật tò mò, ngài bôi cái gì trên cái khăn đó? Mù-tạt sao? Sao có thể rơi nước mắt xuống ngay lúc khóc?”

Giờ phút này nàng khóc vô cùng sinh động xinh đẹp... Bị mấy câu của ta cắt đứt, hận không thể vò đứt cái khăn trong tay.

Ta vội vàng ngăn lại: “Nương nương ngài thêu cái khăn không dễ dàng, ta sẽ không đoạt lấy người coi mặt trên bôi cái gì, ta lại không muốn khóc. Ngài đừng nóng vội, vò hỏng khăn quay đầu lại còn phải thêu một cái, tốn nhiều công phu a!”

Nếu như cái khăn là ta, giờ phút này khẳng định bị vụn thành vài khúc.

“Khụ khụ –”

Khó được Phượng Triều Văn cũng sẽ có thời điểm mỉm cười đối với nữ nhân, ta còn tưởng rằng hắn không biết thương hương tiếc ngọc, đối với ta không phải căn chính là gặm, nửa điểm ôn nhu cũng không biết, giờ phút này ngược lại sợ ta khi dễ ái phi của hắn khóc, liên tục ho khan ngăn lại.

“An Dật tiện nhân người, đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, đừng giả bộ!”

Ta nhìn Phượng Triều Văn xin lỗi, bệ hạ a, cũng không phải tội thần ta không hiểu lẽ nhường ái phi ngài, ái phi ngài cười trên đầu ta... Ta há có thể một nháy mắt nhìn nữa?

Ta cười tủm tỉm nghiêng đầu, vỗ tay tán thưởng: “Ngọc phi nương nương, ngài mắng thật tốt! Nèn mắng thảo dân như vậy, giống như trước, sợ thảo dân đoạt đi Yến Bình ca ca của ngài, phàm là thảo dân cách Yến Bình ca ca của ngài trong vòng mười bước, ngài sẽ vung roi chửi con mẹ nó, đây mới là bản sắc hiện ngang của nữ tử Đại Trần ta –”

Tần Ngọc Tranh tức nghẹn khó tả, khóc lớn nói: “Bệ hạ, người xem An Dật nói?”

Ta giống như hậu tri hậu giác[31], bùm một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu: “Bệ hạ anh minh thần võ! Tội thần thực nhất thời nhanh miệng, không dám nói nữa, nếu không phải hôm nay nhất thời cao hứng, vốn nghĩ đang mùa bích đào nở hoa, hứng thú đi xem, làm sao mà biết lại bắt gặp Ngọc phi nương nương hẹn riêng Yến Tướng quân, đứng ở bên cạnh cầu đá nhỏ thiếu chút nữa thành hòn vọng phu...” Nhanh chóng ngẩng đầu nhìn sắc mặt Phượng Triều Văn, không khỏi ngáy người.

– hoàng đế bệ hạ nha, ngài không phải là bị chuyện này kích thích quá mức, rõ ràng không có tức giận lôi đình, còn cười rất vui vẻ!

Tần Ngọc tranh khóc như cha mẹ chết, dập đầu không ngừng: “Bệ hạ, ngài không thể nghe An Dật nói hươu nói vượn, nàng là nói bậy quen...”

Ta liên tục phụ họa: “Phải, tội thần chính là nói hươu nói vượn, bệ hạ ngài không cần cho là thật!” Cũng đừng bởi vì đội mũ xanh mà kích thích quá mức, nụ cười này của bệ hạ ngài thật làm khó người!

Phượng Triều Văn cố gắng đè xuống nụ cười ở khóe miệng, lạnh lùng nói: “Ngọc phi, còn không trở lại Ngọc Hư Cung của người suy nghĩ lại!”

...

Ta mở cửa điện ra, lưu luyến không rời nhìn thân ảnh thương tâm lã lướt đi xa của Tần Ngọc Tranh, trên

mặt khâm phục quay đầu lại nhìn Phượng Triều Văn ngồi ngay ngắn như núi.

Ý chí của bệ hạ ngài thật sự là bao la, đối một cung phi hồng hạnh xuất tường cũng khoan dung rộng lượng đến hoàn toàn không so đo. Dung chỗ nam tử không thể dung, nhin chỗ nam tử không thể nhẫn nhịn! Có thể nói là tấm gương cho nam tử có vợ ngoại tình trong thiên hạ!

Bất quá rất nhanh, ta liền biết, Phượng Triều Văn người này nhìn quen người dưới, đối với người bên gối hẳn liền rộng lượng khoan dung đến hoàn toàn không đáng so đo, đối với tội thần thảo dân chúng ta thì cạn tài ráo máng[32], nửa phần tình cảm cũng không lưu.

Không phải là bởi vì ta nói ái phi ngài nhìn nam nhân khác thiếu chút nữa thành hòn vọng phu thôi sao? Ngài cũng không cần lòng dạ hẹp hòi sai sử ta như cung nhân a?

Trong bồn tắm khí nóng mờ mờ, lồng ngực Phượng Triều Văn trần trụi, lười biếng ghé vào bên cạnh ao sai sử ta chạy qua lại, bưng trà rót nước, lúc thì muốn ăn dưa, khi thì muốn ăn quả, từ lúc Tần Ngọc tranh thương tâm chạy trở lại Ngọc Hư Cung, ta liền chưa được yên chút nào.

Ta ỷ vào chính mình da mặt dày, ra sức bện trước bện sau, phi lễ chớ nhìn, Phượng Triều Văn còn quá hơn, không biết hối cải, ngược lại được một tác lại muốn tiến một thước, vẫy tay với ta: “An Dật, tới kỳ lưng cho trẫm.”

Ta hoài nghi là mình nghe lầm, mở trừng hai mắt, thanh âm của hắn lại đề cao: “Còn không mau tới kỳ lưng cho trẫm?!”

Nửa thân thể của Phượng Triều Văn lột sạch quần áo ngấm mình ở trong bể tắm, vốn nên xấu hổ đến mặt đỏ, nhưng giờ phút này hắn chẳng những không đỏ mặt, ngược lại lực uy hiếp mười phần, mắt phượng thẳng tắp nhìn tới, ý uy hiếp trong mắt rất nặng. Ta phát phát tay áo, đỏ mặt thẳng tắp đi qua, trong miệng lầm bầm: “Coi như là tắm rửa cho Tiểu Hoàng.” Cầm lấy khăn và xà bông bên cạnh, ý bảo hắn xoay người sang chỗ khác, kỳ cọ.

Nửa cái thân thể của Phượng Triều Văn lộ ra bên thành bể, tóc giống như mực gấm, màu da giống như mật, trên lưng rộng lớn có mấy vết sẹo, cơ thể như sắt, bộ dáng xốc vác như vậy, quả thực không khác gì với một cầm thú lột da. Đáng hận cầm thú này, chà sát hai cái còn rậm rì: “An Dật, người ở trong cung có phải ăn chưa no hay không?”

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, ta nhin, gia tăng khí lực.

Cầm thú này trầm thấp cười, lầm bầm nói: “An Dật, ta và người quen biết cũng có sáu năm rồi, ta lại không biết người có một mặt hiên lương như vậy.”

Ta oán hận thẳng nhai này đem chuyện xưa xấu hổ, nhìn bộ dáng hắn hưởng lạc như vậy, không thể nhịn được nữa, nhất thời xúc động, bay lên một cước, đá Đại Tề hoàng đế bệ hạ vào trong bể ngọc, nghênh ngang rời đi.

Vô luận như thế nào, đối với ta, quen biết với Phượng Triều Văn là quá khứ xấu hổ nhất khi đem ra nói chuyện.

Sáu năm trước, Đại Trần và Đại Tề coi như hòa thuận hữu nghị bang giao, thỉnh thoảng có một ít ma xát, còn chưa từng vạch mặt vung tay, tranh đoạt ranh giới. Đại Tề hoàng đế bệ hạ phải ra sứ giả đàm phán biên cương với Đại Trần, đúng là Phượng Triều Văn - thái tử điện hạ Đại Tề lúc ấy.

Một năm kia ta mười bốn tuổi, làm thư đồng cho Tiểu Hoàng vài năm, cuồng đại đối Yến Bình không thay đổi. Chỉ là Yến Bình mấy năm gần đây ngoan ngoãn luyện công, tháo chạy vô cùng nhanh, còn cao hơn ta nửa cái đầu, không còn là tiểu nam hài bị ta kéo đi nữa.

Tuổi càng lớn, càng ngọc thụ lâm phong, ôn nhã như ngọc, đối với ai cũng khiêm tốn hữu lễ, duy chỉ có nhìn thấy ta, trong mắt đầy lạnh lùng, mùa nóng cũng có thể lạnh đến mồ hôi cũng không toát ra được.

Ta hơn nửa đêm ngồi trên một cây ở rừng bích đào, ôm đầu vạn phần không tình nguyện nhớ tới tất cả, hôm nay chỉ có thể giải thích là nhiệt huyết còn trẻ, không biết lòng chàng như sắt.

Cũng là tiệc tối cuối xuân như vậy, bởi vì ban ngày ta và Tiểu Hoàng đến rừng hoa bích đào chơi đùa, yêu thích không thôi cánh rừng như sông gấm này, rất kỳ vọng có cơ hội có thể vui vẻ cùng Yến Bình trải qua một đêm dưới tàng cây, sớm bỏ bữa tiệc chào mừng thái tử điện hạ Đại Tề chạy tới, ngay cả bộ dáng của thái tử điện hạ Đại Tề đều không biết rõ, ngốc nghếch tại dưới tàng bích đào chờ Yến Bình.

Bình thường mọi người đi lại nhiều trong cung, hiểu được lung lạc cung nhân, ta ở bên người Tiểu Hoàng lâu như vậy, đi theo Thái Phó học được ân oai đều xem trọng, chính là đánh một gậy cho quả táo. Bọn thái giám bên người Tiểu Hoàng đều bị ta ác chỉnh, nhưng tiền tiêu vật phụ thân cho ta từ trước đến nay hào phóng vô cùng, bọn họ tiếp nhận khen thưởng từ tay ta cũng rất dày, đối với ta cũng có vài phần nể gì nghe nấy.

Ta xem chừng Tiểu Hoàng sẽ ở trên tiệc không lâu liền vụng trộm chạy ra ngoài, cố ý dẫn dò tiểu thái giám bên cạnh hần, chỉ chờ thái tử điện hạ trở về Đông cung, liền lặng lẽ đi mời Yến tiểu lang, chỉ nói thái tử điện hạ vụng trộm hẹn hần tại rừng bích đào, có việc thương lượng.

Tiểu Hoàng ý lại Yến Bình vô cùng, ở Đông cung, trước mặt hạ nhân cũng gọi Yến Bình ca ca, có lẽ là nguyên nhân con nối dòng của bệ hạ ít ỏi, hần lại lớn lên ở thâm cung từ nhỏ, nên Yến Bình ôn nhã, đối hần lại không tồi.

Ta không lo Yến Bình sẽ không tới, bởi vì coi như là hần nghĩ tới đây là kẻ vật của ta, cũng sẽ sợ nếu đúng là Tiểu Hoàng, không thể nào nói nổi. Mời hần, dù sao cũng là cung nhân bên cạnh Tiểu Hoàng.

Ta ở rừng bích đào chờ trọn vẹn một canh giờ, mới nghe được bên kia cầu đá nhỏ truyền đến tiếng bước chân, thiếu niên kia từng bước một đi về phía ta, một khắc này, trong nội tâm của ta bối rối khó có thể nói hết, mong đợi hần gần ta chút ít, lại sợ hần đến đây nhìn thấy là ta, xoay người đi, ma xui quỷ khiến chui nấp sau một gốc cây lớn, chỉ để một chiếc đèn lưu ly treo trên nhánh cây cao, soi bóng dáng thanh mảnh của người đang đến.

9. Chương 9

Thiếu niên kia càng ngày càng gần, ánh mắt đầu mày đều nhìn rõ rành mạch, hần đến dưới tàng cây, ngẩng đầu liếc mắt nhìn đèn lưu ly treo trên cảnh, hừ một tiếng cười lạnh, giọng hàm chứa vô tận mỉa mai, đầy mặt là không bình tĩnh, giọng kêu lên: “An Dật, ngươi cứ mưu mẹo xảo quyệt thế này? Đã gọi ta tới, lại co đầu rút cổ, không dám xuất hiện?”

Từ trước tới nay, cung nhân bên người Tiểu Hoàng có tới bốn vòng, hần tới chỗ này thấy thanh tĩnh như vậy, tự nhiên sẽ nghĩ đến là ta.

Ta từng bước một từ bóng cây đi ra ngoài, cúi đầu đứng ở trước mặt hần, nhất thời không thở nổi. Chỉ cảm thấy tự ti mặc cảm, đứng chung một chỗ với thiếu niên như ngọc, cả trái tim cơ hồ muốn từ lồng ngực nhảy ra.

Nhưng kẻ đứng trước mặt ta lại không nghĩ như thế. Hần mỉm cười nói: “An Dật, ngươi gọi ta đến, chắc là có việc?”

Ta lắc đầu, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn, trong mắt của hần tràn đầy quang minh thật sự là khiến người hận không thể móc tim ra, nâng ở trước mặt hần, hòa tan ý lạnh trong đó.

“Đã không có chuyện, ta đi đây!” Hần nói gọn gàng, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Ta bối rối, hao tổn tâm cơ lừa hần tới đây, có thể nào bỏ qua ngày tốt cảnh đẹp này. Sốt ruột, quên nguyên tắc của hần, vươn tay kéo lấy tay áo của hần, lắp bắp kêu lên: “Hoa bách đào... Nở đẹp quá, ta muốn... Ta muốn gọi người tới ngắm hoa...”

“Hơn nửa đêm, ai nhìn được hoa nở đẹp không? Người đang suy tính gì?”

Một câu lạnh lùng của hần chặn trở về lời nói trong bụng ta.

Mặt của ta đột nhiên nóng bừng... Ta trăm suy nghìn tưởng lại quên ban đêm sao có thể ngắm hoa? Sao có thể nhìn đến vẻ đẹp của rừng gấm này?

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận, chỉ cảm thấy trên đùi đau đớn, thân thể bay lên theo, bùm một tiếng rơi xuống hồ nước, tiếng nói của thiếu niên đứng trên bờ cực kỳ thanh nhã, gần từng chữ: “An Dật, ngươi quên quy củ của ta rồi? Ta không ngại cho ngươi ở trong hồ này tĩnh lại!” Nói rồi xoay người đi, quần áo trắng noãn chiếu ra một mảnh ánh trắng nhợt nhạt lạnh như băng.

—— sắc làm tối trí, ta luôn phạm sai lầm ở trước mặt hần, sợ hần đi, dưới tình thế cấp bách sớm đã quên, từ sau khi hần chạy thoát, vô công tu vi cao hơn ta, liền nghiêm cấm ta đụng hần, cho dù chỉ kéo một mảnh góc áo của hần, cũng sẽ quay lại đánh.

Tuy là cuối xuân, nhưng hồ nước thật quá lạnh, ta run rẩy leo lên, ngồi ở bên bờ phát ngốc một hồi, chỉ cảm thấy toàn thân buốt lạnh, nhìn quanh, cũng không có nửa bóng người, liền thả tóc ra, vắt nước, lại cởi bỏ áo ngoài, vắt nước, chỉ nghe trong rừng cây bách đào có người trầm thấp cười, một giọng nam vô cùng có từ tính nói: “Tiểu Điền, lúc trước ta còn tưởng rằng con dòng cháu giống Đại Trần thích trò đồng tính, lại nguyên lai là mỹ nhân cuồng đại. Vị Yến tiểu lang này thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc!”

Ta nhanh chóng cầm quần áo khoác lên người, vừa mặc vừa quát: “Lớn mật! Tên háo sắc nơi nào, hơn nửa đêm còn đi dạo ở ngự hoa viên?” Nói hàm răng không ngừng run lên, giống như là hết hơi.

Trong rừng cây bách đào chui ra một đôi chủ tớ, nam tử đi trước thân hình cao kiêu, khí vũ hiên ngang, ngũ quan thâm thúy, trong mắt phượng trần đầy trêu tức, từng bước một đi đến gần, cao thấp dò xét ta đang tay bận chân loạn mặc quần áo một phen, nói với hạ nhân bên cạnh mình: “Tiểu Điền, ta còn tưởng rằng là khuê các thiên kim nhà ai có can đảm, nguyên lai là ‘con trai độc nhất’ của An Tướng quân - An tiểu lang a!”

Hắn cố ý nặng nề cắn ra bốn chữ “Con trai độc nhất”, rõ ràng không có ý tốt.

Ta vừa thẹn vừa giận, nữ giả nam trang vài chục năm, lại bị nam tử xa lạ này vạch trần, nếu lan truyền đi ra ngoài, phụ thân chẳng những mang tội khi quân, tội tớ già trẻ trong nhà, cũng nhất định không có kết quả tốt.

Ta thật vất vả cầm quần áo mặc vào, trừng liếc nam tử kia, chần chờ nói: “Các hạ là thái tử điện hạ Đại Tề?”

Trong nội cung không có nam nhân lạ, chỉ cần có thể đi vào cung, ta đều biết. Đồn đãi, nam tử Đại Tề thân hình cao lớn, tối nay lại là mở tiệc chiêu đãi sứ giả Đại Tề, ngoại trừ vị Đại Tề thái tử thượng khách kia, không nghĩ ra được còn có người phương nào khác.

Hắn tiến về phía trước một bước, trùm bóng hắn trên ta, mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng: “Tại hạ Phượng Triều Văn, thái tử Đại Tề.”

Về sau trong rất nhiều năm, ta rất là xấu hổ với sự khiếp đảm của mình khi đó, lần đầu Phượng Triều Văn đứng ở trước mặt của ta, lợi dụng ưu thế thân cao đến uy hiếp ta, ta rút lui ra sau một bước thật to, khiến mấy năm giao thủ với hắn sau đó, lúc nào cũng rơi xuống hạ phong, ít có cơ hội thắng.

...

Bóng đêm tĩnh mịch, ta thoáng hoạt động thân thể một chút giữa những cành cây, chỉ nghe gãy giòn một tiếng, một cành cây nhỏ bị ta giẫm gãy, rơi xuống dưới. Ta ra sức leo lên giữa những cành cây, nhớ tới một vấn đề rất quan trọng —— làm một cầm thú, trước mặt người khác nhả nhặn, nửa đêm biến thân cầm thú, Phượng Triều Văn trước sau như một bảo trì phong cách cầm thú của hắn, hôm nay bị ta không lưu tình chút nào đá xuống bể, nếu nửa đêm biến thân thì ta... Đêm nay ở đâu?

Cùng lúc đó, có người từ trong bóng cây lao đến, nghiêm nghị quát: “Người nào? Xuống?” Một tiếng xoẹt, là thanh âm rút kiếm khỏi vỏ.

Ta vừa vội vàng thanh minh: “Người quen, người quen...” vừa chậm rãi theo trên cây bò xuống.

Xuống nhìn, vui vẻ. Hắc, thật đúng là người quen a.

Hơn nửa đêm, một mình yên lặng đứng dưới tàng cây bên hồ, đúng là Yến Bình. Hắc nhìn thấy là người quen, nề mặt hoàng đế bệ hạ, cũng chưa từng khó xử ta, khẩu khí cũng chậm lại rất nhiều: “An Dật, đã hơn nửa đêm, sao ngươi ở chỗ này?”

Ta nhìn gương mặt mấy năm có nhiều thay đổi này, nhớ tới thiếu niên lạnh lùng đối với ta lúc trước, ma xui quỷ khiến, nói một câu: “Nhớ lại một năm kia, chuyện ngươi một cước đá ta vào trong hồ này.” Ừ, chủ yếu là nghĩ đến lần đầu gặp mặt thoải mái cùng Phượng Triều Văn, hối hận không thôi vì sự nhát gan của mình, càng rất đáng tiếc cách nhiều năm như vậy, ta ở trước mặt Phượng Triều Văn vẫn không thể đứng thẳng eo, hơn nữa nhìn tình thế trước mắt, vì cả đời ta có thể đều khom lưng quỳ gối ở trước mặt hắc mà có vài phần buồn bực...”

Nhưng, người trước mắt này, không biết là ba năm không thấy ta nên hoa mắt, hay là có nguyên nhân khác, nếu như ta không nhìn lầm, trên mặt hắc thậm chí có xấu hổ chật vật trong tích tắc, “Khi đó tuổi còn nhỏ... Làm việc quá mức cực đoan...”

Cái này xem như xin lỗi sao?

Sinh thời, ta rõ ràng có thể nghe những lời như xin lỗi thể ở trong miệng Yến Bình, có phải nên là ta chết cũng có thể nhắm mắt?

Ta thật có vài phần cảm xúc, hận không thể đón gió làm thơ, dùng biểu đạt ngữ điệu cảm khái với thế sự biến đổi, nhân tâm khó dò, đáng tiếc ba năm này tay cầm cái cuốc, sớm đã không quen việc làm thơ tao nhã này, liền thôi. Tiến lên hai bước vỗ vỗ vai của hắc, khéo hiểu lòng người khuyên: “Yến Tướng quân đừng lo, ta hiểu được, ta đều hiểu được!”

Lúc này đối hắc không rõ, một đôi con người ầm ập mang theo vài phần mê mang hay là giả ngu, thẳng tắp nhìn ta. Phụ thân từng nói, phạm là người đùa bốn chính trị, đều am hiểu suy đoán, hiểu được giả bộ hồ đồ. Mà chuyện ta thích nhất, là vạch cửa sổ, làm cho ai cũng không giả hồ đồ được.

Ta thở dài một tiếng, lòng có ưu tư: “lúc này Yến Tướng quân bên hồ tưởng niệm giai nhân, nhưng nàng danh hoa có chủ, ta đều hiểu được. Ta đều hiểu được.”

Trong mắt của hắc tức khắc bắn ra sáng rọi kinh người, nhìn chăm chăm ta, giống như nằm mơ: “Ngươi cũng biết rồi?”

Nghĩ đến Bá Nha gặp được Chung Tử Kỳ[33], kích động chắc cũng đại khái như thế này.

Ta liên tục gật đầu: “Lại nói tiếp, việc này Phượng Triều Văn làm quá không thể nói, biết rõ người và Tần Ngọc Tranh lưỡng tình tương duyệt, lại cứ gây cứng đánh uyên ương[34]... Tuy ta rất là đồng tình cảnh ngộ của Yến Tướng quân, chính là thật sự lực bất tòng tâm[35] a!”

—— hừ hừ, cho dù có thể giúp ta cũng không giúp đỡ, nhìn xem các người quân thần hai nam tranh một nữ, đây là náo nhiệt thật khó gặp a.

Yến Bình âm thầm nhìn ta, chắc là khổ cầu mà không có được, ta khoan hồng độ lượng bắt kể chuyện lúc trước, bệnh cũ lại tái phát, thử nói: “Nếu không... Yến Tướng quân ghi phong thư tình, ta lặng lẽ thay người đưa đến Ngọc Hư Cung?” Vừa vặn hôm nay Ngọc phi nương nương bị ta làm tức giận đến khóc chạy, nếu có phong thư an ủi, nghĩ đến sẽ dễ chịu rất nhiều sao.

Như vậy, lần sau đợi nàng lại lọt vào tay ta, ta mới có thể không chút nào áy náy mềm lòng khi dễ a?

Yến Bình bị ta nói đến nở nụ cười, từ nhỏ đến lớn đều nhìn quen mặt lạnh của hắc hắc, tuy hắc hắc đã từng nhẹ lời cười nói với người bên ngoài, nhưng chưa bao giờ từng ta cười đến mặt mày cong cong ở trước mặt. Lúc này hắc hắc đột nhiên cười, giống như mây che trăng, ta không khỏi nhìn ngây người, lại cảm thấy cử động lần này của bản thân không ổn, rất sợ phạm vào kiêng kỵ năm cũ của hắc hắc, lại bị đá xuống trong hồ lần nữa, thật là được không bù mất, lập tức quay đầu đi nhìn hoa bách đào lơ lửng bên cạnh.

Hắc hắc cũng không tức giận.

Hoặc là, cho dù tức giận, lúc ấy ta cũng chưa từng chứng kiến.

Từ trước ta từng dốc hết tinh lực chú ý hi vọng ái ố của hắc hắc, âm thầm phỏng đoán, lăn lộn khó ngủ, hôm nay ta tin mọi thứ hài hòa, chiến tranh của Đại Trần và Đại Tề đã kết thúc, bách tính an cư lạc nghiệp, chút ít chuyện xưa giữa ta cùng với Yến Bình cũng có thể tan thành mây khói, không lưu lại chút dấu vết nào.

Nghĩ thông suốt cái này, ta lập tức vì tiết nghĩa cao thượng của mình mà cảm động vài phần, lại nghiêng đầu đi nhìn hắc hắc, liên tục thúc giục: “Cũng không còn sớm, nếu như Yến Tướng quân muốn ta truyền tin, hay là mau mau ghi một phong a? Hoặc là, có vật bên người muốn chuyển giao, ta cũng cam tâm tình nguyện chân chạy.”

Chậm nữa, bữa tối của Phượng Triều Văn đều triệt, ta không muốn đói bụng.

Vui vẻ trên mặt hắc hắc ngưng lại, rất có vài phần phức tạp khó hiểu, bất quá cái này không đến lượt ta lo lắng, đây là nam tử lưỡng tình tương duyệt với Tần Ngọc Tranh, nên do chính bọn họ đi quán quýt.

Hắc hắc lắc đầu, ước chừng vẫn không tin ta lắm.

Ta có thể hiểu, tư thông cung phi chính là tội lớn trong cung đình, để cái chuỗi đao giết người[36] ở trên tay ta, còn có vật chứng, Yến Bình sợ là có nhiều buổi tối ngủ không ngon giấc.

“Yến Tướng quân đã không cần ta giúp, vậy ta về nghỉ ngơi. Bên hồ hàn khí nặng, tướng quân cũng trở về đi thôi.” Hắc cười nhạt một tiếng, ta lại bổ thêm một câu: “Nhớ nhưng một người, kỳ thật bất kể là đứng ở trong rừng bích đào hay là chui tọt trong chăn ấm, đều như nhau.”

Vẫy vẫy tay, bước chân ta nhẹ nhàng đi về Trọng Hoa cung.

“An Dật, người trước kia... Đã từng nhưng nhớ một người như vậy sao?” Thanh âm Yến Bình từ phía sau ta truyền đến.

Bước chân ta ngừng lại, lắc đầu: “Chuyện trước kia, toàn bộ ta đều quên, đã không còn nhớ rõ.”

10. Chương 10

Trọng Hoa điện sáng như ban ngày, ta đi chùng bốn năm lần ở cửa ra vào, lại ghé vào khe cửa nhìn, Phượng Triều Văn đang ngồi ở trước ngự án xem tấu, trên cái bàn tròn cách đó không xa, bốn món ăn một canh sớm đã nguội.

Đang tập trung chăm chăm vào thức ăn trên bàn, vụng trộm chảy nước miếng, ta nghe Phượng Triều Văn thần nhiên nói: “Tiến đến.”

Ta ngẩng ngẩng, thị vệ canh giữ ở cửa như đầu gỗ, vẫn không nhúc nhích.

“Tiến đến.”

Thanh âm này nghe đã có chút nóng nảy.

Ta chọc chọc thị vệ bên cạnh, hạ giọng nói: “Còn không mau đi vào, hoàng đế bệ hạ gọi người đấy.”

Không đề phòng trong điện truyền ra một tiếng thét lên: “An Dật, lăn tới đây!”

Ta cọ cọ, chậm rãi đi từng bước vào Trọng Hoa điện, quỳ xuống, thành thành thật thật đáp: “Bệ hạ, tội thần sẽ không cắt đi.”

Phượng Triều Văn dừng bút lại, trong mắt vẻ cười xấu xa: “Người không đi, ngược lại đập người?”

Ta gõ đầu: “Bệ hạ anh minh thần võ, tội thần thật sẽ không cút, không bằng xin bệ hạ dạy tội thần đi như thế nào, tội thần lại cút đi cho bệ hạ xem!”

“Phì” một tiếng, Điền Bình Thanh sau lưng Phượng Triều Văn che miệng, run rẩy xoay người sang chỗ khác, nửa khom eo, bộ dạng cực kỳ thống khổ.

Phượng Triều Văn đập hần một cước: “Muốn cười, lăn đi ra cười!”

Điền Bình Thanh bước nhỏ lui ra ngoài.

Phượng Triều Văn không có ý tốt nhìn ta: “An Dật, người đi ra ngoài một lúc, đã đi dạo đến mệt mỗi?”

Lời này rất ôn nhu, nếu như phối thêm mặt mày tâm tình chân thành, ta cũng sẽ cảm động đến rơi nước mắt, học thanh âm kiều mỵ của Tần Ngọc Tranh đáp hần: “Đa tạ bệ hạ lo lắng, tội thần không mệt.” Nhưng dưới mặt cười không có ý tốt của Phượng Triều Văn, cảm động nhiều hơn nữa cũng vô thanh vô tức biến mất.

Ta đề phòng lùi về sau một bước, lấp bắp nói: “Không... Không mệt mỗi, tuyệt không mệt mỗi.”

“Ta sợ người mệt mỗi.” Hần ôn nhu cười, nói nhỏ với ta: “Có chút đói.” Không để ý tới, há miệng liền gọi: “Người tới, đưa cô nương đi tắm rửa.”

Cửa ra vào lập tức có bốn cung nữ trắng kiện tiến đến, bộ dạng có võ mạnh mẽ, túm tay nhắc chân, mang ta không ngừng giãy dụa kêu thảm thiết một đường đưa vào phòng tắm, thô lỗ ném vào trong hồ, tung bọt nước khắp mặt hồ.

Ta chìm nổi hai cái, ghé vào thành bể, cố cười nịnh nọt: “Bốn vị tỷ tỷ, An Dật tắm rửa từ trước đến nay quen một mình, các vị tỷ tỷ đã vất vả rồi, hay là để An Dật tự mình tắm thôi.”

Bốn cung nữ trắng kiện tiến lên, một lát liền lấy hết quần áo trên người của ta xuống, khí thế cứ như ta là quần áo, vuốt tay áo lên, chà xát...

Một lượt tắm này, tắm tới một canh giờ, khi ta bị nâng lên trở lại Trọng Hoa điện lần nữa, đói đến nỗi ngực dán vào lưng.

“Bệ hạ à, ngài từ chỗ nào tìm đến bốn vị tỷ tỷ này, lực tay cũng quá lớn! Chà xát đến người thần lột mất vài lớp da!”

Phượng Triều Văn nghe thấy vẫn ung dung, nghiêng người dựa trên giường, xem sách, mắt điếc tai ngơ đối với ta đầy bụng oán khí vì bị ném vào bể tắm, cầm cùi mướp cọ rách vài lớp da, lại bị vài cung nữ mỹ mạo đặt tại trên giường, xúc thêm vài tầng hương lên người, trang điểm mặt mày, giăng co một phen, thần

nhân nói: “Các nàng đều là tạp dịch điện cọ rửa nhà xí... Ước chừng là quen cọ rửa nơi đó, khí lực có chút không không chế nổi...”

Ta khóc không ra nước mắt, ai oán nhìn lại nhìn hẳn.

—— cầm thú có thù tất báo này!

Chân của ta lại ngứa rồi!

Hắn cầm sách che nửa bên mặt, chỉ lộ ra một đôi con ngươi tối tăm, thanh âm nghe cực kỳ ôn nhu săn sóc: “Ba năm này ngươi lưu lạc bên ngoài, không ai bên người hầu hạ có chút không quen. Như vậy, từ nay về sau bốn người này coi như cung nữ tùy thân của ngươi, chuyên môn hầu hạ ngươi tắm rửa vậy!”

Ta thống khổ quay đầu nhìn bốn cung nữ như tháp sắt sau lưng, thấy trên mặt các nàng cũng lộ ra biểu lộ khó có thể chịu được, càng buồn khổ... Ta không chê các nàng lấy ta làm nhà xí mà cọ coi như xong, các nàng cư nhiên còn chê ta không chắc nịch bằng cái bệ... Cái này bảo người làm sao mà chịu nổi a...

Khuôn mặt Điền Bình Thanh đỏ bừng, răng cắn môi, cuối cùng không có cười ra tiếng.

Phượng Triều Văn phẩy tay: “Các người đều đi xuống đi.”

Bốn gã cung nữ cao lớn vạm vỡ cúi đầu nện bước nhanh thối lui ra khỏi Trọng Hoa điện.

Phượng Triều Văn chỉ thức ăn trên bàn: “Vẫn chưa đói sao?”

... Vẫn là đói, nhưng nghe đến tin dữ kinh người, ta làm sao còn có một chút khẩu vị mà ăn chứ?

Lập tức sắp đến mùa hạ rồi, thời điểm trời nóng nực ta hận không thể một ngày tắm ba lần, thật sự là thống khổ không muốn sống...

Ta nên chuyển tới thiên lao sao?

Nghe nói ở đó đông mát hạ càng mát, không tắm rửa chắc cũng không sao.

Phượng Triều Văn buông sách, hai mắt sáng lên, ước chừng là báo được thù của một cú đá kia, tâm tình cực sướng, cười sáng lạn với ta: “An Dật xem ra là không đói bụng. Điền Bình Thanh, ngươi đem thức ăn xuống...”

Ta nhào tới, cứu giúp bữa tối cuối cùng, cũng chưa từng nghĩ vì sao trên bàn chỉ có một đôi đũa, lại có hai

cái chén. Chỉ có điều một cái chén trong đó trống không.

Chờ ta hết bi phần, ăn đến tám phần no bụng, Phượng Triều Văn lật sách, thản nhiên nói: “An Dật, người cầm trong tay chính là đôi đũa trăm đã dùng.”

“Keng” một tiếng, chiếc đũa bạc thanh thúy rơi trên bàn.

Nét mặt già nua của ta lập tức nóng bừng... Hắn nhất định là cố ý nhất định là cố ý...

Xấu hổ và giận dữ quay đầu, tiểu cung nữ cầm một đôi đũa bạc trong tay, tội nghiệp nhìn ta, bộ dạng sắp khóc lên.

Nhóc con, so với người, ta càng muốn tìm chỗ ngồi khóc lớn một hồi...

Ta cho rằng, cái này thấm thía.

Biết cầm thú sở dĩ tên là cầm thú, chính là phương thức tư duy của hắn không phải con người có thể nghĩ, tâm tính có thù tất báo của hắn không thể dùng tiêu chuẩn đạo đức của nhân loại để cân nhắc.

Chờ ta ăn uống no đủ, rửa mặt xong, nơm nớp lo sợ bò lên trên long sàng, nhẹ tay nhẹ chân lướt qua chân dài của quân địch, ngó chừng hoàng đế bệ hạ đang chăm chú xem sách, thấy lông mi hắn chưa từng giờ lên hạ xuống, hiển nhiên cũng chưa từng chú ý hành động mờ ám của ta, rốt cuộc thiên tân vạn khổ đến chỗ của mình, nhẹ tay nhẹ chân rụt rụt thân thể, co thành một đoàn, mặt hướng vách tường, đầu mê mang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Người sau lưng sau nửa ngày chưa từng lật qua lật lại trang sách, ta nín thở ngưng thần ở trong chăn mỏng, đột nhiên trước mắt sáng bừng, chăn đã bị xốc ra, bị một đôi cánh tay cứng rắn ôm, đặt trên lồng ngực dày rộng.

Bên tai là tiếng tim đập trầm ổn, ta vụng trộm nhìn, lại chạm vào ánh mắt lẳng lặng dò xét của Phượng Triều Văn, hắn nhàn nhạt mở miệng: “Nghe nói hôm nay người đòi thuốc tị dưng với tiểu cung nữ?”

Ta cảm thấy giọng hắn hình như không quá cao hứng. Đoán già đoán non, không bắt được trọng điểm, chỉ phải xấu hổ bại trận, thành tâm thỉnh giáo: “Bệ hạ ngài đang hỏi tội hay là ban thưởng?”

Bàn tay của hắn vuốt vuốt tại đỉnh đầu ta, nhưng trong thanh âm mang theo khí lạnh dày đặc: “Người trước mắt vẫn là người chờ xử tội phải không?”

Ta rụt cổ, vô cùng uể oải gật đầu.

Thằng nhãi này thoảng cái đã bắt đúng nhược điểm của ta.

“Có nghĩ tới lấy công chuộc tội hay không?”

Hai mắt ta tỏa ánh sáng, ngẩng phắt đầu nhìn hắn.

Bàn tay của hắn vuốt từ đỉnh đầu ta xuống tới, ngón tay thô ráp nhẹ chạm giữa lông mày ta, lơ đãng hạ thánh dụ: “Chỉ cần ngươi cố gắng phấn đấu vì hoàng tự Đại Tề, trăm liền cho phép ngươi lấy công chuộc tội...”

Ta bị phần tròng mắt hắn: “Ngài... Ngài...”

Hoàng tự, đó không phải là trẻ con sao?

Từ gặp được Phượng Triều Văn, ta thường thường bị phần khó tả, nói không thành câu, trí lực rất thấp, ngay cả lực công kích cũng càng ngày càng thấp.

Nếu ta không có nghe lầm... Hắn cười gật gật đầu, bộ dạng như “Ngươi đoán đúng rồi, đáng giá ngợi khen” cúi người nặng nề hôn một cái trên môi ta: “Đúng, ngươi hiểu đúng, sinh một đứa con cho trăm, trăm liền xá ngươi vô tội!”

Ta á khẩu không trả lời được.

—— Tập thể hậu cung Tần phi của Đại Tề hoàng đế bệ hạ mất đi năng lực sinh con sao?

Ta rốt cục không thể nhịn được nữa, hét to ra: “Dựa vào cái gì nha?”

Phượng Triều Văn cười đến sáng lạn: “Chỉ bằng hôm nay ngươi vẫn là một tù phạm đợi chém!”

Ta oán hận tròng mắt, mày kiếm hắn nhướng lên, lộ ra một hàm răng trắng: “Chẳng lẽ ngươi muốn bị lăng trì xử tử?”

Ta ghé vào trên người hắn cũng nhịn không được run rẩy một chút, hình ảnh nòi lấu thịt người, đây không phải là mục tiêu sinh tồn của ta a!

Cha ta nói không thể xem nhẹ sống chết, phải xem xét thời thế, quý trọng tính mạng.

Ta không thể đơn giản vứt bỏ mạng nhỏ, bằng không xuống dưới suối vàng, bộ xương trắng cũng không nguyên vẹn, chỉ sợ ngay cả cha ta cũng không nhận ra ta.

Hắn thấy ta không hề nhúc nhích, cười đắc ý: “Cho nên, thuốc tị dưng gì đó từ nay về sau người cũng không cần nhắc lại.”

Nóixong, như hổ đói bỏ nhào vào cũi, trở mình bỏ nhào lên ta, mặc ta giấy dựa như thế nào, cuối cùng trốn không thoát giam cầm của hắn.

Ngày hôm sau lúc ta đứng lên, trước ngực vừa xanh vừa tím, tiểu cung nữ mặt phấn xấu hổ, giống như đêm qua nằm ở trên giường rồng chính là nàng mà không phải là ta.

Ta nghĩ, da mặt ta càng ngày càng dày.

Nàng ta thân nhỏ lực mỏng, hầu hạ ta mặc quần áo còn cần ta cúi người, ngập ngừng, nói khẽ: “Cô nương, không bằng để bốn tỷ tỷ tới hầu hạ ngài mặc quần áo? Bệ hạ cũng nói, từ nay về sau bốn tỷ tỷ chính là cung nữ cận thân của ngài.”

Ta nghĩ đến bốn cung nữ có bản lĩnh mạnh mẽ liền cảm thấy đau đầu, tuy người không thể chọn xuất thân chức nghiệp, nhưng ta cho rằng, làm đúng chức mới tốt. Tỷ như bảo rèn sắt đi đến bán đậu trắng, khẳng định không phải lựa chọn lý tưởng.

Ta lắc đầu, rất khiêm tốn chối từ: “Trong vài năm qua ta một mực tự mình quản lý chính mình, kỳ thật cũng không cần bốn vị tỷ tỷ hầu hạ, nếu như các nàng bận rộn công việc tạp dịch trong điện, hay là mời các nàng trở về đi!”

Tiểu cung nữ tròn to con người ngây thơ vô tà, chần chờ nói: “Cô nương không biết, bốn vị tỷ tỷ này thật ra có võ trong người. Cũng không phải là cung nữ tạp dịch, là lúc trước chiến tranh đời đô, phụng mệnh bảo vệ thái hậu cùng các vị nương nương trong chiến loạn, tuy phẩm cấp khá thấp, nhưng bình thường những việc hầu hạ này cũng không làm phiền các nàng quản lý. Bệ hạ hạ lệnh phải tới hầu hạ cô nương, đây chính là phi tần vinh sủng trong nội cung đều chưa từng có a.”

... Phượng Triều Văn nói, các nàng chà là tạp dịch cọ rửa nhà xí trong điện...

Hắn rốt cuộc hận ta tới mức nào?

Ta cho rằng, Phượng Triều Văn chính là chương trong mệnh của ta, vượt không qua, trốn không thoát, đánh không bại, không thể trêu vào, ngay cả khom người cũng không thể khiến hắn vui vẻ!

Cuộc sống này không có cách nào khác trôi qua!

11. Chương 11

Ta ở Trọng Hoa điện bị Phượng Triều Văn vô tình áp bách, tự nghĩ bản thân có thể so với nô lệ, lại đấu không lại gian tà, vì thế tinh thần càng ngày càng sa sút.

Phượng Triều Văn ước chừng là cảm thấy khi dễ ta quá thắm, ý chí chiến đấu không còn căng tràn, không tốt đối với việc giải phóng áp lực cơ thể và tinh thần của hắn, mấy ngày nay lại cực kỳ hòa khí đối với ta, một ngày ba bữa cũng phong phú không ít.

Đang lúc thể xác và tinh thần nặng nề của ta nhào vào nghiệp lớn nuôi thịt, lập chí muốn đòi về tất cả thịt ba năm này bị đối, ngày đó sau khi Phượng Triều Văn vào triều, có nữ quan trong cung tiến đến truyền chỉ, thái hậu tuyên ta gặp mặt.

Theo kinh nghiệm từ nhỏ trà trộn trong cung đình của ta, phàm là người có tôn vị trong nội cung, thí dụ như là hoàng hậu thái hậu, tâm lý luôn luôn hơi âm u biến thái, không thể theo lẽ thường để đoán, vừa đúng xứng đôi với tên cầm thú Phượng Triều Văn.

Hoàng hậu tổng khá tốt một chút, có đương triều hoàng đế âm dương điều hòa, trên tâm lý nhiều ít có chút an ủi, hoặc là có con nối dõi, luôn luôn có trông cậy vào.

Về phần thái hậu, có con không con, cuối cùng là ở goá, nửa đời trước từng giãy dụa trong biển máu cung đình, giờ già rồi, cho dù niệm Phật cũng không nhất định có thể buông đao[37].

Theo nữ quan một đường đi đến Di Ninh cung của thái hậu, ta nói ngon nói ngọt lời kéo làm quen với nữ quan này, nữ quan kia tán dương không ngừng miệng: “Thái hậu nương nương là người niệm Phật, vô cùng hiền hoà thương yêu, cô nương không cần sợ hãi.”

Ai, cũng bởi vì niệm Phật mới đáng sợ a!

Ta thầm than một tiếng: cung nữ này rất hiểu chuyện. Có thể ngồi vào địa vị thái hậu cao này, lại đam mê niệm Phật, tất nhiên lúc tuổi còn trẻ làm việc trái với lương tâm nhiều, già rồi tự nhiên muốn niệm Phật cầu an tâm.

Vị thái hậu này, xem ra không phải ngồi không.

Ta nhìn bốn cung nữ cao lớn vạm vỡ đi theo phía sau mình, cùng cười nói: “Tỷ tỷ là người thân cận bên cạnh thái hậu, được tỷ tỷ nói như vậy, ta cũng cảm thấy an tâm rất nhiều.”

An tâm mới là lạ!

Ta đến Di Ninh cung thì thấy một người phụ nữ trung niên ngồi phía trên chủ vị, nhìn tuổi khoảng bốn mươi, bên cạnh có một tiểu cô nương chừng mười bốn mười lăm tuổi dựa chặt vào, mắt phượng nhú nhú,

giữa lông mày hơi có vài phần tương tự với Phượng Triều Văn. Nghĩ đến đúng là vị công chúa do thái hậu sinh.

Phía dưới thái hậu, phân biệt ngồi sáu bảy tiểu mỹ nhân, Tần Ngọc Tranh ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay trái người, bên tay phải chính là một vị mỹ nhân mắt hạnh má đào. Nghĩ đến đều là phi tần của Phượng Triều Văn, lại chưa từng nhìn thấy nữ tử mặc y phục hoàng hậu.

“An Dật gặp qua thái hậu nương nương, thái hậu nương nương kim an!”

Lúc đứng dậy, bên tai truyền đến quả trách: “Tiện tỳ không biết cấp bậc lễ nghĩa!”

Ta ngạc nhiên nhìn, đúng là vị tiểu mỹ nhân mắt hạnh má đào kia.

Thái hậu không vui nói: “An Dật, hôm nay ngươi không có phong hào, vì sao không chịu tham kiến Đức Phi Ngọc phi?”

Ta cười thầm: Phượng Triều Văn a Phượng Triều Văn, nghĩ đến trong hậu cung của ngươi cũng bình tĩnh quá lâu, hôm nay đúng dịp. Ngẩng đầu lên, hiên ngang nói: “Bệ hạ nói, chuẩn ta không cần tham kiến Tần phi trong nội cung.”

Tuy hấn có ý chỉ này, nhưng ta dùng một khẩu khí ngang ngược kiêu ngạo nói ra, không tin những tần phi ngồi ở đây không tức méo mũi.

Quả nhiên, tiểu mỹ nhân mắt hạnh má đào lập tức nhảy dựng lên, nặng nề dậm chân, “Bác, người xem tiện tỳ này thật sự là vô lễ!”

Nha... Ta chợt hiểu hiểu ra, thì ra vị này chính là cháu gái nhà mẹ đẻ thái hậu a.

Vừa vặn, chọc giận vị Đức Phi này, quấy đến hậu cung Phượng Triều Văn không được an bình, nghĩ đến hấn ngoài nhốt ta tại thiên lao, cũng chỉ có thể thả ta tự do.

Ta trừng Đức Phi, khí thế còn hơn nàng, “Đức Phi nương nương, hoàng thượng ngày ngày ở chung với ta, hai ta tình đầu ý hợp, hấn đều chưa từng miễn cưỡng ta hành lễ, người nào dám như thế?”

Lời này nói xong, trên mặt thái hậu cũng cứng lại, Đức Phi thở hồng hộc lao xuống đến muống vả mặt ta, Tần Ngọc Tranh vẽ mặt hả hê, ngay cả tiểu công chúa đều vươn thẳng người trong ngực thái hậu, hai mắt tỏa ánh sáng hưng phấn nhìn tới.

—— đây cũng là một người thích gây họa!

Hai gã cung nữ sau thân thể của ta lao tới, giữ lại Đức Phi: “Nương nương, xin ngài thận trọng!”

Hắc, hai vị tỷ tỷ này còn kiêu ngạo hơn ta!

Ta vui vẻ, hôm nay xem ra ngay cả thái hậu cũng sẽ không bỏ qua rồi!

“Lớn mật, lại giương oai ở trong Di Ninh cung!”

Thái hậu quả nhiên nhin không nổi nữa!

Hai gã cung nữ khom người bẩm: “Tiểu thần không dám! Bẩm thái hậu nương nương, bệ hạ xác thực có chỉ, miễn An Dật cô nương hành lễ với phi tần trong hậu cung.” Chỉ là trong tay vẫn chưa từng buông Đức Phi ra.

Đức Phi nâng hai chân lên, hung hăng giẫm một cái lên chân hai cung nữ đang giữ chặt nàng, thừa dịp hai người nàng bối vì đau đớn phân tâm, giấy dựa ra, lưu loát vươn tay vả mặt hai người.

Hai người kia lập tức sững lên nửa bên mặt. Nhìn lực tay này của nàng, dĩ nhiên là người luyện võ.

Trong nội tâm của ta không khỏi toát ra cảm giác hưng phấn đã gặp người tài, kỳ phùng địch thủ.

Tuy Đại Tề lập quốc đã lâu lắm rồi, nhưng nhất thống giang sơn chỉ ở mấy năm này, con gái các gia đình hiển quý trong triều biết chút công phu phòng thân, xác thực cũng bình thường.

Đức Phi thoát khỏi kiềm chế của hai cung nữ, bước chân như gió, ba bước liền nhảy lên tới, ta liền lui ra sau, hoảng sợ kêu to: “A a, Đức Phi nương nương muốn đánh người!”

Thanh âm sắc lạnh, the thé, trên mặt Tần Ngọc Tranh lộ ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, nàng không thể hiểu một tướng quân ăn nằm chiến trường như ta sao lại bị một cung phi làm sợ tới mức thét lên.

Tâm trạng của ta mừng rỡ, vừa bất động thanh sắc lui ra ngoài điện, vừa kêu to: “Đức Phi nương nương đánh người rồi!”

Đức Phi hỏn hển, đi nhanh lao đến phía ta, hai cung nữ sau thân thể ta kéo ta lại: “Cô nương, chớ có kinh hoảng, Đức Phi đánh cũng không đến người!”

Hai người này ngu ngốc! Ta bay lên hai chân, đập bay hai người nàng, nhìn Tần Ngọc Tranh tròn tròn con mắt, cũng trừng mắt nhìn nàng.

Nếu như ta không có đoán sai, trận chào hôm nay, tất nhiên cũng có vài phần liên quan với nàng.

Nàng không thể ngồi nữa, thân đứng lên khỏi ghế, giương giọng kêu lên: “Đức Phi tỷ tỷ... Đức Phi tỷ tỷ...”

Đáng tiếc Đức Phi đã tức giận đến mất đi lý trí, đôi mắt gắt gao chăm chăm vào ta, lao nhanh đến phía ta, mặc dù ta đã bay hai gã cung nữ, cũng không ở trong mắt nàng.

Nàng nghiêm nghị kêu lên: “Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn tiện tỳ ngươi, ngươi cũng đừng trông cậy vào hoàng thượng sủng ái mà kiêu ngạo trước mặt bổn cung!”

Ta một cước đã bước ra Di Ninh cung, lại nghe được thái hậu lạnh lùng nói: “Cẩn lại vị An cô này!”

Náo đến ngoài điện tự nhiên là cực khó coi.

Chắc bà ta nghĩ ta muốn lao ra tìm Phượng Triều Văn làm chỗ dựa, kỳ thật ta bắt quá là muốn vọt tới ngoài điện tìm địa phương trống trải một chút đánh. Bằng không trong nội cung thái hậu bố trí xa hoa, hoàn toàn bất đồng với Trọng Hoa điện nơi Phượng Triều Văn ở, ngộ nhỡ đánh nát cái gì đáng tiền, ta thực đền không nổi a!

Sau lưng có tiếng gió xẹt qua sau đầu, ta liền thuận thế ngã xuống đất lăn một vòng, vừa vặn khiến Đức Phi xông lại trượt chân, tung người mà dậy, đã tránh khỏi thị vệ từ cửa đại điện xông tới, hai bước liền chạy ra khỏi ngoài điện.

Ngoài điện... Ừ, gió mát quạt vào mặt, muôn hoa đua thắm khoe hồng... Chính là thích hợp đánh nhau.

Khi Phượng Triều Văn chạy đến, ta đang bị thị vệ trong nội cung hành hung tại vườn hoa Di Ninh cung, hai quyền khó địch bốn tay, bốn gã thiếp thân cung nữ cũng giao đấu cùng với những thị vệ này, cũng không người trợ giúp, ta lại đánh giá thấp bản lĩnh của thị vệ trong nội cung thái hậu, nên có một kiếp này.

Đức Phi khàn cả giọng hô: “Đánh chết tiện tỳ này! Đánh chết tiện tỳ này!” Bản thân cũng tận dụng mọi thứ, giẫm mấy phát lên người của ta.

Trâm cài trên đầu nàng tán loạn, búi tóc cũng lệch ra đến một bên, chạt vật không chịu nổi, gương mặt trướng đến đỏ bừng, mắt sáng quắc giống như minh châu, nếu không phải đang ở tình trạng hiện giờ, bảo đảm ta cũng động tâm.

Chỉ nghe một tiếng hét to: “Dừng tay! Đây là đang làm cái gì?”

Mấy cái chân trên người của ta lập tức đều ngừng lại.

Đức Phi bùm một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Phượng Triều Văn, nước mắt xuyên một tiếng liền chảy xuống, than thở khóc lóc, ủy khuất cực kỳ: “Bệ hạ, nàng... Nàng khi dễ nô tì!”

Ừ, đây cũng là phản ứng nhạy bén!

Ta nằm ở trong bùn đất không ngừng cười ha ha, nếu như bị đánh có thể khiến cho ta rời đi hoàng cung Đại Tề, kỳ thật cũng là mua bán có lợi.

Kỳ thật khởi điểm ta cũng quả thực thì triển vài quyền cước, chỉ là khí lực không nhiều, võ nghệ của thị vệ trong nội cung thái hậu cực cao, hơn nữa công phu ta học lúc đầu là trên ngựa, bảo vệ quốc gia mở mang bờ cõi. Ta bất quá là muốn nháo chuyện, máu tươi nhuộm Di Ninh cung thì không tốt. Bất quá vừa có chút nhân từ, liền bị mười mấy thị vệ như đàn ong tuôn ra vây quanh, cùng giẫm đạp.

Phượng Triều Văn hừ lạnh một tiếng từ trong lỗ mũi: “Sao ta nhìn ra là người khi dễ nàng mà không phải là nàng khi dễ người?” Nói đi nhanh tới kéo ta.

“Kéo sai rồi kéo sai rồi!” Ta chĩa chĩa Đức Phi khóc thương tâm một bên: “Tiểu mỹ nhân mắt hạnh má đào khóc đầm đìa đáng yêu như vậy, bệ hạ người thật là nhẫn tâm!”

Phượng Triều Văn bạo phát một cái trên đầu ta: “Người yên lặng, nha đầu!”

Trong mắt phượng mây đen cuộn cuộn, giận trừng nhìn đám thị vệ đang luống cuống: “Các người —— đến chỗ Yến Bình nhận phạt!”

Đám thị vệ kia té chạy.

Phượng Triều Văn vươn tay ra với ta, ta hắc hắc vui lên, lau máu trên mặt do bị thị vệ đánh: “Bệ hạ anh minh, An Dật là một kẻ tù phạm, không dám! Không dám!”

Thử vùng vẫy vài cái, thật sự vô lực, chỉ phải ngồi trở xuống.

Hắn càng nổi giận, mắt lạnh nhìn mọi nơi, cung nhân chung quanh sớm đã ào ào quỳ xuống, lặng ngắt như tờ. Quay đầu lại hỏi ta: “An Dật, người không tin ta?”

Ta ngồi dưới đất, nhìn Phượng Triều Văn ở trên nhìn xuống, đột nhiên cảm giác được chính mình sớm đã thấp đến đất đen, dù là bị người giẫm lên mấy cước nữa cũng không chẳng sao cả. Người thương yêu ta nhất trên đời này đã sớm đi, trong thế giới không nhìn thấy hắn, dù là ta gãy cánh, lão đảo, tan xương nát thịt, lại có ngại gì?

Ta cười đến thật là vô lại, nắm chặt lấy đầu ngón tay kẻ: “Bệ hạ, lúc ta và người quen biết, khi đó bệ hạ còn xưng điện hạ, hai nước mặt ngoài hòa thuận, ngầm đối địch, bệ hạ làm những sự tình kia... Hắc hắc,

muốn cho An Dật tin người... Cũng khó!”

Mặc dù về sau ta có hồ đồ, nhưng đại sự vẫn rất rõ ràng.

Thần sắc trên mặt hần quả nhiên khó coi.

Bất quá, hôm nay ta bị đánh trong cung, trong nội tâm bị đè nén, tự nhiên muốn nói ra chán ghét, không quan tâm, tiếp tục kể: “Từ tín nhiệm, từ trước đến nay hình dung đồng bạn, chiến hữu, người thân, người yêu, quan hệ giữa ta và người, cũng không ở trong đám này, nói gì tín nhiệm?”

Trên mặt hần lại chợt hiện ra một nụ cười: “Cuối cùng có một ngày, người sẽ biết...”

Biết rõ cái gì, ta chẳng muốn trông nom.

Hần cúi người, cũng không để ý long bào trên người mình, bế ta lên, ta kinh hô một tiếng, thuận thế ôm cổ của hần, máu trên tay lập tức nhiễm lên long bào: “Máu... Máu...”

Hần nửa cười nửa không: “Long bào này cũng không phải người giặt, người gấp gấp gì?” Lại quăng xuống một câu cho cung nhân sau lưng: “Hôm nào lại thỉnh an mẫu hậu sau!” Liền nghênh ngang rời đi.

Ta lướt qua bả vai Phượng Triều Văn nhìn lại về sau, một đám cung nhân quỳ rạp xuống đất, dập đầu như bầm tỏi, tình cảnh thật có vài phần long trọng. Đức Phi khóc kinh ngạc nhìn một màn này, ngay cả Tần Ngọc Tranh và tiểu công chúa vừa mới bước ra Di Ninh cung cũng một bộ dáng ngốc trẻ.

—— trên thực tế, cử động lần này của Phượng Triều Văn quá mức vượt qua dự liệu của ta.

Hần không ném ta vào thiên lao, cũng chưa từng đuổi ta ra hoàng cung, ngược lại ôm vào trong lòng.

Tần Ngọc Tranh thì thôi, nghĩ đến hần cũng biết Tần Ngọc tranh đã cho hần đội mũ xanh thật to trên đầu, ta nhìn Đức Phi bộ dáng ương ngạnh, như là người được sủng ái, sao hần cũng chưa từng thương tiếc?

Khi đi lồng ngực hần chạm đến vết thương trên người ta, ta giả bộ đau đớn, “Ôi” hai tiếng, hần vội vàng thay đổi tư thế, cực kỳ nhu hòa ôm ta, chính là lời thốt ra lại ác thanh ác khí: “Người là nha đầu hoang dã, không ngoan ngoãn ở Trọng Hoa điện, chạy đến đây mò mẫm hồ đồ! Bị đánh cũng xứng đáng!”

Ta tức quá, trừng hần: “Thái hậu triệu kiến, ta dám không đến?” Cảm giác được vây quanh thân thể của ta cứng một cái, chớp mắt lại càng nhu hòa ôm ta, trầm thấp nói một câu: “Nàng quen giả nhân giả nghĩa, tất nhiên cũng là do người thù ghét...”

Mặc dù tiếng nói cực thấp, cũng khiến ta nghe rõ.

‘Nàng’ này là ai, ta không cảm thấy hứng thú lắm, một nữ nhân nào đó luôn trong nội cung, không quan hệ với ta. Nhưng thái độ của Phượng Triều Văn thật sự là vô cùng kỳ quái... Hắn mặc dù ác hình ác trạng đối với ta, nhưng ôm ta vào trong ngực lại cẩn thận... Mà ngay cả khoé mắt đuôi lông mày từ trước đến nay cũng nhắc lạnh lòng cũng nhu hòa rất nhiều...

Đến Trọng Hoa điện, Phượng Triều Văn đuổi toàn bộ cung nhân đi theo ra ngoài, lưu loát cởi cung trang trên người ta, nhìn thấy những dấu xanh tím trên người của ta, mặt đẹp lập tức đen thành đáy nồi, một quyền đâm lên giường rồng, cả giận nói: “Chết tiệt!”

Ta co rút thân mình, sợ cú đâm tiếp theo của hắn đánh lên người của ta.

Mặc dù ta không sợ đau, gãy xương cốt cũng không phải đơn giản.

Hắn cầm chút ít thuốc tóit tự tay bôi thay ta, vừa bôi vừa nhẹ giọng hỏi: “Đau lắm không?”

Ta lắc đầu, Phượng Triều Văn như vậy luôn khiến cho ta cảm thấy lạ lắm quái dị. nói không nên lời.

Đây không phải là thái tử Đại Tề xảo trá trước kia, để vương máu lạnh hiện nay mà ta biết.

12. Chương 12

Một năm kia mới quen biết Phượng Triều Văn trong rừng bích đào ở Đại Trần Cung, ngày hôm sau chơi đùa với Tiểu Hoàng ở Đông cung, liền nhận được thánh chỉ của hoàng đế bệ hạ.

Chủ ý của thánh chỉ chính là, thái tử điện hạ Đại Tề đường xa mà đến, xét thấy Đông cung thái tử thân thể không khỏe, cần vài quan viên tuổi trẻ cùng đi dạo thành, kẻ hèn may mắn trúng tuyển.

Lúc ấy ta quỳ rạp trên mặt đất Đông cung tiếp chỉ, lo sợ không thôi.

Đợi lúc ta dụ được Tiểu Hoàng nghe lời, không nằng nặc đòi cùng xuất cung, lại thở hồng hộc chạy đến dịch quán, nhìn thấy thiếu niên ôn nhuận đang ngồi đối diện Phượng Triều Văn, uống trà, lập tức sợ nói không ra lời.

Nguyên lai quan viên tuổi trẻ trúng tuyển, chỉ có ta cùng Yến Bình.

Nếu như ngày thường, ta tất nhiên hoan hô tung tăng như chim sẻ. Chỉ tiếc một cái ánh mắt hứng thú của thái tử điện hạ Đại Tề quét tới, nhiệt tình của ta trong nháy mắt tắt ngóm.

Thái tử điện hạ Đại Tề mỉm cười, phong độ ngời ngời: “Nghe nói trong Đại Trần Cung có thiếu niên song

kiệt, đều là con quan trong triều, tuần tú lịch sự, Bổng cung ngưỡng mộ đã lâu, lúc này mới cố ý mời nhị vị đến làm bạn, nhị vị không ngại Phượng mạo mạo muội chứ?”

Lời này thật thật giả giả làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta cực kỳ hoài nghi hẳn nhìn thấy ta cùng với Yến Bình lôi lôi kéo kéo, mới muốn hai ta tụ cùng một chỗ xem náo nhiệt.

Yến Bình không biết rõ tình hình, cực kỳ khách khí: “Thái tử điện hạ nói quá! Có thể làm bạn thái tử điện hạ đi dạo trong Hoàng Thành, là vinh hạnh của Yến Bình ta!”

Ta trong lòng lệ rơi thành sông... Hẳn chưa bao giờ từng khách khí ôn nhu đối với ta như vậy. Luôn “Cút ngay”, “Buông tay”, hoặc là, cái gì cũng không nói, trực tiếp một cước đạp xuống sông...

Nhưng đối với loại người thương thâm thành si như ta mà nói, giờ phút này cũng không nhịn được muốn tán thưởng một tiếng: nhìn mà xem, Yến lang chẳng những tuần tú lịch sự, ngay cả loại sự tình công rắn cắn gà nhà này đều làm xinh đẹp cực kỳ!

Tuy trên lý trí, ta không nên mù quáng đi theo Yến Bình, nhơ nhĩ lễ độ đối thái tử điện hạ Đại Tề, mà nên bảo trì cảnh giác xứng đáng đối với hẳn, nhưng hiện thực lại có chút khó khăn.

Phượng Triều Văn kế thừa tuần mỹ cao quý của vương thất Đại Tề, lại ăn nói thú vị, kiến thức uyên bác, vượt xa ấn tượng vốn có của ta đối vương thất. Trò chuyện vui vẻ với Yến Bình, quả thực đã thực hiện rất tốt câu “Vừa gặp như đã thân”.

Yến Bình dùng thời gian vài ngày, mang theo Phượng Triều Văn dạo mấy lần bốn phía Hoàng Thành, tận tình thể hiện cảnh tượng kinh tế phồn vinh, dân sinh ổn định, bách tính an cư lạc nghiệp hoà thuận vui vẻ ở quốc gia của ta với thái tử nước khác.

Kỳ thật ta cũng từng đi theo phụ thân qua thôn trang ngoài tám trăm dặm, chỉ vì hành quân đi ngang qua, chỗ đó người ta bụng ăn không no, áo không đủ che thân, cách biệt một trời với dân chúng Hoàng Thành.

Đối với Yến Bình càng ngày càng thủ đoạn thành thạo học xong về làm quan, ta có vài phần rầu rĩ không vui. Như vậy cũng giống như một tấm lụa trắng tốt nhất bị dính vài vết mực, xác thực không quá lịch sự, khiến ta từng hoài nghi đây là thiếu niên kiêu ngạo mà ta mê luyện đây sao?

Nhưng rất nhanh, ta lại lặng lẽ động viên cho mình, một ít vết mực chương mắt không quan trọng a, sẽ có một ngày dựa vào trí tuệ nhân hậu của ta, tất nhiên giặt đến trắng bóng cho hẳn.

Hướng hồ, Yến Bình đi chung với Phượng Triều Văn tự nhiên cũng có chỗ càng thêm hấp dẫn ta, tiêu mất những rầu rĩ không vui này.

Tỷ như mấy ngày nay ba người chúng ta ngấm cảnh ăn cơm chung, khởi điểm ta bắt quá là tùy ý gấp khối bánh hoa mai thay thái tử điện hạ Đại Tề —— thuần túy là thói quen ngày thường chiều cổ Tiểu Hoàng —— lại thuận tay gấp khối bánh hoa mai cho Yến Bình...

Bánh hoa mai đến trong đĩa Yến Bình, ta liền choáng váng.

... Sao có thể phạm sai lầm lớn như vậy?

Nếu hần ném bánh hoa mai tới đĩa của ta ở trước mặt Phượng Triều Văn, đã xem như rất lễ phép. Ngộ nhờ hần trực tiếp ném tới trên mặt ta...

Nghĩ đến mặt ta bị dính bột phần của bánh còn phải cười với thái tử điện hạ Đại Tề, toàn thân ta đều cứng ngắt lại.

Nhưng... Nhưng, khi ta chờ thật lâu thật lâu, kỳ thật chỉ là sau một lát, lại không cảm giác trước mặt mình nóng lên hay trên má có bất kỳ chỗ khác biệt, bất an cả gan ngẩng đầu nhìn đĩa trước mặt Yến Bình.

Trống không!

Bánh hoa mai trong đĩa không cánh mà bay.

Ta ngốc nghếch cả gan ngẩng đầu nhìn mặt của hần, trên mặt hần không có mảy may không vui, khóe môi dính một chút bột phần bánh hoa mai, hần đang không nhanh không chậm cầm khăn trắng lau.

... Hần rõ ràng... Hần rõ ràng ăn bánh hoa mai ta gấp.

Một khắc này trong nội tâm của ta cuồng ca như nước thủy triều, hân hoan vui sướng nói không nên lời, ngay cả thái tử điện hạ Đại Tề vẫn bên cạnh nhìn chăm chăm đều đã quên, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào Yến Bình.

Thẳng đến hần kinh ngạc xoay đầu lại, âm giọng nói: “An tiểu tướng quân, trên mặt Yến Bình ta có chỗ dơ sao?”

Ta lắc đầu, vội vàng cúi đầu, chỉ cảm thấy trong hốc mắt đã có hơi nước không ngừng ngưng tụ, sợ giờ khắc này hần mềm giọng chỉ là ngẩn ngủ, sợ sau một khắc lại là lời nói độc ác...

Ước chừng thích một người, tổng nhện không được muốn làm đóa hoa trong bụi rậm, dù là hần nhìn không thấy, hoặc là, tùy ý nhấc chân chà đạp, nhưng mong muốn nở ra cho người đó ngắm nhìn, là chuyện chẳng bao giờ thay đổi.

Hai ngày sau đó, ta cuối cùng cũng có thể lựa chọn những món ăn phù hợp với Yến Bình mà gấp cho hắn.

Đương nhiên, chiếc đĩa đầu tiên luôn gấp cho thái tử điện hạ Đại Tề, sau đó hắn hứng thú nhìn soi mói, vò đã mẻ lại sứ gấp cho Yến Bình.

Ta có thể thuần thục nắm giữ sở thích ẩm thực của Yến Bình, mỗi đĩa không làm gấp món ăn hắn thích cho hắn, mới đầu hắn cũng chỉ là kinh nghi nhìn ta, sau đó lại điềm nhiên như không nuốt những thức ăn này vào.

Ta âm thầm đặc ý trong nội tâm: quốc yến hàng năm, ta âm thầm nhìn hắn hồi lâu, trong lòng ghi tạc những món ăn mà hắn động đĩa nhiều lần, quay đầu lại tìm đầu bếp lãnh giáo cách làm.

Hoặc là, dùng tiền mua chuộc đầu bếp Yến phủ, vụng trộm hỏi thăm sở thích của tiểu lang nhà hắn.

Yến Bình khẩu vị nhẹ.

Đây là ta rất sớm đã biết, chỉ là chưa có cơ hội ngồi cùng bàn, hài hòa ăn cơm với hắn mà thôi.

Khẩu vị của phụ thân thiên về hương vị cay tươi, từ nhỏ ta ăn chung với phụ thân, khẩu vị tự nhiên cũng theo hắn. Nhưng kinh nghiệm nói cho chúng ta biết, bất luận là thói quen nhỏ gì trong cuộc sống, cũng có thể trở thành chướng ngại lớn trong hôn nhân.

Hôn nhân giống như một con thuyền lớn, lên thuyền phải cẩn thận, cầm lái phải dùng tâm!

Binh Bộ Thượng Thư đại nhân triều ta mấy năm trước thành công biểu diễn sự cố lật thuyền thảm thiết, đủ để cho hậu bối chưa lập gia đình lấy đấy làm gương.

Thượng Thư đại nhân tính tình mạnh mẽ, mỗi lần đều ăn miếng to uống chén lớn, nhưng Thượng Thư phu nhân chính là một tiểu thư khuê các Giang Nam, thích nam tử nhả nhận nho nhã, uống ít nói nhỏ mới là sở thích, bởi vì bất mãn cách làm việc của Thượng Thư đại nhân, vợ chồng bất hoà, nhiều lần xảy ra tranh chấp với Thượng Thư đại nhân, lại kiên quyết tự xin hạ đường[38].

Việc này rơi vào trong lỗ tai thái hậu, lão nhân gia nàng triệu Thượng Thư phu nhân tiến cung nói chuyện, trải qua tai mắt của người hầu trong nội cung thái hậu truyền lại, vì sao Thượng Thư phu nhân không thể nhẫn nhịn Thượng Thư đại nhân rốt cục rõ ràng khắp thiên hạ. Thí dụ như, Thượng Thư đại nhân trên bàn say rượu gặm xương, trên giường ngáy to tổn hơi thừa lời, lại thêm cởi giày không rửa chân, đều là việc nhỏ cuộc sống.

Thượng Thư phu nhân cuối cùng cũng hạ đường với Thượng Thư đại nhân, làm người xem ẩm đạm khó hiểu, không rõ tại sao Thượng Thư phu nhân lòng dạ hẹp hòi như thế?

Về sau mỗi lần các quan văn trong triều không hợp ý kiến với Thượng Thư đại nhân đều trêu chọc châm chọc Thượng Thư lão đại nhân, luôn giả bộ hỏi thăm đồng liêu: “Hôm nay người rửa chân chưa? Hôm nay người có ngứa to không?”

Mỗi lần Thượng Thư lão đại nhân đều tức đến hai mắt hiện đỏ, lão phu thê kết tóc hai mươi sáu năm rơi vào kết thúc hạ đường, trong nội tâm buồn khổ có thể nghĩ. Hắn cùng với phụ thân từ trước đến nay kết giao tốt, mỗi lần hạ triều đều đến nhà uống rượu, thở dài thở ngắn cùng phụ thân.

—— hôm nay hắn ngược lại học được uống ít rồi, đáng tiếc lão phu nhân đã mang theo lão mẹ[39] bên cạnh xuống Giang Nam, không trở về.

Lão đại nhân uống rượu rồi, liền vuốt đầu của ta dạy bảo một phen: “Tiểu Dật nhi, tương lai nếu người lấy nương tử, làm việc tất nhiên phải học nhân nhượng nàng vài phần, lúc đó cuộc sống mới lâu dài!”

Ta học sống học dùng, nhìn xa trông rộng, trăm phương ngàn kế nghe sở thích khẩu vị của Yến Bình, không dám bởi vì lúc này hai người ta còn chưa có kết cục hạnh phúc mà có chút lười biếng. Giả như lấy sức mạnh vô cùng này lên chiến trường, tất nhiên bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài nghìn dặm!

Lúc đó, nhiệt tình của ta đối Yến tiểu lang, ngày thường bị đè xuống, chưa biểu hiện rõ ràng, nhưng từ khi đụng phải hắn vui vẻ nói chuyện với ta ở trước mặt thái tử điện hạ Đại Tề, ta ngoại trừ mới đầu lấp bắp, về sau đều đáp thật là trôi chảy vừa vặn, gấp thức ăn cũng rất chịu khó.

Ngược lại Phượng Triều Văn là thái tử một quốc gia, so sánh với Yến Bình mà nói, cư xử của ta với hắn thua kém rất nhiều.

Vị người hầu thái tử như ta tốt xấu cũng không tính không công, mỗi lần phạm là đồ ăn ta gấp cho hắn, hắn đều cau mày, vẻ mặt đau khổ nuốt xuống dưới, thần sắc rõ ràng đang ăn độc dược, ở đâu là ở hưởng thụ mỹ vị? Trái lại Yến Bình, dung sắc như ngọc, ngay cả nhai kỹ nuốt chậm đều dễ xem!

Ta thấy hắn ăn có mùi có vị, cũng gấp một đĩa tôm khô trứng muối bỏ vào trong miệng mình, lại cảm thấy không có mùi vị gì cả, còn mang theo chút mùi trứng tôm tanh tanh, nhả lại lông mày thiếu chút nữa nhỏ tôm khô ra, nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hắn, dừng cảm nuốt xuống.

Giờ này khắc này, ta rốt cục có vài phần đồng cảm với một ít sầu khổ hàm oán của Thượng Thư phu nhân.

Nhưng, nghĩ đến lời dạy bảo thâm thúy của Thượng Thư lão đại nhân, ta lại dùng cảm liếc mắt nhìn Yến tiểu lang đang thỏa mãn ăn ngay cả hai mắt đều sắp nhắm lại, bộ dáng thỏa mãn này của hắn có phần làm ta thêm thương, có thể mỗi ngày ngồi đối diện nhau với hắn, chứng kiến ý cười trên mặt hắn, một lòng mềm ra, sớm đã ăn không biết vị.

Nghĩ đến ta cũng không có can đảm làm cho Yến Bình thay đổi khẩu vị. Nếu cần phải chọn một giữa thức ăn hương vị cay tươi và Yến Bình... Ta khê cần môi, vẫn quyết định chọn Yến Bình.

Thức ăn thường có mà Yến Bình không thường có, có mà lại chỉ có một, sao mà không trân quý!

Trước mặt cảm tình, khẩu vị cái gì đều là vấn đề nhỏ, cũng không phải là khó có thể vượt qua.

Một ngày này lại đi dạo xong, Yến Bình có việc rời đi trước, trước khi đi dặn ta tiến thái tử điện hạ Đại Tề trở lại dịch quán. Ta thành thật đáp ứng, lưu luyến không rời nhìn thân ảnh tuần tú cưỡi ngựa đi xa, lúc này mới không cam lòng giật cương ngựa, dẫn đầu hướng dịch quán mà đi.

Phượng Triều Văn vươn tay ngăn cản ta, cười nói: “An tiểu tướng quân, không bằng bản điện hạ đưa người trở về trước. Dù sao, người là nữ tử!”

Ta trừng hấn, lại ngẩng ngẩng mười vị thị vệ phía sau hấn, cũng ước gì sớm về nhà một chút, quay đầu ngựa liền hướng về phía nhà ta chạy.

Hôm nay tuy cha ta là đại tướng quân, phẩm cấp ngang hàng với Yến Dục bá bá phụ thân Yến Bình, nhưng người từ trước đến nay không hòa hợp với Yến bá bá, năm đó chọn phủ quan, Yến bá bá chọn phường Bình Khang gần hoàng cung để ở, chỗ ở xa hoa, lộ vẻ cao sang quý phái của người làm quan to, mà cha ta lại chọn phường Duyên Bình ở thành tây, nhà chung quanh bất quá là chúng dân giàu có đông đúc.

Một đường không nói chuyện.

13. Chương 13

Về đến trước cửa nhà, ta lễ phép xuống ngựa chào Phượng Triều Văn, hấn nói: “Không vội không vội. Bỗng cung nhìn An tiểu tướng quân tiến vào lại đi cũng không muộn.”

Ta rất muốn sớm vứt bỏ gánh nặng này, đập thùng thùng vào cửa, liên tục kêu la: “Đồng bá, mở cửa nhanh!”

Cửa chính ken két mở ra, trước mặt bay tới một cây then cửa, mấy năm nay ta sớm luyện thành thói quen, lui thật lớn về phía sau, cánh tay giơ lên bảo vệ đầu, then cửa nện vào vai trái, bang một tiếng rơi trên mặt đất.

Ta xấu hổ quay đầu lại hướng Phượng Triều Văn cười: “Làm cho thái tử điện hạ chê cười, tính tình cha ta có chút không tốt! Có chút không tốt lắm!”

“Xú tiểu tử, ai tính tình không tốt?”

Thanh âm sau lưng vang lên như tiếng sấm làm ta giật cả mình.

Ta vội vàng nịnh nọt nghênh đón, liên tục an ủi: “Cha của ta tính tình thật tốt!” Tiện tay chỉ một ngón tay về Phượng Triều Văn: “Ta nói cha hắn tính tình không tốt, mỗi ngày hắn bị đánh...”

Cha ta quay đầu nhìn lên, sững sốt một chút, trên mặt bày ra một nụ cười ôn nhả: “Thái tử điện hạ, khuyến tử ngu ngốc, có nhiều đắc tội...” Bàn tay nâng quạt hương bồ lên hung hăng vỗ vào trên đầu ta.

Ta ôm đầu gào khóc kêu thảm thiết, hết sức đồng ý, lúc trước ông không chịu ở tại phường Bình Khang là lựa chọn sáng suốt cỡ nào.

Chỗ đó phần lớn là đồng liêu, cha ta không có khả năng mở cửa tiện tay ném then cửa ra bên ngoài, nện vào Yến bá bá cũng coi như ra một ngụm ác khí, nhưng ngộ nhờ nện vào ngự sử đại phu[40] hoặc là Đại Lý viện[41] sẽ thật không khéo...

Cha ta thật thần kỳ, chưa từng để cho ta phải ngửa mặt nhìn lên[42].

Cha ta có thể vừa mặt không đổi sắc đánh con ruột của mình là ta, vừa nhiệt tình hiếu khách mời Phượng Triều Văn vào phủ làm khách.

Ừ, dựa vào mười bốn năm kinh nghiệm nhìn cha ta, người là chân thành nhiệt tình mời Phượng Triều Văn vào nhà uống ly trà nóng.

Kết luận này rất kinh hãi.

Đáng sợ chính là, thái tử điện hạ Đại Tề lại cũng không nhún nhường, cùng phụ thân nắm tay nói cười, vui vẻ vào phủ.

Đợi cho ta cùng với Phượng Triều Văn ngồi chung tại trên bàn cơm, ta còn có vài phần mê hoặc, cha ta cũng không phải là chủ nhân nhiệt tình hiếu khách, Phượng Triều Văn cũng không phải loại người quen thuộc qua lại.

Bất quá đợi cho trên bàn mang lên tô hương cay ta thích ăn nhất, gà con hương cay, chim cú nhỏ hương cay, ta sớm đã quên những chuyện phiền lòng này, vung đũa liên hương trên bàn múa.

Cha ta không thể làm gì hướng Phượng Triều Văn cười: “Khuyến tử vô lễ, lão phu dạy con vô phương, điện hạ chê cười!”

Mẹ ta đi sớm, cha ta bình thường đối với ta có chút bạo lực, chỉ là trên bàn cơm cũng không thể không chiều theo ta, là do trước kia ta ba tuổi, có tật xấu thích khóc, vừa khóc muốn tìm mẹ, tìm không thấy liền không ăn cơm. Đồng bá trông của nói ta là “Tiểu tử cố chấp”, gây yếu có thể so với chim cú nhỏ trên bàn cơm hôm nay... Cha ta ngày đêm lo lắng, sợ ta không thể lớn lên.

Cho nên, tại vấn đề ăn cơm của ta, cha ta do trong lòng có bóng ma, vô luận tướng ăn của ta không đoan trang cỡ nào, hẳn đều lấy làm vui mừng, sẽ không đánh ta cái nào trên bàn cơm.

Phượng Triều Văn khẽ cười nói: “Mấy ngày nay cùng An tiểu tướng quân ăn chung, Phượng mổ lại cho rằng tiểu tướng quân thích khẩu vị nhẹ...”

Mấy ngày nay vì càng thân cận thêm chút ít với Yến Bình, ta đối với món ăn hẳn thích ăn luôn biểu hiện thật nhiệt tình...

Ta đang ăn ngon, nghe vậy sững sờ, thiếu chút nữa nghẹn một cái xương gà trong cổ họng, mà ngay cả chiếc đĩa vườn hương tôm hương cay cũng dừng lại. Phượng Triều Văn không mất thời cơ hạ chiếc đĩa, đem con tôm lớn nhất trong mâm gấp vào trong bát mình...

Ta trơ mắt nhìn mục tiêu của mình vào bát hẳn, nhin không được trọn mắt nhìn hẳn, hẳn lại bình thản ung dung cười với ta.

Cha vỗ bàn cười to: “Tiểu tử, hôm nay ngươi có thể gặp được kinh địch rồi! Ngày thường cướp sạch món ăn với ta, lần nào cha không phải nhường cho người?”

Cha ta và ta trên bàn cơm không lớn nhỏ, bình thường có thói quen thích tranh giành món ăn. Lão Thượng Thư đại nhân có khi tới nhà của ta ăn cơm, cũng vui vẻ tranh chung với ta, nhưng Phượng Triều Văn... Mặt của ta bất tri bất giác đỏ...

Cha ta lại cảm giác không ra xấu hổ của ta, vừa cười mị mị nói với Phượng Triều Văn: “Đứa nhỏ nhà của ta thích nhất hương vị tươi cay, điểm này ngược lại giống lão phu.”

Phượng Triều Văn cười đến có chút thoải mái: “Khẩu vị của lão tướng quân lại có chút giống với khẩu vị của văn bối, không cay không vui. Những món ăn nhạt nhẽo kia ăn vào trong miệng chỉ cảm thấy chẳng có chút hương vị!” Nói không chút khách khí, liên tục hạ đĩa, mặt không đổi sắc nuốt vào nửa đĩa tôm hương cay trên bàn.

Món ăn nhà của ta từ trước đến nay cay đáng nể, người thường khó có thể nuốt xuống.

Cách ăn của Phượng Triều Văn như vậy, thực sự thích hương vị cay xè này.

Ta nghĩ đến những món ăn gấp vào trong bát hẳn mấy ngày nay... Mặt bất tri bất giác đỏ. Đại Tề thái tử này lại sử dụng chiến thuật vu hồi[43] trên bàn cơm, trước dùng lời nói làm ta không nuốt trôi thức ăn, món ăn còn lại liên toàn bộ chạy vào bụng hẳn. Ta vụng trộm duỗi chân ra, chuyển sang phía Phượng Triều Văn, đến lúc chạm vào, không chút do dự hung hăng giẫm xuống.

“A ——” một tiếng, cha ta hét thảm một tiếng, từ trên chỗ ngồi bắn lên, ta sợ tới mức mặt như màu đất, ôm đầu lạnh run, ánh mắt liếc về khoé môi cong cong của Phượng Triều Văn cổ không nhếch lên, trên mặt

tất cả đều là lo lắng: “An đại tướng quân, đây là làm sao vậy?”

Con hồ ly này!

Cha ta chỉ vào ta rống to: “An Dật, ngươi con thỏ nhỏ đáng chết kia, lá gan càng lúc càng lớn rồi!”

Bữa cơm này, đại khái chỉ có mình Phượng Triều Văn ăn tròn bụng...

Sau đó, cha ta đứng ở cửa lớn tiễn khách, nhìn thân ảnh Phượng Triều Văn đi xa, sát khí trong mắt lóe lên.

“Một kẻ lòng dạ sâu đậm, là một kình địch lớn của Đại Trần!”

Đại Tề hôm nay và Đại Trần anh em thân thiết, Phượng Triều Văn làm sao lại là kình địch lớn của Đại Trần?

Ta không rõ, xoa xoa cục u bị cha gõ trên đầu mình, cười toe toét miệng hô đau, bụng dạ bất mãn – người cha nhiệt tình trong ngoài không đồng nhất này.

“Cha vừa rồi còn nhiệt tình mời hấn đến nhà làm khách, quay đầu liền động sát cơ, sao vừa rồi không hạ độc trong thức ăn, độc chết thái tử Đại Tề này?”

Ta là con trai tốt, cha ta dạy ta không được thật thà đối với người khác, đối với người tất nhiên phải thành thực, có chuyện nói thẳng, bằng không gây lớn vào thân, cũng đừng trách người!

Cha ta vỗ vào trên đầu ta một chưởng, “Ngươi cho cha là kẻ ngu dốt sao?!”

Ta “A ô” hét thảm một tiếng, quay đầu liền chạy vào trong cửa, trong miệng ồn ào: “Nói thật cũng bị đánh, thật không có thiên lý!”

Cha ta ở phía sau rống: “Trong nhà này, lão đây chính là trời!”

Hôm nay tâm tình cha ta rất không tốt, ở trước mặt Phượng Triều Văn chẳng những không hề vờ nhả nhận, hơn nữa so với ngày thường càng thô bạo gấp bội, đánh ta chẳng hề lưu tình.

May là ở trước mặt Phượng Triều Văn, nếu tại trước mặt Yến Bình, ta sợ là hận không tìm được hang chuột trốn đi, cũng đỡ phải bị cha ta gõ đầu thu thập.

Đóng cửa lại, cha ta nhìn chăm chăm vào ta, lại giơ tay lên, ta ôm đầu lui về phía sau một bước, thấy ánh mắt hấn cũng không chút mềm hoá, lại bước dài lui về phía sau vài bước, cầm lấy cánh tay trái của Đồng

bá trông cửa, liên tục năn nỉ: “Cha, con không phải cố ý! Con chỉ là muốn giảm Phượng Triều Văn hả giận!”

Cha ta nhảy dựng lên, then cửa liền muốn hướng trên người của ta mà đến, Đồng bá liền mạng ngăn đón: “Tướng quân bớt giận! Tướng quân bớt giận! Tiểu lang chỉ là nghịch ngợm chút, nhưng vẫn là bé ngoan!”

Đồng bá là phó tướng của cha ta, trên chiến trường đã cứu cha một mạng, vì thế mất đi cánh tay phải, bác lại không chịu bỏ cha, vì vậy cha ta liền an bài bác ở tại phủ tướng quân, đáng tiếc người không chịu nhàn rồi, cứ rần ôm việc người gác cổng để làm.

Cha ta phẫn nộ ném then cửa, chỉ vào cái mũi của ta mắng to: “Con thỏ nhỏ chết tiết kia, một chút ý tứ cũng không có! Đại Tề thái tử nhìn cũng không phải là lương thiện, trong vòng mười năm, sợ là thiên hạ này đều phải họ Phượng, chỉ bằng tiểu tử chảy nước mũi trong nội cung... Hừ!”

Phượng Triều Văn nhìn xác thực là nhân tài kiệt xuất, nhưng Tiểu Hoàng và ta sớm chiều ở chung, ta tự nhiên càng nghi ngờ về hắn.

Ta tránh ở sau lưng Đồng bá hướng cha ta lè lưỡi: “Cha, con là con thỏ nhỏ chết tiết kia, vậy người là cái gì? Hơn nữa, con sẽ phụ tá Tiểu Hoàng!”

Cha lại nhặt then cửa lên, nét mặt già nua đỏ lên: “Giỏi lắm! Người phản rồi! Người cho rằng trung thần hiếu tử dễ làm như vậy? Thân thể da thịt nhận từ cha mẹ, người nghe kỹ cho ta, bảo vệ tốt cái mạng nhỏ này của người, nếu Phượng Triều Văn đánh tới Đại Trần, người là người đầu tiên ra thành đầu hàng cho ta...”

“Vậy còn cha?” Ta đánh bạo thăm dò hỏi.

“Người dám hỏi ta? Trên đời này cũng không có chuyện con can thiệp vào chuyện của cha mẹ!”

Ta ôm đầu đánh bạo từ sau lưng Đồng bá thò đầu ra, lớn tiếng ồn ào: “Con bắt kể người, trời phải sụp!”

Cha ta ném then cửa, tức giận đến nổi nộ cười, “Tốt! Tốt! Cho người con thỏ nhỏ chết tiết kia nhúng tay! Trời sập liệu người đỡ dậy được không!”

Đồng bá dò xét bóng dáng cha ta bước xa xa, kéo ta ngồi ở cổng đổ ta: “Tiểu lang ngàn vạn đừng giận tướng quân. Tướng quân chính là lo lắng an nguy của tiểu lang. Tướng quân chinh chiến cả đời, giết người vô số, thật vất vả có được tiểu lang, phu nhân lại đã qua đời. Ngài ấy ít quan tâm cậu, chỉ trông mong cậu cả đời trôi qua an nhàn ở trong loạn thế... Cho dù tánh khí ngài ấy táo bạo chút ít, tiểu lang cũng ngàn vạn đừng oán... Ngài ấy cũng là vì tốt cho cậu...”

Cha ta cũng là vì tốt cho ta...

Cha tự nhiên cũng là vì tốt cho ta!

Hôm nay ta không phụ kỳ vọng của người, làm thần tử phản quốc không biết trung hiếu tiết nghĩa, bụng dạ no đủ, an nhàn giàu có, tại trên giường rồng của Phượng Triều Văn ngủ được thỏa thuê.

Chẳng qua là, khi ta chưa từng biết trước kết cục như bây giờ, nên vẫn còn có một chút si niệm. Trong lòng sinh ra ý nghĩ hoang đường, mong Phượng Triều Văn có thể ở Đại Trần lâu hơn nữa, như vậy thời gian ở chung của ta cùng với Yến Bình cũng thêm chút ít.

Nhưng cha ta nói hắn đến chẳng qua là tiện thể dò xét quốc lực Đại Trần ta, đã chọn ta cùng với Yến Bình cùng đi đồng hành, cũng là vì thăm dò hiềm khích riêng giữa những đại thần trong triều.

Chỉ là, hai nước chiến tranh, ta hồn nhiên không để trong lòng, mỗi ngày chỉ kết bạn đi chơi với nhau, cực kỳ khoái hoạt, tại một ngày trước khi Phượng Triều Văn đi, lại bật thốt lên mà nói: “Điện hạ có thể ở Đại Trần thêm mấy ngày không?”

Ánh mắt hắn cười như có như không đảo qua trên mặt ta cùng với Yến Bình, ta bị ánh mắt này của hắn nhìn đến chột dạ, chỉ cảm thấy hắn đã thấy rõ lòng tiểu nhân của ta, hắn cũng không động thanh sắc nói: “Thịnh tình của An tiểu tướng quân, Bồn cung không thể báo! Chỉ có tạm gác lại sau này, An tiểu tướng quân cùng Yến tiểu tướng quân đến Đại Tề làm khách, Bồn cung sẽ tận lực tiếp đãi!”

Ta cho rằng, cùng đi như vậy, thực là hay!

Hành động lần này của Phượng Triều Văn làm ta rất hài lòng, gỡ bỏ ác cảm đối với hắn, lưu luyến không rời.

Cho dù ta nhiệt tình giữ lại, thái tử điện hạ Đại Tề vẫn kê cao gối mà ngủ trên xe ngựa, rời khỏi Đại Trần.

14. Chương 14

Sau khi ta hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao, ngăn chặn sự do thám của Phượng Triều Văn, có công hiển to lớn, thì Yến Bình qua sông đoạn cầu, đem một mình ta quăng vào đình nghỉ chân ngoài thành, quay đầu ngựa trở về thành.

Ta có cảm giác kỹ thuật qua sông đoạn cầu này của hắn không quá tốt, thực hiện không thuần thục, từ chiến hữu thân mật hài hòa sóng vai chuyển tiếp đột ngột biến thành kẻ thù đối đầu, gặp lại là người lạ, khơi dậy u oán mấy năm nay trong lòng ta, tức sùi bọt mép, phóng ngựa đuổi theo, ở đường lớn Chu Tước phồn hoa nhất kinh thành khinh bạc hắn.

Không hề điều tra rõ ràng đối với độ mềm mại của môi hắn và độ phù hợp của hai người lúc này, nên ngay lập tức phải nhận mức độ kích động, sự tê dại tay chân và tâm hồn triệt để... À, tạm thời giữ bí mật!

Chuyện lúc đó có lực ảnh hưởng thật lớn, đối các thiếu nam thiếu nữ về sau đều noi theo phương pháp này của bản thân, bất ngờ ở trên xã hội khiến cho mức độ chú ý rộng khắp, lực phá hoại rất lớn, lúc này ta trịnh trọng xin lỗi!

Bởi vì việc này do đầu óc ta phát sốt, ý thức không rõ mà tạo thành, thời cơ không đúng, đúng gặp gỡ chúng đại thần tan triều về nhà, vì vậy việc này bị nhiều tiền bối tại chỗ quan sát cận kề, ngay tiếp theo cha ta cũng “Ngẫu nhiên gặp”, “Vô ý phá vỡ”.

Cha ta mặc dù bao che khuyết điểm, cứu ta dưới lửa giận của Yến Bình, về đến nhà lại mạnh mẽ hung hăng sửa trị ta một phen.

Trong lúc ta ở nhà tĩnh dưỡng, nghe nói chuyện Yến tiểu lang bị An tiểu lang cường hôn đã truyền xôn xao khắp Đại Trần, nghiêm trọng ảnh hưởng tới đường hôn nhân sáng ngời của hai người chúng ta. Phàm là tiểu thư danh môn khuê các muốn gả vào nhà quan, nghe nói tên hai người chúng ta đều hận không thể phun nước bọt lên mặt tỏ vẻ ghét bỏ.

Ta đối với việc chó ngáp phải ruồi phá hủy danh dự của Yến Bình thật là đắc chí, thậm chí quên mất cha ta hung dữ với ta và cả thương tổn trong lòng.

Cuối cùng, nghe nói cả Yến Dục bá bá cũng chặn cha ta lại trên đường hạ triều đòi hỏi giải thích.

Ta nghĩ, chuyện này rất nghiêm trọng.

Tuy nhiên, cha ta từ trước đến nay chưa từng làm ta thất vọng, theo miêu tả sinh động của tùy tùng An Thanh đã chứng kiến, trên cơ bản tình hình được xử lý trở về như ban đầu.

Lúc ấy, cha ta hướng về phía Yến bá bá đang hạch hỏi mà cười, há miệng liền kêu một tiếng thân gia, thiếu chút nữa Yến bá bá sợ tới mức ngã sấp. Lại đang tại trước mặt các vị đồng liêu nói, nếu Yến Tướng quân muốn khuyến tử gánh trách nhiệm về tiểu tướng quân, mấy ngày nữa hẳn tất nhiên chuẩn bị sính lễ, trịnh trọng đến cầu hôn.

Lúc ấy Yến bá bá thiếu chút nữa tức giận đến bất tỉnh.

Ta thật cảm thấy lo cho cuộc sống sau hôn nhân của ta.

Nghe nói một đại sát thủ khác làm cho hôn nhân vợ chồng không hài hòa chính là khó có thể xử lý hài hoà quan hệ của cha mẹ hai bên...

An Thanh lại bổ sung nói, cha thắng, trên mặt cũng không thấy bao nhiêu cao hứng.

Chỉ một lát sau, ta có linh hội sâu sắc với trình độ sung sướng của cha ta.

Cha ta trở về, mặt tím ngắt, lại đánh thêm mấy gậy lên vết thương cũ của ta từ mấy ngày trước, khiến cho ta ngây người ở trên giường nửa tháng...

Ta nghĩ cha chắc là đau lòng việc sẽ phải đưa sính lễ ra ngoài, cho nên thẹn quá hoá giận.

Ta làm cho ông đau lòng, ông khiến cho ta đau thịt, thật hợp lý.

...

Về sau mỗi lần ta nghĩ đến hình ảnh cha ta tức giận đến cái trán nổi lên gân xanh, giờ gậy gộc hung hăng sửa trị ta, luôn nhìn không được muốn cười. Tinh thần ông lão nhà ta thật là tốt! Ngay cả đánh người cũng hung ác cực kỳ!

Nghĩ như vậy, bất giác cười ra tiếng. Sau lưng lập tức có người châm chọc nói: “Chẳng lẽ hôm nay bị đánh đến choáng váng, vẫn còn cười được?” Là Phượng Triều Văn.

Ta xoay người sang chỗ khác, mới phát hiện hắn chỉ mặc một bộ quần áo trong vàng sáng, lộ nửa lồng ngực tinh trắng xoa tóc nằm ở bên cạnh ta.

Ta cười chọc chọc trên lồng ngực hắn, cảm giác đụng tay luôn cứng rắn, cảm thán một tiếng: “Nhớ tới sáu năm trước ngươi rời đi Đại Trần, ta bị cha đánh không xuống giường được, nửa đêm mỗi ngày lại chạy đến trong phòng ta, còn tưởng rằng ta đang ngủ, chính là chết cũng không chịu nói với ta một câu dễ nghe. Ông lão ra tay thật là độc ác!”

Ánh mắt Phượng Triều Văn thâm trầm, nói: “An lão tướng quân là người quang minh hào sảng phân rõ phải trái.” Kéo dài điệu ngạc nhiên nói: “Ngươi làm chuyện gì khiến ngài ấy nổi giận?”

Ta kiên quyết lắc đầu: “Không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ đã bị ông đánh!” Có một số việc, làm sao có thể mở miệng?

Phượng Triều Văn nhéo cái mũi của ta, nặng nề hừ lạnh một tiếng: “Muốn trầm nhắc nhở ngươi một tiếng sao? An tiểu lang, dám ở đường cái Chu Tước cường hôn Yến Bình, ta nên bội phục ngươi dũng cảm hay là cười nhạo ngươi ngu xuẩn?”

Ta cứng cổ giải thích: “Bệ hạ bố trí đầy mật thám tại Đại Trần, ta là nên khen bệ hạ anh minh hay là khinh bỉ bệ hạ nham hiểm?”

Dưới ánh mắt lạnh như băng của hắn, ta tỉnh ngộ, hôm nay Đại Trần đã không còn tồn tại, thông thường kẻ nắm quyền luôn muốn che giấu những việc mờ ám mình đã làm, vội vàng ha ha cười gượng: “Bệ hạ tai mắt linh thông, ngay cả một chút việc nhỏ xảy ra ở đế đô Đại Trần cũng biết rõ ràng, không trách có thể chấp chưởng giang sơn như hoạ này.”

Hắn gõ nhẹ trên đầu ta một cái: “Người nói ngọt!” Khóe môi hơi cong, hiển nhiên vì ta đây tăng bốc nên hẳn sung sướng.

Ta tổng kết thành quả chiến đấu, được ra một cái kết luận: Phượng Triều Văn là con lừa thuận theo, dắt không đi, đánh thì lại giật lùi, đến gần còn bị đá. Chỉ có thuận theo sờ lông, càng sờ càng vui vẻ.

Lần này tại trong cung thái hậu bị thương, làm ta vui mừng nhất chính là phúc lợi đãi ngộ được vô cùng đề cao, món ăn mỗi ngày đa dạng không ngừng đổi mới, đánh vỡ phong cách tiết kiệm trước sau như một của hoàng đế bệ hạ, càng làm ta thỏa mãn chính là, hoàng đế bệ hạ chính miệng hứa hẹn, ta có thể tùy thời gọi món ăn, thật rất thỏa mãn miệng và bụng của ta.

Ngay cả Điền Bình Thanh cũng nói, ngự thiện phòng từ hoàng đế bệ hạ nhập chủ hoàng cung, ăn uống tương đối tùy tiện, các đại đầu bếp có một thân bản lĩnh mà không chỗ thi triển, trong nội tâm cực kỳ u oán. Thái hậu lão nhân gia tin dưỡng lão theo con, lại là người niệm Phật, dùng thức ăn chay là chính. Chỉ khổ cho một đám phi tần trong nội cung, ẩm thực cũng không có thể vượt qua hoàng đế bệ hạ, lại không thể hơn phần thái hậu, chỉ có thể âm thầm bất mãn không thôi.

Hai ngày này ẩm thực Trọng Hoa điện đổi đa dạng hơn, nhóm đầu bếp xuất ra toàn thân bản lĩnh, hẳn không thể diễn luyện một phen các kiểu kỹ năng.

Vì thế, sau khi Phượng Triều Văn hạ triều, ta đặc biệt đặc biệt hưởng hẳn biểu đạt lòng biết ơn sâu sắc.

Hắn vui vẻ, không khách khí, đoạt lấy chân giò nướng mật ta đang gặm, hung hăng gặm một cái, thật có xu thế sói hổ.

Ta đoạt lấy cái còn lại, đau lòng “Ngao ngô” một tiếng, tiến vào chỗ sâu trong giường rồng không chịu đi ra.

Nghe nói chân giò nướng này do mười tám hương liệu và bốn mươi sáu loại mật ong chế mà thành, hương mềm vụn, từ trước chính là ta yêu nhất. Hôm nay làm món ăn này chính là đệ tử thân truyền của Hoàng ngự trù năm đó, có được bản lĩnh chân truyền từ sư phụ, mỗi lần chỉ vụn vụn có một cái, ta mới gặm nửa cái.

Phượng Triều Văn miệng lớn cắn xuống, ta liền thiếu gặm ba cái.

Thật sự là đau lòng!

Chờ ta gặm xong, tiểu cung nữ bưng nước sạch cho ta rửa tay, lại thuận tiện đổi ga giường, ta vuốt bụng tròn vo nằm vật xuống, lúc này mới bắt đầu rên rỉ: “Bao lâu ta không xuống giường đi chơi?”

Một điểm không tốt của lần bị thương này chính là từ sau hôm đó ta liền bị Phượng Triều Văn cấm túc.

Ta từ trước cũng bị cha ta cấm đủ, đem cửa phòng khóa lại bên ngoài, cửa sổ đều đóng đinh, chỉ chừa lại cái lỗ có thể đưa cơm nước. Nhưng phạm vi cấm túc của Phượng Triều Văn nhỏ hơn nhiều. Trọng Hoa điện to như vậy, phạm vi ta có thể hoạt động chỉ ở trên giường rồng.

Tiểu cung nữ Nga Hoàng mới tới hầu hạ cùng với bốn thiếp thân cung nhân mỗi ngày tại đầu giường chặn ta... Thời gian bị đè nén không chịu nổi.

Ngày thứ hai ta bị đánh, liền phát hiện hành động của bốn vị này thật có vài phần không tiện, về sau tiểu cung nữ Nga Hoàng mới vụng trộm nói cho ta biết, chỉ vì ta bị thương, bệ hạ giận dữ, các nàng bị đánh 30 gậy, ngày thứ hai không dám lười biếng, mang thương vào điện hầu hạ.

Trong lòng của ta thật băn khoăn, ở trên giường rồng tĩnh dưỡng, rất là biết điều.

Kỳ thật trong lòng vẫn có chút ít ai oán.

Phượng Triều Văn không thể đụng vào thái hậu, đối với Đức phi lại không nỡ, đành phạt bốn người chịu tội thay.

Nga Hoàng đối với việc ta vụng trộm oán thán Phượng Triều Văn rất nghiêm khắc phản đối, mở to đôi mắt kinh hồn chưa định: “Cô nương không biết, ngày ấy bọn thị vệ ở trong Di Ninh cung từng đánh cô nương đều bị Yến Tướng quân hạ lệnh đánh cho một trăm quân côn, cơn giận của bệ hạ còn sót lại không tiêu, toàn bộ nhốt vào thiên lao, nhốt vài ngày.”

Ta bĩu môi, xem đi, Phượng Triều Văn vẫn không nỡ bỏ Đức Phi nương nương tiểu mỹ nhân mắt hạnh má đào kia.

Bất quá ta chỉ là một tù phạm thân phận thấp hèn đợi chém, ở đâu có thể so sánh với hậu cung nương nương cành vàng lá ngọc cao quý?

Nghĩ như vậy, vui vẻ lại yên tâm thoải mái ở trên giường rồng dưỡng thương.

Bởi vậy, khi thái giám ngoài cung thông báo Đức Phi nương nương cầu kiến, ta cũng chỉ là tựa tại trên giường rồng rộng rãi, ôm lấy món ngon: “Đức Phi nương nương tiến đến Trọng Hoa điện tất nhiên cầu kiến bệ hạ, giờ phút này bệ hạ tại ngự thư phòng, bảo nàng đi ngự thư phòng a!”

Thái giám nhắc lại một lần: “Cô nương, Đức Phi nương nương cầu kiến cô nương.”

Gặp ta?

Ta có cái gì hay mà gặp?!

Ta ôm đĩa cảnh giác dựng thẳng lông mi lên, trái phải xem xuống, muốn lui vào sâu trong giường rồng, “Đức Phi nhất định là tìm hiểu rõ ràng bệ hạ không ở Trọng Hoa điện, lúc này mới tới. Nàng dẫn theo bao nhiêu người? Các người chống đỡ được không? Nga Hoàng Nga Hoàng —— nhanh đi ngự thư phòng mời bệ hạ tới cứu mạng... Ta sắp bị nữ nhân này đánh chết...”

Nga Hoàng túm lấy cái đĩa trong tay của ta để ở một bên, không thể làm gì nói: “Cô nương, Đức Phi nương nương tiến đến xin lỗi người!”

“Nói... Xin lỗi???”

Ta nghĩ không phải tai ta xảy ra vấn đề chính là đầu óc Đức Phi bị nước vào.

Lúc Đức Phi tiến vào, chân bước cà nhấc, ta nằm vào trên giường rồng muốn chui vào, lại bị Nga Hoàng kéo mạnh ra, bộ dáng thật là quái dị.

Nàng cũng tốt không được bao nhiêu so với ta, vài ngày không thấy liền biến thành người thọt.

Ta khiếp sợ nhìn nàng, không thể tin được ai gan lớn đến dám đánh phi tử của Phượng Triều Văn thành thế này, trong lòng hiếu kỳ như mèo cào, nàng ở đằng kia, thần sắc giống như cũng rất khiếp sợ.

Chúng ta đều bị đối phương chấn kinh rồi!

“Người... Lớn mật, người cũng dám nằm trên giường rồng, người tới, còn không kéo xuống?”

Xem đi, ta sớm biết Đức Phi là tới đập phá, mà không phải đến xin lỗi. Chỉ có Nga Hoàng tiểu cung nữ đầu óc mơ hồ mới có thể khờ dại ngây thơ như vậy.

Ta kiên trì nhìn sau lưng nàng ta, chỉ có bốn gã thiếp thân cung nữ, lập tức thở dài một hơi, ít nhất đánh nhau ta chắc chắn sẽ không có hại.

Nga Hoàng mạnh kéo ta chết không chịu buông tay, lại vẫn hướng về Đức Phi thì lễ một cái: “Bẩm nương nương, bệ hạ hạ chỉ, không thể cho cô nương xuống giường rồng, ngày gần đây cô nương chỉ có thể ở trên giường rồng dưỡng thương.”

Ừ, tuy ta không biết đau đớn, nhưng khắp nơi trên người tím xanh, mỗi ngày Phượng Triều Văn trở về nhìn đều là vẻ mặt ghét bỏ.

Ta rất căm tức, cực độ muốn ở trên người hoàng đế bệ hạ cắn một đồng dấu răng, nhưng xét thấy giáo huấn đau đớn thâm hiểm trước đập hấn xuống bể, chỉ phải cắn răng buông tha cho.

Tuy Đức Phi không nhìn thấy dấu tím xanh trên người của ta, nhưng vẫn mang vẻ mặt ghét bỏ nhìn ta.

Tại điểm này, hai người bọn họ lại hoàn toàn biểu hiện vợ chồng ăn ý.

Ta từ trước đến nay vốn khoan dung độ lượng, nàng không phải đến đánh nhau, ta cũng không cần ra vẻ nghênh chiến, thích thú thân thiết hỏi: “Đức Phi nương nương hôm nay đến đây, có chuyện quan trọng?”

Nàng im lặng đứng, rốt cục miễn cưỡng tươi cười, “Bản cung hôm nay đến, thứ nhất thăm bệnh, bản cung mất lý trí, trong lúc vô tình tổn thương cô nương, thứ hai hướng cô nương nhận lỗi, mong cô nương không kể hiềm khích lúc trước, sau này có thể cùng Bản cung như chị em ruột vui vẻ chung sống!”

Ta khẽ run.

Trong hậu cung Đại Trần tiên đế, mẹ ruột Tiểu Hoàng, Hoàng hậu nương nương dịu dàng mềm mại đáng yêu, cùng phi tần trong nội cung ở chung thật vui. Ta có may mắn được chứng kiến tình cảnh náo nhiệt, Hoàng hậu nương nương cùng một bầy phi tần trang điểm xinh đẹp xưng em gọi chị, ban đầu đã từng cảm động dị thường. Nhưng trong nội cung không thiếu việc ngoài ý muốn, các anh em của Tiểu Hoàng thông minh lanh lợi hơn hẳn có khối người, cuối cùng trưởng thành lại chẳng có một ai.

Bởi vậy ta từng hoài nghi Tiểu Hoàng cũng không thể trưởng thành, có đôi khi không khỏi dung túng ba phần đối với yêu cầu vô lý của hắn.

Sau, cha ta trừng mắt, gõ đầu của ta mắng to, lực đạo có thể so với các hoà thượng ở Đại Tướng Quốc tự, ta thật sự cảm thấy cha làm tướng quân không bằng làm hòa thượng có tiền đồ hơn.

Ông chủ quan nói, trong nội cung, cho dù tất cả các hoàng tử chết sạch, Tiểu Hoàng cũng sẽ bình an lớn lên.

Bởi vì, Tiểu Hoàng là con trai độc nhất của Hoàng hậu nương nương.

Ta xoa đầu, không dám cãi lại.

Hoàng hậu nương nương có bao nhiêu hung hãn, về sau trong vài năm ta dần dần lĩnh giáo, từ đó nghe được nữ nhân trong nội cung xưng em gọi chị, sẽ sinh ra một loại cảm giác âm trầm đáng sợ.

Như chị em ruột tốt đẹp ở chung, chính là sau lưng người chọc ta một đao, ta nghĩ cách giết chết con của người?

Ta thật may mắn, mẹ mất sớm, chưa từng sinh hạ một anh chị em nào cho ta.

15. Chương 15

Khi Phượng Triều Văn hạ triều trở về, Đức Phi đã đi rồi.

Hắn ngồi ở trên giường rồng, duỗi cánh tay kéo ta đang trốn ở trong chăn ra, như kéo một đứa bé, nhéo một cái trên mặt ta, hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

Ta thở dài, rất là ưu sầu: “Bệ hạ, ta cảm thấy ta lên cân.”

Hắn trầm thấp cười, thanh âm ôn nhu mà dễ nghe: “Ừ, lên cân thì tốt.” Thuận tay nhéo nhéo hông ta, “Xác thực thêm chút ít thịt.”

Ta đẩy tay của hắn ra, càng ưu sầu: “Bệ hạ người không phải muốn nuôi ta cho béo lên lại giết đi?”

Hắn đem trán kề vào trán ta, ánh mắt thật sâu nhìn vào mắt ta, giống như muốn nhìn thẳng vào nội tâm sâu thẳm của ta, nửa thật nửa giả nói: “Có thể!”

Ta ở trong lòng hắn nhẹ rụt lại, cắn răng thở dài: “Ta biết rõ ngài không có lòng tốt như vậy!”

Hắn cao giọng cười to, “Người cho ta chăn heo ở Trọng Hoa điện sao? Người gặp qua con heo cao quý như vậy chưa?”

Ta hung hăng trừng hắn, lại bị vẻ tươi cười không hề che lấp của hắn hấp dẫn, nhìn đến ngây ngốc. Xưa có câu nam sắc làm hồng quốc gia, nghĩ chắc cũng chẳng truyền loạn.

Hắn lại nhéo một cái trên mặt ta: “Hôm nay sao không thấy người gặm giò ngọt? Ngự trù không có làm sao?”

Ta cúi đầu xuống, bản thân vô cùng xấu hổ vì bị vẻ đẹp của hắn mê hoặc —— quá không có khí tiết.

“Ta chuẩn bị khi ngài bận rộn triều chính lại gặm, miễn cho ngài nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của.”

Hắn kéo tay của ta, đem đầu ngón tay lần lượt bỏ vào trong miệng cắn, như gặm giò, ở phía trên lưu lại dấu răng thật sâu, “Người sợ trẫm ăn giò của người.”

Ta thấy bộ dáng hắn, sợ hắn một cái nhìn không được, đem ngón tay của ta xem như giò mà gặm, vội vàng từ trên người hắn bỏ xuống, ôm một cái vò lớn từ tận cuối giường rồng ra, nhìn đau trình đến trước mặt hắn.

Hắn lộ ra vẻ quái dị: “Đây là cái gì?”

“Giò ngọt.” Ta vô cùng không tình nguyện trả lời.

Hắn mở nắp, chứng kiến đáy vò cất giấu giò, vừa bực mình vừa buồn cười chỉ vào người ta: “Người cho là năm nay đói kém? Lại giấu loại vật này trên giường.”

Ta bất đắc dĩ gãi gãi đầu: “Bệ hạ, ngài trông cậy vào một người bị nhốt trên giường rỗng còn có thể có vui thú gì khác sao? Đây là niềm vui duy nhất ta tìm được trước mắt.” Nói xong lên cuối giường, một loạt mười mấy vò chỉnh tề, khoe miệng Phượng Triều Văn cong lên, lại đè nén xuống, trừng mắt: “Hồ đồ!”

Ta xem chừng hắn cũng không thực sự tức giận, cau mặt nhăn mày nói: “Ta cũng không có biện pháp, mỗi lần bị cấm túc đều muốn giấu gì đó. Đây là tật xấu lúc trước cha ta cấm ta lưu lại, chỉ cần bỏ lệnh cấm, tật xấu này lập tức sửa rồi.”

—— người cho rằng ai cũng thích bày từng đồng thức ăn trên giường?

Cũng không phải cửa hàng điểm tâm!

Hắn đầu đầu nhìn ta, dáng vẻ hận không thể lột da ta, nhưng ánh mắt cũng rất là ôn nhu, tựa như trước kia cha ta đánh ta, sau đó vụng trộm nhìn ta lộ ra thần sắc... áy náy mà thương tiếc, ta bất tri bất giác đối với hắn thêm vài phần thân cận, cầm lấy tay của hắn lắc: “Bệ hạ, chỉ cần người đáp ứng ta không cấm chân nữa, ta lập tức mang những thứ này đi... Đáp ứng a đáp ứng a đáp ứng a...”

Xong rồi tự mình ngáy người.

Nhanh chóng buông tay hắn, chui thẳng vào góc giường rỗng.

... Ta sao có thể lấy thủ đoạn đối phó với cha ta, lôi kéo Phượng Triều Văn làm nũng?

Hắn nhanh tay nhanh mắt, một tay với ta ra từ góc giường, hai mắt nhìn ta chăm chăm: “Làm sao vậy? Thẹn thùng? An tiểu lang can đảm cũng có thẹn thùng, lần đầu tiên mới thấy.” Nhưng khẩu khí lại mang theo vẻ lạnh lùng.

Ôn nhu trong nháy mắt vừa rồi nhất định là ta cảm giác sai.

Ta nhìn theo mắt hắn, ý đồ tìm ra đầu mối. Nhưng nhìn hồi lâu, chỉ thấy hắn lại khôi phục gương mặt nghiêm khắc bình thường, nhìn không ra vẻ gì khác.

Hắn đem ta ôm thật chặt vào ngực, bàn tay to nhẹ vuốt đầu ta, xem ta như là một con mèo lông dày. Ta

bị hấn vuốt ve mơ màng ngủ, dần dần dứt bỏ những suy nghĩ đáng sợ kia, để thân thể mềm nhũn dựa vào ngực hấn.

Người nam nhân này, nếu như không phải dùng tư thái cường hãn mà bá đạo xâm nhập cuộc sống của ta, nắm giữ tính mạng của ta, tới gần ta, có đôi khi khiến cho ta sinh ra một loại ảo giác, hấn tựa hồ đang dùng phương thức của hấn đem ta đặt ở lòng bàn tay, hoặc là, khống chế ta, ta nghĩ ta sẽ yêu hấn, không thua gì năm đó si mê Yến Bình.

Nhưng, con người khi còn sống, thường có chút mờ mịt, cho dù nhìn rõ mà đi tới, sẽ không thể thẳng tắp mà đến nơi, cũng không thể có được tình cảm như xưa đối với một người khác. Không thể.

Ta nửa mê nửa tỉnh, thanh âm trầm thấp của hấn tại bên tai ta vang lên: “An Dật, làm hoàng hậu của trẫm?!” Khiến ta sợ tới mức buồn ngủ đều không có, ngồi thẳng người, lắp bắp nói: “Hoàng hậu của ngài?”

“Trẫm chưa bao giờ lập hậu. Không phải vì vẫn chờ người sao?”

Ta ha ha gượng cười, lời này thật quá giả dối, vẫn phải nịnh hấn: “Ý tốt của bệ hạ, lòng ta lĩnh, chỉ là vị trí hoàng hậu, chí tôn quý giá, một kẻ tù phạm như ta làm sao có thể ngồi?”

“Trẫm nói người có thể thì người liền có thể!”

Ta thực cảm tức thái độ chắc chắn mọi chuyện của hấn, trong lòng bức tức, không cần thận đem lời thật vuột ra: “Phượng Triệu Văn, ta biết rõ ngài không yên tâm!”

Phượng Triệu Văn cúi đầu xuống, mắt phượng nguy hiểm nhích lại gần, trầm thấp nói: “Trẫm không yên tâm?”

... Ta cảm thấy ta nên chống lại một phen rồi!

Kẻ địch chọn dùng phương thức xâm lược từng bước, ý đồ khống chế cuộc sống tương lai của ta, loại ý đồ đáng sợ này nếu như không sớm bóp chết, ta sẽ giống Đại Trần đã sớm vong quốc, trở thành một ký ức cho hậu nhân tưởng nhớ.

Ta trừng mắt nhìn hấn, không đếm xỉa tư thế ngồi mập mờ giữa cả hai lúc này, “Bệ hạ, ngài có thù oán với ta?”

Lông mày hấn nhíu lại, nghi hoặc nhìn ta, vẻ cực kỳ không vui.

Ta vô cùng đau đớn, chỉ kém khóc rống chảy nước mắt quỳ trước mặt hấn: “Bệ hạ muốn đem tội thần nuôi mập giết chết, tội thần không dám nói bệ hạ sai lầm. Nhưng, bệ hạ muốn đem tội thần ném vào hậu cung sôi hổ, bị một đám nữ nhân chia ra mà ăn, so với đao cùn cắt thịt, dày vò từng ngày, không bằng một đao

tới thống khoái!”

“An tiểu lang, người nói hậu cung trẫm là nơi sói hổ?”

Ánh mắt của hắn rõ ràng không tin.

Lòng ta thật không thoải mái.

Đây chắc là cảm giác của các nam nhân, cảm thấy nữ nhân cũng không có quyết đoán sát phạt tàn nhẫn, chỉ nũng nịu cần nam nhân cung cấp cảm y ngọc thực, sẽ ngoan ngoãn an nhàn hài hòa ở chung.

Chức vị hoàng hậu, nghe vinh quang, lại nguy hiểm. Gần đây ta ở Trọng Hoa điện trải qua an nhàn, thực không có giác ngộ sẽ chết sau khi cúc cung tận tụy với Phượng Triều Văn.

Nhưng Phượng Triều Văn có bao nhiêu cố chấp, ta sớm đã lĩnh giáo.

Ta kéo tay áo, chỉ vào xanh xanh tím tím trên cánh tay, định dùng sự thật chỉ dẫn thuyết phục hắn: “Bệ hạ, tội thần hoàn toàn không có nền móng không có hậu trường, nếu ngài thật có vài phần thương tiếc tội thần, cũng không thể trở mặt nhìn tội thần làm hoàng hậu, mỗi ngày mang theo những vết thương như thế này à? Ta coi đám nương nương trong hậu cung ngài, mỗi người đều không phải đơn thuần!”

Ta mặc dù rèn luyện khoẻ mạnh, nhưng cũng không thể liều mạng xung phong cầu chết?

Cái này không hợp với những giáo dục cẩn thận của cha đối với ta.

Nhưng Phượng Triều Văn sao có quan tâm đến chút tâm địa rối rắm của ta đây, hắn cười đến thần thái tự nhiên, còn mang theo ý trêu ghẹo: “Người mỗi ngày ôm giò gặm, chẳng lẽ người lại ngồi không?”

Ta khê cần môi, ngấm lại công tích vĩ đại của thái hậu tiền triều, quyết định dọa hắn giật mình.

“Bệ hạ không biết, lòng riêng của ta rất nặng, nếu ngài cố ý để ta làm hoàng hậu, không cần một năm, chỉ sợ Ngọc phi Đức Phi gì trong hậu cung của ngài, đều phát sinh một số việc ngoài ý muốn, không thể biết trước, đến lúc đó, mong rằng bệ hạ đừng trách cứ.”

Hai mắt hắn cơ hồ muốn phát sáng: “Trẫm thực có chút chờ mong ngày người độc bá hậu cung!”

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Nam nhân này, tâm địa thật hung ác, mới có thể trong này cùng ta thương nghị diệt trừ những mỹ nhân

nữ nị trong hậu cung của hân a? Phải biết rằng hiện tại ta mặc dù bại hoại, nhưng trên tay cũng không phải là không dính máu người, lòng người từng ăn nằm ngoài chiến trường luôn cứng rắn hơn rất nhiều so với người khác.

Nghĩ như vậy, nhin không được thì thảo mở miệng: “Tâm địa bệ hạ thật ác độc! Những tiểu mỹ nhân này cũng có chút tình vợ chồng với bệ hạ, bệ hạ lại cũng có thể mượn đao giết người!”

Mắt hân chợt sắc bén, ta sợ tới mức co rụt cổ lại, ôm cánh tay của hân chết không buông tay, xuất ra nhiệt tình khốc lóc om sòm chơi xỏ lá trước mặt cha ta trước kia, miễn cưỡng chảy ra vài giọt nước mắt, nủi chặt tay áo của hân: “Bệ hạ a, gần đây ta quen bô bô miệng, nhần tâm chính là ta, sao lại là bệ hạ... Nếu ngài nhần tâm, còn không sớm đẩy ta ra chém, sao có thể lưu ta trong cung ăn ngon sống tốt...”

Ta hoảng hốt nghe được một tiếng cười khê, vội vàng ngẩng đầu nhìn, Phụng Triều Văn như trước thối cả mặt, chỉ phải thảm than một tiếng, nhận mệnh gục xuống, ôm chặt tay áo của hân, hận không thể để nửa thân thể đều tiến sát trong ngực hân, khóc bù lu bù loa...

Giả khóc chẳng những là kỹ thuật sống, còn là một thể lực sống...

Phụng Triều Văn hừ lạnh một tiếng, giật tám cái vôi bạch tuộc của ta ra, không hề quay đầu lại, hướng ngoài điện đi đến, ta trở mắt nhìn bả vai hân nhẹ rung, hiển nhiên tức giận đến điên rồi, trong chớp mắt đã ra Trọng Hoa điện.

Cửa đại điện truyền đến vài tiếng cười khê, ta làm bộ dáng thương tâm, khê nức nở, vụng trộm nhìn qua kẽ ngón tay, chỉ thấy Diên Bình Thanh thái giám chết bầm, cười toét đến hết sức vui mừng: “Cô nương, ngài cũng đừng giả bộ nữa, bệ hạ đều đi xa.”

Ta lấy một cái chén trên bàn nhỏ đầu giường, tiện tay ném tới: “Thái giám chết bầm, vừa rồi sao không đến cứu ta? Giờ giả ý xun xoe!”

Diên Bình Thanh cũng không giận, chân mèo theo cửa đại điện đi đến, tự tay lấy khăn vải trong chậu rửa mặt đưa tới: “Cô nương lau mặt sạch đi, không trách bệ hạ cười đến nhin không được, phải chạy đi. Bộ dáng này của người thật đúng là...”

Phụng Triều Văn hân... Hân...

Đây không phải đùa người sao?

Ta dùng sức nủi màn gấm màu vàng sáng trên giường, hung hăng cắn... Vừa rồi làm sao lại nhin? Sao lại không cắn vài cái dấu răng ở trên người hân?

Diên Bình Thanh cười đến rất vui vẻ: “Cô nương, nô tài phải nói, người và bệ hạ thật đúng là một đôi oan gia. Bệ hạ từ khi kế vị đến nay, tâm tâm niệm niệm chỉ nghĩ một ngày nào đó tìm được cô, có thể lập cô

làm hậu, cô thì tốt rồi, im ắng ản tại thôn dã, làm cho bệ hạ chờ ba năm dài.”

Trước mặt Phượng Triều Văn ta không dám rống lớn, đối Diên Bình Thanh ta lại không có tính nhẫn nại.

“Tiểu Diên, người dọa ta sao? Phi tần trong nội cung của Phượng Triều Văn một đồng, trang điểm xinh đẹp, hôm nay còn chưa có lập hậu, nghĩ đến thế lực mấy phương tranh giành, bắt phân thắng bại. Đừng tưởng rằng ‘cố kiếm tình thâm’ nói dễ nghe, bắt quá là làm bông hoa cho hoàng đế chơi, nữ nhân tin mới là ngọc. Hôm nay hân xem ta là đao[44], đẩy về phía trước, mặc kệ sống chết của ta, ta há có thể đáp ứng?”

Diên Bình Thanh nặng nề dậm chân một cái: “Cô nương người thật sự là oan uổng bệ hạ!”

Ta nhin không được cười lên: “Oan uổng? Oan uổng hân chỗ nào? Ta cùng với Phượng Triều Văn nói dễ nghe chút có thể tính là nhân duyên mong manh, nói khó nghe chút cả cung tỳ cũng không bằng. Một ngày nào đó hân mất hứng, kéo ra ngoài chém ta cũng không kỳ quái.”

Diên Bình Thanh nhìn ta như nhìn một người bệnh nan y bất trị, ánh mắt khó ưa như vậy: “Cô nương, những phi tần trong nội cung đều là tứ hôn lúc tiên đế còn sống, có người là do hàng thần hiển, tỷ như Ngọc phi, có người là do nhà mẹ đẻ thái hậu hiển. Người nói có lẽ đúng, đây là tiên đế vì cân đối thế lực khắp nơi mới cưỡng ép cho bệ hạ. Khi đó bệ hạ vẫn còn là thái tử, hoàng mệnh không thể trái. Nhưng những phi tần kia tiến cung đến bây giờ, đã ba năm, giờ phút này vẫn là hoàn bích. Trong nội cung không biết bao nhiêu người ở sau lưng nghị luận bệ hạ có bệnh không tiện nói ra.”

Ta ngơ ngác nghe lời nói của Diên Bình Thanh, nói tiếp: “Đúng vậy a, hân có bệnh không tiện nói ra sao không mời ngự y trong nội cung xem?”

Diên Bình Thanh vừa tức vừa cười: “Bệ hạ có bệnh không tiện nói ra hay không cô nương không biết a? Trách không được bệ hạ nói cô nương đầu rồng tâm đá[45]!”

Ta đột nhiên hiểu ý trong lời nói của Diên Bình Thanh, hung hăng đập thái giám chết bầm này một cước, bùm lấy gương mặt nóng bừng, chui vào góc giường.

16. Chương 16

Diên Bình Thanh nói, ba năm trước đây, bệ hạ tận mắt thấy cô nương mang theo hoàng đế vong quốc Đại Trần tự thiêu Cẩm Tú các, đau lòng tan nát, mấy ngày không ăn không ngủ, hạ lệnh dọn dẹp đám cháy, cuối cùng tìm ra được mật đạo trong Cẩm Tú các, lúc này mới hạ lệnh cả nước âm thầm tìm cô nương.

Diên Bình Thanh nói, những phi tần trong nội cung bệ hạ, giống những đoá hoa trong ngự hoa viên, chỉ làm đẹp cho hoàng thất, mặc dù ở nhà đẹp, lại giống với lãnh cung.

Trước một câu ta không tin, sau một câu... Ừ, ta cũng không tin.

Ta tiến vào góc giường rộng rộng rãi của Phượng Triều Văn, ôm giò ngọt gặm quên cả trời đất.

Cha từng nói, trên đời này lời ngon tiếng ngọt đối với nữ nhân, là không đáng tin nhất.

Lúc ấy ta nháy mắt, tò mò hỏi: “Năm đó cha lời ngon tiếng ngọt với mẫu thân là có ý khác, không thể tin sao?”

Cha ta vỗ vào gáy ta “Cha người có thể giống với những nam tử lời ngon tiếng ngọt bạc tình bạc nghĩa sao?”

Ta nịnh nọt ôm cánh tay của hắn lắc lắc, liên tục không ngừng biểu lộ thành ý: “Đúng rồi, cha của ta là tình thánh, há có thể đánh đồng với nam tử tầm thường bạc tình bạc nghĩa?”

Cho nên, ta không tin lời nói của Điền Bình Thanh, cũng không tin tưởng Phượng Triều Văn có thể so với tình thánh.

Bởi vậy ta nên cười thoải mái, ngủ thoải mái, cho dù buổi tối Phượng Triều Văn trở về xem tấu, chung giường chung gối với ta, ta cũng không kinh sợ, nếu cha ta còn trên đời, tất nhiên phải khen ta khí độ như núi, trong lòng có cao thấp, có phong phạm làm vợ người.

Cha ta từ trước đến nay đều thích được nịnh nọt.

Mặc dù ta luôn coi dạy bảo của ông làm nguyên tắc sống, nhưng có đôi khi trong lúc rảnh rỗi ăn quá no hỗn loạn nghĩ lại, không khỏi muốn than thở: Phượng Triều Văn là nam nhân bạc tình bạc nghĩa không thể nghi ngờ, thế nhưng chưa từng dỗ ngon dỗ ngọt với ta.

Ngó trộm hắn vì bận mà ngủ muộn, ta ăn no rồi việc, thân thể nửa nằm trên gối, hiếu kỳ nói: “Bệ hạ, mỗi ngày ngài ra vào hậu cung, có cảm giác thấy có oán khí hay không?”

Lúc đó hắn vừa rửa mặt xong, tóc dài rối tung như gấm đen, nằm trên giường rộng, đầu tùy tiện gối lên bụng ta.

“Người muốn lấy những chuyện thần thần quỷ quỷ này hù dọa trẫm?”

Gần đây ta cảm thấy tóc của hắn thật vừa mắt, vừa đen lại sáng, xõa xuống, luôn nhìn không được muốn sờ. Mà cái tư thế hôm nay của hắn, thật sự tiện lợi cực kỳ. Vì vậy thuận tay nắm một đồng tóc trong tay vuốt vuốt, nửa thật nửa giả nói: “Từ khi ta vào nội cung, bệ hạ cũng chưa từng triệu phi tần thị tẩm, điều này làm ta thật áy náy trong lòng! Các vị nương nương trong hậu cung phòng không lạnh lẽo, chẳng lẽ bệ hạ không cảm thấy oán khí dày đặc sao?”

Mắt phượng của hắn híp lại, ánh mắt như dao dao động trên mặt ta: “An Dật, trẫm có thể hiểu là, người

đang hi vọng trăm triệu phi tần thị tẩm?”

—— cũng không biết đụng sai sợi gân nào... Ta kỳ thật chỉ là muốn nghiệm chứng lời Điền Bình Thanh đã nói.

Chỉ là hiển nhiên hoàng đế bệ hạ không thể hiểu sự hóm hỉnh của ta. Hắn ôm ta như xách con gà, tiện tay kéo qua long bào mình vừa cởi tùy ý cuốn ta, thô bạo níu lấy vạt áo đem ta xách đến cửa đại điện, mắng: “Nha đầu không có lương tâm... Nha đầu tâm địa sắt đá... Ta đây triệu phi tần thị tẩm...” Kéo ra cửa đại điện, thô lỗ ném ta ra, sập cửa.

Ta ngơ ngác rồi, nhìn cửa điện đóng kín, lúc này mới có cơ hội phản ứng: “... Không thể đến cung điện của phi tần sao? Không nên đuổi ta ra Trọng Hoa điện chứ?”

Quay đầu chống lại ánh mắt dò xét sáng quắc của Điền Bình Thanh, trong mắt hắn đọc được một chữ: “Đáng!”

Ta đá hắn một cước, hung dữ mắng: “Ngươi dám cười ta?!”

Thái giám chết bầm này cười đến cực kỳ vô lại: “Dám hoài nghi bệ hạ, từ trên giường rồng bị ném ra? Phải không?”

Ta nhịn không được lại đá một cước, bị hắn nghiêng mình, tránh được.

Lần này hắn không có dùng ánh mắt tỏ vẻ bất mãn, nói thẳng ra: “Xứng đáng! Đáng đời ngươi hơn nửa đêm nói mát!” Nói xong hắn trở về thiên điện đi ngủ. Trước khi đi đặc biệt quay đầu lại nói: “Đêm nay đã có cô nương gác đêm, nô tài có thể trở về phòng ngủ ngon giấc. Làm phiền cô nương rồi!”

Ta nghe như thế nào cũng cảm thấy hắn nhìn có vẻ hả hê.

Trời sắp rạng sáng, ta đem long bào rộng rãi quần quần, dựa vào cây cột bên cạnh cửa điện ngủ. Hoảng hốt nghe được cửa điện nhẹ vang lên, trong nội tâm mơ hồ hồ nghi, ước chừng là Phượng Triều Văn mở cửa triệu phi tần thị tẩm... Bất tri bất giác lại ngủ.

Lại tỉnh lại, nắng chiếu rực rỡ, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều đau, xoa cổ đau nhức tùy ý hướng cửa điện nhìn, cửa điện đóng chặt tối hôm qua giờ đã mở rộng, sau bàn sách trong điện có một thân ảnh gầy, Phượng Triều Văn hé ra mặt lạnh có thể ướp lạnh dưa hấu, ánh mắt hướng ta quét tới, sợ tới mức ta vội vàng quay đầu nhìn ngoài điện.

Nhìn xong lại ngây ngẩn cả người.

Dưới thềm đá, thẳng tắp quỳ một người, cũng không biết quỳ bao lâu.

Ta vụng trộm liếc vào trong điện, thật trái ngược với mặt trời ấm áp bên ngoài, cảm thấy vẫn là người quỳ trong sân dễ dàng thân cận hơn, vì vậy khép lại long bào trên người, đi hai bước, ngồi ở trên thềm đá, ngạc nhiên nói: “Yến Tướng quân, mới sáng sớm, người quỳ gối trong này làm cái gì?”

Hôm nay ngày nghỉ, theo lý mà nói thì sẽ không có người đến quấy rầy Phượng Triều Văn a. Yến Bình này làm quan bao nhiêu năm, càng ngày càng không có ánh mắt.

Đôi mắt Yến Bình lộ vẻ phức tạp, liếc nhìn long bào trên người ta. Ta thả nhiên cho hắn nhìn. Dù sao hoàng đế bệ hạ cho ta, cũng không phải ta ăn trộm.

Hắn ngừng lại một chút, lúc này mới nói: “Ta tới hướng bệ hạ thỉnh chỉ, cầu bệ hạ tứ hôn cho ta.”

Ta sờ sờ cái cằm, âm thầm thở dài, người này thật không muốn sống chẳng, muốn tự tử cũng dễ dàng thôi.

Cho dù Phượng Triều Văn không ưa thích Tần Ngọc Tranh, nhưng đó cũng là một trong số phi tử của hắn, sao có thể tùy tiện ban cho hạ thần?

Thế nhưng hôm nay ta và Yến Bình cũng không thân cận đến tình trạng có thể tận tình khuyên bảo hắn, chỉ có thể mang tâm tình xem náo nhiệt, vô cùng đồng tình nói: “Ta hiểu, ta hiểu. Nếu Ngọc phi nương nương không tiến cung, tất nhiên sớm đã cùng sát cánh bay với người.”

Ánh mắt Yến Bình nhìn ta thật giống như ta là anh em thất lạc nhiều năm của hắn, nhiều loại tâm tình đau lòng thương tiếc từng cái hiện lên tại trên mặt.

Ta nghe hắn nói: “An Dật, ta hướng bệ hạ thỉnh chỉ, cầu hắn ban thưởng ta và nàng trăm năm hảo hợp.”

Ta cảm thấy đầu ta có chút đình trệ, giống như có mấy ngàn con ong tại bên tai vo ve, nhìn miệng Yến Bình hơi mở rồi hợp lại, lời hắn nói một cái ta cũng không rõ, toàn bộ nghe rõ ràng, nhưng hợp cùng một chỗ cũng không hiểu rõ. Trong lòng giống như bị búa nện, không tính là đau nhức, chỉ là ê ê, thế nên cảm giác mình có điểm không chế không nổi mà run rẩy.

Hắn nói: “An Dật, ta muốn cưới nàng, muốn cưới nàng làm vợ.”

Ta dùng sức vỗ vỗ đầu của ta, cảm thấy ta khẳng định chưa tỉnh ngủ, bằng không giữa ban ngày sao lại nằm mơ kinh hãi như vậy.

Giác mộng này quá đáng sợ rồi, làm ta nghĩ đến bộ dạng cha ta hung ác cầm then gỗ trong tay chờ đợi. Ông rống ta: “Dám lời kéo làm quen với người Yến gia, ông đây đánh chết người nghịch tử này!” Cho nên về sau mỗi lần nghe đến họ Yến này, ta đều cảm thấy thịt trên người nhức nhối.

“Đây là mộng đây là mộng, ta muốn đi ngủ...” Ta xoay người đi trở về, nhưng vạt áo long bào lại bị Yến

Bình núu lấy không tha.

Hắn nói tiếp: “Tiểu Dật, ngày đó tìm được nàng, ta thật sự rất cao hứng... Ta không quan tâm nàng là nam tử, chỉ muốn được ở bên cạnh... Nhưng về sau biết rõ là nữ tử... Trong nội tâm của ta chỉ có một ý nghĩ... Đó là hướng bệ hạ thỉnh cầu đặc xá người, ta sẽ cưới nàng... Ta muốn cưới nàng...”

Ta cảm giác trong lòng có cái gì đóng băng dần dần bị đập vỡ vụn, người luôn chờ đợi quá lâu mới có thể sinh ra cảm giác mệt mỏi. Ta ngay cả cảm giác mệt mỏi cũng không có, quá mức trống rỗng, ta ngay cả tri giác đều mất đi, như một cái xác không hồn.

Ta không muốn hồi tưởng quá khứ, quá khứ chỉ là một cái bóng mơ hồ, ngẫu nhiên nửa đêm tỉnh mộng, đều khiến cho sau lưng ta ảm Ứt mồ hôi, cho nên ta dốc hết khả năng quên đi, ra sức đi về trước, không hề quay đầu nhìn quanh nữa. Ta muốn yên ổn sinh sống, làm theo mong đợi của cha ta đối với ta, bình an sống sót.

Ta cười cười, hơi xoay người, vỗ vỗ vai Yến Bình: “Yến Tướng quân, đa tạ nâng đỡ, mời ngài trở về đi!”

Hắn nói: “Tiểu Dật, việc quá khứ, nàng vẫn không chịu tha thứ ta sao? Ta biết rõ ta tổn thương nàng sâu đậm, chỉ cầu nàng có thể đáp ứng việc hôn nhân này, đến già ta vẫn sẽ thương người yêu nàng, sẽ không làm tổn thương nàng.”

Ta đau đầu, xoa xoa thái dương, cảm thấy hồ đồ, trước kia Yến Bình cũng không phải là người không rõ ràng thế này.

“Yến Tướng quân, việc trước kia, ta đều đã quên, cũng không muốn nhớ lại. Chỉ trông mong người cũng mau nhanh quên đi, về phần thành thân, ta không cho đấy là ý kiến hay.”

Người này, hắn cùng với ta, ta cùng với hắn, cái gì cũng không phải.

Đã không hận cũng không yêu.

Cha, người xem, hôm nay con đã có thể bình tâm tĩnh khí đứng ở trước mặt hắn, ngay cả trái tim trong lồng ngực cũng không nhảy lên mấy may.

Người có thể tha thứ lúc trước con gái ngỗ nghịch bất hiếu?

Thậm chí, ta còn có thể thân thiện giữ chặt tay của hắn, phân trần kỹ càng: “Yến Tướng quân, trước đó vài ngày cả nhà Cận Thượng Thư bị xử trảm người cũng nhìn thấy a?”

Hắn nắm chặt tay ta, nhưng thần sắc trên mặt ngơ ngác: “Ta và nàng thành thân, có quan hệ gì với Cận Thượng Thư đâu?”

“Đương nhiên là có liên quan!”

Ta liếc khúc gỗ mục[46] trước mắt, âm thầm thở dài: “Một mình Cận Thượng Thư phạm tội, cả nhà hạ ngục bị chém.”

Thấy hần vẫn không rõ, ta chỉ phải nói rõ chút ít: “Hôm nay ta không thân không thích với ai, dù cho ngày nào đó bị hoàng đế bệ hạ Đại Tề xách đi chém đầu, cũng chỉ là một mạng. Nếu như thành hôn, chồng, con, tương lai còn có đời cháu, liên lụy người bên ngoài. Như vậy không tốt!”

“Ta không sợ!” Hần đau đớn, trên mặt hiện ra nụ cười dịu dàng: “Ra là nàng lo lắng liên lụy ta, ta biết rõ nàng chưa từng quên ta!”

Ta ngớ người.

Nhìn xem, hần rút ra kết luận từ đâu vậy?

Kỳ thực ý của ta là: ta chỉ muốn làm con rùa đen ba ngàn ba vạn năm, sống thật dài thật lâu. Người là hàng thần tay cầm binh quyền, còn có lòng riêng với cung phi, mức độ đáng chết so với ta là tướng bên thua bị tù trong nội cung còn nguy hiểm hơn nhiều, không đáp ứng việc hôn nhân này chỉ là sợ người liên lụy ta mà thôi!

Đây chẳng qua là một cách nói khiêm tốn!

Vì cái gì hần nghe không hiểu ý ở ngoài lời?

Tiểu Điền tại sau lưng ta liều mạng ho khan.

Ta tiện tay vỗ một cái trên đầu hần, thái giám chết bầm này!

Hần kéo dài giọng, chậm rãi nói: “Hoàng thượng giá lâm!”

Ta sợ hãi quay đầu lại, Phụng Triều Văn âm trầm đứng cách ta năm bước, ánh mắt giống như đao, sắc nhọn vô cùng, đang chăm chăm nhìn tay ta.

Ta cúi đầu nhìn theo, ra là ta cùng với Yến Bình nói chuyện, tay nắm tay...

Ta cuống quýt rút tay ra, lại bị Yến Bình giữ chặt, nhìn về mặt lạnh đến đóng băng của Phụng Triều Văn, trực giác thấy hần không mấy yêu thích ta cùng Yến Bình thân mật như vậy.

Ngẫm lại cũng phải, Yến Bình thân là hàng thần, một chút cũng không có tự giác của hàng thần, trước cầu kết với Ngọc phi nương nương, làm cho trên đầu Phượng Triều Văn đội mũ xanh thật lớn, giờ đây lại dây dưa với ta ngay trong nội cung, rõ ràng là quá chán sống rồi, tìm lý do cho Phượng Triều Văn chém đầu.

Hắn không muốn sống, ta còn chưa muốn chết.

Ta dùng sức rút tay ra khỏi tay Yến Bình, nịnh nọt tiến lên vấn an: “Bệ hạ sao ngài ra đây?” Thái độ so với Điền Bình Thanh cũng không kém nhiều lắm.

Phượng Triều Văn không nói một lời, nắm chặt bàn tay ta vừa bị Yến Bình nắm, đi nhanh hướng đại điện.

Điền Bình Thanh theo sát ở phía sau, ném tới ta đang ra sức quay đầu nhìn lại, ánh mắt “Tự cầu nhiều phúc”, phát phát áo choàng, tại cửa đại điện dừng bước lại, đứng ở đó làm thần giữ cửa.

Thái giám chết bầm này!

17. Chương 17

Phượng Triều Văn đuổi toàn bộ cung nhân trong điện ra ngoài, ngồi ngay ngắn ở trước ngự án duyệt tấu chương, sai ta bưng trà mài mực, cuối cùng hướng ngoài điện nghiêng mắt nhìn: “An Dật, người nói trâm giết Yến Bình được không?” Ánh mắt âm lạnh, sát khí dạt dào.

Hôm nay ta thật cảm nhận rõ ràng nỗi khổ sở của “Thiếp thân không rõ”. Ăn cơm của chủ, làm nha đầu thông phòng để sống, hôm nay còn phải nói một quan Ngự Sử có tâm trung quân ái quốc sao?

Yêu cầu này thật sự là quá cao với ta!

Ta quyết định đem lương tâm của mình để một bên trước, làm một lần tiểu nhân gian nịnh.

“Bệ hạ, Yến Bình thật sự là đáng chết! Đã làm thần tử, nên có tự giác của thần tử, sao có thể đã nhìn trong chén bệ hạ, còn bắn khoả trong nồi bệ hạ?”

Lông mày dài của Phượng Triều Văn chau lên, “Người không phải trò chuyện với Yến Tướng quân thật vui sao? Sao há miệng ra liền muốn mạng của hắn? Người không phải do yêu sinh hận chứ?”

Về mặt ta xem thường nhìn hắn, ủy khuất hận không thể nạo tường: “Bệ hạ, do yêu sinh hận đó là chuyện phẩm mấy người kể chuyện trong trà lâu lấy ra dụ tiền tài của người. Tội thần ta đã có tuổi, chỉ cầu ấm no là tốt rồi, cái gì yêu a hận a, rất cao sâu khó lường rồi, so với cầu tiên đan còn lao lực hơn.”

Thấy hần lộ ra thần sắc bán tín bán nghi, ta chỉ phải nghiêm mặt giải thích: “Yến Tướng quân nghĩ gì từ trước đến nay khác hẳn với người thường, nói chuyện với hần giúp ta mở mang đầu óc.” Kinh nghiệm là vô tận, tuyên truyền chuyện xưa chính là vì ngăn chặn mọi người tái phạm cùng một sai lầm mà bị mất đi cái mạng nhỏ.

Từ trên người Yến Bình ta có thể hoàn toàn cảm nhận được dũng khí vượt râu hùm đối với hoàng đế bệ hạ đủ lớn cỡ nào. Bọn chuột nhắt nhắt gan giống ta, vẫn nên thành thành thật thật ở tại Trọng Hoa điện bưng trà rót nước hầu hạ mới là thiết thực.

Quả thật ta đã từng liều lĩnh yêu, chẳng qua hiện nay ta cảm thấy được vẫn là bảo trụ mạng nhỏ này mới là thực tế.

Phượng Triều Văn có lẽ không hài lòng lắm đối với câu trả lời của ta, khuôn mặt lạnh lẽo giống mặt hồ đóng băng, bóng bẩy đến mức thiếu điều cảm cái chùy gõ gõ trên mặt hần là có thể rơi xuống một đồng vụn bằng.

Hần gọi Điền Bình Thanh tiến đến truyền chỉ, lung lạc tấm lòng thần tử cực kỳ thành thạo: “Nói cho Yến Tướng quân, trẫm sẽ chỉ hôn cho tướng quân một mối hôn nhân hoàn mỹ, bảo tướng quân về nhà chờ.”

Lúc Điền Bình Thanh truyền chỉ, thanh âm mơ hồ truyền vào trong điện, đầy đủ thể hiện ý chí nhân ái như gió xuân nhẹ thổi vào mặt của hoàng đế bệ hạ, nếu ta không phải trong điện, nghe được tiểu Điền nửa ôn nhu nửa thâm thiết truyền chỉ, có lẽ cũng sẽ cảm kích đầu rạp xuống đất, thề dốc lòng báo ơn vua.

Hần sao có thể đem ý chỉ đằng đằng sát khí truyền thành ôn nhu hàm súc ân uy đều có như vậy?

Một ngày này phá lệ dài dằng dặc, thật vất vả chịu đựng được đến thời gian buổi tối, ta thừa dịp Phượng Triều Văn đi rửa mặt, dũng cảm chồm lên giường rồng, tại trên giường rồng rộng rãi thoải mái lăn qua lăn lại, cả người chôn ở đệm chăn gấm vàng sáng mềm mại thoải mái khoái hoạt khó có thể buông tha, thở dài trong lòng: thật sự là một đêm không ngủ như cách ba thu a!

Ta đang lăn lộn vui vẻ, bị người níu lấy gáy lật ra, trên người bị một thân thể trầm trọng đè lên, ngũ quan tuần mỹ của Phượng Triều Văn gần ngay trước mắt, không đợi ta thở dốc, nụ hôn như nghiêng trời đảo đất liền tiến tới, ở đâu còn có chỗ cho ta giãy dụa?

Chìm chìm nổi nổi, ta giống như nghe được hần đang trầm thấp chất vấn: “Gả cho Yến Bình sao? Trẫm không cho ngươi như ý!” Lời nói trẻ con như vậy..., tại sao có thể là lời nói xuất ra từ Phượng Triều Văn?

Ta cảm giác toàn thân mình đều bị tháo khớp một lần, không một chỗ không mỗi nhừ, không một chỗ không đau. Ngay cả trong mộng cũng thở dài chính mình mệnh khổ, thời điểm ngủ thật say, ta mộng thấy cha.

Ánh mắt cha ta nhìn ta rất là bất mãn, tuy chưa từng dựng râu tròng mắt, trong tay cũng chưa từng gờ then cửa, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng ta lại chột dạ, giống như mình sai lầm nghiêm trọng, chưa

từng hồi cải.

Ta ở trong mộng dùng sức tỉnh lại, cha lại một ngụm phun ra rất nhiều máu, tung tóe tràn đầy mặt mũi ta, loại cảm giác nóng bỏng, cháy đến tận sâu trong lòng ta. Ta ra sức lau đi, nhưng cha giống như dòng suối máu, phun mãi không ngừng.

Ta hét lớn một tiếng: “Đừng phun nữa!” Vừa hoảng hốt vừa đau lòng, giống như bị người nắm chặt lấy trái tim, thở không ra hơi, đau cơ hồ muốn hít thở không thông, bên tai có người dùng sức lay ta: “Tĩnh... Tiểu Dật... Tĩnh...”

Nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy trái tim kinh hoàng, giống như sau một giây nữa sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu như nứt ra, toàn thân như kim đâm, trước tầm mắt, vô số hình ảnh như thủy triều tràn vào trong đầu, đầu óc chật hẹp giống như cũng bị chen chúc, nổ tung.

Ta hét thảm một tiếng “A”, ôm đầu co lại, trên giường dùng sức cuồn la, thanh âm thê thảm ngay cả ta cũng chấn động.

Làm ta hoàn toàn tỉnh lại.

Sau lưng dán lên lồng ngực rộng lớn, đem ta ôm chặt vào trong ngực, ôn nhu nhẹ dõ: “Tiểu Dật, đầu lại đau? Đừng sợ, ta trong này, ta trong này...”

Cảnh này giống như đã lâu, đã lâu đến mức ta nghĩ, sẽ cảm thấy chẳng qua là giấc mộng.

Trên người ta chưa bao giờ đau đớn, tại sao có thể có cảm giác đau đầu như nứt ra?

Nhưng trí nhớ của ta có đôi khi kỳ thật vô cùng không đáng tin, từ xa xưa tới nay, ta có tật xấu mà xấu hổ khi mở miệng... Đó là bừa bãi.

Việc này, tại lúc đầu ta cố gắng vào núi đi săn, lại tự ngã ở trong núi, sau khi bị Tiểu Hoàng tìm trở về, hắn liền chớp mắt to hỏi ta: “Tiểu Dật, ngươi ngốc?”

Ta làm sao có thể ngốc?

Ngốc chính là hắn!

Ta chỉ ngẫu nhiên ngu ngốc một chút. Ví dụ như đang đi trong rừng, ta hoảng hốt cảm thấy là đang theo cha đi săn, nhưng cha đuổi theo một con hổ, để ta lưu tại tại chỗ, vì vậy ta tại nguyên chỗ đó ngơ ngác chờ, đợi mãi, cha mới trở lại.

Lúc ấy ta còn trách móc ông: “Cha, muốn Dật nhi đòi chết sao?”

Khi ta tỉnh táo, nhớ rõ chính mình muốn đi săn cho Tiểu Hoàng ăn, nhưng lúc hồ đồ đứng yên ở đó chờ cha dẫn về nhà, lại không đợi được cha ta, mà là Tiểu Hoàng nửa ngốc ghéech.

Cho nên về sau hấn chết sống không chịu để cho ta vào núi đi săn, chỉ cần ta vừa đi, hấn ngồi ngay trên mặt đất, hai tay ôm một cái chân của ta, chết sống không chịu buông tay.

—— một chiều này nhưng thật ra là năm đó ta dùng để đối phó cha ta, không nghĩ tới Tiểu Hoàng đứa nhỏ này dễ dạy, rất nhanh liền vận dụng thuận tay, thành thạo vô cùng.

Có đôi khi trong đầu của ta sẽ có mảnh nhỏ ký ức đứt quãng hiện về, như trong tích tắc mới tỉnh vừa rồi, ta nhớ được rành mạch, trước trận vạn quân, Phượng Triều Văn một giáo đâm về phía ta, ta giờ thương lên đỡ, sau lưng bị người nện một búa nặng nề... Vì vậy Phượng Triều Văn kinh ngạc nhìn chăm chăm cây giáo của mình đánh lên đầu ta...

Trước khi bất tỉnh ta đang suy nghĩ gì?

Hiện tại nghĩ tới, biểu lộ kinh ngạc đó, như thế nào cũng không nên xuất hiện trên mặt Phượng Triều Văn a!

Hai quân giao chiến, nếu đánh trúng tướng quân đối phương mà lại kinh ngạc, nếu như giết tướng quân đối phương, có phải là muốn tự sát để tạ tội?

Đương nhiên Phượng Triều Văn cũng không có tự sát tạ tội, lúc ấy ta lập tức rơi xuống, thiếu chút nữa bị loạn quân đạp thành bùn, chưa từng nghĩ, lại ngã vào trong ngực một cái khôi giáp cứng rắn... Khôi giáp trên người Phượng Triều Văn đập đến răng của ta, ta ngậm miệng đầy máu tanh, phun ra một búng máu thật to...

Ta ôm đầu ngồi ở trên giường, bên cạnh có thân thể ấm áp mà quen thuộc của nam nhân dựa tới, có lẽ là ban đêm, ngay cả thanh âm cũng ôn nhu đến kỳ lạ: “Tiểu Dật, đầu ngươi lại đau?”

“Ta mộng thấy người một giáo đánh ta xuống ngựa, sau đó đem ta bắt làm tù binh.”

Kỳ thật chuyện này về sau ta ra sức tránh không muốn nhớ tới, ngẫu nhiên cũng sẽ quên. Sự việc này làm cho ta từ đó về sau không còn nhìn rõ Phượng Triều Văn, không biết là xem hấn như kẻ thù hay bằng hữu để mà đối đãi?

Ta cũng biết mình làm việc có đôi khi không theo cách thức gì, toàn bộ do công lao của vết thương trên đầu. Tuy chưa từng đem óc quảng ra, nhưng ngẫu nhiên ta sẽ phạm phải tật xấu hồ đồ này.

Một đôi cánh tay cứng rắn vòng lên, ôm chặt ta trong ngực, thanh âm trầm thấp sau lưng, quả thực như đang phàn nàn: “Người tiểu ngu ngốc, ta nghĩ đến người tránh đi, lại chỉ dùng năm thành lực.”

... Cho nên về sau ta bị Phượng Triều Văn bắt làm tù binh, tại quân doanh Đại Tề dưỡng thương nửa năm.

Hôm nay chắc là do hành động cầu thân của Yến Bình dọa ta, lúc ấy chỉ cảm thấy trong lòng bị tảng đá đè ép, từ trong mộng bừng tỉnh, giờ phút này lại hoàn toàn tỉnh táo, toàn bộ đều nhớ lại rồi.

...

Ba năm trước đây, tiên đế mất, để lại cục diện rối rắm cho Tiểu Hoàng.

Tiên đế đi vội vàng, cũng không định ra nhiếp chính vương, vì vậy mâu thuẫn của cha ta và Yến bá bá đã đến tình trạng gay gắt. Hai người đều lôi kéo một phe triều thần, tranh giành vị trí nhiếp chính vương này.

Ta từng khuyên cha ta: ngài không có con trai, cho dù trở thành nhiếp chính vương, cũng không có truyền nhân, nhúng tay làm gì?

Lúc ấy cha cười ha hả dùng sức vỗ một cái trên đầu ta: tiểu tử ngươi biết cái gì?

Ta rõ ràng là nữ, hấn tự lừa mình dối người nuôi ta như con trai, lại còn dốc hết sức lực muốn bồi dưỡng ta thành người nối nghiệp nhất đại quyền thần... Ta thật lo lắng cho vận mệnh tương lai Đại Trần Quốc!

Tiểu Hoàng là một kẻ ngốc, hơn nữa ta là quyền thần gà mờ, không ra mười năm, chỉ sợ Đại Trần sẽ bị Đại Tề thu phục.

Khi đó ta tính toán sai lầm về sức chiến đấu của Đại Tề, đối với tiền đồ vẫn tương đối lạc quan.

Kết quả cuối cùng cha thắng, ngồi trên bảo tọa nhiếp chính vương, dưới hai người, trên vạn người.

Tiểu Hoàng không có hoàng hậu, còn nhỏ tuổi, một vị khác là thái hậu, mẹ Tiểu Hoàng.

Nói về thái hậu nương nương, đó là một vị lợi hại, cả ngày cười đến mặt mũi hiền lành, làm chuyện thật sự không dám cho người ta tùy tiện gạt đầu. Thời điểm tiên đế bệnh tật, các vương tử trong hậu cung chỉ trừ Tiểu Hoàng, còn lại đều đã xảy ra ngoài ý muốn...

Ta vội trộm hỏi cha ta, tiên đế có phải cũng là do thái hậu “Ngoài ý muốn” không?

Cha ta trừng ta, nặng nề gõ một cái trên đầu ta: “Không cho phép nói mò, từ nay về sau không có việc gì

đừng chạy đến cung thái hậu!”

Sau khi ông lên làm nhiếp chính vương, đặc biệt bận rộn, khó bớt được thời giờ nổi giận đối với ta. Ta cảm thấy, kỳ thật ông làm nhiếp chính vương rất tốt, ít nhất bận rộn sẽ không quản chặt ta được, hai cha con thật nhiều ngày không gặp mặt được một lần.

Ta cũng bận rộn nhiều việc.

Đoạn thời gian kia, Yến Bình thường thỉnh thoảng vào cung đi đọc sách cùng Tiểu Hoàng, cư xử đối với ta cũng thân thiết. Từ khi tiên đế mất, Tiểu Hoàng liền từ Đông cung chuyển đến Trọng Hoa điện. Có đôi khi ta rời đi Trọng Hoa điện, hắn cũng cùng đi theo ra ngoài, về mặt ôn hoà trò chuyện với ta vài câu.

Đây là thời điểm hoà hợp nhất sau ba năm ta cưỡng gian hắn, ta mừng rỡ đến đầu óc choáng váng, nghiêm nhiên không phân biệt nam bắc tây đông, chỉ cảm thấy trời xanh khí mát, vạn vật vươn mình, đều trưởng thành rất tốt.

Khi đó ta cảm thấy được... Tiên đế chết thật là hay!

18. Chương 18

Loạn thế tất cả là vua.

Tiên đế vừa chết, ấu đế kế vị, thái hậu giết dây, thế lực khắp nơi ngo ngoe động dậy, tuy có cha ta làm nhiếp chính vương đàn áp, thế nhưng Yến bá bá cầm đầu võ tướng, phiên vương cũng không muốn cúi đầu cụp tai, nghe nói Duệ vương vội về kinh chịu tang, mang theo ái nữ Ngọc Tranh quận chúa thường thường ra vào Yến phủ, trên phố nghe đồn, Duệ vương Phủ có ý cùng Yến phủ kết thân.

Đây đúng là tin dữ đối với ta.

—— lúc đó ta đều hận không thể cởi nam trang, chiêu cáo thiên hạ: nếu bàn về hôn nhân chính trị, kỳ thật bốn cô nương cũng coi như lựa chọn không tồi... Chỉ cần có thể khiến Yến Bình quay đầu lại chú ý.

Yến Bình gần đây lại thường thường quay đầu để mắt đến ta, cũng không còn bộ dáng trong treo nhưng lạnh lùng trước kia, nhưng còn chưa đến mức bàn cưới luận gả.

Hôm đó ta ở trong chần liên nhận được khẩu dụ của Tiểu Hoàng, triệu ta lập tức vào cung.

Ta đứng lên rửa mặt nhẹ nhàng khoan khoái, cưỡi ngựa đến hoàng cung, đã là thời gian hạ triều, các vị trụ cột triều đình đang đánh gấp tốp năm tốp ba tan triều đi ra, đụng phải Binh Bộ Thượng Thư lão đại nhân, bị hắn cười cợt vài câu: “Tiểu Dật, cả bệ hạ cũng sắp cưới vợ, muốn bá bá thay người làm mối, chọn

người vợ xinh đẹp hay không?”

Lau mồ hôi trên trán, cung kính khom người: “Tiểu Dật không vội, chờ uống rượu mừng của bá bá, tiểu Dật lại sốt ruột không muện!” Ai bảo ông thường thường chạy tới nhà của ta đoạt hải sản cay với ta?

Kết quả bị ông không chút khách khí một đánh vào sau đầu, mắng một câu: “Con nhỏ đáng chết kia, lại trêu ghẹo bá bá của người! Còn không mau cút vào cung đi, dám để cho hoàng thượng đợi lâu!”

Từ khi Thượng Thư phu nhân tự xin hạ đường, nghe nói ông đã đuổi tất cả nữ tỳ trong phủ đi, toàn bộ lão mẹ cũng đưa qua phủ khác tìm nơi an trí, cả phủ Thượng Thư có thể so với miếu hoang.

Ta nhìn lông mày của ông đều dựng, hung hăng trừng ta lại vẫn cười đến cở mở, bước chân trắng kiệu đi về phía xe ngựa nhà mình, chẳng biết tại sao, như nuốt một viên ô mai, lại quyết định bảo ông đến nhà ta, trên bàn có món ăn, miễn cho ông ăn không đủ no, lần sau đánh ta không còn khí lực.

Vừa đi vừa dừng như thế, đến Trọng Hoa điện, Tiểu Hoàng đã vội vã xoay quanh ở trong, thấy ta liền kéo lại, thập phần sợ hãi xin giúp đỡ: “Tiểu Dật, mẫu hậu tuyển hoàng hậu và phi tử cho ta.”

Ta cao thấp đánh giá hắn, Tiểu Hoàng mười lăm tuổi bề ngoài cực kỳ đẹp đẽ, mặt mày anh tuấn, chỉ tiếc chắc là do ăn uống quá độ, nhiều ra mấy cân thịt, có chút mượt mà, hơn nữa ánh mắt của hắn tội nghiệp, vẻ oai hùng không khỏi giảm đi nhiều.

Ta vui vẻ an ủi hắn đang thất kinh: “Kỳ thật, bệ hạ, tuyển hoàng hậu hoặc là phi tử chơi vui lắm. Khi ta không ở trong nội cung, hoàng hậu hoặc là các phi tử có thể chơi cùng ngài, ăn cùng ngài, ngủ cùng ngài, ngài cũng sẽ không cô đơn nữa.”

Hắn tức giận ném tay của ta, trừng mắt, giống như cho là ta không thể hiểu sợ hãi của hắn mà sinh lòng thất vọng: “Tiểu Dật, ta không cần có người cùng. Lại nói, những việc này người cũng có thể làm, nạp những phi tử không biết mặt kia, còn không bằng cho người tiền cung đi theo ta!”

Ta bị dọa sợ run.

Đêm trước, trong lúc vô tình ta đi ngang qua thư phòng cha ta, nghe được cha cùng Đồng bá lặng lẽ thương nghị khả năng liên hôn của Duệ vương Phủ và Yến phủ, lại nghe được thái hậu trắng trợn chọn lựa hoàng hậu tương lai từ trong đám cháu gái nhà mẹ đẻ, các trọng thần triều đình có con gái trong nhà đều hai mắt toả sáng chuẩn bị cho việc tuyển phi trọng đại này, hồng đem con cháu nhà mình nhét vào trong hậu cung.

Lúc ấy Đồng bá thở dài nói: “Cơ hội tốt như thế. Chỉ cần thành quan hệ thông gia với thái hậu, có nhà mẹ đẻ thái hậu tương trợ, tướng quân trong triều cũng dễ dàng chút ít. Đáng tiếc...”

Ta nín thở dán tai vào tường thư phòng, nghe được cha kiên quyết cự tuyệt: “Đồng hữu[47], ta nửa đời lưu lạc, chỉ có một nữ, từ nhỏ tử mĩ che chở (những lời này ta kiên quyết phản đối, chẳng lẽ tử mĩ che chở cũng

cần gây đánh lên người?) chỉ trông mong cả đời thuận lợi no đủ, không lo không nghĩ. Nhưng thân ở địa vị cao, nếu như nuôi con ta như nữ nhân, chỉ sợ không ngừng khiến trong nội cung nhớ thương, triệu vào cung gần cách với ta, còn có thể chọc người để mất.”

Ta ôm đầu, thật hận Yến Bình kẻ đầu gối không chịu suy nghĩ! Thầm hạ quyết tâm hẳn không chịu nghĩ, lần sau gặp mặt, ta cũng phải nghĩ cách làm cho hẳn nghĩ nhiều một hồi!

Lại nghe được Đồng bá nói: “Tướng quân lo lắng không phải không có đạo lý. Hôm nay Đại Trần quật khởi mưa gió, tiểu lang làm con trai dễ nuôi hơn. Bằng không, chỉ bằng vị hoàng thượng nhóc bây giờ, cho dù tiểu Dật làm hoàng hậu, một ngày Đại Trần diệt quốc... Từ trước thân thuộc của cự đế có người được yên lành? Cho dù Đại Trần có thể chống đỡ, nhưng lục đục với những nữ nhân thủ đoạn, bị chết ở một góc hậu cung, ta vẫn muốn nhìn tiểu lang hoạt bát thư thái hơn.”

Thì ra họ đối với việc Tiểu Hoàng cầm quyền cũng không xem trọng, đối với ngai vàng của Đại Trần quốc cũng không hề tin tưởng.

Thế nhưng, Tiểu Hoàng ngồi trên ngai vàng ngủ đến nước miếng giàn giụa, đến giờ lại cung ăn cơm thật là rất khó làm cho người ta sinh ra ảo tưởng không thực tế đối với hoàng đế như hẳn.

Ta cảm thấy Đồng bá nói rất có đạo lý.

So với bị nhốt trong cung, ta cảm thấy... Có thể đi vào Yến phủ sống kỳ thật càng hợp lòng ta hơn.

Nhưng lời này ta không thể nói rõ với Tiểu Hoàng, chỉ phải khuyên hẳn đang tỏ vẻ mất hứng.

Ngày này vận rủi liên tục.

Lúc xuất cung đụng phải Yến Bình mới từ công sở Binh bộ ra tới, vốn là cơ hội tốt trời ban, ta đang tươi cười như hoa, lại nghe được một giọng nữ kinh hãi: “Yến lang!” Sau đó một bóng dáng xinh đẹp liền xông tới, ở cửa cung kéo lấy tay Yến Bình.

Thật sự là đôi phong bại tục a đôi phong bại tục!

Ta lấy tay áo che mắt, lại không cam lòng, vụng trộm nhìn, lại đón nhận một đôi mắt hạnh mang theo chút hung hăng, khiêu khích hướng ta hếch cằm, thật cao ngạo.

Đây là Tần Ngọc Tranh.

Con gái của Duệ vương có thể không để ý mọi người trong kinh nghị luận Yến Bình và ta đồng tính, mà công nhiên quỳ gối tại phía dưới phong tư nhẹ nhàng của Yến Bình, làm ta thật bất ngờ.

Tần Ngọc Tranh từ vừa mới bắt đầu đã đặt mục tiêu rõ ràng, nếu nàng và ta ví như hai nước phân tranh, ta không thể không bội phục mưu lược cộng thêm khả năng liệu sự như thần của nàng.

Chỉ sợ thái hậu trong cung cũng chẳng so được với nàng trong vấn đề tranh giành nam nhân.

Thái hậu trong nội cung cả đời chỉ đánh nhau với nữ nhân, còn Tần Ngọc Tranh ra tay bắt phạm, chẳng thèm ngó tới những nữ nhân quay chung quanh Yến Bình, chỉ quyết định chủ ý chống đối với ta, không hề khó khăn bước qua chướng ngại tâm lý, cùng một người nam nhân đoạt một nam nhân khác, (tuy ta là nam nhân giả) quá trình có thể so với kịch hát, lắm chương nhiều hồi, quần chúng vây xem ra sức lên tiếng ủng hộ, gắng sức vót Yến tiểu lang ôn nhuận như ngọc không đi về hướng tà đồ, kết quả tự nhiên là ta đột nhiên trở nên bốn bề thọ địch, đơn độc không ai giúp, nhân thần cộng phẫn, nếu không phải ngại ta là nam nhân, chắc ta sớm bị nhét vào lồng heo ném xuống sông.

Trong cuộc chiến tranh đoạt này, phạm nơi nào có ta cùng Yến Bình, nàng nhất định sẽ xuất hiện.

Mới đầu ta đối với tình huống đột phát này luôn luống cuống tay chân, nhưng thời gian lâu, cũng thần nhiên.

Tỷ như ngày hôm đó ta hẹn Yến Bình ở quán trà nghe kể chuyện, nghe nói Đại Tề đã quét ngang bốn tiểu quốc phương bắc, dưới móng sắt của Phượng Triều Văn, nửa thiên hạ đã nằm gọn trong tay.

Đối với vị Đại Tề thái tử này, ta cùng với Yến Bình cũng coi như quen biết cũ, bởi vậy lấy Phượng Triều Văn làm cố, ngụy trang hẹn Yến Bình, người hiểu rõ tình hình chính trị đương thời, hẳn lại cũng sáng khoái đáp ứng.

Nên hai người chúng ta cắn hạt dưa, nếm trà xanh Lục An, nghe tiên sinh kể chuyện ở dưới mái nhà chỉ trích đối phương mạnh mẽ, phân tích giang sơn, nói đến chỗ cao hứng hai người ta nhìn nhau cười, ăn ý chưa bao giờ có tự nhiên mà sinh ra.

Quản gì hấn tứ phương cát cứ, thiên hạ đại loạn, trong mấy chục năm nay, từ thời cha của Tiểu Hoàng, thiên hạ đã đại loạn, khắp nơi khói lửa, mỗi ngày đánh tới đánh lui, dân chúng Đại Trần ở chỗ bình an chỉ xem là chuyện nhảm khi rảnh rỗi, có ai không lo mưu sinh?

Ta mở cờ trong bụng[48], đột nhiên nghe được cửa ra vào có một người cao giọng nói: “Thưởng năm mươi lượng bạc!”

Nghe thanh âm người này cờ trong lòng phát càng mạnh!

Ta quay đầu nhìn, Tần Ngọc Tranh thần nhiên từ cửa quán trà đi vào, cười dịu dàng nói: “Hôm nay tiên sinh nói rất hay, nhờ vị Đại Tề thái tử kia tốt, lại có thể làm Yến lang nhà của ta vui vẻ, cười đến thoải mái, lúc này Ngọc Tranh có nhiều cảm tạ, đặc biệt thưởng năm mươi lượng bạc cho tiên sinh, làm tiền trà!”

Quán trà lập tức xôn xao, có người khen quận chúa hào phóng, có người không cho là đúng, chỉ có ta vì câu “Yến lang nhà của ta” của nàng mà lòng sinh hàn ý, dưới sự hoảng sợ thất thố ngẩng đầu nhìn Yến Bình, thấy trên gương mặt từ trước đến nay ôn nhã của hắn lại hoàn toàn là vẻ mặt giận dữ, ánh mắt hướng đến Tần Ngọc Tranh mang theo roi quất.

Trong đầu ta sáng ngời, trong lòng không khỏi vui vẻ!

Điều nói vượt mong ngựa[49] phải hợp ý, nhưng hôm nay Tần Ngọc Tranh lại hết sức thất sách.

Yến Bình từ trước đến nay yêu thích giết thời gian ở quán trà, trước kia mấy lần ta vụng trộm lưu luyến ở đây, cũng chỉ vì xa xa nhìn hắn, hôm nay có thể công khai ngồi ở chỗ này uống trà nghe kể chuyện với hắn, đang vui vẻ lại bị Tần Ngọc Tranh phá hủy, nhưng có thể làm Yến Bình nổi lên lòng chán ghét với Ngọc Tranh quận chúa, cũng là một chuyện cực có lợi.

Yến Bình nghiêm mặt đứng lên khỏi ghế: “An Dật, chúng ta đi!”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, tuy lỗ tai tiếp thu đến những lời này của hắn, nhưng đại não đem lời này liệt vào tin tức giả tạo, cự tuyệt phân tích.

Hai chữ “Chúng ta”, vô luận như thế nào không thể nào là lời Yến Bình nói ra với ta...

Hắn lại tiến lên một bước cầm lấy tay áo của ta đem ta kéo ra quán trà... Cảnh tượng còn lại trong ngày đó tự nhiên tuyệt hảo.

Tần Ngọc Tranh bị gạt tại cửa ra vào quán trà, tiến lui không được, trơ mắt xem ta bị Yến Bình kéo áo rời đi, cắn cắn môi, lại không hề khóc, thật sự làm mỗi lần ta nhớ tới liền có chút tiếc nuối.

Hôm nay ta cùng với Yến Bình cưỡi ngựa về phía tây, vài hiệp cưỡi ngựa so đấu, chuyện quán trà đã sớm bị ném ra sau đầu.

Buổi tối trở về thành, về đến cửa nhà ta trong ngõ nhỏ, từ sâu trong ngõ hẻm phần phạt dừng mảnh tiến ra vài chục ngự lâm quân, Tần Ngọc Tranh dẫn một thái giám đem ngựa của ta ngăn lại.

Tên thái giám kia đứng đầu trong cung thái hậu.

Nội dung thánh chỉ đại khái chính là, ta mạo phạm Ngọc Tranh quận chúa, uy nhân hoàng tộc không thể phạm, để ngự lâm quân bắt ta giao do Ngọc Tranh quận chúa xử trí.

Đoàn ngự lâm quân kia như sói như hổ nhào tới lập tức kéo ta xuống.

Hậu quả vui quá hóa buồn chính là: ta bị Tần Ngọc Tranh đánh roi.

19. Chương 19

Nghe nói phương pháp đấu tranh của nữ nhân hậu cung, từ xưa đã đa dạng phong phú, sửa cũ thành mới, từ khi Ngọc Tranh quận chúa đến, khiến cho người cổ hủ như ta được mở rộng tầm mắt.

Tần Ngọc Tranh đến từ hoàng tộc, Duệ Vương Phủ có thể so với một hậu cung nhỏ, nhờ tai nghe mắt thấy mà nàng học tinh thông, càng đấu càng khiến ta thảm bại.

Tuyệt chiêu một: ác nhân cáo trạng trước.

Ngày thứ hai nàng ở trước mặt Yến Bình vén tay áo của mình lên, chỉ vào những vết roi nhìn thấy giết mình trên cổ tay trắng của nàng, đau đớn tố giác hành vi ác liệt của ta.

“Yến lang, ngươi nhất định phải nói vài lời công đạo cho ta. Hôm qua ta tại cửa ra vào nhà An tiểu lang đợi hần một ngày, thật vất vả chờ đến hần, chỉ cầu hần lúc đi du ngoạn với người có thể mang ta theo, sao biết... Sao biết hần giấu người đánh ta mấy roi...” Vì biểu hiện ra vẻ thương tâm nhất, phối hợp vũ khí không thể thiếu là nước mắt và một chút oán bả vai như không chịu nổi gánh nặng.

Lúc ấy ta liền choáng váng!

Cái gì gọi là đổi trắng thay đen, trả thù, tháng sáu tuyết rơi, hàm oan không tỏ a?

Ta chính là ví dụ sống sờ sờ máu chảy đầm đìa!

Chiêu số giống nhau, nếu như giờ phút này ta kéo tay áo cho Yến Bình xem vết thương trên cánh tay ta, hần nhất định sẽ cho rằng thương thế kia là do cha ta đánh.

Dù sao ham mê của nhiếp chính vương đại nhân ngoại trừ uống rượu với Binh bộ lão Thượng Thư, còn lại một cái chính là ném then cửa chơi tiện thể đánh con trai độc nhất của mình...

Trong triều đều biết.

Nữ nhân, đang cùng tình địch tranh đấu, hung ác với mình một chút, có đôi khi quả thực là biện pháp quyết thắng vô địch a!

Kiệt xuất nhất trong phương diện này, có một vị nữ hoàng bề hạ ở rất lâu trước đây, là Tắc Thiên đại đế đã bóp chết con gái của mình[50], gần đây thì còn có Ngọc Tranh quận chúa - Duệ Vương Phủ.

Ta trơ mắt nhìn xem Yến Bình ôn nhu kéo xuống tay áo của nàng, trong mắt mềm mại như muốn thấm ra nước, quay đầu lại dùng loại ánh mắt như mùa đông giá rét lạnh lùng nhìn ta.

Kỳ thật không cần Yến Bình trách cứ, bản thân ta hận đến không thể tự sát cho xong. Lo lắng đến cha ta sau trăm tuổi không người cung phụng hương khói, ta vẫn nhịn xuống.

Tuyệt chiêu hai: thích hợp moi ra khiếm khuyết của tình địch.

Mọi người đều biết, ta là nam nhân.

Nam nhân đương nhiên là tục tăng hào phóng.

Từ xưa tới nay, vì gắng đạt tới mức độ chân thật nhất trong chuyện giả trang nam nhân, ta đã quen đi theo cha ta học tập, thế cho nên có đôi khi ta vụng trộm đi theo sau lưng ông lặng yên không một tiếng động bắt chước hình dáng động tác của ông, bị Đồng bá thấy được, cười mãi.

Về sau có một lần bác nói: “Tiểu lang, cậu làm một bộ râu dài như lão gia ở trên mặt, lại mặc áo choàng của lão gia, giơ tay nhắc chân thật chẳng khác gì lão gia.”

Lúc ấy ta đang học cha ta ném then cửa chơi, dưới sự kích động đã học quen từ cha ta, làm động tác vung lên, nhìn cũng không nhìn ném ra ngoài cửa.

Chỉ nghe hét thảm một tiếng, lập tức thảm hô không xong, thảm dò nhìn ra ngoài... Vừa ném vào cha ta đang bước vào...

Ông thường thường quen ném then cửa, lần này nhân vật đột nhiên thay đổi, phản ứng có chỗ chậm chạp, kết quả là bị đập vào sau đầu, lập tức nổi lên cục u lớn.

... Ừ, cha còn phải luyện phản ứng nhạy bén thêm nữa!

Đương nhiên ta lại bị hành hung.

Bởi vậy ta từ chỗ cha ta học được, ngoại trừ hận không thể tìm người đến để thể hiện độc đoán, hung hăng ức hiếp một phen, còn lại đúng là chủ nghĩa bá quyền dùng vũ lực trấn áp. Về phần dụ dỗ... Nghe nói ông thường ở trên triều dùng chiêu này với kẻ thù chính trị, dù sao phản đối ta dùng, trước mắt ta còn chưa có học được.

Đối với Yến Bình, hiển nhiên không thích hợp vũ lực trấn áp.

Nhưng Tần Ngọc Tranh, lần đầu khiến cho ta thấy được dụ dỗ cũng có thể phong cách đa dạng, các kiểu

kỹ năng đều đủ, quá trình đủ màu khiến nam nhân toàn diện bị đánh chết trong vẻ dịu dàng của nàng, chôn vùi nửa đời, tước vũ khí đầu hàng — nếu nàng không phải tình địch của ta, ta chắc chắn sẽ vỗ tay tán thưởng!

Từ sau ngày nàng khóc lóc kể lể, mỗi lần đi đâu, mười phần có thân ảnh của nàng.

Trời mưa nàng sẽ cho Yến Bình mang một cái áo khoác tự mình làm.

Trời nắng nàng sẽ cho Yến Bình một bát canh hạnh nhân nắm tuyết giảm nhiệt nhuận phổi.

...

Sau đó ta liên tiếp bại trận tan tác, chỉ hận không thể hóa thân nữ tử ôn nhu sẵn sàng, làm bạn Yến Bình.

Chỉ là không đợi ta nghĩ đến diệu pháp phản kích, tin tức đoạt nam nhân với Tần Ngọc Tranh liền huyền náo cả triều đều biết.

Cha ta giận dữ.

Hiện tại cha quyền cao chức trọng, chính sự quán thân, chờ ông thật vất vả rút ra thời gian về nhà, đã là lúc hoàng hôn, nhà nhà đều đã lên đèn.

Ngày hôm đó trùng hợp thân thể Tần Ngọc Tranh bệnh nhẹ, ở trong phủ tỉnh dưỡng, ta cảm thấy cơ hội trời ban, cùng Yến Bình hẹn ước chèo thuyền hồ Đông vào đêm, không ngờ lại bị cha ta ngăn ở cửa nhà, hét to một tiếng: “Nghịch tử, chạy đi đâu?” Lập tức ta sợ tới mức hồn phi phách tán.

Ta theo ánh đèn dò xét thấy mặt xanh trắng đan xen của ông, nịnh nọt qua cười dịu hân: “Con thấy trời chiều rồi, ra cửa phủ đợi cha!”

“Miệng lưỡi trơn tru!” Ông hừ lạnh một tiếng, đẩy ta ra, đi nhanh vào cửa, “Ta coi người không giống bộ dáng nghênh ta, ngược lại là bộ dạng đi nghênh tiểu tử Yến gia.”

Chân ta cứng đờ.

Từ khi cha ta trở thành nhiếp chính vương, dăm câu ba điều đều là muốn ta cách xa Yến Bình.

Cả Đồng bá cũng tận tình khuyên bảo ta: “Tiểu lang, cha con họ Yến, lớn là cáo già, nhỏ là cáo con, cậu còn trẻ không thấy rõ, tốt nhất là cách xa bọn họ!”

Trong triều tranh quyền đoạt lợi từ trước đến nay đều không quan hệ với ta, loại lời này ta cuối cùng vào tai trái ra tai phải. Nhưng hôm nay hình như cha rất giận, ta nào dám lẩm miệng, bị ông níu lấy lỗ tai kéo vào trong nhà, lại thét ra lệnh tùy tùng An Thanh đóng chặt cửa phủ, trông rất giống đóng cửa đánh chó...

— ta biết rõ, lúc xuân về hoa nở ngẫu nhiên cũng sẽ có mưa đá, ngày hè muôn hoa đua thắm khoe hồng ngẫu nhiên cũng có mưa rào sấm chớp, tuy hôm nay ta cùng với Yến Bình còn chưa có lương tình tương duyệt hay hứa hẹn chung thân, cho dù cha ta kiên trì muốn làm kẻ ác, cầm then cửa trong tay đánh ta quanh sân, ta cũng chỉ coi là thử thách nho nhỏ trên đường tình yêu của ta.

Một đêm này, lúc ta mang theo một thân thương tích, trèo tường trốn ra, đến hồ Đông, đã là giờ Hợi.

Ta cứ nghĩ Yến Bình sớm đã rời đi, tuy trong lòng vô cùng ảo não, nhưng nếu như đêm nay không thể đến hồ Đông một chuyến, ta tất nhiên sẽ trắng đêm cũng khó ngủ.

Trên mặt hồ, lẳng lặng đỗ vài thuyền hoa, ngọn đèn dầu đều tắt, ta thất thần ngồi ở bên cạnh bờ, cảm giác đau đớn ở từng vết đánh, nhưng tất cả chuyện này đều chống đỡ không được thương tâm lạc lõng trong lòng.

Đang lúc ta hồi hận, xa xa ầm ầm có con thuyền nhỏ rẽ nước mà đến, ngọn đèn dầu trên thuyền lúc mờ lúc tỏ, nhưng vô luận thế nào ta cũng không thể nhìn nhầm nam tử cầm chèo đứng trên thuyền.

Ta ngơ ngác ngồi ở bên cạnh bờ, khiếp sợ đến miệng cũng không thể khép lại... Yến Bình rõ ràng chưa từng rời đi, tại hồ Đông đợi ta một buổi tối... Loại vui sướng phát cuồng này không thua gì ngày nào đó Tiểu Hoàng ngủ dậy, choáng đầu, hạ đạo thánh chỉ tứ hôn cho ta, tân lang tự nhiên là Yến Bình.

Ước muốn vô cùng mà đạt được sau khi tưởng lỡ, ta thiếu chút nữa vui quá mà khóc!

Đến lúc ngồi ở trên đồ nhỏ, ta còn có chút lằng lằng, vừa rồi hấn không hề kiêng kị như ngày thường, vươn tay đỡ ta lên thuyền... Ta vụng trộm đưa tay từng bị hấn cầm đến sau lưng, dùng tay kia nhẹ nhàng vuốt ve chỗ đó, như vậy giống như ta đang vuốt ve tay của hấn... Da thịt kề nhau ấm áp làm toàn thân ta đều nóng lên, gò má như lửa đốt, nhưng vui sướng trong lòng vừa tràn ra, như thế nào cũng không ngăn được.

Ta không có dũng khí nhìn thẳng trông mắt của hấn, mượn cớ dò xét mọi nơi để che dấu đỏ mặt.

Trên thuyền, rượu và đồ nhắm đều đủ, bốn bờ tĩnh mịch không tiếng động, gió mát đêm hè chậm rãi thổi qua, ta dần dần tỉnh táo, thật cảm giác được đêm dài, cơ hội khó được, còn ngơ ngác như vậy nữa chắc chán lãng phí một đêm tốt đẹp như vậy.

Đánh bạo bảo hấn đàn ra một khúc Phượng cầu hoàng cho ta nghe, tuy hấn hơi nhíu mày, nhưng chỉ trong nháy mắt, vẫn quay qua đánh đàn...

Ta si ngốc nhìn qua hấn, thời gian giống như dừng lại, toàn bộ thế giới chỉ có tiếng đàn của hấn, hấn cùng

với ta... Chưa bao giờ có một khắc khiến cho ta cảm giác yên bình vui sướng như vậy, năm tháng yên lành.

Ngón tay hắn tung bay trên dây đàn, hai con người mỉm cười nhìn ta, không biết sao, đầu ta choáng ngất, bật tới hôn một cái trên môi Yến Bình.

Hôn xong ta liền ảo não chết...

Ba năm trước đây ta mười bốn tuổi, bên đường cưỡng hôn hắn.

Ba năm sau ta mười bảy tuổi, thừa dịp hắn không sẵn sàng lại hôn hắn.

Nhưng kết quả, hiển nhiên là giống nhau, có lẽ hắn lập tức sẽ một cước đá ta xuống nước... Ta cúi đầu, chờ đợi hắn tung người, lại lưu loát thể hiện ra tình cảnh thần tốc tung chiêu mấy năm nay...

Nhưng hắn không làm thế.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khê, ngay sau đó, cằm của ta bị nâng lên, ta bị ép ngửa đầu nhìn hắn, dưới ánh trăng giống như ánh sao đầy trời đều chìm đến trong mắt của hắn, sáng kinh người. Trong đôi con ngươi ôn nhuận tràn ngập vui vẻ yêu thương... Hắn cúi người, mang theo ánh mắt từ trên nhìn xuống không để cho kháng cự, nhẹ nhàng ngậm lấy môi ta.

Trong đầu của ta âm âm rung động, chỉ cảm thấy toàn thân khê run, tay chân đều tê dại, không có lấy một chút khí lực nào, vui sướng tột cùng đánh thẳng vào đầu óc ta, ngay lúc đó, ta hận không thể nguyện ý đi chết vì hắn...

Đau đớn trên lưng sớm đã không cảm giác, tiếng thét tức giận của cha bị lãng quên, đây là thời khắc ngọt ngào mê mẩn run rẩy, là kết quả ta mong đợi mười năm. Là ta từng chút từng chút nhìn hắn lớn lên, xa xa lưu luyến, mỗi ngày đều cầu nguyện thời gian sau này có thể cùng hắn, lúc nào cũng nguyện ý đem tính mạng kính dâng cho hắn, cả đời nguyện ý phủ phục dưới chân hắn mặc cho hắn sai sử, chỉ vì đổi lấy một nét cười nơi hắn...

Tối nay có lẽ người phạm đang ngủ, chừ thần nhìn xuống, nghe theo nguyện vọng hèn mọn của ta, cho nên tại thời khắc này ta thỏa mãn...

20. Chương 20

Yến Bình nói: “Tiểu Dật, nhiếp chính vương có đặc biệt thích gì không?”

Ta hai mắt sáng ngời, trong nội tâm vừa sợ vừa mừng, âm thầm nắm chặt ngón tay: chẳng lẽ nhanh như vậy là hắn biết yêu ai yêu cả đường đi rồi?

Không đúng, cha ta không phải sống nhờ...

“... Người cũng biết cha ta và nhiếp chính vương từ trước đến nay chính kiến không hợp, chỉ là gần đây Đại Tề dần dần có xu thế chiếm đoạt thiên hạ, Đại Trần gió mưa phiêu diêu, cha muốn cùng nhiếp chính vương nói lại tình xưa, suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết tặng quà gì.”

Mặt của ta ỉu xiu, làm khó ta hết sức kinh hỉ trong lòng.

“Trong kinh người nào cũng biết, cha ta thích uống rượu ăn cay.” Kỳ thật nâng cốc vui vẻ nói chuyện nói lại tình xưa không phải đúng lý hợp tình nhất sao?

Yến Bình nhú lông mày lại, cười khỏ nói: “Cũng không thể nói cha ta đem ốt đưa đến phủ nhiếp chính vương a? Hoặc là xách hai cái bình rượu? Vậy cũng quá khó coi rồi! Cha ta muốn trịnh trọng, tốt nhất là vàng đá đồ ngọc...”

Ta hận không thể đưa tay vuốt lên lông mày đang nhú lại của hắn. Bất quá cho dù ta mới có thân mật cọ sát với hắn, giờ phút này cũng không dám vượt qua quy củ, chỉ im lặng ngồi ở đó.

Hắn nhiệt tình dẫn dắt ta: “Nhiếp chính vương có thích vàng đá đồ ngọc không? Tỷ như hằng ngày thích vuốt vuốt trong thư phòng? Là hình gì? Hoặc là quý trọng? Đặt chung với ấn tướng quân?”

Ta thật khó khăn, hận không thể lập tức hỏi phủ nữu lấy cổ áo cha ta mà hỏi ông thích vàng đá đồ ngọc gì đó.

Cha ta vô cùng thanh liêm, tính ra, lão bộc đầy tớ trong nhà bất quá bốn năm người, ta mặc dù việc ngoài không thông, nhưng mặc quần áo rửa mặt việc vặt trong phòng mình còn phải tự mình ra tay, chỉ quét dọn là do một lão mẹ thu xếp, nghe nói là quả phụ của tướng sĩ thủ hạ bỏ mình năm đó, ta không dám nảy sinh ác độc sai sử, bằng không sẽ có gây gộc đánh đến.

Hơn nữa cha cũng có tật xấu không thể chấp nhận được, hàng năm nhận được bổng lộc, lại theo thói quen mua lương thực về giấu ở trong hầm ngầm, năm thứ hai, những lương thực này đành phải lấy ra nấu rượu.

Đồng bá nói, cha bị đói lúc còn trẻ nên sợ.

Cái tật xấu không thể sửa như vậy, ta thực nói không nên lời, nghĩ Yến tướng quân nên tặng vài thạch gạo đến phủ, tỏ vẻ thành tâm thân thiện hữu hảo.

Cho nên nói, việc tặng quà này, thật sự vô cùng phiền não. Hợp ý mặc dù nói dễ dàng, nhưng thực hiện thật không dễ chút nào.

Về phần ấn tướng quân, mặc dù là khối vàng hàng thật giá thật, bởi vì không thể đổi gạo, cha ta luôn tiện

tay nhét nó vào trong ngăn kéo thứ hai bên trái bàn ở thư phòng, ít người hỏi thăm.

Ta nhìn vào vẻ thất vọng loang ra trong mắt Yến Bình thấy được chính mình co rụt đầu.

“Ta... Ta trở về đến trong thư phòng nhìn một cái...”

Dưới bóng đêm, lông mày Yến Bình cuối cùng cũng giãn ra, ta thở phào một cái, quyết định một hồi về nhà liền tỉ mỉ lật một lần các góc thư phòng, cần phải móc ra khối ngọc nào đó.

Chỉ là, sau đêm đó trở về, ngày hôm sau còn chưa kịp đi lục thư phòng, cha ta đã được ngự lâm quân nâng lên từ trong nội cung trở về nhà.

Ngự y bốc mấy thang thuốc, thái hậu ban thưởng không dứt, mặt cha tái nhợt dựa trên giường, Đồng bá lo lắng đứng ở cửa nhà tiếp đãi người nối người tiến đến thăm bệnh.

Yến bá bá mang theo Yến Bình tới, lúc ta ở phòng bếp nấu thuốc cho cha chợt nghe An Thanh bưng trà đi vào trở về nói.

Trong lòng ta kích động khó có thể kiềm chế: Yến bá bá là muốn cùng cha nối lại tình xưa?

Chỉ cần quan hệ của Yến bá bá và cha hòa hảo, việc hôn sự liền biến thành chuyện phải làm không trước thì sau...

Bởi vậy khi ta bưng thuốc đến, bước chân so với thường ngày càng thêm nhẹ nhàng, bởi vì muốn cùng cha nói chút chuyện riêng, liên quan đến kết hôn, sợ Đồng bá nghe được chê cười ta, bởi vậy thuận tay cài then cửa lại. Sau khi hầu cha uống thuốc xong, mong đợi ghé vào bên cạnh người ông, ngóng trông ông có chuyện nói với ta.

Cha buồn cười chỉ một ngón tay lên trán ta: “Người cái con khỉ này cả ngày ở bên ngoài mò mẫm chạy nhảy, thật khó có thể an tĩnh ở bên người ta trông coi như vậy. Chẳng lẽ muốn ta bệnh thêm mấy lần, người mới có thể ngoan ngoãn nhìn ta?”

Ta dùng đầu đẩy đẩy bụng ông, cảm giác mềm mại không thể tin được, ông đem đầu của ta đẩy qua một bên: “Đã lớn như vậy còn chơi cái này?” Đây là trò chơi khi còn bé ta thường thường cùng cha đùa, đem đầu dùng sức đẩy đẩy bụng ông, cha luôn ha ha mừng rỡ, hôm nay rồi ren, lại chưa chải tóc, cực kỳ thuận tiện chơi trò chơi này.

Ta thấy cha ta tâm tình tốt, vì vậy giống như tùy ý hỏi: “Vừa rồi chính là Yến bá bá và Yến Bình tới?”

Vui vẻ trên mặt cha còn chưa nhạt, đã cứng lại rồi. Nhưng lần này ông cũng không tức giận với ta, chỉ là chậm rãi vuốt đầu của ta thở dài: “Người thẳng nhóc ngu ngốc này, ta sao có thể sinh ra kẻ ngu như vậy?”

Vừa ngốc vừa bướng bỉnh, quả thực giống ta như đúc! Sau này, người cũng đừng suy nghĩ thành nhóc họ Yến, cũng đừng gặp, coi như... Trên đời này không có kẻ này a!”

Ta quỳnh lên, kêu lên: “Cái này sao có thể được? Tối hôm qua Yến Bình còn nói, Yến bá bá muốn cùng người hòa giải, bảo con ngấm lại tặng quà gì! Chỉ cần hai người giảng hòa rồi, con cùng với chàng... Con cùng với chàng...”

Cha ta phì phò thở dốc: “Tối hôm qua... Người không có ở trong phòng ngoan ngoãn, ở cùng một chỗ với thành nhóc họ Yến kia?”

Nếu đã nói ra, chống chế nữa cũng vô dụng, ta gật gật đầu, dưới chân đã có tính toán chuẩn đi.

“Hắn đối với người... Hắn có làm cái gì đối với người hay không?”

Thanh âm cha ta nặng nề đè ép tới, như mang theo huyết khí.

Ta sợ tới mức run rẩy, không cần thận nói lời nói thật: “Chàng... Chàng hôn con... Chàng... Con về sau có thể gả cho chàng...”

Cha ta trợn trừng mắt, trán nổi gân xanh, chỉ vào người ta thở phì phì, ta bị dọa sợ run, tiến cũng không được lui cũng không xong, chỉ nghe ông quát lớn: “Người thành nhóc hỗn xược, không đánh một gậy có phải là sẽ không tỉnh?” Cũng không biết từ chỗ nào cầm lên một cây gậy, giơ lên cao cao, ta đang lạnh run ôm đầu, chuẩn bị sẵn sàng chịu đánh, lại nghe được “Phốc” một tiếng, một mùi máu tươi đập vào mặt, chảy từ trên đầu, trên mặt liền bị phun ra rất nhiều máu, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, cây gậy nặng nề rơi xuống, đập vào gạch xanh trên mặt đất, chòm râu, vạt áo của cha đều là máu...

Sắc mặt cha xám lại, ta sợ tới mức hồn phi phách tán, can đảm nát vụn, nhào tới liên tục xin tha thứ: “Cha, cha, người đừng tức giận, con không lấy Yến Bình, đời này cũng không gả chàng, từ nay về sau con cùng chàng là người dưng... Người dưng cả đời...”

Cha cố hết sức nhắm lại hai mắt, lại giơ tay lên, sờ lên đầu ta, khó được từ ái: “Con ngoan, sao người không hiểu được... Yến Dục bụng dạ khó lường, trăm phương ngàn kế muốn thiên hạ Đại Trần. Cho dù... Người là thân gái, chẳng qua cả đời bị nhốt ở hậu cung, cha mạnh cả đời, sao có thể cho phép... con gái mình cả đời chết già trong hậu cung, trông mong con của hắn ngẫu nhiên sung hạnh? Cha cho người học văn học võ... Chẳng lẽ vì nịnh nọt một gã nam nhân[51]?”

Ta lắc đầu, rưng rưng trả lời: “Cha muốn con gái đứng thẳng ở loạn thế, không sợ hãi không khom lưng, không bị khinh rẻ, bất khuất dưới người...”

Ông mỉm cười gật đầu, chỉ lấy tay lau vết máu trên mặt ta: “Con ngoan, cuối cùng hiểu được khổ tâm của cha...” Lời còn chưa dứt, người liền hướng sau ngã đi.

Ta vươn tay giữ lại, chỉ cảm thấy thân hình cha nặng nề, chồm tới, cả kinh kêu lên: “Cha, cha...”

... Cha đã nhắm hai mắt lại, hơi thở đã dứt...

Ta vươn tay lau vết máu trên cằm cha, càng lau càng nhiều, trước mắt sương mù mờ mịt, từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ lên mặt cha ta, trên mặt, trên râu... vết máu mãi lau không hết...

Bên ngoài có người dùng sức đập cửa, ta ôm chặt thân mình cha ta, cảm giác nhiệt độ cơ thể của ông từng chút từng chút mất đi, trong lòng thê lương bất lực nói không nên lời, người cha này tuy luôn không mang vẻ mặt hiền hòa với ta, còn bỗng đánh lên người ta, nhưng giờ ta giống như là mất đi cả bầu trời của mình, mạnh mẽ sụp đổ, ép ta tới mức ngay cả hô hấp cũng đau đến vô lực...

Ầm ầm một tiếng, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, then cửa đứt gãy, văng tới, nghe tiếng gió sau lưng, ta hồ hững mà ngồi, trên lưng bị nện một cái nặng nề, ngay sau đó nghe được tiếng kinh hô của Đồng bá: “Tiểu lang... Lão gia...”

Có người gỡ tay ta, kéo cha từ trong lòng ta, ta ôm chặt, chết cũng không chịu buông tay... Đây là chỗ dựa duy nhất trên thế gian của ta... Ta có thể nào... Như thế nào chọc ông tức thành như vậy?

Đồng bá dùng sức lắc ta: “Tiểu lang, lão gia đã qua đời... Để cho Đồng bá thay lão gia thu thập một chút? Cũng không thể để lão gia toàn thân máu nhập liệm a?”

Ta mờ mịt cúi đầu, nhìn xem cha ta nhắm chặt hai mắt trong ngực, ông cho tới bây giờ phần nộ với ta, bên ngoài đều thập phần nho nhã, về nhà sao thô bạo như vậy?

Ta run run vuốt mặt của cha, trầm thấp cười: “Cha, người không quát con sao? Nếu người không chịu tính lại, con lập tức đến tìm Yến Bình, nói cho chàng biết con là thân nữ nhi, con muốn gả cho chàng... Người có dây không... Người có dây không?”

Cha ta chắc cũng không tin tưởng ta sẽ ngỗ nghịch bất tuân như thế, cũng không nhúc nhích. Ta đột nhiên giao ông cho Đồng bá, “Cha, con đi tìm Yến Bình...” Xoay người đâm đầu vào màn mưa...

Mưa to mưa tầm tã, bên tai nghe được tiếng kêu sợ hãi của Đồng bá và An Thanh: “Tiểu lang...” Trong nháy mắt tất cả đã bị màn mưa cách trở...

Lúc ta đến cửa lớn Yến phủ, hai ngọn đèn lưu ly tám cạnh ở cửa đang tản ra vàng sáng nhàn nhạt, giống như là ở thế giới bên kia, đã vô cùng xa xôi với ta chỗ này. Nhưng ta cho tới bây giờ cố ý mù quáng, từ khi còn nhỏ, liền vươn tay ra, phải sống chết nắm chặt tay hắn... Lại luôn bị hắn giật ra...

Trong nội tâm mơ hồ nghĩ, ta lại chẳng hề cố kỵ nắm chặt tay của hắn, khiến cha tức giận đến mức cầm gậy lớn đuổi theo đánh ta, hiện tại lại tiến lên đoạn tuyệt quan hệ với hắn, từ nay cả đời không qua lại với nhau...

Là do ông trời sớm đã không dấu vết gì bày xong ván này, ta đang đứng tại mưa to chần chừ, xa xa đi tới một đôi nam nữ, cùng che một cái ô, dù cho cách xa như vậy, ta vẫn nhìn rõ ràng mặt mày nam tử tuần tú dưới ô... Một tay của hắn đang khoác eo nhỏ của nữ tử bên người, tuy mưa lớn không giảm, nhưng hai người họ vẫn bước đi nhanh nhẹn, mặc dù chân quần hai người đều bị mưa làm ướt, nhưng phần tình tứ ngọt ngào này chưa từng bị ảnh hưởng...

Hai người kia đi tới gần ta, ta nghe đến Tần Ngọc Tranh nũng nịu gọi: “Yến lang...” Ta lập tức hận bản thân không thể chết đi ở đây... Chưa bao giờ từng tới chỗ này, chưa bao giờ từng quen người này...

Cái ô ở trước mặt ta ngừng lại, nam tử mặt mày tuần tú dưới ô, bộ dạng giống như trước đây, chính là trong mắt nhìn ta lại xa xôi lạ lẫm... Lúc trước cha ta từng vừa cười vừa bỡn nói với ta: “Trong tranh đấu chính trị, lúc cần thiết, mỹ nam kế cũng là kế, tiểu tử ngươi đừng lơ là...”

Trong lòng ta có gì đó nát vụn, lả tả rơi xuống, thế cho nên chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười đông cứng: “Thật khéo... Ta vô tình đi qua...”

Ta đi qua sao?

Nhìn quanh, không chỗ có thể đi...

Tần Ngọc Tranh lạnh lùng hừ một tiếng, giành trước quát lên: “An tiểu lang, ngươi cũng quá vô lại! Đại Trần người nào cũng biết, Yến lang cũng không phải là đồng tính, ngươi yêu hắn như điên, hủy thanh danh của hắn, mới vui vẻ sao? Ngươi cho rằng người người đều da dày không mặt mũi như ngươi...”

Ta mờ mịt đi đến nhìn môi anh đào mấp máy của nàng, hình môi xinh đẹp, mang theo sắc thái mê người khó tả, nhưng lời lại ác độc vô cùng.

Mắt đẹp của thiếu niên bên người nàng ngẩng lên, mới cách nửa đêm một ngày, mặt mày như vẽ liền lạ lẫm như vậy. Một tay của hắn ôm chặt eo nhỏ của Tần Ngọc Tranh, hiển nhiên là muốn khoanh tay đứng nhìn...

“... Ngươi thật sự là được chân truyền da dày không mặt mũi của cha ngươi...”

Đồng tử ta mãnh liệt co lại, một luồng nộ khí trong lòng mãnh liệt dâng lên, không chút suy nghĩ, hung hăng vung tay, chỉ nghe hét thảm một tiếng, trên mặt Tần Ngọc Tranh đã thêm năm dấu tay sưng lên. Nàng khóc lớn quay đầu tìm kiếm viện binh: “Yến lang, thằng nhãi này dám đánh thiếp... Chàng phải giúp thiếp giáo huấn hắn...”

Nam tử đứng dưới ô yên lặng đem cái ô cho thiếu nữ, bước lên hai bước, mặt mày lập tức bị mưa tẩm ướt, hiện ra một loại lịch sự tao nhã như màu thủy mặc. Hắn tiến lên hai bước, môi mỏng khẽ mở, trầm thấp nhả ra mấy chữ, lại như những mũi dao nhọn hoắt đâm sâu vào lòng ta, đau đớn đến cực hạn, khiến ta ngây ngốc.

Hắn nói: “An Dật, cha ngươi hôm nay đã không thể xuống giường, cho dù cầm Hồ phù cũng không thể ra phủ xử lý công việc. Ngươi từ nay cũng không cần tới tìm ta, mọi người là đồng liêu, chừa chút mặt mũi cho nhau đi?”

Ta cố hết sức muốn nuốt trôi mấy chữ này, chỉ cảm thấy trong lòng mờ mịt, hình ảnh ngọt ngào trên thuyền ở hồ Đông chỉ là một giấc mộng hư ảo, mưa rất to tưới xuống trước mắt, sự thật lạnh lùng, không chỗ có thể trốn.

Hắn thấy ta vẫn không nhúc nhích, mặt mày cau lại, nghiêng đầu nghĩ ngợi, trong ánh mắt ôn nhuận dần dần tràn ra chút ít vui vẻ: “Ngươi ăn vạ nơi này không đi, có phải là còn muốn một cái tát kia?” Nói phất tay, nặng nề một chưởng đánh tại trước ngực ta...

Trong cổ ta có một dòng máu tanh, đột nhiên phun tới, thoáng cái liền nhiễm đỏ áo ngoài của hắn.

Trên mặt hắn hiện vẻ ngạc nhiên, không biết là kinh ngạc thấy ta chậm chạp hay là do ta chưa từng né tránh. Bao nhiêu năm đã trôi qua, thiếu niên cao ngất kiêu ngạo trước mặt, từng là đứa bé gầy yếu, khi còn bé thường thường bị ta đuổi theo cái mông hô: “Vợ...”

Trước kia cũng không biết là ta nhập ma hay là trúng cổ, hận không thể moi tim hai tay dâng cho hắn. Hôm nay đoạn nghiệt duyên này cuối cùng cũng đến lúc kết thúc. Ta miễn cưỡng cười, mưa to giội xuống đỉnh đầu, mưa như là nước mắt, giờ phút này cũng nhìn không ra đâu là chặt vật, đâu là thất thố.

“Vợ...”

Thủy chung đều cảm thấy xưng hô này tốt... Thời gian giống như lập tức trở lại khi còn thơ dại, thời điểm hắn vô lực phản kháng, bị ta cưỡng kéo đi... Cắn môi ủy khuất sắp rơi ra nước mắt, rồi lại không dám rơi xuống, chỉ cần ta giơ lên nắm tay ở trước mặt hắn lắc lắc, hắn liền ngoan ngoãn nghe lời.

Tần Ngọc Tranh miễn cưỡng tiến lên đây, tức giận kêu lên: “An tiểu lang, trong miệng ngươi hô cái gì?”

Ta mỉm cười, lần này thật sự không tiếp tục lo lắng, phẩy tay, trong ánh mắt như đang nghĩ suy của hắn, quay đầu rời khỏi Yến phủ...

21. Chương 21

Tang sự của cha ta làm rất đơn giản.

Khi còn sống ông không thích xa xỉ, sau khi chết tự nhiên lại càng không cần phô trương.

Tiến đến phúng viếng cũng không có nhiều người, người đi trà lạnh cũng không phải cảnh lạ gì của thế

gian, mà là khắp nơi đều có.

Thế nhưng Yến Dục đến đây đầu tiên.

Ông ta thấp ba nén nhang trước linh vị cha ta, thở dài, ôm quan tài mà khóc, bị ta cười cắt đứt.

“Yến bá bá, người đừng bi thương nữa, cha đây là lười biếng, cho nên mới thặng trước. Hôm nay mười vạn quân Đại Tề quốc tiếp cận biên giới, chiến hỏa bùng nổ, bá bá ngài tuy lớn tuổi, không bỏ được phải lên trận chỉ huy, mà cha có thể ngủ thêm một lát, để cho cha ngủ đi...”

Có lẽ ông ấy thấy trong mắt ta không lệ, thần sắc rất là lạ lùng, cuối cùng thở dài một tiếng: “Người đứa nhỏ này...”

Chắc không tiện khiển trách ta bất hiếu, cho nên xoay người đi.

Ta nghe thấy thanh âm già nua của Đồng bá bá ngoài màn[52] truyền tới: “Lão gia đi chuyến này, tiểu lang có thể nào tốt?”

Giọng An Thanh có vài phần bất bình: “Lão gia cả đời đem tiểu lang nâng niu trong lòng bàn tay, nào biết phút cuối cùng, chẳng những bị tiểu lang tức chết, hơn nữa tâm tiểu lang như sắt đá, ngay cả lệ cũng chưa từng chảy... Thật sự là bất hiếu...”

Ta đem trán dựa vào thành quan tài lạnh buốt, vài ngày chưa từng ngủ, kể từ sau đêm mưa to, cả người liền không cách nào chìm vào giấc ngủ, vô luận trợn tròn mắt hay là nhắm mắt lại, trước mắt luôn là khuôn mặt dính máu của cha...

Ban đêm canh giữ ở trước quan tài cha ta, cũng không biết là cả ngày chóng mặt thế nào, ma xui quỷ khiến lấy ra chủy thủ tùy thân, đâm vào đùi, ban đầu còn có thể cảm giác được đau đớn, chính là rất nhanh, đau đớn trong đây lòng giống như che dấu đau đớn trên thân thể, ta chỉ ngơ ngác nhìn một vệt ẩm ướt màu đỏ dần dần loang ra, đỏ nhìn thấy mà giật mình, cùng màu với dung nhan dính máu của cha, đâm vào mắt ta đau đớn.

Ta nghe tiếng Đồng bá trầm thấp thở dài: “An Thanh, người không rõ, lão gia từ trước đến nay cảm thấy trong triều đình dơ bẩn, ngài chỉ thích tiểu lang cười thoải mái tự do như vậy, cũng không muốn tiểu lang cũng bị ngập chìm trong vũng bùn thối nát...”

Ta cảm thấy trái tim của mình bị nắm chặt lại, chặt khiến ta không thở nổi, ẩn tại sau màn hiếu, chủy thủ trong tay hung hăng đâm lên chân mình. Hoặc nặng hoặc nhẹ đều không cảm giác gì, nhưng khi nhìn màu đỏ chói mắt như vậy, cảm thấy như mình rơi vào ao máu, nhiễm một thân máu, như thế nào cũng không thể tắm sạch sẽ...

An Thanh không phục giải thích: “Việc này không phải tiểu lang muốn hay không... Hai ngày trước không

phải còn có người tiến đến cầu kiến tiểu lang, bảo là muốn nghênh thiếu chủ đi chủ trì đại cục... Ta không rõ Đồng bá ngài vì sao phải cản lại? Làm cho tiểu lang kế thừa lão gia, trọng chấn danh dự nhà này, có cái gì không tốt?”

Đồng bá hình dáng lụ khụ, mấy ngày nay cực kỳ vất vả, chuyện này ta lại không thấy ông bấm báo.

“Người biết cái gì? Những người kia nghênh thiếu chủ trở về có mấy người thật tình phụ tá? Còn không phải muốn đẩy một chủ tử con rối đi lên, tương lai dễ tự xưng vương... An Thanh, nếu người muốn chút ít công danh, ta không ngăn cản người. Hôm nay lão gia đi, người cũng dễ chạy theo tiền đồ. Nhưng tiểu lang không được, cậu ấy chỉ cần bình an còn sống là đủ rồi, đây là hi vọng của lão gia...”

Ta cắn cắn môi, giữa răng có mùi máu tanh... Cha, có phải là con chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, bình an sống ở trên đời này, người sẽ bớt giận con? Có phải là có thể tha thứ con thêm chút nữa?

Ta đập đầu vào quan tài, cảm giác trái tim ta càng ngày càng bị nắm chặt... Có khi ta rất nhanh sẽ không thở nổi...

Thái hậu ban cho nghi thức đưa tiễn, đồ tế rất nhiều.

Quần quan tài mấy ngày nay, trong nhà đã đến đây bốn năm gã bị mặt.

Mỗi đêm ta đều sai người đem tất cả vật dễ cháy trong nhà đốt lên, cùng Đồng bá trông coi linh đường, mặc cho thư phòng, nhà sau truyền ra tiếng vang, ngẫu nhiên đi ra ngoài, còn có thể cùng chạm vào vị khách che mặt nào đó, ta cúi đầu: “Vị này xin cứ tùy ý!” Xoay người đi thẳng hướng nhà xí.

Sau khi quá nhiều bốn năm đêm, cũng không biết là trong nội cung biết được tin tức, hay là nguyên nhân gì, thái hậu liền phái một đội cấm vệ quân đến, phụng chỉ bảo vệ An phủ.

Những cấm vệ quân kia mạnh mẽ tràn vào phủ, đem các gian phòng lật ra đến cả móng cũng chỉ lên trời, hận không thể đào sâu ba thước, ta ở dưới hỗn loạn, trước mặt bọn họ không chớp mắt mà đi qua, những người kia đều dừng tay lại, mắt to mắt nhỏ chằm chằm nhìn ta.

Ta thẳng hướng trong phòng đi tìm băng vải, đồ tang mặc dù rộng thùng thình, chính là nếu để Đồng bá phát hiện vết máu trên đùi, không tránh được bị mắng.

Thấy bọn họ, ta lễ phép gật đầu: “Bỉ phủ đơn sơ, chiêu đãi không chu toàn. Nếu như các vị khát nước rồi, tự đi phòng bếp tìm nước uống đi, lão bộc trong nhà tuổi già, thỉnh nhiều tha thứ!”

Leng keng không ngừng, những cấm vệ quân kia đều cả kinh buông xéng trong tay.

Cha, người nhìn xem, con hôm nay an an nhàn nhàn, nghe theo lời của người, bình an còn sống...

Phòng ngủ của ta tự nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi, đồ bị lật qua lật lại lộn tung. May mà tất cả còn ở chỗ cũ. Ta lấy ra ít mảnh vải trắng, tỉ mỉ băng bó vết thương trên đùi. Choáng váng đỡ lấy đầu đi qua bên cạnh.

Phòng ngủ của cha ta ở ngay cạnh, sau khi ta đi vào, cảm giác như bị đắm một đắm nặng nề vào mặt, cả óc đều đau buốt. Trong phòng bị lật loạn xạ, cả gạch đều bị nạy ra, không biết những người này đang tìm cái gì.

Ta đi vài bước trong phòng, giữa gạch và quần áo chồng chất lung tung, nhìn thấy một thứ gì nho nhỏ màu đỏ, chỉ cảm thấy có chút nhìn quen mắt, xoay người nhặt lên, là một con cá gỗ nhỏ, thân cá được mài vô cùng bóng bẩy, cá nhỏ được nhuộm thành màu đỏ, cực kỳ tươi tắn. Trong miệng cá có cái kim khâu nhỏ, trên mặt dính song cá kết[53], giống như trang sức trẻ nhỏ thường thắt ở bên hông.

Ta nghĩ thật lâu mới nhớ tới, đây là thời điểm ta còn rất nhỏ, cha tự tay làm cho ta, con cá gỗ nhỏ này là người tự mình mài, lại dùng thuốc nhuộm tinh tế, kết với song cá kết mặt xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng là cha tự đan. Lúc ấy ta cực kỳ yêu thích, mỗi ngày mang trên người vuốt vuốt không ngừng, sau khi màu sắc phai, lại thích thứ khác, lúc đó mới cởi xuống, tiện tay nhét vào trong phòng.

Cũng không biết là từ khi nào, bị cha ta thu thập từ trong phòng, hơn nữa cái này màu sắc rất là tươi đẹp, có lẽ sau này đã được nhuộm lần nữa.

Ra là ta vẫn bốc đồng, không biết khi nào, tiện tay vứt bỏ bảo bối yêu quý nhất, hiện tại bị đắm người này trong lúc vô tình từ trong phòng cha ta tìm ra...

Nước mắt từng giọt từng giọt, nặng nề rơi xuống, nện ở trên thân cá gỗ nhỏ, tay ta lập tức bị nhiễm đỏ một mảnh...

Ta nắm chặt cá gỗ nhỏ, tựa như nắm trân bảo cuối cùng, hận không thể đem nó nhét vào tim ta, bù đắp cái lỗ hổng lớn bị đào ra trong đó...

Đêm cha ta phong quan[54], trong phủ phá lệ yên lặng.

Lúc phong quan, xung quanh vắng lặng[55].

Đồng bá nâng cái hộp, mở ra ở trước mặt ta, “Tiểu lang, thứ này của lão gia, không biết xử lý như thế nào?”

Ta nhìn xuống, là một khối ngọc đen lớn bằng bàn tay, không hoàn chỉnh, bộ dáng có điểm kỳ quái, nằm ở trong tay nặng nề. Ta đột nhiên tỉnh ngộ, những người kia đào sâu ba thước, không phải muốn tìm đồ chơi này chứ?

“Đây là của cha?”

Đồng bá chân chờ một chút, nhẹ gật đầu.

Ta cầm lên cái hộp, “Nếu là của cha, như vậy chôn theo ông đi!” Xoay người nhẹ nhàng đặt ở bên chân cha ta, một lần cuối cùng nhìn cha ta yên tĩnh say ngủ, chậm rãi đẩy nắp quan tài.

Đồng bá trợn mắt há mồm nhìn ta: “Tiểu Lang... Tiểu Lang...”

Ta ngạc nhiên nói: “Ngọc đen không thể chôn cất? Có quy củ này không?”

Đồng bá nhin không được mỉm cười, khuôn mặt cổ quái nói không ra: “Được! Được! Liền dựa vào tiểu Lang, thứ này chôn cũng tốt! Toàn bộ do tiểu lang làm chủ!” Ông mặc dù cười, hai hàng lệ lại theo gò má già nua chậm rãi chảy xuống.

Ta cùng với ông hợp lực phong quan, ngày thứ hai cha ta hạ táng, tất cả đều gió êm sóng lặng.

Ba ngày sau, ta tiến cung tạ ơn.

Thái hậu tại Di Ninh cung khóc lóc thương cảm, giống như cha của bà ta chết, làm ta cực kỳ xấu hổ, nghĩ thăm cha ta sớm đã hạ táng, nếu không, nhìn thái hậu và ta cùng đi túc trực bên linh cửu, không chừng người ta còn tưởng rằng bà ta và cha ta mới là có quan hệ huyết thống?

Ta vốn cho rằng, ngày ấy cha ta bị khiêng mà về, hơn phân nửa là thái hậu muốn cha ta “ngoài ý muốn”, chính là thấy bà khóc đau xót như vậy, nhiều lần khí nghẹn khó tả, lại cảm thấy bản thân bụng dạ tiểu nhân. Lại nghe bà hồi tưởng chút ít ân tình của cha năm đó, cùng tiên đế chung hoạn nạn như thế nào như thế nào, hôm nay tuổi trẻ mất sớm... gì đó... Vốn lâu chưa từng ngủ, đầu ta càng thêm đau muốn nứt.

Nữ nhân mà khóc, quả nhiên muốn chết!

Cũng may Tiểu Hoàng vẫn là như cũ, nhìn thấy ta miễn cưỡng, liên tục không ngừng chuyển rất nhiều món ăn, lại chỉ vào ta, vẻ ngạc nhiên nói: “Tiểu Dật, người hẳn là mất sừng giống quả đào, không thể gặp người chứ?”

Ta hung hăng trừng hấn, “Người nói đó là nữ nhân a?” Nhặt cái bánh đậu đỏ đưa vào trong miệng.

Hấn cũng không tính quá ngạc nhiên, chăm chăm nhìn ta hồi lâu, không có vẻ như hấn đã chết cha.

Ta ở Di Ninh cung an ủi thái hậu thật mệt mỏi, hôm nay cũng không còn khí lực tới dỗ dành hấn, ăn ước chừng nửa bụng, mới nói mục đích việc này: “Hoàng thượng, ta muốn đi Tuy thành tham gia quân ngũ.”

Tiểu Hoàng kinh hãi há hốc miệng.

“Tiểu Dật, nhiếp chính vương đi người tất nhiên thương tâm. Phụ hoàng ta đi ta đều rất đau lòng. Bất quá mẫu hậu đã nói, an trí người thật tốt, người xem thích chỗ nào trong lục bộ[56], đều có thể mở miệng, chỉ là tham chiến thì thôi đi?” Hắc quay đầu nhanh chóng liếc nhìn cửa ra vào, trong cung một người cũng không có, lúc này mới đưa lỗ tai tới: “Nghe nói Đại Tề thái tử kia cực kỳ lợi hại, người đừng đi Tuy thành.”

Đồng bá nghe được ta muốn đi Tuy thành, chỉ thiếu ôm cánh tay của ta khóc.

“Tiểu Lang, cậu đã muốn đi Tuy thành tham chiến... Vật kia... Còn chôn vật kia...”

Ta nói với ông rằng không có hứng thú với cái đó, chỉ là gần đây Đại Tề rất cực quét sạch sẽ các nước nhỏ phụ thuộc ở phương bắc, triển khai người ngựa, cùng Đại Trần tranh đoạt thiên hạ này.

Ta thản nhiên nói: “Cha thật ra là muốn xả thân đổi đầu với Đại Tề à?” Cha ta tính tình ngay thẳng cương liệt, cho tới bây giờ thà gãy không khom.

Đồng bá ngơ ngác nhìn ta, “Làm sao cậu biết?” Chỉ mới ngắn ngủn mấy ngày, trên mặt bác đã già thêm mười tuổi, cả phản ứng cũng chậm rất nhiều.

Ta ngẩng đầu nhìn trời, mây đen áp đỉnh, một hồi mưa to sợ là tránh không được.

Ta hôm nay, còn có cái gì không biết?

22. Chương 22

Nửa tháng sau, ta nhận được thánh chỉ vào quân doanh Tuy thành, làm một gã hiệu úy[57] bát phẩm.

Có thể làm Đồng bá vốn cố chấp như vậy đồng ý, là bởi vì mấy thái y từng chẩn bệnh và kết luận mạch chứng cho cha ta đã biến mất hết.

Ông cùng ta đi thăm viếng người nhà những thái y kia, chỉ thấy ánh mắt sợ hãi bi ai, có một đứa bé ở nhà Trương thái y đỏ mắt hướng phía ta rống giận: “Đều là người hại chết cha ta...” Bị anh trai hắc tạt một cái ngã trên mặt đất.

Trong mắt anh em nhà này, ta nhìn thấy đều là bi thương tuyệt vọng.

Đồng bá kéo ta thất hồn lạc phách rời khỏi nhà Trương thái y.

Sau khi trở lại trong phủ, bác liền thay ta thu thập hành lý chiến mã, đem ta đưa đến quân doanh.

Ta nghe bác nói nhỏ trong miệng: “Không chừng ở trong quân doanh còn an toàn hơn một chút.” Lại sờ lên đầu ta, dằn dò như khi còn bé tiễn ta ra cửa để vào trong cung: “Tiểu Lang, tự cậu phải để ý nhiều, mọi sự coi chừng a!”

Ta lệ thuộc trực tiếp quan trên, tướng quân Hoàng Giới ở quân doanh Tuy thành vùng bàn tay to như quạt hương bồ hung hăng vỗ hai cái trên vai ta, cực kỳ cao hứng: “Nhiếp chính vương cả đời anh dũng, đúng là thật hổ phụ không có khuyển tử[58]! Hiện nay quốc nạn phủ đầu, chính là thời điểm để các anh em đem nhiệt huyết đền nợ nước!”

... Một bên bả vai của ta lập tức tê cứng.

Nghe nói tướng quân có thể dùng lực ngàn cân!

Chờ Hoàng tướng quân khen xong rồi đi xa, ta lung la lung lay thiếu chút nữa ngã về sau, sau lưng chui lên hai người thanh niên cao, một bên một người nâng ta lên giống kéo chó chết, xem ta ha ha mừng rỡ.

Ta tím mặt dựa trên người thanh niên, nhe răng với tên mặt vàng, “Cười cái gì mà cười?”

Tên kia ôm bụng cười đến tận hức rồi, mới nặng nề vỗ bàn tay: “An tiểu tướng quân, Hoàng Tướng quân từ trước thích lấy bàn tay sắt của mình thử người mới tới, lần trước có một hiệu úy cứu phẩm bị hấn vỡ một cái ngã trên đất, tè ngay tại chỗ, xám xịt chạy trở về kinh thành. Nghe nói hấn là cháu bà con xa nhà mẹ đẻ thái hậu.”

Giữa những kẻ quần áo lụa là tới từ kinh thành và tướng sĩ bần hàn trong quân đội, luôn luôn cách một khoảng hào rộng.

“Phốc ——” tên bất hạnh kia cũng bật cười.

Ta cũng nhịn không được vui vẻ: “Bảo ta An Tiểu Lang a.” An tiểu tướng quân, là vinh quang của cha ta, ta không chịu nổi.

Nam tử đỡ ta gọi Triệu Dũng, còn gã vóc dáng cao gầy giờ phút này cười đến như con khỉ gọi Tô Nhân.

Định Viễn tướng quân Hoàng Giới trời sinh tính ngay thẳng, đối xử với quan binh như nhau, ta bị ném vào dưới trướng của ông, bị Triệu Dũng và Tô Nhân kèm hai bên, mỗi ngày mệt mỏi như con chó, sáng dậy thật sớm thao luyện, nghe giọng hào phóng của Hoàng Giới tướng quân động viên trước khi chiến đấu trong giáo trường, mỗi người bên cạnh đều kêu gào, nhiệt huyết sôi trào, gương mặt đỏ lên, tưởng tượng thấy bộ dạng đám người này như hổ mạnh xông ra đánh về phía quân tốt Đại Tề, cũng rất động lòng người.

Cơm nước trong quân doanh cũng không tốt, cũng có gạo chưa xát kỹ, trong thức ăn có đôi khi nhìn thấy miếng thịt, nhắc chiếc đũa liền tranh nhau ăn.

Ngày mới tới, ta còn có lòng rụt rè, bị Triệu Dũng kéo đến ngồi cùng bọn họ, sau khi đầu bếp bưng chậu thức ăn lên, không đợi ta kịp quan sát, sáu đôi đũa đã cùng nhau tranh miếng thịt, trong nháy mắt, không đợi ta xới cơm ra, món ăn trong chậu liền chỉ có rau không thấy thịt.

Tình cảnh này, làm sao phần chần cho được?

Nghĩ tới khi ở nhà tranh ăn, cả Binh Bộ Thượng Thư lão đại nhân và cha của mình cũng không chịu nhường bộ, sao chịu thua mấy tên này?

Đến bữa cơm thứ hai, không chờ bọn họ hạ chiếc đũa, ta đã bỏ hai miếng thịt vào miệng.

Tô Nhân hung hăng trừng ta: “An Tiểu Lang ngươi là một công tử cao quý lại tranh thịt với những con con cháu cháu bần hàn chúng ta, có phải là muốn bị đánh hay không?”

Thịt trước mắt, lúc này đại khái mẹ ruột cũng không để vào mắt?

Những người khác trên bàn ồn ào, ta vui vẻ cười, đập cái bàn ầm ầm: “Đánh liền đánh, ai sợ ai?”

Một đám người cơm cũng không ăn, thịt cũng không tranh, chen nhau chạy ra sân đấu nhỏ.

Tô Nhân làm ra tư thế trên giáo trường, lại do dự: “An Tiểu Lang, nếu không hay là thôi đi? Đến lúc ngươi thua, lại quay đầu khóc trở lại để kinh, cầu tiểu hoàng đế làm chủ, ta đây liền thăm! Nghe nói người là thư đồng của tiểu hoàng đế?”

Ta cười cười, “Tô đại ca ngươi nói nhầm nhiều vậy làm gì?” Nhào tới, cho bụng hấn một đấm.

Lúc này Tô Nhân nhận chuyện thật, quyền qua cước lại đánh nhau với ta. Mặc dù ta có người dạy võ công, nhưng không có kinh nghiệm thực chiến, Tô Nhân mặc dù chiêu thức không nhiều lắm, nhưng chiêu chiêu đánh trúng chính là chỗ hiểm trí mạng, vài hiệp ta đã cảm giác chịu đánh không ít, Triệu Dũng đang xem cuộc chiến lớn tiếng hô: “An Tiểu Lang, đánh ngã Tô Nhân!”

Bên cạnh có người khác trợ uy cho Tô Nhân: “Tô đại ca, đánh ngã tiểu tử mặt trắng từ để kinh tới khoa chân múa tay.”

Tình hình rất là náo nhiệt.

Trận này đánh hết một canh giờ, cuối cùng ta cùng với Tô Nhân đồng thời ngã xuống.

“Đa tạ Tô đại ca chỉ điểm.” Ta nhìn hấn cười, ánh mắt sáng rực.

Hắn trừng mắt: “Ai không có việc gì rảnh rỗi chỉ điểm người?! Dám tranh thịt với ta, liền chuẩn bị sẵn sàng đánh nhau mỗi ngày!”

Ta ôm quyền: “Nào dám không phụng bồi!” Buồn cười, tầm mắt hai người đụng vào nhau, ha ha mừng rỡ.

Tuy thành chính là chỗ liên thông nam bắc, nằm vật xuống nhìn, trời cao xa bao la, trong xanh vời vợi, tất cả bên tai đều là thanh âm ồn ào, ta sờ sờ tim mình đang kịch liệt nhúc nhích trong lồng ngực.

Nguyên lai, nó vẫn mạnh khỏe.

Có người nói: “Triệu đại ca, nhìn không ra thằng ranh mặt trắng này ngược lại thật có bản lĩnh, mạnh hơn nhiều so với đám khoa chân múa tay kia.”

Triệu Dũng dương dương đắc ý: “Nếu không ta làm sao chịu cho hắn cùng một bàn ăn cơm với chúng ta?”

Có người khác bắt măn: “Thằng nhóc này vung đũa quá nhanh, lần sau ăn cơm nên chú ý chút, đừng để cho một mình hắn ăn sạch thịt...”

Tô Nhân đứng lên kéo ta: “An Tiểu Lang mau đứng lên mau đứng lên, đừng chơi xấu trên mặt đất, mới đánh có một trận, nào có mệt mỏi như vậy?”

Tay chân ta run run, chết sống không chịu đứng lên. Cuối cùng vẫn là Tô Nhân và Triệu Dũng kéo ta. Ta đem nửa cái thân thể cơ hồ đều tựa tại trên người Triệu Dũng, Tô Nhân ghét bỏ trừng mắt ta: “Bộ đáng này, còn muốn mỗi ngày đánh với ta một trận?”

Ta nửa chết nửa sống tựa ở trên người Triệu Dũng trở lại doanh, thuận tiện hướng Tô Nhân liếc mắt: “Không biết người ta thân kiêu thịt quý sao?”

Khiến cả đám ha ha nghiêng ngả.

“Người cũng không phải đàn bà! Còn thân kiêu thịt quý! Ăn đánh cho cứng cáp.”

“Tô đại ca, chuyện đánh thằng nhóc này liền giao cho người!”

... Rõ ràng hoàn toàn không được sự đồng ý của ta! Ta ngẫm xoa tay, quyết định bữa sau lúc ăn cơm cho đám người này nhìn chút ít lợi hại.

Đang cười đùa hứng khởi, người phía trước ngừng lại hành lễ: “Hoàng Tướng quân...” Nửa cái bả vai của ta lập tức cảm thấy tê dại.

Triệu Dũng trầm thấp cười ở bên tai ta: “Nguyên lai người sợ bàn tay quạt sắt của tướng quân...” Ta ngẩng đầu cười trở về: “Chẳng lẽ người không sợ?” Trong tầm mắt, nhìn tới người thân dài ngọc lập, cùng Hoàng Giới sóng vai mà đứng, cực kỳ nhìn quen mắt.

Ta cảm thấy, Tuy huyện ở cuối phía bắc, ánh mặt trời cũng quá mạnh, đâm đau trông mắt.

Vài người phía trước đã hành lễ: “Gặp qua Yển Tướng quân!”

Ta và Triệu Dũng cũng khom người một chút: “Gặp qua Yển Tướng quân!”

Hoàng Tướng quân thấy bộ dáng của ta, hiểu rõ cười: “An hiệu úy, bị đánh?”

Ta thấy bàn tay của hắn đã nâng lên cách chính mình vài bước, cười tự nhiên: “Luận bàn. Luận bàn.”

Bàn tay của hắn cuối cùng đã rơi vào trên vai Tô Nhân đi tuốt ở đằng trước.

Tô Nhân lão đảo lui một bước thật dài về sau, một đám người chúng ta nhìn có chút hả hê, ầm ầm cười to, Hoàng Tướng quân cũng vui lên, lại tiếp tục hành tẩu trong quân doanh với Yển Tướng quân.

Chờ bọn hắn qua năm sáu bước, Tô Nhân quay đầu lại châm chọc ta: “An Tiểu Lang, quen vị Yển Tướng quân? Tuổi trẻ tài cao, một thân tu vi bất phàm, so với người mạnh hơn nhiều!”

Ta cười đậm trở về: “Đúng vậy đúng vậy! Ta tuy chỉ nghe nói tên Yển Tướng quân, một mực vô duyên gặp mặt, nhưng nghe nói tuổi Yển Tướng quân hình như còn nhỏ hơn Tô đại ca, một thân võ công mạnh hơn Tô đại ca nhiều!”

“Người tên lưu manh vô lại này!” Tô Nhân gõ một cái trên đầu ta.

Có người khác chần chờ nói: “An Tiểu Lang, nói người đừng giận, sao ta nghe nói người lưu luyện si mê Yển Tướng quân, người người trong kinh thành đều biết?”

“Trong kinh đồn đãi như mây bay, từ người ở đầu thôn rơi vào tai cuối thôn, lời đồn cũng thay đổi, loại đồn đãi này người cũng tin?” Ta mặt không đổi sắc nhào tới hắn: “Vương đại ca, người nói ta là đồng tính? Nếu không hai ta cũng cùng nhau “đồng tính”?”

“Đi đi đi!” Người nọ cười lớn né tránh, kêu to cầu cứu: “Triệu Dũng Triệu Dũng, còn chưa trông nom con khỉ nhà người?”

Ta đắc ý cười ha ha, bị Triệu Dũng xách cổ áo lôi về, ngoan ngoãn dựa vào hắn đi đường.

Hôm nay ta thích bị người trông nom.

Ở trong âm thanh hỗn loạn này, bên tai nghe được xa xa truyền đến thanh âm nghi hoặc của Hoàng Tướng quân: “Yến Tướng quân, như thế nào không đi?”

“À... À... Không có gì...”

Gió nhẹ qua tai, đã không còn bận lòng.

Chờ ta lẩn lộn nổi tiếng trong quân doanh, đánh nhau với Tô Nhân trên giáo trường cơ hồ đến hai tháng, ở trên bàn cơm có thể cướp được năm sáu miếng thịt, Đại Tề rốt cục kềm nén không được, bắt đầu tiến công đến cửa Bắc và cửa Tây Tuy thành.

Doanh địa của ta đứng tại cửa thành phía Tây, ngày đó cuối thu thoải mái, Hoàng Tướng quân dẫn đầu một đám quan binh chúng ta lên thành xem cuộc chiến, chỉ thấy giáp của quân Đại Tề sáng loáng, cờ bay phấp phới, chính giữ trên cờ soái thêu chữ “Vũ” lớn, sắc mặt Hoàng Tướng quân lập tức ngưng trọng.

“Vị Vũ Tướng quân này, một đại tướng mới dưới trướng Đại Tề thái tử, nghe nói đánh những tiểu quốc kia, chiến đấu đều luôn thắng, là đối thủ mạnh không thể xem thường.”

Khi đó, chiến tranh mới chỉ là nghe đồn, chúng ta đều ôm thái độ lạc quan với trận chiến này, chưa từng nghĩ tới nửa tháng sau, Hoàng Tướng quân liền mất mạng ở Hoàng Hà cốc, quân tốt dưới trướng hần chỉ huy, những huynh đệ đáng yêu, bắt đầu có tình cảm với ta, đều bị Phượng Triều Văn bắt làm tù binh.

23. Chương 23

Chiến dịch Hoàng Hà cốc, năm đó ta và bọn Triệu Dũng Tô Nhân thân ở tuyệt cảnh luôn luôn có rất nhiều điều khó hiểu, hôm nay hồi tưởng lại, Hoàng Giới tướng quân trung tâm ngay thẳng hóa ra là làm vật hi sinh chính trị, da ngựa bọc thây.

Chiến tranh vừa bùng phát, Yến Dục liền cầm thánh chỉ từ trong kinh đến chủ trì đại cục, triệu tập các tướng lĩnh phân tụ ở bốn cửa Tuy thành trong trướng soái, ra sức tán thưởng và coi trọng với Hoàng Tướng quân.

Hoàng Tướng quân vốn là nam tử hán đầy nhiệt huyết có can đảm, lập tức hận không thể vì nước quăng thây đổ máu.

Sau này, ta ở trong lều soái của Phượng Triều Văn mỗi khi gặp được hần tán dương thuộc hạ trung dũng, luôn luôn có vài phần đồng tình người nọ, chỉ cảm thấy hần không có ý tốt, ẩn ý là: thần tử trung dũng, đi chết đi!

Trên đời này, đại khái vẫn là tiểu nhân gian xảo thì sống lâu.

Thí dụ như ta.

Mỗi lần Yến soái ở trước lầu điểm danh tướng quân, Hoàng tướng quân nhiều lần chủ động thỉnh chiến, ngay cả ta loại người chưa bao giờ từng cầm đao giết người cũng theo ông thúc ngựa ra doanh, cùng Đại Tề quân chiến đấu hăng hái dẫm máu, chưa tới nửa tháng, thành tích anh dũng giết địch được toàn bộ doanh đều ngợi khen.

Hoàng Tướng quân từ ngũ phẩm lên tới tứ phẩm, ta thì mò được cái danh Quảng Vũ tướng quân.

Ta trong lòng nghi ngờ Tiểu Hoàng tư tâm quấy phá, chẳng qua cả Triệu Dũng Tô Nhân cũng đều được phong ngang chức, lại giấu lại mình có phải vô cùng anh dũng trên chiến trường hay không?

Sáng sớm một ngày trước khi bị bắt, quân Đại Tề liền khiêu chiến dưới thành, các loại nhục mạ đều lọt vào tai, ngay cả ta nghe xong cũng cảm thấy trình độ mắng chửi người của quân Đại Tề cực phong phú, văn hoá ngôn ngữ bác đại tinh thâm của đại Tề, thật là khiến người bội phục.

Tô Nhân đứng ở cửa thành, mấy lần vung kiếm, đều bị ta ngăn lại. Hắn thở hồng hộc trừng mắt ta: “An tiểu lang, ngươi vẫn yên ổn sinh sống đứng ở trên lầu thành làm Quảng Vũ tướng quân của người, bọn họ nhục mạ Hoàng Tướng quân như vậy, ta há có thể nuốt xuống cơn tức này?”

Ta sờ sờ ngực, cười đến bình tĩnh: “Cơm đều nuốt xuống dưới, tức vì sao nuốt không trôi? Nuốt nuốt thành thói quen!”

Một người, nếu muốn nghĩ cách sống sót trong loạn thế này, kỳ thật cũng chẳng có gì khó khăn.

Tô Nhân bị ta nói nghẹn lời, không đợi hắn cãi lại, liền nhận được lệnh soái, Hoàng Giới dẫn đầu tướng sĩ trong doanh nghênh địch.

Lúc ra khỏi thành, ta gặp Yến Bình.

Về mặt hắn nghiêm túc và trang trọng, giống như cha chết. Ta nhìn nguyên soái Yến Dục ngồi ở trên cửa thành cao, vẻ khó hiểu. Còn chưa suy nghĩ kỹ càng, hắn đã tiến lên kéo lại cương ngựa của ta.

Ta lập tức cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ cảm thấy khí sắc hắn uể oải, không phải là gần đây Yến nguyên soái đốt đèn dạy con, hay là thay hắn tìm vài vị thông phòng[59] đẹp đẽ? Lúc này mới làm cho Yến Tướng quân lộ ra một bộ dáng tiêu tụy tửu sắc quá độ như vậy?

“Yến Tướng quân, đây là...?”

Hắn nắm chặt cương ngựa của ta, chờ Tô Nhân Triệu Dũng đang ra sức quay đầu đều ra khỏi thành, lúc này mới nói: “An Dật, hôm nay ngươi có thể không xuất chiến hay không?”

Ta ngồi cao như vậy, hắn ngửa đầu xem ta, làm ta sinh ra một loại ảo giác, hắn đây là đang cầu khẩn ta sao?

Ta kéo cương ngựa, cười hiền lành: “Nhọc Yển Tướng quân nhớ, mặt tướng là người trong cuộc, dám không theo lệnh soái?”

Ánh mắt của hắn buồn bã, ta đã đánh ngựa chạy đi.

Hôm nay chẳng biết tại sao, tướng quân đại Tề không ứng chiến, cùng Hoàng Tướng quân nghênh chiến lại là phó tướng thủ hạ, không có vài hiệp liền bị Hoàng tướng quân đâm một thương ngã ngựa. Cửa thành có Yển soái trấn thủ, trống trận không ngừng thúc giục toàn bộ doanh tiến công, Hoàng Tướng quân mang theo chúng ta đuổi theo quân Tề tan tác đi về phía trước bảy tám dặm, chém giết vô số quân tốt, một mạch xông ào vào Hoàng Hà cốc, cảm giác không ổn.

Hai bên Hoàng Hà cốc đều có núi cao, mấy mươi năm trước có nước sông cuộn cuộn chảy, phương bắc dần dần hạn, nước sông rất cục khô kiệt, phía trên lòng sông lại sinh rất nhiều các loại cây cối, vì nơi này là hang sâu, nên mới tên này.

Hoàng Tướng quân một chiêu vô ý, chui vào trong túi quân Tề bài bố, hai bên núi cao rậm rạp chẳng chịt tên bắn ra, mũi tên quần vãi tẩm dầu, chắc là quân Tề nghĩ ra phương thức nướng quân Trần ở thâm cốc này sợ không phải một ngày.

Tô Nhân bối rối quay đầu lại, ánh mắt nhìn ta thập phần hoảng sợ: “An tiểu lang, ngươi cười ngây ngô cái gì?”

Ta cười đáp hắn: “Là tướng sĩ, cam chịu da ngựa bọc thây, không phải quang vinh cửa nhà sao?” Cảm thấy lời này nói thập phần đầu cơ trục lợi, sắp chết cũng muốn mua danh chuộc tiếng. May mà bọn Tô Nhân ở chung với ta không lâu, cũng không hiểu rất rõ tính tình mong may tránh rủi của ta.

Hoàng Tướng quân nghe nói như thế cũng cao giọng cười to, tiếng rung mây xanh: “Nam nhân Đại Trần ta lý nên lâm nguy không sợ như An Tướng quân, mới đáng mặt tướng sĩ dưới trướng bản tướng quân!”

Ta khiêm tốn đáp lại: “Tướng quân quá khen! Quá khen!” Sờ lên cá gỗ nhỏ treo bên hông dưới áo giáp, tự nhiên mà cười.

Cha, người nhìn xem, cả Hoàng Tướng quân cũng bị ta lừa gạt? Cái gì trung hiếu tiết nghĩa, cùng ta có quan hệ gì đâu?

Cũng không phải con không nghe lời, thật sự là đao gác ở trên cổ, cái này không phải do con có thể định

đoạt.

Tên lửa của quân Tề vẫn bắn xuống loạn xạ, Hoàng Tướng quân hạ lệnh mọi người tề tụ, liều chết cũng muốn xông lên, chỉ thấy được quân Tề trên đỉnh núi ngừng bắn tên, vách đá xuất hiện một người mặc giáp màu đen, bên cạnh hắn vây quanh phần đông tướng sĩ, cả Võ Khắc tướng quân mấy ngày qua cùng Hoàng Tướng quân giao thủ, hôm nay lại chưa lộ diện cũng ở bên cạnh hắn.

Người nọ cao giọng nói: “An Dật An tiểu lang có ở dưới không?” Thanh âm cực kỳ quen tai.

Ta ra sức ngửa đầu nhìn, ánh nắng quá mạnh, mặt người này có quen thuộc nói không nên lời, nghĩ nghĩ, thử nói: “Thái tử điện hạ?”

Triệu Dũng Tô Nhân bên cạnh ngay lập tức quay lại nhìn ta, ánh mắt kia như nhìn quân bán nước. Ta vội vàng khoát tay giải thích: “Ba năm trước đây thái tử Tề đi sứ tới triều đình, ta từng phụng chỉ đồng hành, chứ vị đừng có hiểu lầm!”

Sắp chết còn mang tiếng xấu, cái này thật là oan!

Bọn họ lộ ra thần sắc bình tĩnh đại ngộ.

Tiếng nói của Phượng Triệu Văn trên vách núi thân thiết ôn nhu, biểu lộ rõ ràng khiêm tốn thân hòa của người trên: “Từ biệt ba năm, An tiểu lang có còn nhớ đến cố nhân?”

Ta trên ngựa khom người: “Thái tử điện hạ trăm sự quán thân, lại vẫn nhớ rõ An mỗ, An mỗ hết sức vinh hạnh!”

Phượng Triệu Văn cúi đầu mà cười, cực kỳ thân thiết: “Bổn cung từng đáp ứng An tiểu lang, có một ngày mời tiểu lang chèo thuyền ở đại Tề, chưa từng nghĩ thiệp mời của Bổn cung chưa phát ra, tiểu lang đã tự mình cỡi ngựa chạy đến, rất tốt! Rất tốt!”

“ ... ”

Ta đối với loại người vô liêm sỉ đổi trắng thay đen, lại quyền cao chức trọng khiến người phản bác không được luôn khinh bỉ như nhau!

Cha, con cảm thấy được con trước nên giáo huấn vị thái tử điện hạ Đại Tề này một chút, lát nữa gặp lại cha, cha sẽ không trách tội con chứ?

Ta ngửa đầu hướng phía Phượng Triệu Văn cười: “Từ biệt nhiều năm, thái tử điện hạ càng thêm anh dũng, An Dật kính tư thể oai hùng của thái tử điện hạ đã lâu, rất muốn cùng thái tử điện hạ luận bàn một lần trên chiến trường, không biết ý thái tử điện hạ như thế nào?”

Giả như là ta, nhất định vờ cười ha ha, tìm có từ chối, sau đó ra lệnh một tiếng, chẳng lẽ lại không đốt quân địch thành tro?

Thế nhưng trả lời của Phượng Triều Văn vẫn có vài phần hợp ý ta.

Hắn cúi đầu nhìn ta, cách núi cao, ta lại cảm giác ánh mắt của hắn như điện bắn xuống, một mực chăm chăm vào ta, cười đến đặc biệt càn rỡ: “An tiểu lang đường xa mà đến, Bồn cung không có tiếp đón từ xa, giờ xuống cốc tới đón tiểu lang, tiểu lang đừng sợ a!”

Một đám võ tướng bên cạnh hắn liệu mạng khuyên ngăn, ta hận nhất lòng dạ hắn biết rõ sẽ như vậy, rồi lại kéo dài điệu bộ ta “An tiểu lang”, lập tức không bỏ lỡ trào phúng: “Thái tử điện hạ chẳng lẽ sợ, không dám xuống nghênh đón tại hạ?”

Một đám võ quan bên cạnh hắn đều quay đầu tròn mắt nhìn ta, ta tỏ vẻ đặc biệt tán thưởng với tính khư khư cố chấp của Phượng Triều Văn.

Phượng Triều Văn vẫn xuống, một hồi hỏa công chuẩn bị kỹ càng cứ như vậy uống phí, ta thấy, so giữa bị nướng thành than dưới cốc và việc bị đâm chết dưới giáo của Phượng Triều Văn, ta vẫn tình nguyện lựa chọn hắn.

Thế nhưng kết quả vẫn tạm được.

Ta xác thực là thua dưới tay tướng sĩ của Phượng Triều Văn, chắc là võ tướng dưới tay hắn thâm hận ta nhiều chuyện xúi giục, đem một hồi hỏa công dự mưu cẩn thận đổi thành nghênh chiến trực diện trong hang, nên đánh một búa vào sau đầu ta...

Khi tỉnh lại lần nữa, ta đã nằm ở trong lều soái của Phượng Triều Văn.

Cũng không biết ngủ bao lâu, lơ mơ cảm thấy đầu đau giống như nứt ra, trong mộng ta mất mạng kêu thảm thiết, trong lòng có một người khác giãy giụa, muốn nôn hết máu trong người ra ngoài, mở mắt ra thì chỉ cảm thấy chóng mặt, hòng như muốn bốc cháy.

Có một thanh âm lạnh lạnh kinh hãi kêu to: “Điện hạ, tỉnh tỉnh...”

Bên người xuất hiện một cơn gió, trước mắt đã hé ra khuôn mặt cận kề, ngũ quan sâu thẳm, mắt phượng sáng ngời, thật là một binh sĩ oai hùng như vẽ như tô. Chỉ là nhìn có chút quen thuộc lại có chút lạ lẫm, ta nghiêng đầu suy nghĩ, cảm giác trong đầu hỗn loạn, cố hết sức giơ tay lên, vuốt ve gương mặt trước mắt, thì thào: “Đàn ông nhà ai sắc khuynh thành, tình nguyện cùng ta vào Đồng Tước đài[60]?” Tiếng nói như chuông vỡ, thật là khó nghe.

Trên mặt nam tử trước mắt lộ ra thần sắc dở khóc dở cười, ngón tay thon dài cẩn thận chọc chọc gương mặt của ta, ngữ khí thập phần tiếu nuối: “Thái y quả nhiên không có nói sai, xem ra đầu óc thực bị nện

hồng rồi!”

Ta dần dần nằm dưỡng thương trong lều soái của Phượng Triều Văn. Tiểu thái giám Điền Bình Thanh hầu hạ đối với ta mười phần tốt, nước trà cơm canh chiếu ứng hết sức kịp thời. Lúc ấy ta đối với thân phận tù binh của mình cũng không có nhận thức rõ ràng, mỗi ngày trước mắt chỉ có hai người Phượng Triều Văn và Điền Bình Thanh.

Trong lều soái buông rèm, đem giường và nơi nghỉ sự ngăn cách, có đôi khi nghe được giọng hào phóng của những tướng sĩ kia, cười đến cực kỳ vui vẻ, không khỏi hỏi Điền Bình Thanh: “Tướng quân dưới trướng điện hạ người người anh dũng, không biết ta mang quan chức gì?”

Điền Bình Thanh lộ ra thần sắc khó xử, kinh ngạc nhìn ta.

Ta mơ hồ cảm thấy, mình cũng là một tướng sĩ trong quân mới đúng.

Lại nghĩ tới chính mình khi mới tỉnh liền đùa giỡn thái tử điện hạ, lại là cấp trên trực tiếp, xem ra đường làm quan đáng lo. Bởi vậy hết sức lo lắng. Đợi cho Phượng Triều Văn xử lý xong chính sự, trở lại nghỉ tạm, không khỏi ra sức nịnh nọt nịnh bợ, đứng lên bưng trà rót nước, mỗi lần hẩn nhìn ta ngốc bưng nước trà luôn cười đến không ngậm miệng được.

Ừ, ta cảm thấy là, có thể đem cấp trên trực tiếp chọc cười, cũng là một loại bản lĩnh. Ước chừng cách thăng quan phát tài cũng không xa!

—— chỉ là sau này, khi máu bầm trong đầu ta tan hết, mỗi lần nhớ tới việc ta từng nịnh bợ điện hạ địch quốc, hận không thể xấu hổ mà chết đi!

24. Chương 24

Trời cao chứng giám! Lúc ấy ta cho rằng, Phượng Triều Văn chính là cấp trên trực tiếp của ta.

Tỷ như pha trà, rót nước, đầm lưng cho cấp trên, kỳ thật đều là việc nên làm?

Nhưng, ngủ chung ở trên giường lớn với cấp trên... Cái này vô luận như thế nào cũng có điểm không thể tưởng tượng nổi!

Buổi tối vừa mới tỉnh, nhìn thấy hẩn ngồi ở trước bàn xem chiến báo đến nửa đêm, ta trên giường ngủ mờ mịt, trong mộng một mảnh hoang vu, trong đầu vô cùng đau đớn, chân thật đến khó chịu được, ta ở trong mộng toàn âm thanh kêu thảm thiết, giống như không chỗ có thể trốn, lúc chung quanh bàng hoàng, bị người dùng sức lay tỉnh: “An Dật... An Dật... Tỉnh... Đầu lại đau sao?”

Ta chớp chớp mắt, cả người không còn chút sức lực nào, toàn thân nhóp nhép giống mới bị nhúng nước. Mắt phượng mang theo tơ máu của Phượng Triều Văn đang ở trước mắt, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ ở phía sau lưng ta.

Ừ, cấp trên này thực xứng chức, chẳng những quan tâm áo cơm của thuộc hạ, cả tâm lý khỏe mạnh cũng quan tâm!

Ta mờ mịt ngẫm nghĩ, không nhớ nổi cảnh mộng ngắt quãng vụn vặt, chỉ là trí nhớ khắc sâu cảm giác đau đến tận xương, sờ lên đầu của mình, chỉ cảm thấy mê muội một hồi, nhắm mắt lại lau mồ hôi trên trán: “Ta mộng thấy đầu của mình đau quá... Đau quá, đau quá...”

Hắn lên giường nằm ở bên cạnh ta, cánh tay dài duỗi ra liền đem ta ôm vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu ta. Ta cảm thấy được tư thế này đã lạ lẫm lại thoải mái, ngực của hắn cực kỳ ấm áp, khiến người lưu luyến, ta nhích lại gần trong lòng ngực của hắn, lẩm bẩm một câu: “Không trách mọi người trung thành và tận tâm với điện hạ, nguyên lai sinh bệnh còn có thể cùng giường chăn trị với điện hạ!”

Ta nghe đến trong giọng nói của hắn mang theo nụ cười thản nhiên, nửa thật nửa giả: “An tiểu lang, cùng giường với Bổn cung, người có thấy vinh hạnh hay không?”

“Nếu không phải sợ làm trễ nải việc hôn nhân của điện hạ, thuộc hạ hận không thể mỗi ngày sinh bệnh, hàng đêm cùng giường với điện hạ!” Trời xết, lúc ấy ta thật sự đã thành thói quen làm nam nhân.

Phượng Triều Văn ở bên cạnh tai ta kéo dài ngữ điệu nhẹ nói: “An tiểu lang, người cần phải nhớ rõ lời của mình đã nói!”

—— qua hai ngày ta liền đổi ý.

Hắn quyết đấu với Đại Trần, đoạt được Tuy thành, nghe nói phía Đại Trần quốc có mấy người ăn hại, có lẽ là nguyên soái bọn họ tuổi già không đức, lại có tướng sĩ lâm trận lùi bước, vị Yến Nguyên soái này mang theo nhi tử triển khai người ngựa đánh một trận với bọn người Vũ Khác Phượng Triều Văn, cũng ôm hận bại trận.

Điền Bình Thanh chỉ vào cha con Yến gia thở dài: “Trung thần lương tướng của Đại Trần quốc cũng không nhiều rồi!”

Ta nhìn thiếu niên bên cạnh lão soái phía đối diện chỉ cảm thấy cực kỳ quen mặt, suy nghĩ lại, vẫn nghĩ không ra, chỉ nhìn không được tán thưởng: “Thiếu niên này diện mạo cực kỳ tuấn tú!”

Điền Bình Thanh giống như đã bị kinh hãi nhìn tới: “Người nhớ lại?”

Ta thản nhiên nhìn qua: “Nhớ tới cái gì đây? Chẳng lẽ hắn là kẻ thù giết cha của ta?”

Điền Bình Thanh: “...”

Bộ dáng cứng họng kia, chẳng lẽ bị ta bất hạnh nói trúng?

Đợi cho Phượng Triều Văn trở về doanh, hẳn quay đầu liền nói cho Phượng Triều Văn.

Phượng Triều Văn bảo một đồng đại phu đến nhìn, nghe, hỏi, sờ ta, cuối cùng đều lộ vẻ mặt khó khăn, “Trong đầu An Tướng quân có máu bầm, nếu muốn nhớ lại tất cả, sợ là phải đợi máu bầm tan hết.”

Tất cả mọi người đi ra ngoài rồi, ta hưng phấn lôi kéo Phượng Triều Văn: “Điện hạ, nói như vậy ta còn là tướng quân? Không biết từng lập công lao gì?” Bằng không sao có thể làm cho thái tử một quốc gia dốc lòng che chở?

Khi đó ta còn không ngờ tới, ngoài đại thần đem tính mạng lập công lao mới có ưu đãi, còn có tù binh thân phận không thấp!

Phượng Triều Văn nửa cười nửa không, đánh giá trên dưới ta một phen: “Dựa vào bộ dáng ngu ngốc này của ngươi, làm sao có thể lập nhiều công lao?”

Ta ra sức trừng hắn, hắn vươn tay sờ lên khuôn mặt của ta, không có ý tốt nở nụ cười: “Ngươi thật muốn biết thân phận của mình?”

Ta gật gật đầu, bức thiết nhìn chằm chằm hắn.

Hắn khó xử nhìn ta, giống như là việc khó mở miệng: “Kỳ thật ngươi chỉ là thứ nữ của một vị quan lục phẩm ở Đại Tề, chỉ vì từ nhỏ lưu luyến si mê ta thành cuồng, thề muốn giúp ta ở sa trường, lúc này mới một đường cùng theo... Ta thấy ngươi cuồng dại, tuy cảm thấy ngươi có chút ngốc đần, cũng đành phải cố mà nhận...”

Ta lộ vẻ bị sợ hãi người, thật dài bước lui về sau, lúc này mới nhìn thấy thân thể Điền Bình Thanh bên cạnh run run như lá cây trong gió, nhìn đáng thương, chẳng lẽ từng bị cử chỉ kinh hãi trước kia của ta hù dọa?

Ta cảm thấy được, người cha làm quan lục phẩm của ta và người mẹ chưa từng gặp mặt kia có lẽ thật sự rất không đáng tin... Sao có thể sinh ra nữ nhân quái dị như ta?

Loại hành động ngu dại kinh thể hãi tục này quá dọa người rồi!

Loại sự tình lưu luyến si mê nam tử này, chỉ cần để ở trong lòng yên lặng ngẫm lại thì tốt rồi nha, ra mặt thực hiện thật sự là chuyện rất khó khăn!

Ta vô cùng xấu hổ vì chức vị “An Tướng quân” này của mình, nguyên lai tưởng rằng liều chết quyết chiến mà có, sao biết lại từ tình mà đến?

Phượng Triều Văn yên lặng nhìn ta, mắt phượng ẩn tình, thật giống bị thâm tình của ta cảm động, tiến lên một bước đuổi cánh tay đem ta ôm vào trong ngực. Ta thật sự hoài nghi, có phải mình thật có năng lực đả động người có tâm địa sắt đá như vậy. Nghiêng đầu tưởng tượng, thanh minh cho bản thân: “Kỳ thật điều này cũng không thể trách ta! Thái tử điện hạ ngày thường dễ nhìn như vậy, nếu như không nói lời nào không khi dễ người, rất dễ dàng khiến nữ tử không biết rõ tình hình lưu luyến si mê thành cuồng! Cái gọi là yêu nhau dễ dàng ở chung khó, ở chung với điện hạ mấy ngày nay, ta cảm thấy ta nên chuyển ra khỏi lều lớn của điện hạ, thay một chỗ ngủ!”

Tình cảm thâm mến một người rất dễ dàng tiêu tan.

Thân ta hiện tại như đồng gạch nói vụn cháy đen tan vỡ, bàng hoàng chung quanh, quyết định... Không nên thâm mến!

Sắc mặt hần khó chịu nhìn ta, giống như muốn triệt chức quan của ta, ta co co cổ lại, mặc dù đối với lý do mà có chức vị này cũng không hài lòng lắm, nhưng đối với bổng lộc mà nó mang lại lại đặc biệt không nỡ, ngẫm lại chính mình sau này còn phải dựa vào hần mà có vinh hoa phú quý, đặc tội cấp trên chính là gây khó dễ với đầu và túi tiền bên hông mình, căn cứ nguyên tắc bảo vệ đầu và túi tiền của mình, vẫn nịnh nọt hướng hần cười cười.

“Ta đây chỉ sợ quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi, ảnh hưởng tới quyết sách của điện hạ sẽ không tốt!”

Hần liếc xéo ta: “Người cảm giác mình đẹp đến đủ để nhiễu loạn tâm thần bản cung, ảnh hưởng tới quyết sách của bản cung sao?”

Ta sờ sờ mặt của mình, đối với tướng mạo của mình không hề tin tưởng, vì tự đánh giá cao bản thân mà xấu hổ cúi đầu.

Phượng Triều Văn sờ lên đầu của ta như sờ đầu ngựa chiến của mình: “Bản cung nhớ rõ hai ngày trước An tiểu lang đều tình nguyện hàng đêm cùng giường với bản cung, sao mới qua hai ngày liền thay đổi chủ ý?”

... Có một cấp trên trí nhớ quá tốt, kỳ thật cũng không phải chuyện tốt gì!

Từ sau khi trú đóng ở trong lều soái của Phượng Triều Văn, ta gặp qua đủ loại ánh mắt.

Trong đó đặc biệt là Vũ Khác tướng quân, tối nhất.

Ánh mắt hần nhìn ta mỗi lần luôn hận không thể cho ta một búa. Ta nghe nói hần dùng một đôi chùy tám cạnh, dũng mãnh hơn người, có phần được thái tử điện hạ tin tưởng.

Kỳ thật ta rất rõ ràng suy nghĩ của hấn.

Giữa phái thần tượng và phái thực lực luôn tranh đấu gay gắt, không phục lẫn nhau.

Hấn hận ta dùng khuôn mặt đáng người và ánh mắt si mê đã động thái tử điện hạ, hơn nữa tiến dần từng bước ở tại trong lều soái của thái tử điện hạ, bản thân hấn vào sinh ra tử, công sức so với ta càng lớn, thế mà đến nay vẫn phải ở trong lều nhỏ, nên mỗi lần nhìn ta, ánh mắt hấn đều phá lệ vụn vụn...

Lúc ấy ta nghĩ như vậy.

Chính là hôm nay hồi tưởng lại, ta lại thêm vài phần đồng tình Vũ Khác tướng quân.

Ta nghĩ hấn là thật sự muốn một bữa đập chết ta. Có thể đem một trận phục kích hỏa công gần có được thành công đổi thành chiến đấu trong thung lũng nhỏ... Đại Tề tự nhiên cũng là tổn binh hao tướng... Hấn hận ta cũng là chuyện đúng!

Chỉ là Phượng Triều Văn một mực không có cho hấn cơ hội, ta cũng đề phòng rất cẩn thận, đối loại ánh mắt căm thù này luôn duy trì cảnh giác cao độ, có thể hành tẩu bốn phía, cơ hồ đổi thành cái đuôi của Phượng Triều Văn, cả ngày đi theo hấn đi ra đi vào.

Phượng Triều Văn rõ ràng là cực kỳ hài lòng với sự thức thời của ta, nhiều lần nghị sự với Vũ Khác, trước mặt của hấn liền vuốt đầu ta.

Biểu lộ bi phần của Vũ Khác rơi vào trong mắt ta, giống như vợ cả bị tranh chồng.

Ta thấy ta rất thích biểu hiện của Vũ Khác tướng quân, bởi vì... Vụn vụn đến tình trạng làm cho người thấy muốn cười.

Có đôi khi ta cũng sẽ ở lúc hấn cùng với Phượng Triều Văn đang quân thần hòa hợp, nghị sự cực kỳ hăng say bừng chén trà từ phía sau đi đến lều trước, ân cần đưa đến trước mặt Phượng Triều Văn: “Điện hạ, trong trà này bỏ thêm táo mật hoa trà, ngài nghị sự cưỡng hòng khẳng định khô, uống chén trà thanh nhuận cổ họng a!”

Vũ Khác tướng quân trưng ra bộ mặt quan tài của hấn, ta nhìn thấy hấn vô cùng hâm mộ chăm chăm vào ly trà bỏ thêm táo mật hoa trà của Phượng Triều Văn nuốt từng ngụm nước, lại dùng ánh mắt mãnh liệt khiển trách ta.

Nhưng ánh mắt kiểu này..., bình thường đã không gây thương tổn gân lại không đứt xương, không quan hệ đến đau khổ, ta luôn luôn bỏ qua.

Ta đi đằng sau múc một bầu nước lạnh đưa tới, Vũ Khác không cam lòng trừng ta...

Bởi vậy tổng kết như sau: cấp trên là phải nịnh bợ, có thể nịnh bợ thì nịnh bợ, không thể nịnh bợ thì tạo trường hợp mà nịnh bợ. Về phần đồng sự, hợp tác thì tốt, nếu không hợp, có cơ hội thích hợp khi dễ để điều tiết tâm tình cũng không tồi... Dù sao Vũ Khắc lại không liên can đến túi tiền của ta.

Mùa thu này ta ở trong doanh trôi qua cực kỳ thoải mái, Điền Bình Thanh khéo hiểu lòng người, áo cơm đều có người thu xếp, thái tử điện hạ ưa thuận theo, chỉ cần biểu hiện ra đủ thành ý và cung kính, hẳn kỳ thật cũng coi như dễ ở chung. Lại có Vũ Khắc đại tướng quân cho cuộc sống ta tăng thêm niềm vui thú, ngoại trừ nửa đêm thường thường bị cơn ác mộng quần quanh, trong lúc ngủ mơ cũng sẽ bị Phượng Triều Văn lay tỉnh, không thể một giấc chiêm bao đến hừng đông, thời gian có thể nói dễ chịu.

Đợi cho Phượng Triều Văn lấy được 5 châu 30 huyện của Đại Trần quốc, thẳng bức đến quốc đô Đại Trần, mùa đông đã lặng yên tiến đến, ta vuốt thịt bất tri bất giác nhiều hơn trên má mình, cực kỳ chờ mong Phượng Triều Văn dẫn ta trở lại mừng năm mới.

Nghe nói năm mới ở quốc đô Đại Tề rất là náo nhiệt.

Ký ức ta trống rỗng, coi đầu năm này là lần đầu tiên qua, cho nên cực kỳ chờ mong.

25. Chương 25

Đại Tề rét lạnh vượt ngoài tưởng tượng.

Không biết là thân thể của ta có vấn đề, hay là não có vấn đề —— kỳ thật khả năng này chiếm đa số —— ta vừa bước vào địa giới nước Tề liền hận không thể tự mình hóa thân cảm thú, toàn thân đều mọc thêm lớp lông dày rậm, để chống đỡ rét lạnh.

Chỉ tiếc nguyện vọng này quá mức xa xỉ, cả ông trời cũng không thể đáp ứng, ta chỉ có thể đưa thân vào trong hầm băng Đại Tề tiếp tục bị đông lạnh.

Ngược lại, thái tử điện hạ Phượng Triều Văn, ước chừng chính là một cảm thú hung hãn, cho nên thay đổi thời tiết lại chẳng ảnh hưởng bao nhiêu, cho dù hẳn không có một thân lông thú dày, khoác áo khoác đi ở trong đông tuyết cũng là tư thế oai hùng như tùng, chẳng hề run rẩy, quả nhiên làm cho người tán thưởng.

Ta đối với việc này trăm mối vẫn không có cách giải, luôn hợp thời tìm cơ hội sờ sờ tay của hắn khi hắn không phát giác, tỷ như bưng trà dâng nước, thuận tiện gần sát cái tay của hắn, móng vuốt lạnh buốt của ta cảm giác được ấm áp khác thường, nội tâm ta có chút thất vọng —— ăn cùng loại cơm uống cùng loại nước mặc cùng loại quần áo, vì sao nhiệt độ khác biệt lớn như vậy chứ?

Phượng Triều Văn bị ta sờ lạnh, đầu đang chôn ở trong công văn nâng lên tùy tiện ngẩng ngẩng trên người của ta, lại vùi đầu bận rộn. Chỉ là một canh giờ sau, Điền Bình Thanh tiến đến thu thập công văn đã xem, hắn không đếm xỉa tới, phân phó: “Đưa lò sưởi tay tới.”

Điền Bình Thanh khổ nghiêm mặt đứng ở ngoài xe ngựa, có chút rụt cổ lại không chuyển ỏ.

Ta liếc nhìn trời băng đất tuyết bên ngoài xe ngựa, đội thân vệ của thái tử đang đạp tuyết chạy đi, cũng thấy yêu cầu này có chút làm khó người, vội vàng tỏ vẻ ta rất nóng, cũng không cần lò sưởi tay gì đó.

Phượng Triều Văn ngẩng đầu nhìn ta, lại cúi đầu bận rộn.

Điền Bình Thanh vẻ mặt cảm kích ôm một xấp công văn dày đặc xoay mặt tìm người truyền đi.

Nhưng ngày hôm sau chờ ta thức dậy liền hối hận quyết định lỗ mãng của hân.

Chuyện này nói tiếp có chút mất mặt.

Trên đường về nước, ta cùng với Phượng Triều Văn ngồi chung một chiếc xe ngựa, ngày đêm cùng nhau, cái này vốn cũng không có gì to tát. Trong nửa năm này ta với hân cùng giường mà ngủ cũng bình an vô sự. Nhưng sáng sớm hôm nay tỉnh lại, đối diện với một mảng da lớn sát mặt vẫn ngốc trệ.

Thân thể bị ôm vào một lồng ngực rộng lớn, mang theo hơi thở ấm áp nhiều ngày chưa quên, ban đêm ngủ cực kì ngọt ngào, cả ác mộng đều không tới, nhưng ta thà rằng ngủ phải đối mặt ác mộng, cũng không cần tỉnh liền quay mắt về phía sự thật khủng bố như vậy...

Ta khê di chuyển khỏi chỗ đang dán mặt vào, nhìn vệt nước dãi trên da thịt như ngọc này khóc không ra nước mắt... Vụng trộm ngẩng đầu nhìn, nghênh tiếp một đôi mắt phượng xán lạn, không biết là có phải vì vừa tỉnh ngủ hay không, thanh âm Phượng Triều Văn mang theo chút ít trầm khàn: “Tỉnh?”

Ta bị dọa đến hung ác rồi, chỉ cảm thấy tiếng lòng hung hăng nhảy, bối rối đáp: “Chưa tỉnh! Khăng định lại mơ ác mộng!” Đẩy đẩy khuôn mặt đen muồn giết người của Phượng Triều Văn, một đầu đâm vào ổ chăn, không chịu đi ra.

Phượng Triều Văn cũng không nói thêm cái gì, vén chăn lên gọi Điền Bình Thanh tới thu thập rửa mặt.

Ta nhìn thân ảnh cao lớn của Phượng Triều Văn ở trong xe có áp lực mười phần, chỉ cảm thấy chút không khí trong lồng ngực dần dần mỏng manh, nhịn không được toát ra một câu: “Điện hạ, nếu không đêm nay ta đến xe ngựa Điền Bình Thanh ngủ?”

Điền Bình Thanh vốn vừa hầu hạ Phượng Triều Văn vừa tranh thủ lúc rảnh rồi quay đầu hướng ta nháy mắt, nghe lời ấy toàn thân run rẩy, lắc đầu liên tục cự tuyệt: “Xe ngựa ta ngồi đã chật... Ngồi chật...” Nói nhanh nhẹn nhảy xuống xe đi mất.

... Ngày hôm qua ta không nên tốt bụng ngăn cản, nên mặc kệ hân đi cánh đồng gió tuyết hoang vu mà tìm kiếm cái lò sưởi tay!

Không lâu sau, chuyện này lặp đi lặp lại nhiều lần, khi ta quen với cái lạnh run rẩy trước khi ngủ, trong mộng hướng chỗ ấm áp dựa vào, sáng sớm tỉnh lại bình tĩnh lau dầu nước miếng trước ngực Phượng Triều Văn, mỉm cười chào hỏi: “Điện hạ sớm!” Không phải không thừa nhận: có một lồng ngực ấm áp dày rộng có thể dựa vào, thật là cách sưởi ấm tốt nhất.

Nghe nói nữ tử Đại Tề kết hôn sớm, giống ta ở tuổi này còn chưa có hôn phối thật hi hữu.

Ta nghĩ, chắc do Đại Tề rét lạnh, nữ tử không dễ qua mùa đông, tổng yếu tìm cái lồng ngực ấm áp dày rộng để dựa vào khi đông tới.

Thủ đô Đại Tề vườn ngọc lạnh lẽo, sắc bạc bao trắng, đẹp thì đẹp thật, chỉ là quá mức lạnh lẽo.

Ta vui mình trong tấm cung thái tử của Phượng Triều Văn, nửa bước cũng không chịu đi ra ngoài. Sau khi hấn về nước có nhiều việc cần phải xử lý, thường thường nửa đêm mới có thể nhìn thấy bóng dáng.

Cũng may hương vị món ăn đầu bếp Đông cung làm vô cùng hợp khẩu vị, vừa cay vừa tươi, khiến ta mơ hồ cảm thấy trước kia thường ăn món ăn như vậy, cuối cùng cũng tìm lại một chút cảm giác quen thuộc.

Điền Bình Thanh nhiều lần dụ dỗ ta ra ngoài đi đi lại lại, đều bị ta kiểm soát cự tuyệt, thẳng đến có lần Vũ Khác tới gặp Phượng Triều Văn, hết sức châm chọc cười nhạo, ta cảm thấy hứng thú với lời lẽ bén nhọn đó, chẳng lẽ ăn cơm ở quán ăn ngoài cung có mấy ngày, lại có thể khiến một người ngôn từ chất phác biến thành miệng bén lưỡi nhọn?

Mới trôi qua có bao lâu?!

Vũ Khác đã từ một thanh niên nguyên bản mặt quan tài lạnh như băng trên chiến trường chuyển biến thành một người nhiệt huyết ngôn từ sắc bén?

Điền Bình Thanh tỏ vẻ cực kỳ nguyện ý cùng ta đi ra ngoài cung tìm hiểu, ta kỳ thật cảm thấy là hấn thêm ăn...

Khi hai người chúng ta ngồi ở trong quán rượu, khi kêu đầy cả bàn các món ăn, ăn đến căng bụng, hành lang dưới lầu đang loạn ồn ã. Vũ Khác mặc áo trắng thư sinh đang khẩu chiến với đám nho gia, đại giảng phúc lợi của thiên hạ dân chúng.

— ừ, mọi việc chạy theo lý tưởng cao thượng để giải phóng cá nhân, luôn làm cho người ta sùng kính!

Đám thư sinh kia đối với chiến tranh tàn bạo và chuyện hao người tổn của cực chán ghét, cực lực dùng ngôn từ phản đối, ta cho rằng Phượng Triều Văn xuất binh công Trần, kỳ thật cũng là một sự kiện rất không được hoan nghênh a.

Vũ Khắc kích động, cho rằng bọn họ là lớp người què mùa, thực chất đem binh nhất thống thiên hạ, dân chúng sẽ không chịu nổi khổ chiến tranh hy sinh, chính là đạo nghĩa trường tồn, cả tiểu nhị ở quán rượu đều nghe đến sáng ngời có thần, hai mắt tỏa ánh sáng, hận không thể vứt bỏ khăn đi giải phóng dân chúng Đại Trần ở dưới thống trị nước sôi lửa bỏng của bạo quân!

Tuy ta không biết vị hoàng đế Đại Trần kia, nhưng ta rất đồng tình hần!

Chiêu này của Phượng Triều Văn thật rất là độc ác.

Sức mạnh dư luận có đôi khi là không thể đo lường, chỉ dựa vào vài người phản đối làm sao có thể ngăn cản bước chân chiến tranh?

Trong mấy chục năm này, thiên hạ các nước đánh tới đánh lui, tổng không có một lúc yên tĩnh. Chịu đủ nổi khổ chiến tranh cũng không phải là dân chúng một quốc gia. Dân chúng các quốc gia sớm đã không phải người nguyên quán, ở mãi một chỗ, luôn ly loạn hợp tan, tìm kiếm nơi chốn có thể yên thân mà sống.

Cả chương quây cũng kéo tay áo lau nước mắt, thắm thiết hoài niệm sản nghiệp tổ tiên và nhà tổ ở nước Hàn, nghe nói thái tử điện hạ đã bình định Hàn, hần đang chuẩn bị xin phép nghỉ trở lại Hàn quản lý sản nghiệp tổ tiên.

Thiên hạ quy tâm, có lẽ như thế này đi?

Ta nghĩ, chẳng còn lâu nữa, vị hoàng đế Đại Trần quốc kia chắc cũng thoái vị nhanh thôi.

Thời điểm đến Tết, Phượng Triều Văn hầu như ở trong hoàng cung, hần từng muốn dẫn ta tiến cung, nhưng bị ta lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt: “Điện hạ, hôm nay hạ quan đang tự kiểm điểm cử chỉ hoang đường trước kia, về lý nên ở Đông cung tu thân dưỡng tính!”

Thực ra ta cảm thấy, tay nghề đầu bếp Đông cung có phần hợp khẩu vị của ta, đổi chỗ ngộ nhờ ẩm thực không hợp miệng, thật là được không bù mất.

Tiếc nuối duy nhất chính là hần đi rồi ta lại phải một mình ngủ trên giường lớn, mặc dù có thị nữ ở bên ngày đêm hầu hạ, ngộ nhờ mơ thấy ác mộng bên người cũng có người lay tỉnh, để tránh cho ta lâu dài sa vào ác mộng, nhưng phía sau lưng tổng nhện không được lạnh cả người.

Thiếu lồng ngực dày rộng ấm áp, mùa đông khổ sở hơn một chút.

Khóe môi hần hơi cong, lại dặn dò người trong cung chuẩn bị thêm vài cái cầu bạc xông hương[61], lúc này mới vào trong nội cung tham gia tiệc tối đi.

Điền Bình Thanh cùng ta ăn cơm tất niên, ở hành lang nhìn ánh lửa xa xa trong nội cung, lại có nhiều

ngọn đèn băng (bên ngoài là băng, bên trong chứa đèn) đốt trong sân, ta nhìn xuyên qua những ngọn đèn băng này, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cảnh tượng như vậy, ta chẳng hề cảm thấy chút gì quen thuộc!

Ta xác định rằng cảnh phú quý như vậy ta từng trải qua, bởi vì ăn ở sử dụng cũng chưa từng cảm thấy lạ lẫm, nhưng vật trong suốt sáng long lanh đến xinh đẹp ảo mộng trước mắt, ta cũng chưa từng thấy qua.

Điền Bình Thanh ở bên cạnh ta chỉ vào một đôi đèn cá màu đỏ bên cạnh, cười hì hì giảng phương pháp chế luyện, ta hoảng hốt nhìn hẩn, thanh âm sắc nhọn của tiểu thái giám giống như ở bên tai, một khắc này giống như có mộng bị bừng tỉnh, chợt lóe lên, còn không kịp bắt lấy, liền bị người đánh thức: “Tiểu Lang đang chờ ta sao?”

Phía dưới đèn băng, xa xa có một nam tử thân hình cao lớn đứng, ngũ quan tuấn mỹ, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, sải bước mà đi, rất nhanh liền đến trước mặt ta.

Hẩn tự tay sờ lên trên mặt ta, lạnh buốt thấm vào người, ta thoáng cái bừng tỉnh, khẽ run rẩy, xoay tay lại liền sờ lên cổ hẩn, thấy hẩn bị lạnh rùng mình một cái, không khỏi cười ha ha.

Hẩn tiến lên nắm tay ta, đặt trong lòng bàn tay chà xát, cả người mang theo vẻ buồn lòng lười biếng, trên người có hương rượu nhàn nhạt, “Tiểu Lang vừa rồi đang nghĩ gì?”

Ta cảm thấy hẩn gọi tiểu Lang ẩn chứa vẻ chế giễu nói không nên lời, chính là mãi chưa tìm được nguyên nhân, âm thầm đoán rằng ước chừng là trước kia ta đã làm chuyện gì ngu dại làm cho hẩn bật cười, cho nên mờ mịt, chỉ nhìn chăm chăm ánh mắt hẩn, chậm rãi nói: “Chỉ là nhìn đèn băng này cảm thấy có chút lạ lẫm thôi, hình như là tiết mục mới có...”

Ánh mắt hẩn tối lại, lại cười, sờ sờ đầu của ta: “Người quả nhiên bị nện hồng đầu óc rồi, cả việc này cũng quên. Đợi cho mười lăm, toàn thành treo đèn băng, ta lại mang người ra cung đi nhìn một lượt, chắc chắn người sẽ nghĩ ra.”

Ta cười hì hì gật đầu, không chút khách khí đem bàn tay lạnh buốt của mình áp chặt vào cổ hẩn, thấy hẩn lạnh đến cứng đờ, vui mừng cười ha ha.

Thái tử anh vũ bất phạm ở giữa vạn quân, lại cũng có thể lộ ra vẻ mặt như thế, thực khiến tâm tình ta sung sướng.

Khi đó ta quên quá khứ, nhìn không tới tương lai, thứ có thể tin tưởng, chỉ có thời gian vui vẻ trước mắt, cùng với người trước mắt này, còn có lồng ngực sau lưng ấm áp đến làm ta muốn lặng lẽ rơi lệ trong lúc ngủ mơ.

26. Chương 26

Đền băng vào Tết Nguyên Tiêu ở thủ đô quả thật danh bất hư truyền. Rong cuốn hổ chồm, phượng múa rồng lặn, Quan Âm ngồi sen, trẻ con cầm đèn... Các hình dạng khắc từ băng làm người ta hoa mày chóng mặt, nhìn không kịp.

Đám người chen chúc ồn ào, giống như người cả thủ đô ra đường. Tác phong của nữ tử Đại Tề dũng mãnh quả cảm, luôn có nữ tử ngấn đòn thái tử điện hạ lớn mật thổ lộ: “Đại ca có người trong lòng?”

Ta và Điền Bình Thanh nhìn nhau cười, âm thầm trao đổi kết quả tính toán: “Đã là người thứ mười lăm rồi!”

Mới đi một canh giờ, Phượng Triều Văn đã làm trái tim của bốn người thiếu nữ vỡ nát, rơi lệ mà về, vào đêm trăng tròn như vậy... Lòng ngực thái tử điện hạ có phải chứa một trái tim cứng như đá?

Thật là làm cho người phiền muộn!

Điền Bình Thanh nhìn ta bằng ánh mắt thương hại, ta cảm thấy ánh mắt này của hấn không có nguyên do, đang muốn phân trần, cổ áo liền bị người từ phía sau xách lên, nửa cái thân thể bay lên trời, sau một khắc liền lọt vào một cái lồng ngực ấm áp quen thuộc, giữa đầu nhìn, cái cảm đường cong rõ ràng của thái tử điện hạ liền rơi vào trong tầm mắt.

Hấn cúi đầu xuống, mắt phượng sáng quắc, nhẹ nhàng ấn một cái hôn lên mặt ta. Khi ta đang thù người, mặt không đổi sắc nói: “Cô nương, tại hạ đã có vợ, thực không dám trẻ nãi tuổi đẹp của cô nương!”

Ta ngơ ngác từ trong lòng ngực của hấn quay đầu nhìn, hai mắt cô gái kia vội vàng phiếm hồng, rồi lại cười một tiếng: “Là ta đường đột rồi!” Sau đó khi nhìn thấy ta ở trong lòng ngực Phượng Triều Văn, thần sắc cứng lại biểu lộ quái dị... Che nước mắt chạy vội...

Ta sờ sờ mặt của mình, âm thầm hoài nghi ngày gần đây mình rượu chè ăn uống quá độ, hình dạng thể trọng đã nghiêm trọng biến dạng đến tình trạng nhân thần cộng phần, bằng không vì sao cô nương này khóc thương tâm thê thảm như vậy?

Khoé môi Phượng Triều Văn cong lên, vuốt tóc ta: “Có hài lòng? Còn muốn xem náo nhiệt?”

Ta vẻ mặt mờ mịt: “Điện hạ, diện mạo của ta có xấu đến không chịu nổi như vậy không?” Có thể hù một thiếu nữ xinh đẹp đến khóc chạy!

Thái tử điện hạ khó xử nhìn ta, hình dạng muốn nói lời thật lòng lại sợ đã kích đến ta, dưới biểu lộ tha thiết chờ mong cầu sự khẳng định của ta, rốt cục thổ dài một tiếng: “Kỳ thật... Nhìn một chút cũng còn có thể thích ứng...”

—— thái tử điện hạ, ngài phải có tính tình vĩ đại đến cỡ nào mới có thể bao dung ta à?!

Ngẫm lại cũng thấy tâm tro vạn phần, ta từ trong lòng ngực của hắc trăn ra, sờ sờ bụng, “Hay là về nhà ăn cơm đi?!” Điện mạo xấu không phải lỗi của ta, đi ra dọa người chính là tội của ta!

Phượng Triều Văn dặt tay của ta, trầm thấp cười: “Kỳ thật, khi tâm tình không tốt ăn chút đồ ấm áp cũng không tồi.”

Cái này xem như an ủi sao?

Ừ, an ủi của thái tử điện hạ có lẽ sẽ không rẻ... Ta tạm thời tiếp nhận được rồi!

Đời sống tinh thần sụp đổ, hoang vu hư không, luôn luôn dùng đời sống vật chất phong phú để bổ khuyết, như vậy mới có thể chống đỡ. Ta quyết chí tiến lên tiếp tục!

Bất luận đời sống tinh thần của dân chúng Đại Tề quốc như thế nào, đời sống vật chất lại rất là phong phú, Phượng Triều Văn lôi kéo tay của ta đi qua một con đường mới, Hồng Nhạn Lai, Thái Hương Cư, Nhất Phẩm Lâu, Chí Vị Nùng đều là quán rượu lớn, tiếng người huyên náo, khách đông, mùi đồ ăn mê người, trực tiếp đến vị trong một hẻm nhỏ đối diện Chí Vị Nùng... Trước mặt là quây hoành thánh... Ngừng lại...

Ta yên lặng, trong lòng nghĩ: điện hạ nhất định là không mang túi tiền không mang túi tiền không mang túi tiền... Kỳ thật chúng ta có thể ăn cơm chùa mà!

Đang muốn mở miệng khuyên bảo, Phượng Triều Văn phát áo bào ngồi xuống, tư thế đường hoàng đẹp đẽ như tư thế ngồi ổn trong lầu soái nghị sự thường ngày... Đáng tiếc ngõ nhỏ quá mờ, không người thưởng thức!

Ngài nói nếu tới Chí Vị Nùng hoặc là Hồng Nhạn Lai tùy tiện một quán rượu lớn nào đó ngồi xuống, tiểu nhị có một đôi mắt sắc bén làm sao không nhanh chóng tiến lên đón?

Càng đáng tiếc chính là quây hoành thánh này là một đôi vợ chồng trung niên mở, phụ nhân kia nhìn thấy thái tử điện hạ, cũng không biết đây là thái tử đương triều, cũng không biết xu nịnh, lại mang theo nụ cười quen thuộc: “Ngài đã tới? Vẫn như cũ sao?”

Phượng Triều Văn gạt gạt đầu, giặt tay áo của ta kéo ta đến bên cạnh hắc ngồi xuống.

Cả Điền Bình Thanh cũng ngồi ở bàn nhỏ bên cạnh, gương giọng cười nói: “Thái tử, cho ta nhiều rau thơm chút.”

Ta ngơ ngác nhìn hai người chủ tớ này, chẳng lẽ chiến tranh khiến Đại Tề thái tử điện hạ nghèo đến mức này sao?

Thái thẩm cười trả lời, không bao lâu liền bưng ba chén hoành thánh lên bàn.

Ta ai oán nhìn lại nhìn quán rượu lớn Chí Vị Nùng tiếng người ồn ào mùi thịt xông vào mũi ở đối diện, nghe chỗ đó truyền tới hương vị cay nồng, nước miếng nhịn không được chảy ròng...

Phượng Triều Văn chậm rãi nhấm nuốt, giống như đang ăn sơn trân hải vị gì, thật lâu mới nuốt xuống một cái hoành thánh, mắt phượng chớp lên: “Như thế nào, không đói bụng?”

Ta quý hoành thánh trong chén của mình, chỉ cảm thấy nguyện vọng muốn có một bữa cơm no đủ đã thất bại, không khỏi thất lạc vạn phần, lại không dám kháng nghị, chỉ có thể cẩn thận uyển chuyển chứng thực: “Điện hạ, có phải là quốc khổ trống rỗng?”

Mắt phượng của người đối diện mỉm cười, gật đầu thừa nhận: “Tiểu Dật làm sao mà biết?”

Ta rất muốn Phượng Triều Văn để ý Chí Vị Nùng đối diện, làm ra thần sắc cảm động hết sức, chân thành khuyên bảo: “Điện hạ cả ngày vất vả vì nước, lại vẫn khát khe với mình, thực khiến hạ thần khổ sở, điện hạ sao có thể không thương tiếc thân thể của mình như vậy?”

Lông mày của hắn nhướng lên, ngừng lại: “Theo người nói nên bổ khuyết quốc khổ trống không như thế nào?”

Vừa vặn giờ phút này từ trong Chí Vị Nùng có mấy tên ăn chán chê, bụng phát phì đi ra, ta nhìn liền có cách, trong nội tâm thầm vui vẻ, “Chuyện này có đáng gì?” Trục chỉ đám người kia: “Cướp của người giàu chia cho người nghèo... Cướp, cứu mình đầu tiên...” Tốt nhất tới Chí Vị Nùng ăn no nê!

Điền Bình Thanh “phì” một tiếng, bưng chén nắp ra phía sau quầy hoành thánh, chỉ nghe đến thanh âm khò khè khò khè, nghe ăn rất ngon, ra vẻ hai tai không nghe thấy chuyện bên cạnh.

Phượng Triều Văn vốn một bộ dáng nhẹ sầu, kết quả lúc này cũng cười, đưa tay đánh lên ót ta: “Người tiểu vô lại!” Lại không động đậy ăn tiếp.

Ta ủy khuất sờ sờ đầu của mình... Kỳ thật ta đã rất từ bi rồi, ít nhất chưa từng nói ra giết giàu giúp nghèo, giết và cướp chính là cách biệt một trời.

Trong loạn thế, tài phú quá nặng, kiêu hùng tranh giành, không phải thường thấy nhất sao?

Trở lại trong nội cung, Phượng Triều Văn đến thư phòng xem công văn, ta nghe đến nghị luận trầm thấp của cung nhân, hôm nay là ngày sinh của Mãn An công chúa, trong nội cung hoàng hậu vì yêu nữ nhi mà mở tiệc, thiệp mời thái tử điện hạ sáng sớm đã đưa vào Đông cung, cung nhân lại không người nào có lá gan đưa tới trong tay Phượng Triều Văn.

Ta vụng trộm hỏi Điền Bình Thanh, Điền Bình Thanh trừng ta: “An Tướng quân, người chính là đầu mối!”

Ta sờ sờ đầu của mình, cảm thấy lời này của hắn không đủ khách quan công chính, giờ giờ quả đấm: “Hôm nay nếu người không nói rõ đầu ta tê cứng chỗ nào, cẩn thận ta đánh người!”

Trước mặt cường quyền ta không tin hắn dám không nói nói thật!

Nửa năm qua hắn và ta cực quen thuộc, thời điểm Phượng Triều Văn không ở cũng đùa giỡn quen, bởi vậy hắn thẳng thắn: “Hôm nay điện hạ không vui, người không cảm giác sao?”

Không vui sao?

Khi Phượng Triều Văn vui vẻ thì nghiêm mặt, không vui cũng nghiêm mặt, ngẫu nhiên cười với ta một hồi, cũng là chuyện cực kỳ khó được. Ta thật sự phân không rõ khi hắn nghiêm mặt có vui vẻ hay không... Kỳ thật ta cảm thấy hắn chưa từng lộ ra cảm xúc vui vẻ sung sướng!

“Sinh nhật của Mẫn An công chúa, hắn không vào trong nội cung chúc mừng cho muội muội hắn, là vì hoàng hậu bất công sao?” Không thể tưởng được Phượng Triều Văn còn có tính tình nhỏ mọn.

Điền Bình Thanh thở dài một hơi: “Thái tử điện hạ là do tiên hậu sinh...”

A, nguyên lai Hoàng hậu nương nương hiện nay là mẹ kế của Phượng Triều Văn.

Ta nghĩ ta đã hiểu được.

Mẹ kế từ trước đến nay không thích con riêng có tiền đồ của vợ trước để lại.

Điền Bình Thanh lộ ra thần sắc người không rõ: “Ngày Mẫn An công chúa sinh ra, tiên hậu mất...”

Ta cảm thấy lòng mình hình như mềm xuống, ở sâu trong nội tâm sinh ra một loại cảm xúc thật sự không nên với thái tử điện hạ: đồng tình!

Tuy hắn xuất thân nhà hiền quý... Thế nhưng thân thể thật sự không tốt, bị vắn vẹo dưới hoàn cảnh phức tạp như hoàng thất, ngoại trừ trầm mặc ít nói một chút, tính cách tối tăm chút ít, diện mạo cũng không có không đứng đắn, hơn nữa văn võ toàn tài, thật sự không dễ dàng!

Điền Bình Thanh có lẽ là có chút kính ngưỡng với tiên hậu, lại trầm thấp nói: “Hàng năm vào thời điểm sinh nhật thái tử, tiên hậu nương nương đều tự tay gói một chén hoành thánh... Phụ nhân hôm nay người nhìn thấy, là thị nữ sát người của tiên hậu, hương vị hoành thánh nàng làm ra có bảy tám phần giống như tiên hậu làm...”

Ta cảm thấy... Có chút không không chế nổi tâm tình của mình...

Thái tử điện hạ bình yên ngồi ở quán nhỏ đối diện Chí Vị Nùng ăn hoành thánh, khiến cho trong lòng ta tự dưng nổi lên một cỗ cảm giác ê ẩm... Ta về sau, vẫn không nên đến Chí Vị Nùng ăn cơm...

Đại khái là vì nguyên nhân Điền Bình Thanh nói những lời này, tối hôm đó lúc thái tử điện hạ trở lại, ta phá lệ nhu thuận nhìn qua hắn, chẳng những cởi áo đổi giày thay hắn, hơn nữa lần đầu tiên rót ly trà nhỏ cho hắn.

Hắn bưng trà khó hiểu nhìn ta.

Ta... Kỳ thật loại tâm tình đồng tình này thật không có chỗ tốt, không cẩn thận thì tiếp theo sẽ nhận lấy chán ghét của đối phương.

Nhưng ta lại không có cách dùng thủ đoạn lời đành trấn áp cảm xúc ê ẩm chua chát này xuống, chỉ có thể quay đầu đi, nhìn qua tấm điện, trong màn màu vàng sáng, lấp bắp nói: “Hoành thánh... Hoành thánh có chút mặn... Điện hạ uống nhiều nước chút đi!”

—— kỳ thật hương vị hoành thánh vị Thái tử kia làm vô cùng ngon, tuyệt không mặn.

Nói nhanh chóng nhìn hắn, đụng vào ánh mắt kinh ngạc dò xét của hắn. Hắn chỉ liếc nhìn ta, liền bình thường trở lại: “Điền Bình Thanh cái miệng rộng này!” Uống một hơi cạn sạch rồi, hoàn toàn không nhấp nhẹ giống ngày xưa.

Hắn đem ly trà nhỏ đưa trả lại cho ta, ta tiện tay đặt tới trên bàn nhỏ sơn màu đỏ thắm bên cạnh, đột nhiên đã bị hắn ôm vào trong ngực.

Lòng ngực này nửa năm qua ta đã quá mức quen thuộc, cơ hồ những đêm bình tĩnh từ trong cơn ác mộng, tuy ta cũng không nhớ rõ những cảnh tượng trong mộng kia, nhưng lại nhớ rõ ấm áp của nam tử này.

Cầm của hắn đẩy đầu của ta, nhẹ nhàng cười: “Người tiểu vô lại, nguyên lai cũng có tâm! Ta suýt nữa nghĩ đến người là người vô tâm!”

Ta ở trong ngực hắn rầu rĩ giải thích: “Điện hạ đối tốt với ta, ta tự nhiên là biết đến.”

Hắn nhẹ giọng nở nụ cười, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày mang ấm áp: “Những chuyện kia đã sớm trôi qua... Trên đời này chưa từng có cái gì không qua, tiểu Dật nhất định phải nhớ rõ!”

Ta đem đầu từ trong lòng ngực của hắn giãy dụa ra, ngửa đầu nhìn hắn, nghênh đón ta lại là một đôi mắt phượng sáng chói, đôi môi cũng dần dần tới gần.

Trong mắt phượng của hắn như có ngàn vạn ánh sáng, vừng vàng khoá ta lại, ở sâu trong nội tâm sinh ra bối rối làm ta không hiểu sao muốn chạy trốn...

Khi hắn nặng nề hôn xuống, trước khi đầu óc của ta chưa choáng váng, ta sinh ra cảm khái như vậy: loại tâm tình thương cảm này không được a!

Thương cảm một con sư tử, phải sẵn sàng bị nó nuốt chửng!

27. Chương 27

Trong điện đèn cây cực sáng, nhiệt tình của hắn che khuất thái độ trong trẻo lạnh lùng trước kia, làm ta lập tức sợ hãi muốn thối lui về sau. Nhưng mà nam nhân ôm chặt ta gắt gao không chịu buông lỏng, bàn tay vịn chặt gáy của ta, hai người môi dán môi, thân thể dán thân thể, đều là nóng hổi, cách áo bào dày, lại có thể cảm giác được tim đập kịch liệt của đối phương, dán gần như vậy, quả thực khiến người hận không thể sinh ra ý tưởng thiên trường địa cửu...

Nhưng mà đáy lòng không biết sao có chút bất an, lý trí cơ hồ muốn sụp xuống, ta làm vũng vầy giấy chết cuối cùng, giấy đầu của mình ra khỏi bàn tay giữ thật chặt của hắn: “Điện... Điện hạ... Người không thể như vậy...”

Giờ khắc này mắt phượng hẹp dài của hắn tựa hồ lung linh tràn ngập các loại màu sắc, u sáng bức người, khiến ta trong khoảnh khắc liền lấp bắp.

“Vì sao ta không thể như vậy?” Hắn đem trọn cái đầu áp lại, dùng sức vừa hôn vừa cọ, cọ rồi lại cắn trên cổ ta, hàm hồ hồi lại.

Phượng Triều Văn lười biếng mà buông lỏng như vậy, và thái tử điện hạ ngồi ngay ngắn trong lều quân mặt lạnh khắc nghiệt thưởng phạt phân minh tưởng như hai người, bộ dáng nịnh nọt ta vận dụng thành thạo trước đó vài ngày thật sự là không dùng được... Ta hận giờ phút này không thể đi trước lật xem Tôn Tử binh pháp, mài dao lâm trận, tìm kẻ sách có thể dùng.

Đáng tiếc thân thể bị hắn siết chặt trong ngực, không có nửa phần khả năng tránh ra, trán ra mồ hôi, đầu óc thất lại, chỉ cảm thấy nơi đây nguy hiểm, thanh âm phát ra cơ hồ đều mang theo tiếng khóc: “Người và ta... Ta với người...” Lần này thật sự sợ hãi rồi, cái đầu gần đây không quá nhanh nhạy của ta thật sự tìm không ra có lẽ thắng khí hùng cự tuyệt.

Tay của hắn lực lại, sau đó vừa hôn vừa an ủi bên tai ta: “Tiểu Dật chẳng lẽ đã quên, người chính là lưu luyến si mê ta mấy năm... Cho dù trở về, người và ta nằm chung cùng giường nửa năm, làm sao còn có thể gả ra ngoài?”

Ta kỳ thật đối với sự kiện này, từ lúc bắt đầu vẫn cảm thấy mờ mịt không chân thực. Nhưng lưu luyến si mê một người, tựa hồ thường thường suy nghĩ nhiều cũng sẽ cảm thấy trong nội tâm chua xót không thôi,

hầu hết đều là sự thực.

“Ta... Ta chưa từng nghĩ gả cho điện hạ a!”

Mắt phượng nguy hiểm của hắn quét một vòng trên mặt ta: “Người lưu luyến si mê ta như điên, không gả cho ta chẳng lẽ làm ni cô?” Tay lưu loạt cởi ra nút cài ở cổ áo.

Ách... Làm ni cô không có thể ăn thịt, ta không biết có thể chịu được hay không.

Cái này thật sự là khảo nghiệm nghiêm trọng trước nay chưa có đối với cuộc sống và khẩu vị của ta!

Trên mặt hắn chợt lóe vui vẻ, mắt phượng lại nghiêm khắc trừng ta: “Đây là quân lệnh!” Ta co rúm lại một chút, hắn vội vàng bổ sung một câu nữa: “Ngoan, không nghe lời bị đánh quân côn!” Một câu sau mềm mại rất nhiều, tay đã cởi hết nút áo tại cổ ta, lộ ra một mảng lớn.

Vô sỉ! Ta trừng mắt nhìn hắn, nhanh chóng không lựa lời nói: “Nếu là quân lệnh, sao người không hạ lệnh gọi Vũ Khác tướng quân đến?” Duỗi ra móng vuốt, liều mạng đẩy bàn tay to không an phận nhích tới nhích lui của hắn.

Hắn ngẩng đầu lên cười hì hì cắn mũi của ta, “Điện mạo Vũ Khác tướng quân quá xinh đẹp, ta không đành lòng đập hư!” Bàn tay to đã không biết vuốt ve tới nơi nào rồi.

Ta ghen hòng nhìn trần trối, không thể tin tưởng đây là nam nhân vừa rồi nghiêm mặt muốn đem quân côn phạt ta. Nhưng đối với thái tử điện hạ như vậy, đánh không lại mắng không đi, chỉ có thể đấu lý: “Điện hạ, chức trách của hạ quan cũng không bao gồm thị tẩm!”

Giờ phút này mặt mày hắn dịu dàng kỳ lạ, có lẽ là vui vẻ đầy mặt, cả khuôn mặt đều giảm bớt vài phần sát khí lạnh như băng trên chiến trường, ôm thân thể của ta mềm giọng cầu khẩn: “Ngoan, tối nay là Bồng cung thị tẩm cho tiểu Dật... Bồng cung là người của người...”

Loại chuyện hạ mình làm tiểu này, thái tử điện hạ cũng có thể thực hiện thuận buồm xuôi gió sao?

Hôm nay thật là mở rộng tâm mắt!

Ta giãy dụa không được, thân thể ở dưới bàn tay to của hắn dần dần mềm nhũn, hắn thấy thái độ của ta đột nhiên dịu lại, mặt mày càng thêm sinh động, xoay người bế ta lên, xoắn bước đi về phía giường, ta rốt cục lâm nguy không sợ, vùng vẫy giãy chết cố gắng bảo vệ quyền lợi bản thân lần cuối.

“Điện hạ, ta muốn thắng quan!”

Đã tránh không khỏi, chỉ có tranh thủ ích lợi mới tốt nhất!

Cánh tay đang ôm ta bỗng cứng lại, cả lòng mày đều ra phát ra cảm giác vui vẻ, ngăn cũng ngăn không được, không giống trước kia, chỉ là khoe môi hơi cong, giờ phút này nét mặt tươi cười rạng rỡ, hoa trắng vừa vụn, khiến ta nhất thời nhìn mà choáng váng.

Hắn vừa đi vừa liên tục gật đầu: “Được, được, Bản cung cho người thăng quan! Thăng quan! Bay lên làm Thái tử phi!”

Ta còn muốn chống lại một phen, quá trình thăng quan này của hắn không đúng, võ tướng là không thể nào thăng tới tận hậu cung... Trên người mát lạnh, đã bị hắn đặt ở trên giường, môi bị hắn che lấp...

Ở đâu còn có chỗ nói chuyện?

Một đêm này ta bị đánh tơi bời, thua chạy mất thành, căn góc chần trầm thống ai điều quốc thổ thất thủ, quân địch hung hãn xâm nhập, công thành đoạt đất, uy bức lợi dụ, vừa đấm vừa xoa, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thủ đoạn của hắn thâm thiết, hành vi ác liệt, đủ làm người nghe đổ tai, người thấy che mặt...

Góc tường Đông cung có lẽ không người dám nghe, một câu cuối chính là ta tự tưởng tượng.

Do đó ngày thứ hai mặt trời đỏ cao chiếu, ta từ trong chần đứng lên liếc cảnh hoàng tàn đất khô cần khắp nơi sau chiến tranh, thiếu chút nữa xoay lưng bỏ chạy, hận không thể đem cả người chôn trong chần găm trên giường, sẽ không cần gặp người.

Thái tử điện hạ, hắn... Hắn quá mức cầm thú rồi!

Tên cầm thú giờ phút này đang đầu đội mũ vàng, người mặc áo khoác cáo đen, cẩn thận thỏa đáng, dễ dàng mò được đầu ta từ trong đồng chần găm, lung tung hôn mấy cái trên mặt ta một phen, “Tiểu Dật ngoan ngoan ở nhà chờ Bản cung, hôm nay phải đi ngoài thành khảo quân, buổi tối trở về cùng người!” Bàn tay vuốt ve trên đầu ta, không đợi ta trả lời đã vội vàng đi.

Ta ngơ ngác ngồi trên giường lớn, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì, chính là cuộc sống an nhàn như vậy tựa hồ lại không có gì không tốt, làm cho người sinh ra ý nghĩ muốn đắm chìm trong đó.

Nam nhân quá mức tuần mỹ, lại giàu có nhất nước — không, tương lai cả quốc gia đều là của hắn, ta duỗi bàn tay của mình ra, hơn nửa năm nay không chạm đến đao kiếm, tuy nốt chai trước kia đã mềm mại, nhưng tay trắng nõn mềm mại như thế này có thể cầm được tất cả tương lai?

Hình như lúc trước có người ở bên cạnh tai ta ra sức can ngăn: “... Phải nắm giữ mọi thứ trong tay...”

Thời khắc ngọt ngào sung sướng như vậy, tâm nguyện được đền bù, thân gặp loạn thế đã có người bảo hộ,

ta khẽ cười, quả nhiên là ta nghĩ nhiều...

Qua tháng giêng, sắc trời dần dần trở nên ẩm áp, ở phía nam gần Đại Trần, hoàng đế bệ hạ Đại Tề ban xuống thánh chỉ, Phụng Triệu Văn chờ xuất phát, sẵn sàng đánh trận cuối cùng đoạt được Đại Trần, nhất thống giang sơn.

Ta ngồi ở trong xe ngựa, cơ hồ bị xóc đến nát xương.

Ở bên cạnh thái tử điện hạ lâu như vậy, dần dần nuôi ra chút ít tật xấu, tỷ như sợ khổ sợ mệt, ham ăn biếng làm, ngay cả đồng da thịt cũng nuôi trắng trắng mềm mềm, sờ cực kỳ trơn bóng, ta nín lấy thịt thừa trên bụng nhỏ, có chút không dám tin tốc độ tăng thịt này.

Phụng Triệu Văn đã lấy được 5 châu 30 huyện của Đại Trần, năm nay không đến tháng Tư, hần đã lấy xuống sáu châu còn lại, thẳng bức đến quốc đô Đại Trần.

Ta bị hần ôm ở trong ngực, cùng cười một con ngựa, xa xa nhìn qua tường thành kinh đô Đại Trần, hoang mang vô cùng: “Cái chỗ này ta đã từng tới trong mộng.” Lại nịnh nọt xoay người sang chỗ khác thân mật ôm cánh tay hần đang nắm cương ngựa: “Địa phương ta từng tới trong mộng, là diêm báo điện hạ thắng ngay trận đầu, mã đáo thành công, một lần đoạt được Đại Trần!”

Thấy sắc mặt hần có chút khó coi, nghĩ lại chiêu của mình cũng không có đập sai, dù sao gần đây dưới hành vi cầm thú của hần, ta đã không hề sợ hần, yên tâm lớn mật xoay người lại, tiến sát vào lòng ngực của hần, quay đầu đi nhìn binh lực bố trí canh phòng của Đại Trần đối diện.

Trên cổng thành vốn chỉ có vài quân tốt gác, một lát sau, một tiểu tướng áo trắng lộ đầu ra từ lỗ châu mai trên tường thành, ánh mắt thẳng tắp hướng bên này nhìn tới.

Ta quay đầu, kéo cánh tay Phụng Triệu Văn mừng rỡ: “Điện hạ điện hạ, người này ta cũng nhìn quen mặt.” Thấy trên mặt hần tối sầm, nhưng ánh mắt nhìn ta cực kỳ phức tạp, ta nới lỏng móng vuốt, ngượng ngùng vò đầu.

Hôm nay thái tử điện hạ quá khác thường.

28. Chương 28

Tiểu tướng quân khoác áo bào trắng mà ta thấy quen mặt, trên chiến trường bị một giáo của Phụng Triệu Văn nện rơi xuống ngựa, chúng tướng Đại Trần hợp lực trời đưa hần trở về.

Sau khi thái tử điện hạ trở lại doanh tâm tình rất tốt.

Ta chần Điền Bình Thanh ở ngoài lều soái nói bóng nói gió: “Điện hạ có lòng mộ tài đổi vị với vị tiểu tướng áo trắng này?”

Điền Bình Thanh trừng mắt nhìn ta, rõ ràng muốn nói gỗ mục không thể đẽo, bỏ qua ta thẳng bưng nước trà tiến vào.

Ta trăm mối vẫn không có cách giải, lại xét lại mình gần đây làm việc luôn theo thái tử điện hạ, cũng không khư khư cố chấp làm ra cử chỉ kháng nghị kịch liệt, cũng không biết ở đâu chọc hai người chủ tớ tính cách cổ quái này, làm cho hôm nay đều cư xử kỳ cục với ta.

Vũ Khác dắt chiến mã mất thăng từ lều soái đi về trước, bị ta tay mắt lanh lẹ nắm chặt tay áo: “Tướng quân đi đâu?”

Hắn ra sức giật tay áo ra từ trong tay ta: “Tắm ngựa.” Đầu hướng phía bên kia mà ngoảnh, keo kiệt không chịu nhìn ta.

Ta sờ sờ mặt của mình, thật ra thì ta quên nói, dáng dấp Vũ Khác tướng quân cực kỳ xinh đẹp, so với vị tiểu tướng áo trắng của Đại Trần quốc kia càng nhiều mấy phần khí âm nhu, nhưng hành quân bày trận lại lợi hại vô cùng, thật khiến người cảm khái một tiếng tạo hóa vô thường.

Ta ý vào Phượng Triều Văn thiên vị, lúc nào cũng khi dễ hấn khắp nơi, làm cương quan hệ với đồng nghiệp, thật ra thì cũng là một chuyện không khôn ngoan. Tỷ như khi cấp trên chán ghét người, rất dễ dàng bị cô lập, ngay cả một người nghe người oán trách tính tình cấp trên cổ quái khó khăn hầu hạ cũng không có.

Hôm nay ta liền ngưng ngưng nói với hắn, bởi vì không muốn nhìn thấy vẻ âm dương quái khí của thái tử điện hạ nên không muốn vào lều soái.

Ta vỗ cái mũ treo sau đầu hắn cười cười: “Vũ tướng quân, ta cũng muốn đi tham gia náo nhiệt.” Hắn mặc dù không có nhìn ta, nhưng lễ nghĩa không thể bỏ.

Vũ Khác buồn bực không lên tiếng dắt chiến mã đi về phía trước, ta đi sát phía sau, mấy lần thử bắt chuyện cũng chưa chạm đến hứng thú của hắn, vạn bất đắc dĩ im miệng.

Ngoài doanh có con sông nhỏ, thời điểm Vũ Khác đến, nơi đó có mấy binh sĩ tùm năm tùm ba, mới từ trên ngựa xuống, trong sông đang có sáu bảy nam tử tay trần đang ra sức làm việc, bọt nước văng lên theo bắp thịt màu mật ong căng phồng to lớn tích tích xuống, ta nhìn ngây người, Vũ Khác lạnh lùng châm chọc “Lau nước miếng đi.”

... Thật ra là ta cảm thấy mấy nam tử trẻ tuổi tay trần nhìn có chút quen mắt thôi.

Ta đem tấm lòng bao la bao dung cho mấy cái thái độ nhỏ nhặt, không để mắt đến ác ý khiêu khích của Vũ Khác, từ trong tay hắn đoạt lấy cương ngựa, khẽ mỉm cười: “Ta thay tướng quân đi tắm ngựa.” Đi về

phía đám nam nhân đang tạt nước tắm ngựa.

Những người đó thấy ta, giống như không khí trong nháy mắt cứng lại, cũng thối cả gương mặt ra sức tắm ngựa, một tên nam tử trẻ tuổi cao gầy trong đó quái gở nói: “Ồ, ta cho đây là người nào a, nguyên lai là Quảng Vũ tướng quân a, khó được tướng quân có rãnh rỗi chạy tới tắm ngựa.”

Ta cho là, hôm nay ra ngoài không nhìn hoàng lịch, trước có chủ tớ thái tử điện hạ, sau có những người này, khẩu khí hướng về phía ta cũng kỳ quái.

Bên cạnh có người nhỏ giọng khuyên: “Tô Nhân, chớ lăm mồm! Người xem đây là Đại Trần a?”

Cái tên này âm âm nổ tung trong đầu ta, giống như có trăm ngàn ý nghĩ, ta miễn cưỡng cười cười: “Người đó... Quảng Vũ tướng quân là ai?”

Người tên là Tô Nhân châm chọc nói: “Đại trần Quảng Vũ tướng quân An tiểu lang, người giả ngu gì chứ?” Về coi thường không hề che giấu.

Trong nháy mắt ta cảm thấy máu như chảy ngược, trong đầu vạn ngựa chạy nhanh, vô số ý niệm nườm nượp tới, toàn thân như rơi vào hầm băng, thường ngày ở trong doanh và trong Đông Cung Đại Tề bị ánh mắt kỳ quái giờ đều có thể lý giải. Chung quanh mờ mịt, quân lính mặc phục sức Đại Tề tím năm tùm ba đứng ở bên bờ cách đó không xa nhìn chăm chăm mấy người đang làm việc.

Thấy bọn họ ngừng lại, một quân tốt xách roi xa xa quát lên: “Còn không mau làm, lười cái gì?”

Vũ Khác từ đằng xa tiến lại, trong đôi mắt đều là vẻ kinh hãi: “Các người nói với nàng cái gì?” Nắm cánh tay của ta: “An tiểu lang, người sao rồi? Sao mặt trắng như quỷ vậy?”

Mấy người kia cũng cảm thấy lẫn lộn nhìn ta, ta cảm thấy chính mình còn giải thích được, chỉ chỉ đầu của mình: “Chỗ này của ta có chút hồ đồ.” Dững sĩ chân chính, dám nhìn thẳng vào cuộc sống u ám, dám nhìn thẳng hồ đồ của mình.

Tô Nhân cũng chẳng ra vẻ thông cảm, kính nể dững sĩ, làm ta hết sức thất bại. Hắn lại kêu lên một tiếng: “Chẳng lẽ là trận chiến Hoàng Hà cốc bị đập hư đầu óc?” Lại chỉ vào Vũ Khác nói: “Đều là người đập hấn một búa... Giờ giả bộ người tốt cái gì?”

Ta vẫn chưa từng hỏi mình bị người phương nào đập.

Đầu bị người đập, hoặc là địch nhân hoặc là đồng sự.

Bị địch nhân đập nói rõ ta là hạng người vô năng, tướng bên thua, sao có thể rộng rãi truyền bá?

Bị người mình ám toán chỉ có thể nói rõ ta không được ưa chuộng, ngay cả người mình cũng sẽ thành linh đập ta một búa.

Chỉ cần không phải bị Phượng Triều Văn đập một búa hồ đồ, đám người còn lại đều không phải là vấn đề lớn.

Hôm nay ta cảm thấy thế giới của ta sao mà hỗn loạn. Buổi tối không thể tránh khỏi ác mộng, thời điểm thức tỉnh bên cạnh cũng không có người, ánh sáng bên trong lều vô cùng tối, ánh trăng xuyên qua một kẽ hở từ rèm vào trong góc lều, giống như có ký ức gì rất xưa đang thức tỉnh, ta bị quỷ thần xui khiến từ dưới gối rút ra một cây chủy thủ, tựa hồ là một thói quen, hướng bắp đùi mình đâm xuống, chỉ nghe một tiếng quát: “Người làm cái gì?” Đã có người từ trong bóng ma nhào tới.

Ta kinh hãi, chủy thủ đã đâm xuống, chỉ nghe một tiếng hét thảm, ta lại bị sợ giật mình, hoàn toàn thức tỉnh, vút chủy thủ nhảy lên đi đốt đèn, đợi đến ngọn đèn dầu sáng lên, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay Phượng Triều Văn đã bị chủy thủ xuyên qua... Ta bùm mặt, không thể nói lên lời...

Thật sự là ngu hồ đồ.

Hắn giận dữ trừng ta, “Người là muốn hành thích Bản cung sao? Còn không mau đi lấy thuốc và vải bông tới băng bó.”

Ta cảm thấy, phải, đã từng có người, cũng giận dữ như thế, đối với ta không mắng thì là đánh, nhưng trong trí nhớ lại hoàn toàn không có cảm giác e ngại. Ta yên lặng cầm bông băng, rút chủy thủ ra, băng bó, ngẩng đầu nhìn ngũ quan anh tuấn của Phượng Triều Văn, bật thốt lên một câu: “Điện hạ, người nóng giận thật giống cha ta!”

Thái tử điện hạ hai mắt tóe lửa giận, giống như một dao của ta không phải đâm tay hắn, mà là tim của hắn, còn là máu chảy đầm đìa...

... Ta thật không phải là cố ý!

Thế nhưng hình dạng cha ta thế nào, ta thật chưa nhớ ra.

Một hồi lâu hắn mới nói: “Người đã nhớ tất cả?” Nói không ra cao hứng hay là mất hứng.

Ta lắc đầu một cái, đứng lên chuẩn bị vòng qua hắn đi ngủ, lại bị hắn nắm cổ tay: “Vậy là cái gì?” Cúi đầu nhìn, trên mặt bắp đùi dưới quần lụa màu trắng đang có tầng tầng máu thấm ra, nghĩ là thanh chủy thủ kia quá bén, chẳng những đâm qua lòng bàn tay của hắn, hơn nữa ở đâm thêm một lỗ trên đùi ta.

Hắn chợt giận dữ: “Chẳng lẽ người không cảm giác đau?”

Ta vô tội nhìn hấn, không hiểu hấn vì sao hấn chợt nổi giận như vậy.

Hấn càng tức giận, một phen lột quần lụa xuống, ta kêu lên một tiếng, đã bị hấn văng văng bắt được cánh tay, sau đó... Ta hoảng sợ phát hiện chỗ đang chảy máu đó còn có mấy vết sẹo rõ ràng...

Phượng Triều Văn cũng ngơ ngác nhìn vết thương trên đùi ta, chợt ngừng đầu lặng lẽ nhìn ta.

Ta nói không ra trong ánh mắt này ẩn chứa gì, nhưng ta tin chắc từng có người nhìn ta như vậy.

Ta chỉ vào mặt của hấn, câu nói đầu tiên xông ra: “Điện hạ người trông người xem, người càng lúc càng giống cha ta...”

Gương mặt tuần tú của hấn đen thùi rồi, cầm lấy bông băng nặng nề băng bó thay ta, nhưng càng về sau tay càng nhẹ, nhưng mặt như cũ là vừa đen vừa thối.

Ta chỉ an ủi hấn: “Thật ra thì điện hạ người khẳng định trẻ tuổi anh tuần hơn cha ta rất nhiều...”

Ánh mắt hấn nhìn ta giống như muốn giết người!

Ngày thứ hai ta vẫn hoàn hảo không tổn hao gì từ trong lều soái bò ra ngoài. Thật không dễ dàng.

Từ trước ta không biết chân tướng, sau đêm hôm qua, trong đầu dần dần rõ ràng, mặc dù cũng không nhớ ra toàn bộ dung mạo, nhưng trở mắt nhìn nước mắt nhà tan cũng không phải chuyện vui gì. Lên trận giết địch thật ra thì cũng không bao nhiêu quan hệ với kẻ tù binh như ta, thừa dịp Phượng Triều Văn xuất chinh, ta mò tới địa phương nốt tù binh.

Thủ vệ hiển nhiên thấy ta theo Phượng Triều Văn đi khắp nơi, đối với ta cũng không ngăn trở gì, khi ta âm thầm đi vào, mười nam tử trẻ tuổi đang ở nơi đó lớn tiếng kêu la, đều ở đây đánh cuộc rốt cuộc là Đại Trần thắng hay Đại Tề thắng, cảm xúc kịch liệt như vậy, một chút không giống nô lệ vong quốc sắp chịu cảnh nước mất nhà tan, ta cảm thấy rất là ngạc nhiên.

Làm sao còn có người có thể giống ta vô liêm sỉ sống ở cõi đời này, chỉ quan tâm áo cơm ấm no của mình?

Tô Nhân sớm nhìn đến ta nhất, lập tức kêu lên: “Triệu Dũng Triệu Dũng, con khỉ phản quốc nhà người tới.”

Ta lập tức bị một nam tử trẻ tuổi cao lớn kéo qua, bị đè ngồi xuống sát hấn.

Hấn quan sát trên dưới ta tỉ mỉ một phen, rốt cục thở dài một cái: “Cuối cùng còn sống, khí sắc không tồi, trừ hồ đồ chút, cũng không còn bệnh khác.”

Lòng của ta cũng rơi xuống.

Bị đồng loại bài xích, làm một kẻ phản bội cũng phải có dũng khí vô cùng, ta cũng không phải là loại người dũng cảm đó, phải cẩn thận sống mới an toàn.

Tô Nhân cười hắc hắc, ác độc cười một tiếng: “Triệu Dũng, ngươi dĩ nhiên không nhìn ra con khỉ của nhà ngươi bệnh nặng, hôm nay hẳn có thể có bệnh nặng... Có thể từ trên giường thái tử Đại Tề nguyên vẹn bò xuống... Hắc hắc...”

Ta đỏ mặt, hung hăng đập hẳn một cước, tiếng kêu thảm thiết như giết heo, người ngồi cả nhà cười ầm.

Triệu Dũng cũng nhìn hắn chăm chăm: “An tiểu lang hồ đồ ở bên trong lều Đại Tề thái tử dưỡng thương, đó là Đại Tề thái tử nhân hậu, ngươi cũng đừng nghĩ sai.” Tô Nhân cười quái dị hướng về sau lui hai bước, Triệu Dũng lại nói: “Coi như An tiểu lang có ý đó, nhưng Đại Tề thái tử người như vậy, chắc chắn sẽ không để cho tiểu lang như nguyện...”

Ta nhìn Triệu Dũng chăm chăm... Ca ca ngươi là người Đại Tề sao?

Người ngồi trong lều nhất thời vỗ bàn đấm ghế, cười đến rất vui sướng.

Ừ, ước chừng là ta ở trong lều Phượng Triệu Văn ngây ngô quá lâu, không nghe thấy thế sự, lại không biết mất nước cũng có thể mất sung sướng như vậy.

29. Chương 29

Ta tổng kết hai chiêu thu phục tù binh và phép tắc chế địch của Phượng Triệu Văn.

Thứ nhất là dùng quân uy hiếp, chiêu này không cần nói năng rườm rà, trong thiên hạ đều biết trong tay thái tử Tề kỵ binh mấy vạn, quét ngang các nước.

Thứ hai là công tâm làm đầu, hiểu là dùng tình lung lay lòng địch, dùng sự thật cảm hóa giáo dục, dùng hành động lấy tín nhiệm của địch, dùng tự do ấm no dụ dỗ.

Chiến dịch Hoàng Hà cốc, lúc ấy tuy Hoàng Giới tướng quân bị chư tướng quân Tề hợp lực vây công, không địch lại bị bắt, nhưng sau đó tuyệt thực kháng nghị, tuyệt không chịu hàng địch, cho thấy tình cảm sâu đậm trung quân ái quốc thà chết chứ không chịu khuất phục của tướng quân Đại Trần ta. Bọn Triệu Dũng Tô Nhân cũng như Hoàng Giới tướng quân, đều tham dự đấu tranh chính trị tuyệt thực kháng nghị lần này, cũng tiến hành đấu tranh bất khuất phía sau kẻ địch.

Thế nhưng thái tử Phượng Triệu Văn bên địch quân trí tuệ rộng lớn, công phu hàm dưỡng hạng nhất, cũng

không từng làm ra việc chôn giết tù binh, cũng chưa từng xuất hiện ngược bắt gièm pha, mà là cùng những tù binh này lại rèn luyện, tập trung đông đủ đi tới khu vực nông thôn rộng lớn đã chiếm được để tiếp nhận giáo dục lại.

Không thể không nói hành động đối đãi tội phạm chính trị của Đại Tề lần này lấy được hiệu quả rõ rệt, thậm chí Tề dựng nước hai trăm năm, đều noi theo phương pháp này, trao trả quyền hành, đem con cháu quý tộc phái xuống nông thôn tiếp nhận giáo dục lại về bản nông và trung nông, chính quyền thương cảm việc đồng áng của dân chúng không dễ, quan dân thân như cá nước.

Triệu Dũng, người thứ nhất thể nghiệm cảm khái nói, tiếp nhận hết giáo dục lại về bản nông và trung nông, lúc ấy hẳn liền tuyệt hẳn lòng muốn chết, hận không thể chấp cánh bay về quê quán trồng trọt ba mẫu sáu phần nhà mình.

Hắn là người thành thật.

Tô Nhân người thể nghiệm thứ hai thì cay nghiệt hơn: “Thái tử Tề âm hiểm xảo trá, dùng cuộc sống an ổn đời này làm mềm hoá lý tưởng mà chúng ta theo đuổi và tình cảm niềm tin hy sinh trung quân ái quốc của chúng ta! Thật là một tiểu nhân!”

Ta bay lên một cước đá hắn: “Vậy bây giờ sao ngươi không đi chết?”

Hắn nghiêm trang thở dài: “Nghĩ tới Tô gia ta tám đời bản nông, là con một sau chín đời, lão phụ tuổi già, hương khói điêu tàn, muốn chết dù thế nào cũng phải lấy thiếu nữ xinh đẹp truyền thừa hương khói rồi hãy chết a!”

Ta: “...” Sao ngươi không thừa nhận chính mình ham sắc đẹp?

Bởi vì Hoàng Giới tướng quân ngay thẳng, binh dưới tay hắn đều là con cháu nghèo khó, mấy năm liên tục chiến tranh, áo cơm không đủ, lúc này mới mang theo đầu vì phần cơm ăn mà quăng quân.

Tề quân quét ngang các nước dân chúng hôm nay đều họ Tề, an cư lạc nghiệp, hái trà trồng cây, ai không hướng tới một phần cơm ăn an ổn?

Buổi tối tiếp nhận hết giáo dục trở lại doanh địa Tề quân, Hoàng Giới tướng quân liền tự sát.

Hắn lưu lại một câu duy nhất với bọn quân sĩ mình tự tay mang theo ra sông vào chết: “Cố gắng còn sống về quê nhà đi.” Lời nói thấm thía, tình thật ý thật!

Hoàng Giới tướng quân cả đời trung dũng yêu nước, chinh chiến sa trường, nhưng mà phe phái trong quân đấu tranh dị thường kịch liệt, không thua gì triều đình. Trên triều đình, thái hậu nắm quyền, văn thần võ tướng đều không nhường nhịn, thêm tiểu hoàng đế lại hồ đồ lợi hại, dân chúng chịu thuế nặng, bụng ăn không no, dân gian có lời oán thán với người cầm quyền, hai mươi năm sau, thiên hạ Đại Trần không còn

chút hy vọng nào.

Hắn cũng sinh ra ở nhà nghèo, trung quân yêu dân, nghĩ đến khó cả đôi đường, đơn giản cắt cổ xong hết mọi chuyện.

Phượng Triều Văn cũng không biết là thật tình kính trọng thái độ làm người của Hoàng Giới tướng quân, hay là vì làm những tù binh này không tiếp tục lòng phản, cử hành tang lễ đơn giản long trọng cho Hoàng Giới tướng quân, khi đó ta đang mơ hồ dưỡng thương ở trong lều của hắn, cũng chưa từng nhìn thấy một màn kia. Nhưng về sau hơn vạn tù binh đã tham gia trận tang lễ này đều đổi cái nhìn với vị thái tử điện hạ Đại Tề này, tuy chưa từng sinh ra ý nghĩ chuyển đi theo địch quân, nhưng ở trong doanh làm tạp dịch, đều một lòng chờ thiên hạ nhất thống về nhà làm ruộng.

Thái tử Tề có nói, phàm là người đi lính trong doanh, chỉ chờ thiên hạ nhất thống, đều có thể theo người nhà được chia đất trồng trọt cũng đủ ấm no.

Chờ Phượng Triều Văn trở lại doanh trưởng, ta nhắc tới việc Hoàng Giới tướng quân, lại hiếu kỳ vì sao hắn chưa từng giết chết những tù binh này, hắn nhìn chiến báo chằm chằm, ánh mắt chưa từng chuyển động, không đếm xỉa tới nói: “Bình thiên hạ không phải là tai họa, những thanh niên này tương lai là nhà cung cấp lương thực cho Đại Tề quốc ta. Giết, lại có ích lợi gì cho ta? Bất quá nhiều thêm vạn cổ thi thể thôi!”

Ta sâu sắc đồng ý. Lại cảm thấy Hoàng Giới tướng quân chết đi đối với ta khó tránh khỏi có cảnh báo, thích thú hỏi: “Nếu bắt được hoàng đế Đại Trần, cũng muốn đầy đến đồng ruộng giáo dục lại một phen?”

Hắn từ trong đồng chiến báo ngẩng đầu lên, nhìn ta thật sâu, ý dò xét trong mắt phượng thật rõ ràng: “Người nghĩ đến cái gì đây?”

Ta cảm thấy, kỳ thật nói dối với hắn giống như cũng không quá tốt, lắc đầu, “Nghe bọn họ nói, ta là thư đồng của hoàng đế Đại Trần, từ nhỏ lớn lên cùng nhau.” Cái gọi là thanh mai trúc mã đại khái như thế.

Hắn chăm chú nhìn ta, cuối cùng gằn từng chữ: “Ta không muốn lừa dối người! Các triều đại đánh bại nước khác, sẽ không có đạo lý cho hoàng đế vong quốc còn sống. Cho dù hắn cũng không muốn phục quốc, người bám vào bên cạnh hắn cũng sẽ không dừng tay. Câu nhử cổ tận gốc người nghe qua rồi chứ?”

Trong nội tâm của ta nhảy rộn, trong đầu không ngờ nổi lên gương mặt mập mạp hình cầu, chất đầy tươi cười vui sướng... Giờ khắc này ta cảm thấy các loại trí nhớ của ta đang chậm rãi nổi lên mặt nước, không hề yên lặng ở dưới đáy biển sâu.

Tối hôm đó ta theo thường lệ ngủ sớm, không đợi Phượng Triều Văn xem hết chiến báo liền chui vào chăn mềm.

Khi tỉnh lại, trong màn một mảnh hắc ám, bên cạnh không người, ta cảm thấy ban ngày ở lều của tù binh quá mức kích động, nói quá nhiều..., cả nửa đêm ngủ cũng sẽ miệng khô, đi chân trần xuống giường, sờ lên ấm trà trên bàn nhỏ, lại trống không, chỉ phải sờ trở lại bên giường một lần nữa, mặc quần áo ra trước

màn tìm miếng nước uống.

Trước rèm tuy có ánh nến, nhưng Phượng Triều Văn cũng không ở, lúc này hơn nửa đêm cũng không biết hắn đi ở đâu. Ta ôm lấy ấm trà, miệng mãnh liệt rót một mạch, đột nhiên nghe thấy tiếng nói trầm thấp ngoài lều, hình như là Phượng Triều Văn và Vũ Khắc, hơn nửa đêm không ngủ, nói nhỏ với trăng sáng.

Ta xoa xoa con mắt, chuẩn bị trở về tiếp tục ngủ, đã có mấy chữ đứt quãng truyền vào trong tai: “... Nói cho cha con Yến gia, trong vòng 3 ngày phải nghĩ cách mở cửa thành ra... Người trong nội cung không cần tru sát... Chỉ bắt sống hoàng tộc...”

Thăng đến nằm ở trên giường, đắp lên cái chăn dày, mặc dù thời tiết dần dần ấm, ta vẫn cảm thấy toàn thân rét run.

Qua thật lâu, Phượng Triều Văn nhẹ tay nhẹ chân đi vào, cởi áo cởi giày, sờ lên giường, xốc lên chăn mềm, sờ soạng một cái trên đầu ta: “Ngày nóng cũng có thể đắp cái chăn dày như vậy, một đầu đầy mồ hôi, không sợ nóng sao?”

Ta nhắm mắt lại ừ hai tiếng, cảm giác trên đầu có cái khăn nhẹ nhàng lau, đột nhiên trong lúc đó cảm thấy đặc biệt hiếu Hoàng Giới tướng quân.

Chỉ là cách làm bất đồng mà thôi.

Hắn đã muốn trung quân cũng muốn yêu dân. Chính là với ta mà nói, dân chúng trong thiên hạ dù cho sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, cũng không liên quan quá lớn với ta. Loại tình cảm trung quân ái quốc sâu đậm quá mức vĩ đại, phụ thân nói, ta người như vậy vẫn không nên cầu tốt, miễn cho làm như nhuốc mấy chữ này.

Hắn nói có lý.

Ta chỉ muốn bảo vệ một người, viên thịt mập mập hình cầu kia từ nhỏ cùng nhau lớn lên với ta, giống đệ đệ ruột của ta, cùng ta đi qua thời niên thiếu.

Hoàng lương một giấc chiêm bao[65], hôm nay mới tỉnh.

Trong mộng nước chưa từng bại, nhà chưa từng tan, cha già cũng chưa từng mất.

Trong mộng ta từng được người sủng nịch trần ái, dịu dàng hứa hẹn, một đời một thế.

Trong mộng hắn dắt tay ta, lau mồ hôi trên trán ta, xua đi những đêm ác mộng của ta, dùng lồng ngực ấm áp sưởi ấm trái tim băng lạnh của ta...

Tuy hấn bá đạo ngang ngược, đối với ta luôn nghiêm mặt răn dạy, tranh chấp với ta cũng không nhường cho nửa phần, lúc nào cũng chiếm hết thượng phong, nhưng ta nhớ được ảm áp ở đầu ngón tay và nhu tình trong mắt hấn...

Một giọt lệ, chậm rãi chảy xuống, ở chỗ hấn nhìn không thấy, rơi rụng trên gối trúc gối chung với hấn...

—— Cứ coi như, ta chưa bao giờ biết rõ mặt tốt của ngươi.

Ngày thứ hai, sau khi ta dậy, liền dâng một thẻ cho Phượng Triều Văn, để ta vào trong thành chiêu hàng.

Hấn cự tuyệt không đồng ý, ta ở bên cạnh hấn tốn rất nhiều thời gian, không tiếc giận dỗi sân si, rốt cục cũng làm hấn chấp thuận.

“Trong thành đều là thuộc hạ bạn cũ của phụ thân, có gì đáng sợ?”

Vẻ lo lắng trong mắt hấn rất đậm: “Ngươi sẽ không đi rồi không trở về chứ?”

Ta cười đập vai của hấn: “Thái tử điện hạ ngươi có ngu chẳng? Đại Trần quốc nay đều bị mười vạn ngựa sắt của ngươi vây như thùng sắt, nếu ta có thể chấp cánh bay đi, nghĩ đến hoàng đế bệ hạ Đại Trần tự nhiên cũng có thể.”

Hấn từ trước đến nay luôn có lòng tin với kỵ binh của mình, khéo môi hơi cong, không còn nghiêm mặt: “Đúng vậy. Hôm nay kinh đô Đại Trần này thậm chí cả con ruồi cũng bay không ra.”

Hấn gọi một trăm kỵ binh hộ tống ta đi kinh đô Đại Trần.

Ta đứng ở dưới thành, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hướng về đầu tường kêu gọi đầu hàng, bởi vì chắc chắc cha con Yến gia tất nhiên sẽ mở cửa thành cho ta đi vào, lại chưa từng lo lắng hôm nay không gặp được Tiểu Hoàng.

Một câu nhẹ nhàng ngoài lề, nói hết kỳ quặc về trận Hoàng Hà cốc.

Ta nghĩ đến trước trận chiến ở Tuy thành, Yến Bình đứng ở trước ngựa, vẻ mặt lúc ngần trở ta xuất chinh.

Hấn biết rõ.

Cha con Yến gia sớm đã âm thầm nghiêng về Đại Tề, hai bên hô ứng, lúc này mới khiến Đại Trần binh bại như núi đổ. Yến Bình đứng trên cửa thành, tự mình mở thành nghênh đón ta trở lại thủ đô, ta phát phát tay với trăm tên lính Phượng Triều Văn phái theo sau lưng: “Các vị trở về đi, chuyển cáo thái tử điện hạ, An Dật nhất định không nhục sứ mạng!” Một mình cỡi ngựa bước vào một tòa cô thành cuối cùng này của

Đại Trần.

Yến Bình xuống dưới thành, đứng ở trước ngựa của ta, tựa hồ có chút cao hứng, lại nhìn về phía ta, cả hai ngẫm hiểu nhau, hần nhìn ta thản nhiên cười: “Yến Tướng quân, đã lâu không gặp!”

Quân hàm của hần cao hơn ta, nhưng ta không muốn xuống ngựa.

Trong trí nhớ, ta luôn hèn mọn ngựa đầu, nhìn bộ dáng của hần, thật sâu ghi khắc vào lòng.

Lưu luyện si mê một người, không phải sai, sai chính là ta tìm nhầm người dùng sai phương thức.

Nhưng hôm nay tất cả đều không còn quan trọng, yêu và không yêu, nước đã mất rồi, người cũng đã đi, truy cứu lại có ý nghĩa gì đây?

“An Tướng quân, người hình như đã ở Tề doanh, vì sao còn muốn trở về?”

Hần tất nhiên cho là ta đã phản quốc, làm quân bán nước giống hần. Chính là ta để tay lên ngực tự hỏi, có khác nhau sao?

Ta nhìn lại bốn phía, bên cạnh hần chỉ có một đội vệ binh, chắc là thân vệ Yến phủ, vì vậy cười nói: “An mỗ phụng mệnh thái tử điện hạ Đại Tề, tiến đến chiêu hàng bệ hạ, kính xin Yến Tướng quân thông truyền thay!”

“Ngu xuẩn!” Hần trừng ta.

Ừ, kỳ thật ta cũng vậy cảm thấy ta đặc biệt ngu xuẩn. Bất quá chuyện cho tới bây giờ cũng không phải thời điểm so đo.

Ta theo Yến Bình vào cung, tìm được Tiểu Hoàng chôn mình trong Trọng Hoa điện.

Lúc đó hần say sưa ngủ như heo, hơn nửa năm không thấy, lại mập ra. Có thể thấy được chiến tranh cũng không ảnh hưởng đến chất lượng thức ăn trong nội cung.

Hai tay ta nín lấy má của hần dùng sức kéo, hần từ trong mộng bừng tỉnh, từ trên giường rùng nhẩy xuống, đi chân trần kêu to trong điện: “Quân Tề đánh vào? Quân Tề đánh vào?”

Ta đột nhiên tìm được ý nghĩ giống nhau từ gã mập này.

Mặc dù trời sập đất sụt nước mất nhà tan, có liên quan gì với kẻ mập này?

Chỉ sợ hần chỉ cần ba bữa cơm ấm no, ăn có cá ở có phòng, vẫn ngủ được thật ngon.

30. Chương 30

Ta và Tiểu Hoàng ngồi ở lầu ba Cẩm Tú các, nghe cửa thành bị đánh từng cái, thủ đô bị chiếm đóng, ngại vàng mấy chục năm của Đại Trần hôm nay kết thúc. Quân Tề rất nhanh tiến công vào Hoàng thành, tiếng thiết kỵ vang lên, hần là đã đến cây cầu nhỏ bên kia rừng bích đào.

Rừng bích đào không biết nỗi lo của nhân gian, nhuộm hết sắc đỏ của giang sơn. Cũng không biết thiết kỵ của Phượng Triều Văn đi qua vẻ đẹp này có từng chậm lại bước chân chinh phạt?

Dưới lầu nhóm cung nhân đang lục tục chất thêm củi dưới Cẩm Tú các, nghe được thiết kỵ bước vào cung thành, mặt đất rung động, thất kinh, ở đâu còn nghe hoàng mệnh, sớm chạy tứ tán.

Cẩm Tú các là một toà lầu gỗ nhỏ, cho dù phía dưới không chất đầy củi, nếu đốt chỉ sợ cũng khó cứu. Tiểu Hoàng níu lấy tay áo của ta khàn cả giọng gọi: “Tiểu Dật không muốn a... Ta còn không muốn chết... Ta còn chưa ăn đủ bánh lá sen, bánh hạt sen, bánh hoa cúc trong nội cung...”

Ta nhặt lên một miếng bánh trong mâm trên bàn kế cửa sổ nhét vào trong miệng hần, ngưng loại kịch vô vị này của hần.

“Ngoan ngoan ngồi, một hồi ta mang người đi.”

Hần nhai nhai, hết sức nuốt xuống, đôi mắt trông mong nhìn ta: “Tiểu Dật sẽ không gạt ta? Không phải muốn đốt chết ta?”

Đầu ta đau tròng mắt nhìn hần, thấy trên mặt mập mạp mượt mà của hần toàn là mù quáng và ỷ lại, nước mắt cũng chưa lau, lại nở nụ cười sùng sục nước mắt, vỗ mông vuốt mập mạp cười đến đặc biệt vui vẻ: “Chỉ cần tiểu Dật chịu dẫn ta đi là tốt rồi, ta sắp bị mẫu hậu phiến chết...”

Hai ngày này ta ở Trọng Hoa điện cùng Tiểu Hoàng, quốc nạn lâm đầu, hình như đã quên thái hậu. Tiểu Hoàng tuy gốc choáng chút ít, nhưng đến giờ vẫn là con trai của thái hậu lão nhân gia, thật sự là vô cùng xin lỗi!

Tuy nhiên, thái hậu sống hay chết, tất cả trong tay bà ta, cũng không có nửa phần liên quan với ta.

Ta cầm cây đuốc đã sớm đốt trong tay, sờ lên mái tóc đen mềm mại trên đầu hần, “Bệ hạ ngoan ngoan ở chỗ này chờ ta, một hồi ta sẽ trở lại.” Chạy xuống lầu đốt những bó củi đã chồng chất thật cao chung quanh, thuận tiện đóng kỹ cửa, đi từ từ lên trên lầu ba, Tiểu Hoàng còn đang ở lầu ba chờ ta.

Hắn thấy ta lại chạy trở về, thân thể mập mạp chạy lên một phen nắm chặt tay áo ta, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc: “Bây giờ Tiểu Dật sẽ không bỏ lại ta. Người đi hơn nửa năm, cuộc sống của ta trôi qua thật khổ cực.”

Ta nhin không được cười lên, đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa trêu chọc hắn: “Người mỗi ngày ngồi ở trên điện Kim Loan ngủ gà ngủ gật, có cái gì vất vả? Vất vả chính là thần!”

Hắn vén tay áo lên, phía trên cánh tay trắng béo có thật nhiều vết sẹo, giống như chỗ véo do móng tay dài của nữ tử, nhìn thấy mà giật mình.

“Đây là... Thái hậu...”

Thái hậu người làm mẹ này không khổ quá mức nhẩn tâm! Con mặc dù ngốc, nhưng tốt xấu là mình sinh, nếu không phải nàng làm bậy quá nhiều, sao sinh ra đứa con ngốc nghếch chứ?

Tiểu Hoàng lắc đầu, ngay lập tức ánh mắt ướt sũng như muốn khóc lên: “Tuệ biểu tỷ a, mỗi lần nàng tiến cung thỉnh an, đều vụng trộm véo ta. Bọn người trong Trọng Hoa điện cũng biết việc này, nhưng không ai dám trông nom. Cả mẫu hậu cũng nói muốn ta nghe lời Tuệ biểu tỷ!”

Đối với vị Tuệ cô nương cực kỳ dũng mãnh đến dám véo cánh tay béo trắng của hoàng đế bệ hạ thành một mảnh tím xanh, ta sâu sắc kính nể!

Nàng là cháu gái nhà mẹ đẻ thái hậu nương nương, nghe nói cậu Tiểu Hoàng chỉ có một đứa con gái này, cực kỳ sủng ái. Chỉ là thời điểm bình thường mặc dù nàng không thích Tiểu Hoàng ngu si, cũng không ra tay hung ác thế này chứ?

Tiểu Hoàng bặt miệng: “Mẫu hậu muốn ta lấy nàng vào cung làm hoàng hậu, nàng nhiều lần dựa vào thỉnh an đến trong nội cung véo ta, còn mắng ta là người ngu... Bất quá bây giờ tốt lắm,” Hắn nóng bỏng nhìn ta: “Tiểu Dật dẫn ta đi rồi, ta liền không cần lấy nàng, tùy tiện nàng sau này muốn gả ai thì gả, muốn véo ai thì véo!”

—— bệ hạ của ta, trọng điểm mà ngài cần chú ý không phải là vấn đề này chứ?

Trong lúc chúng ta nói chuyện, thể lửa hừng hực, sóng nhiệt bên cửa sổ đập vào mặt, ta nắm tay Tiểu Hoàng đang chuẩn bị lên lầu tiếp, chỉ nghe tiếng gót sắt như sấm sét, từ xa đến gần, một người phía trước áo khoác tung bay, cưỡi ngựa đạp qua hoa cỏ, đảo mắt đã đến trước Cẩm Tú các, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Hoàng cùng ta sóng vai mà đứng bên cửa sổ, khuôn mặt tuần tú lập tức tái nhợt, tiếng đều cứng: “An Dật, người leo đến trên đó làm cái gì?”

Ta nghĩ, ít nhất giờ khắc này thái tử điện hạ Đại Tề Phượng Triều Văn quan tâm sinh tử của ta. Cách biến lửa ào ạt, ta cười cực kỳ thư thái: “Hơn nửa năm nhờ thái tử điện hạ chiếu cố, An Dật vô cùng cảm kích, lúc này tạ ơn, cách biệt với quân, mong quân trân trọng!”

Loại kiểu cách văn chương này đã lâu chưa làm qua rồi, thật sự là không quen. Kỳ thật ta càng muốn nói là: “Từ nay về sau ta với người cầu đi đường cầu đường về đường, cả đời không qua lại với nhau! Người đừng trăm phương ngàn kế nghĩ gạt ta nữa, tỏ vẻ bộ dạng thâm tình chân thành, ta cũng không phải chưa từng bị lừa gạt!” Bất quá xét thấy chuyện đó khá riêng tư, đang tại mấy trăm danh thiết kỵ hộ vệ, ta cuối cùng vẫn chú ý chút mặt mũi, mới ngượng ngùng hô ra miệng.

Làm tù binh làm đến mức này như ta, lại đi theo địch, đến cuối cùng còn kém chút bị hấn tẩy não, lại ở bên cạnh hấn, chẳng lẽ lại làm việc ngốc nữa, xem vị thái tử điện hạ này như phu quân, ngộ nhờ chết ở trong hậu cung, không phải là oan?

Yến Bình bên cạnh hấn gắt gao chăm chăm vào ta, lúc này ta phát hiện chỗ tốt khi từ trên nhìn xuống, mặt Yến Bình trắng giống đã gặp quỷ, một câu cũng nói không nên lời.

Phượng Triều Văn hẩn hẩn, cỡi ngựa muốn xông vào biển lửa, ta trợn mắt há hốc mồm: điện hạ ngài không phải đến thật chứ? Lửa lớn thế này thật sự sẽ hủy dung đó!

Bao nhiêu thiếu nữ Đại Tề trăm phương ngàn kế, chỉ vì gương mặt này của thái tử điện hạ... Ta mạnh mẽ run rẩy, cảm giác mình lập tức trở thành tội nhân thiên cổ rồi!

Cũng may trăm tên hộ vệ cưỡi ngựa kia kéo chặt, hấn mới chưa xông vào biển lửa.

Yến Bình thẳng ngựa đầu nhìn ta, ánh mắt này chặt chẽ kỳ quái, nhưng hôm nay ta thật sự là một chút cũng không muốn biết rõ hấn đang suy nghĩ gì.

Ánh mắt Tiểu Hoàng đảo trên người Phượng Triều Văn, lại trở lại bên cạnh ta, lại đảo qua, ngạc nhiên nói: “Thái tử điện hạ Đại Tề này cũng muốn trốn chung với chúng ta sao? Ta không thích hấn! Chết cũng không muốn đi với hấn!”

Ta không nói gì trừng mắt lườm hấn, một điểm cảm động trong lòng vừa rồi bị hấn làm kinh hãi không biết tung tích, quay đầu tận tình khuyên bảo Phượng Triều Văn: “Hôm nay Điện hạ lấy được Đại Trần cung này, còn phải dứt khoát hấn hơi trừ bỏ hậu hoạn, thay đổi chế độ xã hội, cho thiên hạ dân chúng một sơn hà thanh bình, sao có thể làm ra loại chuyện tự hủy tương lai này?”

Hấn chợt xoay tay lại từ trên lưng ngựa xách xuống một cây cung, giương cung lấp tên, mắt lộ ra sát khí, lạnh lùng quát: “Người xuống hay không? Không xuống hôm nay ta liền bắn người chết trên lầu!”

Yến Bình xông lên, lôi kéo chặt cánh tay của hấn: “Điện hạ... Điện hạ, An Dật tính tình bướng bỉnh, nên kiên nhẫn khuyên bảo...” Bị hấn hung hăng đá văng ra: “Tên không có lương tâm này, nên bị một mũi tên của Bản cung xuyên tim!”

Ta sợ run cả người, Phượng Triều Văn nói nghiêng răng nghiêng lợi, xem ra không phải giả dối.

Tiểu Hoàng dắt tay áo của ta sợ gọi: “Tiểu Dật tiểu Dật, hắn thật sự sẽ giết người!” Ngũ quan trên khuôn mặt trắng trẻo mập mập đã nhàn tại một chỗ, sắp bị dọa khốc.

Ta sờ đầu Tiểu Hoàng, ra vẻ an ủi, còn chưa rút tay, mũi tên nhọn phá không, xoẹt một tiếng xẹt qua mặt, cắm chặt vào trên khung cửa sổ, kim quan trên đầu Tiểu Hoàng đã bị bắn xuống, nếu ta không rút tay về nhanh, chỉ sợ cả cổ tay cũng bị hấn xuyên thủng...

Phượng Triều Văn giương cung lấp tên, tròn mắt đỏ rực: “Người xuống hay không?” Quay đầu lại đập một cước đá vào trên ống quyển một hộ vệ cười ngựa bên cạnh: “Còn không đi tìm người dập lửa?”

Tên hộ vệ kia liền cười ngựa chạy, trong nội tâm của ta thành linh nhảy lên, nhìn người này hôm nay tất nhiên là làm thật, ôm đầu cầu xin tha thứ: “Ta xuống... Ta xuống còn không được sao?”

Hắn chỉ huy chúng hộ vệ đều giương cung lấp tên, sau đó chính mình đem cung nhét vào dưới chân: “Người nhảy ra ngoài ta đón lấy người... Bằng không, “ hung hăng nhìn ta, ta cảm thấy cái nhìn kia có cảm giác đao cứng róc xương, “Bằng không ta bắn người thành con nhím, chết cũng khó xem!”

Tiểu Hoàng kéo chặt tay áo của ta: “Tiểu Dật, người muốn bỏ lại ta?”

Ta trầm thấp ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ta làm bộ muốn nhảy, ta và người một người một bên đóng cửa sổ lại, sau đó chạy xuống lầu một, nếu giờ không đi thì không còn kịp rồi.”

Lần này hắn chịu nghe lời, gấp ta nhảy lên, móng vuốt mập mập vung lên, cửa sổ đóng lại trong nháy mắt, ta thấy mặt Phượng Triều Văn lộ vẻ vui vẻ, phi thân lên cách tường lửa vờn hai tay, áo khoác như cánh đen cực lớn, phồng lên, như chim ưng hùng dũng sắp giương cánh...

Ta giống như còn lơ mơ nghe thấy Yến Bình kêu gọi, đó là xưng hô ta chưa bao giờ nghe được trong miệng hắn.

“Tiểu Dật ——”

Lửa mạnh bốc lên, bao vây trọn Cẩm Tú các, thời điểm ta cùng với Tiểu Hoàng chạy đến lầu một, cửa sổ bốn phía đã cháy, khói đặc cuộn cuộn, Tiểu Hoàng níu chặt lấy tay áo ta, tại rất nhiều năm trước kia, ban đêm ta bị tuyển làm thư đồng, ngủ ở điện tại đông cung của thái tử điện hạ Đại Trần cung, cho tới bây giờ không ngờ tới, có một ngày ta sẽ cùng với vị thiên tử niên thiếu này bước trên đường chạy trốn.

Lúc trước cha ta từng đem các mật đạo trong nội cung vụng trộm vẽ ra cho ta, ép buộc ta chết cũng phải nhớ kỹ.

Ông nói, nếu ai khi dễ con ta, người liền từ trong mật đạo vụng trộm chạy về nhà, mọi sự có cha!

Ta run rẩy khởi động cơ quan trong lòng đất, chỗ dựa vào tường lộ ra một cái lỗ nhỏ đen sẫm chỉ chứa một người chui vào, giúp Tiểu Hoàng nhảy xuống, hấn chui vào nửa cái thân thể, nửa khác lại mắc kẹt... Quả nhiên quá béo sẽ chết người!

Ta hung hăng đập một cước lên bờ vai hấn, hấn kêu thảm một tiếng, lại đập bả vai bên kia, hấn lại hét thảm một tiếng, trong tiếng lửa mãnh liệt, nghe được bên ngoài náo không thôi, có hộ vệ lớn tiếng ồn ào: “Điện hạ, không thể... Điện hạ, xin nghỉ lại...”

Tiểu Hoàng nhanh như chớp từ mật đạo lặn xuống dưới, ta cũng nhảy xuống, cửa động chậm rãi đóng lại, không khí lạnh buốt âm lãnh ầm ứt đập vào mặt, ngăn cách với tất cả thế giới bên ngoài, đem ân oán tình thù trước kia của ta, Đại Trần cung phồn hoa như mộng, chút ít cười vui, nước mắt ta từng lưu lại trong toà thành trì kia, bi thương hối hận tuyệt vọng, chấp niệm thâm lương ở đáy lòng, tất cả đều để tại phía sau.

Cùng Tiểu Hoàng đi vội hai canh giờ trong mật đạo tối tăm, đến lúc chúng ta từ trong mật đạo bò lên, ở dưới núi xanh ngoài thành nhìn đầy sao sáng trên đầu, thời điểm dòng sao sáng chói, ta nghĩ, ta sẽ không bao giờ trở về Đại Trần cung, không bao giờ trở về toà thành trì kia nữa.

Núi xanh làm bạn, sông quảng đời còn lại cùng rừng núi, kỳ thật không tồi.

31. Chương 31

Thế tử Ích Vương say rượu cưỡi ngựa đập hoa màu, bị kết tội, Phượng Triều Văn vung bút, đem tiểu tử không biết trời cao đất rộng này áp tải đến nông thôn cải tạo lao động, ba tháng sau, ta may mắn mất gặp thế tử Ích Vương từ nông thôn trở về.

Thanh niên sắc mặt ngăm đen, quỳ gối trong Trọng Hoa điện liều mạng dập đầu xuống: “Bệ hạ, thần đệ biết sai rồi, cầu ngài dừng cho thần đệ đi nông gia nữa, thức ăn như đồ ăn heo chó, so với làm tạp dịch ở Vương phủ còn khổ hơn... Hoàng huynh...”

Nga Hoàng lặng lẽ nói thầm bên tai ta: “Lần này xem ra thế tử đã sửa được rất nhiều. Lúc trước da thịt gầy yếu, hai mắt vô thần, ma ma trong nội cung đều nói hấn bị tửu sắc vét rỗng thân thể...”

Lúc ta mới tới thì lá gan tiểu cung nữ này nhỏ nhất, sao biết sau đó mới phát hiện, trên dưới trong nội cung không có chuyện nàng không biết. Chỉ là nàng còn nhỏ, lại một bộ dạng thành thật nhất gan, mọi việc nhét chặt trong lòng không lên tiếng thôi.

Chúng ta tránh ở sau tấm bình phong xem náo nhiệt, Ích Vương lão lệ tung hoành, chỉ vào nhi tử chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Đều là người nghiệt tử này không học giỏi, bệ hạ trừng trị nhẹ rồi, nên cho người ở trong nhà nông dân ở nông thôn cả đời, nhớ kỹ việc đồng áng không dễ...”

Nga Hoàng lại cắn lỗ tai ta: “Ích Vương đây là nói nói nhảm. Nghe ma ma nói, Ích Vương chỉ có một đứa con trai này, sung đến muốn có sao cũng không chịu cho trắng sáng, trong phủ có một đám cơ thiếp, còn

luôn luôn chạy đến thanh lâu, mang theo con cháu quý thích trong kinh hồ đồ cả ngày, chộc tức vương phi bệnh vài lần, quyết định vào trong trang bái phạt, sự vụ trong phủ giao cho trắc phi quản lý.”

Mắt phượng của Phượng Triều Văn lăm liết: “Không bằng dựa vào Vương thúc nói, thế tử ở nông thôn rèn luyện thêm mấy tháng?”

Thân thể mập mạp của Ích Vương nhin không được run rẩy, ta cảm thấy hấn là đau lòng!

Thế tử Ích Vương cũng khóc lóc nỉ non, đầu không ngừng đập xuống đất. Phượng Triều Văn xoa xoa trán, bộ dạng rất là bất đắc dĩ: “Vương thúc đứng dậy đi!”

Ích Vương ngoan ngoãn bò dậy, đứng ở một bên câm như hến.

Nghe nói tiên đế Đại Tề có bảy tám huynh đệ, lúc Phượng Triều Văn bắt đầu làm thái tử những thúc thúc này liền nhìn chăm chăm, đến khi hấn là người đứng trên thiên hạ, tiếp nhận giang sơn này từ trong tay cha của hấn, đem một đám thúc thúc có khả năng cản giáng chức thì giáng chức, cản giết thì giết, dân chúng nói đến vị hoàng đế mới này đều là tán thưởng, nhưng hoàng thân quốc thích thích thích nhắc tới hấn đều không khỏi trong dạ rùng mình.

Nghe nói trong mắt hấn không chứa được hạt cát, thưởng phạt phân minh, đem cả đám cựu thần tử giành chính quyền thu thập ngoan ngoãn, không có vài người dám thị sủng mà kiêu.

Thần sắc trên mặt Phượng Triều Văn hơi giãn ra, đối với Ích Vương thân thiết rất nhiều: “Vương thúc a, con cháu hoàng thất tiền triều ngang ngược kiêu ngạo, để vương xa hoa lãng phí, thế nên mới bại nước, ngày nay thiên hạ đại định, vương tộc Đại Tề ta nên làm gương cho thiên hạ, ta nghe nói cơ thiếp trong phủ vương đệ có thể so với hậu cung của trẫm...”

Hai cha con đó xoa trán đầy mồ hôi, dắt nhau ra cung, một dãy thái giám đi theo phía sau, bưng lấy đồ Phượng Triều Văn ngự tứ.

Chiều này của hấn dùng rất hay a, đánh một gậy cho quả táo.

Chờ hai cha con này đi không thấy bóng dáng, Phượng Triều Văn nói: “Xem đủ chưa? Xem đủ liền ra!”

Nga Hoàng co rụt lại nép sau lưng ta, lại thành cung nữ thành thật nhất gan kia, cung kính khề cong eo: “Cô nương, bệ hạ gọi ngài!”

Ta từ sau tấm bình phong miễn cưỡng đi ra, đến trước mặt Phượng Triều Văn, bị hấn kéo qua, siết chặt nốt chai trong lòng bàn tay ta, ra vẻ đồng tình: “Thời gian rồi đi trẫm sống không tốt sao?”

Hôm nay ta hiểu được chút ít đạo sinh tồn, mũi tên ở Cẩm Tú các kia, nếu không phải ta lẩn nhanh, sớm

bị hấn bắn xuyên qua, cười tủm tỉm dùng sức gạt đầu, thập phần sáng khoái nhận khuyết điểm: “Ba bữa cơm không no, vất vả cực kỳ!”

Nét mặt của hấn vì vậy rất khoan khoái!

Làm cho tâm tình hoàng đế bệ hạ vui sướng là chức trách của thần dân chúng ta, tù phạm như ta cũng không ngoại lệ!

Cuộc sống mới của ta bắt đầu bằng trốn trốn chết dưới trời sao, chấm dứt tại một cái đui gà vô tội, các loại vất vả trong đó không cần phải nói, cuối cùng lòng ta sinh cảm xúc: nhóm văn nhân ẩn sĩ các triều đại được xưng là vui thú điền viên, tất nhiên cũng là nhà có tiền và khoẻ mạnh, điền sản đều có người quản lý, bọn họ rảnh rỗi đến múa bút, ăn no cơm mới có khí lực công kích chính quyền.

Bằng không, chưa bao giờ từng hưởng qua cơm nhà nông như ta, bị những văn sĩ mặc quần áo nhà nông quy ẩn tản ra hương mực hấp dẫn, vui vẻ bỏ về phía trời đất rộng lớn, không có chết đói đã tính may mắn ngoài ý muốn rồi, đâu còn có thừa tiền mua bút mực?

Cho dù ta phát vài câu bức tức, chẳng những hoàng đế bệ hạ nghe không được, truyền xướng thiên hạ càng không có khả năng!

Vì thế ta vô cùng cảm kích hoàng đế bệ hạ Phụng Triều Văn, hành động nhanh chóng của hấn tuy nhốt ta vào lồng, nhưng cả đời ta đây là lần đầu tiên nảy ra nghi ngờ phương châm giáo dục của cha ta là sai lầm: ngài lão tốt xấu còn có tay nghề, không làm tướng quân vẫn có bản lĩnh làm một tay mổ lợn sống tạm. Lại dạy nữ nhân như ta thành phế vật tay chân không chăm chỉ, còn vọng tưởng để cho ta tự lập tự mãn, có phải là yêu cầu quá cao sao?

Ta vẫn nên ngoan ngoãn ở trong lồng thì hơn.

Một ngày tháng sáu, Phụng Triều Văn trở lại Trọng Hoa điện, mang theo vài vị thái y, sau khi những thái y kia nhìn, nghe, hỏi, sờ ta, trốn đến một bên xì xào bàn tán, ta hết sức bất mãn với hành vi này của bọn họ, duỗi dài cổ đi nghe lén, Phụng Triều Văn vốn đang ngồi ở giữa nói chuyện với những thần tử này, đột nhiên quay đầu lại, mặt không biểu tình liếc ta: “Nghe nữa sẽ cắt lỗ tai!”

Ta vô ý thức bịt tai, bên trong mấy thái y có một nam tử trẻ tuổi đã “Phì” bật cười thành tiếng.

Già chút đều làm bộ dạng vuốt râu không đếm xỉa.

Chờ những người này đi rồi, Nga Hoàng liền một ngày theo ba lần ăn cơm nấu thuốc cho ta.

Hôm nay tâm tình của ta rất là rộng rãi bình thản, chuyển một vòng lại về tới nguyên điểm, ngoại trừ chủ tử và người hầu trong nội cung có đổi, cảnh vật còn giống như trước đây. Lúc Phụng Triều Văn nhân hạ đi mọi nơi trong cung với ta, ta nghĩ đến chuyện lý thú trong cung khi còn bé, cũng sẽ nói cho hấn nghe

nghe, khiến hần cười.

Có lần đụng phải Đức phi nũng nịu, nhìn ánh mắt si mê của Đức phi, ta không nhịn được lẩm miệng nói câu: “Bệ hạ nhàn rồi đi cùng Đức phi nương nương a!” Khiến Phượng Triều Văn giận dữ, lôi kéo tay ta lướt qua Đức phi đang cảm kích nhìn ta, như gió lốc về tới Trọng Hoa điện.

Tối hôm đó thuốc cực kỳ đắng.

Ta uống một ngụm, thiếu chút nữa phun ra, cau mày hỏi Nga Hoàng: “Thuốc này cho bao nhiêu hoàng liên a? Sao hôm nay đắng quá mức như vậy.”

Ta chỉ thuận miệng hỏi, nào ngờ Nga Hoàng nói: “Thuốc đêm nay do bệ hạ tự tay nấu, Điện tổng quản còn đặc biệt chạy một chuyến đến Thái Y viện.” Gặp ta làm bộ muốn nôn, nàng bịch một tiếng quỳ xuống: “Cô nương, bệ hạ cố ý giao phó, nô tỳ nhất định phải nhìn cô nương uống hết, nếu như cô nương làm đổ, đầu nô tỳ liền khó giữ được!”

Ta phần nộ trừng mắt nhìn Nga Hoàng: “Đầu của ngươi có quan hệ gì với ta đâu?”

Nàng ngơ ngác nhìn ta, bộ dáng đáng thương cực kỳ.

Ta ngửa cổ lên nuốt xuống hơn phân nửa chén thuốc, cả người đều đắng muốn phát run. Nàng tiến lên muốn tiếp chén thuốc, ta nhìn đáy chén còn một ngụm thuốc, lắc đầu, “Ngươi đi xuống đi, chén thuốc này ta còn dùng.”

Buổi tối Phượng Triều Văn trở lại điện rửa mặt xong, ta thấy hần lên giường, vụng trộm ngậm một ngụm, tới trước giường liền cọ lên người hần. Hần vốn nghiêm mặt, gặp ta dùng sức cọ lên người, biểu lộ liền nhu hòa xuống.

Trong lòng ta hí hửng, mân mê miệng, hần không chút do dự hôn tới, bị ta mớm một ngụm thuốc, dù là hoàng đế bệ hạ định lực hơn người, cũng phun ra tại chỗ.

Hần tròn mắt nhìn ta: “Ngươi... Ngươi...”

Ta nhanh né tránh, một ngụm thuốc kia toàn bộ phun đến trên chăn gấm vàng.

Ta nhanh nhẹn chạy tới rót một ly trà súc miệng, “Đắng chết ta!”

Hần trừng mắt ta, thấy ta không để ý chút nào, chỉ phải tự mình bò xuống giường châm trà súc miệng. Quay đầu lại lại trừng mắt cái chăn bị phun bẩn, gương giọng gọi Điện Bình Thanh tiến đến đổi.

Diễn Bình Thanh tiến đến nhìn xem tí thuốc trên giường, dùng ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ với ta, nhìn xem bọn đồi xong đem chắn, run bả vai đi ra.

Ta cảm thấy, cứ nhìn hần run như vậy, không đợi già cả hai cánh tay liền muốn rơi xuống.

Ta thực lo lắng cho hần, bám theo hần một đoạn đến cửa đại điện, sau lưng xuất hiện một thanh âm buồn rười rượi: “Đã trễ như vậy còn chưa ngủ sao?”

Diễn Bình Thanh trước mặt ta xoay người cười xấu xa, phịch một tiếng đóng kín cửa, ta dựa lưng vào cửa điện, khách khí nói: “Bệ hạ ngài nghỉ ngơi trước! Ngài trước! Bệ hạ cả ngày vất vả, ta ước chừng hôm nay ngủ trưa quá nhiều rồi, giờ chưa buồn ngủ... Tuyệt không mệt mỏi...”

Cổ nhân nói: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tiếng thứ hai liền yếu, tiếng thứ ba là kiệt. Thật không lừa ta!

Mắt phượng của Phượng Triều Văn lạnh lùng quét tới, làm bộ muốn đứng dậy tới bắt ta, da đầu ta run lên, chạy chậm nâng ấm trà rót ly trà nhỏ ân cần đưa tới: “Bệ hạ khát nước rồi? Uống một ngụm trà uống một ngụm trà!”

Hần tiếp nhận ly trà nhỏ, tiện tay đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh giường khắc hoa, lao qua túm lấy ta ra sức giày vào...

Ngày hôm sau, lúc ta nửa chết nửa sống từ trên giường rỗng đứng lên, ta âm thầm thề, từ nay về sau ta cũng không dám lòng mang oán hận, áp dụng trả thù với hoàng đế bệ hạ nữa.

Hần là điển hình dạng người chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn mà.

Đối với các loại hành động không được ưa chuộng của hoàng đế bệ hạ, dân chúng như ta ngoại trừ yên lặng cắn răng chịu đựng, chẳng lẽ còn có đường khác sao?

32. Chương 32

Gần đây Phượng Triều Văn mới thêm một cái tật xấu, mỗi ngày sau khi hạ triều, rất thích mãnh liệt nhìn ta chăm chăm, ánh mắt trầm thống mà tiếc hận, còn thỉnh thoảng gọi thái y tới bắt mạch.

Ta bị ánh mắt này của hần nhìn phát run, lại không dám cãi hoàng mệnh, ngoại trừ rót thuốc vào trong bụng của mình, không còn cách nào.

Ngày hôm đó thừa dịp hần lâm triều, ta mang theo Nga Hoàng đi Thái Y Viện một chuyến. Đứng trước bàn của Thạch Thanh, viện phán Thái Y viện, một canh giờ, muốn xem mỗi ngày mình dùng phương thuốc

gì và kết luận mạch chứng chẩn ra, được viện phán đại nhân rung đùi đắc ý giải thích, bưng lấy đầu bại trận.

Ta ngoại trừ biết được kết luận chính mình đại khái là bệnh không nhẹ ra, cái gì khác cũng không còn nghe rõ. Những danh từ thuật ngữ chuyên nghiệp kia khiến cho ta người đối y được học hoàn toàn không biết gì cả thật cảm giác sâu sắc được hiểu biết nông cạn của mình.

Uể oải trở lại Trọng Hoa điện, chui vào góc trong giường rồng không muốn đi ra. Sau khi Phượng Triều Văn hạ triều, Nga Hoàng sinh động miêu tả tâm tình uất ức xuống thấp của ta một phen.

Ta được đến một cái ôm thật sâu của Phượng Triều Văn.

Hắn kéo ta từ góc sâu trên giường rồng ra, nghiêm túc nhìn hồi lâu, rốt cục vững tin cảm xúc ta không tốt, khó coi, lay động ta vài cái, ta bị hắn lay động đến đầu óc choáng váng, kéo lỗ tai của hắn liên tục hô ngừng, hắn liền nghiêm mặt, trừng mắt phượng: “Người dám kéo lỗ tai trẫm?!”

Ta thở dài yếu ớt: “Bệ hạ, Thạch đại nhân nói ta không sống lâu ở nhân thế, thừa dịp còn ở nhân thế, làm hết toàn bộ những chuyện trước kia không dám làm, chết cũng có thể nhắm mắt!”

Mắt phượng của hắn híp lại thành một đường, trực tiếp bỏ quên sự kiện ác liệt ta kéo lỗ tai hắn, cắn răng hỏi: “Thạch Thanh nói?”

Ta liên tục gật đầu.

Thạch đại nhân, xin lỗi, ngài già rồi!

“Tuy ta không hiểu nhiều Thạch đại nhân nói những thứ gì, nhưng mỗi ngày rót nhiều thuốc như vậy xuống, cũng không thấy có hiệu quả gì, Thạch đại nhân nói ngoại trừ đầu óc ta hỏng rồi, thân thể cũng xấu gay gắt...”

Hắn dở khóc dở cười nhìn ta, sau nửa ngày mới thở dài một hơi: “Người thật sự là đầu óc hỏng rồi, cũng trách ta...”

Ta cảm thấy lần này hắn tự trách có chút thành khẩn, cơ hội khó được, vội vàng thỉnh cầu: “Kỳ thật bệ hạ, đầu óc ta tuy không tốt lắm, nhưng cả ngày không có việc gì ở Trọng Hoa điện, chỉ sợ sẽ buồn bực mà hỏng thêm. Nghe nói y thuật của Thạch đại nhân cao minh, không bằng để cho ta đi theo Thạch đại nhân học y a?”

Mắt hắn hoài nghi lướt qua trên người ta, ta lập tức thương tâm gần chết nhào tới trong lòng ngực của hắn, đem trọn cái đầu vùi vào trong ngực của hắn, tiếng nói như khóc: “Bệ hạ, ta bắt quá là muốn học y, an ổn lòng mình, người cũng không chịu đáp ứng?”

Ngày thứ hai, ta liền mang theo Nga Hoàng vô cùng cao hứng đi Thái Y Viện.

Sau khi Thạch đại nhân chứng kiến ta, ánh mắt rất là ngốc trệ.

Ta tiến lên làm lễ bái sư, hần vẫn chưa phục hồi tinh thần.

“Cô nương, người đây là?”

Ta cười tủm tỉm nói: “Sư tôn, đệ hạ đã đáp ứng đệ tử tiến đến bái sư học y, đây là lễ bái sư của đệ tử!” Ra hiệu Nga Hoàng đem một cái nghiên mực lúc sáng ta thuận tay lấy từ trên bàn sách của Phượng Triều Văn dâng lên.

Nga Hoàng hùng hồn chịu chết đem nghiên mực nhét vào trong tay Thạch đại nhân, lại lưu luyến không rời nhìn vài cái.

Ta biết rõ nàng là đang lo lắng cho cái đầu của mình.

Trọng Hoa điện làm mất nghiên mực của hoàng đế đệ hạ... Tội danh này, tổng yếu có người gánh chịu.

Thạch đại nhân tiếp lễ vật, vẫn chưa hồi hồn.

Ta nghiêm túc nói: “Hôm qua đến Thái Y Viện, nghe sư tôn nói chuyện, còn hơn đọc sách mười năm. Hôm nay đồ nhi lại đến, cố ý hướng sư tôn học tập làm sao có thể nói ra những câu hiểu được mà lại khiến người nghe hồ đồ.”

Thạch lão đại nhân run rầu rìa, thần sắc kích động nhìn ta, ta nghĩ hần ước chừng nghĩ đến ta là tri kỷ, vì vậy càng thêm lớn gan: “Sư tôn không cần gò bó, chỉ để ý làm việc của mình là tốt rồi, đồ nhi có cái gì không biết rõ, tự nhiên sẽ đến thỉnh giáo sư tôn.”

Hần cúi đầu nhìn nghiên mực, trên mặt hiện ra thần sắc giãy dụa khó xử, nghe nói Thạch đại nhân yêu nghiên mực thành si, hiện tại hần nhất định đang quần quýt trả lại hay nhận lấy nghiên mực này, thuận tiện nhận lấy đồ đệ như ta?

Cuộc đời này ta thích nhất nhìn bộ dáng người khó khăn lựa chọn, do dự bất lực, giờ phút này xem thật thích, Nga Hoàng ở một bên nín lấy tay áo của ta trầm thấp khuyên bảo: “Cô nương, không bằng chúng ta cầm nghiên mực trở về đi?”

Ta sờ sờ đầu nàng, lời nói thâm thía dạy bảo: “Nhà ta tuy nghèo! Đồ đưa ra ngoài sao có thể thu hồi lại?!” Lại lên giọng trách cứ nàng: “Nghiên mực này tuy nói quý báu chút, nhưng lấy ra bái sư là thích hợp nhất, làm sao người có thể bảo ta thu hồi đi?”

Khóe mắt thoáng nhìn hai mắt Thạch đại nhân sáng ngời, nhanh chóng liếc một cái bên cạnh ta, lập tức đem nghiên mực nhét vào trong ngăn kéo của bàn mình, đóng chặt lại, lúc này mới thở phào một cái.

Trên bàn của hoàng đế bệ hạ, há có thể có vật phạm!

Ăn thịt của người thì miệng phải mềm, cầm đồ của người thì tay phải mềm, câu tục ngữ này thuyết minh rất tốt cuộc sống gần đây của Thạch đại nhân.

Từ khi ta đi vào Thái Y Viện, Nga Hoàng nói, Thạch đại nhân liền sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng.

Ta đối với chuyện này có phần không ủng hộ. Chẳng lẽ đối với người làm thầy, thu được một đồ đệ siêng năng hiếu học, là một loại chuyện cực kỳ tra tấn sao?

Phượng Triều Văn nói gần đây ta còn chịu khó hơn hẳn vào triều, mỗi ngày cùng hắn rời giường, sắc trời chưa sáng liền đến Thái Y Viện, bữa tối bưng lên bàn còn không thấy bóng dáng của ta, ta an ủi hắn: “Cuộc sống khổ ngắn, chăm học không bỏ!”

Vừa vặn gần đây chính sự trong triều bận rộn hơn, nghe nói có dư nghiệt Đại Trần hô hào phục quốc ở vài thành trấn, điều này làm hắn có chút căm tức, đang đốc thúc Binh bộ nghiêm tra, chiếu cố đối với ta ngược lại không chặt chẽ.

Chính thức đốc sức chiếu cố ta lại chính là sư tôn của ta Thạch Thanh Thạch đại nhân.

Thái Y Viện là chỗ thu nạp kỳ trân thế gian, trong kho thuốc có hằng hà vô số thứ, còn có kết luận mạch chứng bao năm qua của hoàng đế và thần tử hậu phi, mà ta là người hoàn toàn không biết gì về y được.

Vấn đề cần hỏi khó tránh khỏi có chút cổ quái.

Có một ngày ta từ trong kho thuốc lấy ra nhục thung dung[66] và dâm dương hoắc[67], giơ cao lên một đường từ kho thuốc đến bàn viện phán đại nhân, tò mò hỏi: “Sư tôn, đây là cái gì? Thuốc này có công hiệu gì?”

Râu mép của Thạch Thanh kịch liệt run lên, chỉ đưa ra một cái đáp án chung chung: “Thuốc cho nam nhân ăn.”

Cùng ngày ta liền đem hai vị thuốc này vụng trộm đút cho con thỏ mẹ được dùng thí nghiệm thuốc ở hậu viện Thái Y viện...

Ngày hôm sau thỏ mẹ chết... Nghe nói trước khi chết giăng co một đêm...

Ta tỏ vẻ thối thiết bi ai, cũng tại thời điểm sư tôn tìm tới chất vấn liền vô tội nhìn hấn: “Ta chỉ là muốn nhìn thử mẹ ăn thuốc dành cho nam nhân sẽ có hiệu quả gì...”

Lão Thạch rất tức giận, râu ria run run trừng ta một hồi lâu, bị cung nữ trong nội cung thái hậu mời đi bắt mạch cho thái hậu.

Ta trở thành một đồ đệ đa tài, hơn nữa trí nhớ lại có chút không tốt, thường thường hỏi sư tôn nhiều vấn đề là khó tránh khỏi, ngẫu nhiên cầm nhầm thuốc, bỏ vào hộp bên cạnh, kỳ thật cũng không phải sai lầm lớn gì.

Gần đây tiểu Lại[68] trông nom kho thuốc nhìn thấy ta liền sầu mi khổ kiểm, ta an ủi vỗ vỗ vai của hấn: “Tiểu ca đừng sầu, chờ ta nhận thức toàn bộ những thuốc này, giúp người sửa sang lại kho thuốc!” Dưới ánh mắt chú ý của hấn tùy tiện rút một cây gậy trông như cây củi từ trong hộp đi thỉnh giáo sư tôn.

Hôm nay sư tôn cũng là sầu mi khổ kiểm, lão Thạch ngồi ngay ngắn ở trước bàn, nhìn như không thấy cây gậy như cây củi này, bởi vì vô luận giải thích tường tận cỡ nào, miệng đắng lưỡi khô, cho dù lúc ấy ta nhớ kỹ, hoặc là ngày mai, hoặc là hôm sau nữa ta lại sẽ cầm về thỉnh giáo —— hoàng đế bệ hạ có thể làm chứng, đầu óc của ta thật sự hỏng rồi.

Thạch Thanh thăm dò nhìn ta: “Đồ nhi a, nếu không vì sư cho người nhìn phương thuốc và kết luận mạch chứng của người?”

Ta lắc đầu, đã tâm bưng bưng: “Sư tôn đừng nóng vội, chờ đồ nhi học giỏi y, tự mình bắt mạch kê đơn cho mình.”

Ông ta nhảy dựng lên: “Người có thể cấp phương thuốc cho vì sư uống nhưng ngàn vạn lần không thể tự uống!” Nói rồi lo lắng nhìn bụng ta.

Cái này có lẽ là di chứng mà hấn phải chịu sau khi ta độc chết thử mẹ.

Lòng ta không hề nhẫn nại, làm cho một sư tôn tuổi già kích động đến thế này, ta thật là một đồ nhi xấu xa.

“Sư tôn đừng nóng vội, tuy đến nay ta chưa biết hết tên thuốc trong kho thuốc, nhưng đợi một thời gian, ta nghĩ ——” lão Thạch cắt đứt lời ta..., tức giận từ trong ngăn kéo của mình lôi ra kết luận mạch chứng và phương thuốc, “Không cần đợi một thời gian, bây giờ người có thể xem!”

Ta lắc đầu, “Đồ nhi vẫn nên học lại a, đợi một thời gian ——”

“Người không cần phải đợi một thời gian nữa, hiện tại ta có thể nói cho người biết, thân thể của người không có gì đáng ngại, bệ hạ yêu cầu chính là thuốc dưỡng thân dễ thụ thai...”

Phượng Triều Văn, tên cầm thú này!

Ta cắn răng mỉm cười, chờ ta xong xuôi chuyện này, trở về lại tính sổ với ngươi!

Ta nói: “Sư tôn a, kỳ thật ta không muốn biết chính mình uống thuốc gì, bất quá ngươi đã nói ra, nỗi khổ tâm cũng là vì đồ nhi, đồ nhi nhất định sẽ báo đáp ngươi! Nghe nói Thái Y Viện cả kết luận mạch chứng của tiền triều đều có lưu giữ, ta chỉ là muốn biết rõ, kết luận mạch chứng của nhiếp chính vương tiền triều.”

Sắc mặt của Thạch Thanh trở nên ngưng trọng: “Ngươi là... Của ông ta...”

Ta thản nhiên nói: “Ông ta là cha của ta.”

Thần sắc ông cực kỳ phức tạp, “Bệ hạ nói, kết luận mạch chứng của nhiếp chính vương tiền triều không được tiết lộ.” Ta nhìn chăm chăm ông ta, thật lâu.

Ông ta tìm ra một phần hồ sơ từ cái tủ thật to phía sau, từ bên trong lấy kết luận mạch chứng ra, đưa tới.

“Ngươi đã là con gái của ông ta, nghĩ đến cũng không sao.”

Ta nhìn kỹ chữ viết trên mặt, ngoại trừ quan hàm, kỳ thật nội dung ta cũng không hiểu mấy. Chính là vì kết luận mạch chứng này, lúc trước ta cũng từng nghĩ qua muốn tới Thái Y Viện, chính là sau khi vị thái y chẩn mạch cho cha ta mất tích, Thái Y Viện này đối với ta mà nói chính là cấm địa, bình thường một bước cũng khó có thể tới gần.

“Sư tôn, ngươi cảm thấy đồ nhi có thể xem hiểu sao?”

Thạch Thanh tiếp nhận, lại nhìn một lần, lúc này mới lời ít mà ý nhiều: “Nhiếp chính vương tiền triều trúng độc mà chết.”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, sư tôn thích lừa người a, đây nhất định không phải lời ông nói.

Lão Thạch lại nói: “Nhiếp chính vương tiền triều trúng độc mà chết.”

Trong lòng của ta bị một búa nặng nề nện xuống, tứ chi đột nhiên mất lực, ầm ầm ngã ra sau, trong đầu ong ong vang lên không ngừng, lỗ mờ nghe được Nga Hoàng thét lên, những thứ này đều cách ta càng ngày càng xa...

33. Chương 33

Ta không biết mình phát sốt mấy ngày, có lúc thanh tỉnh có lúc hồ đồ. Chờ ta chân chính từ trên long sàng bò dậy, Nga Hoàng cao hứng niệm Phật, nói ta đã tỉnh liền chạy về phía Phượng Triều Văn gọi “Bệ hạ”, ta hồ đồ nhìn chằm chằm Phượng Triều Văn gọi “Cha”. Bệ hạ vào triều “Quân chủ”, hạ triều “Cha”, toàn bộ gây một vòng, bận rộn thật đáng thương.

Ta ôm lấy đầu mình đang dần tỉnh táo, chuyện này đúng là không ra thể thống gì.

Thời điểm hấn hạ triều ta đã ngồi ở trên bàn ăn cơm, trên bàn bày mười mấy loại món ăn, nhiều loại món ăn nóng, ăn nhẹ. Nga Hoàng ở một bên khuyên ta: “Cô nương chậm một chút... Cô nương chậm một chút... Sao giống như đói bụng mấy chục ngày vậy?”

Ta nuốt xuống bánh mi mao trong miệng, lại uống một hớp sữa đặc, quay đầu lại trừng nòng một cái: “Không phải là đói bụng chừng mấy ngày sao?” Ánh mắt liếc thấy thân ảnh Phượng Triều Văn ngây ngốc đứng ở cửa điện, giơ lên nửa miếng bánh mi mao còn thừa lại trong tay khẽ cười kêu hấn: “Bệ hạ mới vừa hạ triều sao? Có muốn tới đây ăn chút hay không? Bánh mi mao hôm nay ăn thật ngon a.”

Lúc này hấn mới hồi hồn, xoắn bước đi tới, ngồi ở đối diện ta, ánh mắt đảo qua món ăn trên bàn cái, mắt phượng chuyển cau lại, trừng mắt liếc Nga Hoàng: “Cô nương vừa mới khoẻ, sao lại cho ăn những thứ dầu mỡ? Còn không dẹp hết bụng ít đồ ăn nhẹ tới đây?”

Ta trơ mắt nhìn từng món giò thủy tinh, bánh hấp nhân thịt bò lá sen mình tự gọi bị dẹp khỏi bàn, đảo mắt trên bàn liền trống không.

Nga Hoàng hành lễ, “Nô tỳ lập tức đi ngự thiện phòng ngó chừng, làm chút đồ ăn nhẹ tới đây cho cô nương.” Vừa nói thật nhanh lui về đến cửa điện, nháy mắt chạy không thấy bóng dáng.

Ta nhìn xuống mặt bàn trống trơn, trông mong nhìn hấn: “Bệ hạ đây là chê ta ăn nhiều sao?”

Hấn ngồi gần như vậy, nhìn kỹ, vành mắt cũng xanh, trong ánh mắt thanh minh xưa giờ hiện đầy tơ máu, Nga Hoàng nói không giả, hấn quả nhiên gây một vòng.

Ta nghĩ, Phượng Triều Văn có lẽ là quan tâm ta.

Hấn nhíu nhíu mày, vẻ nhu hoà đậm trong ánh mắt: “Kết luận mạch chứng đó khi mới vào cung dọn dẹp Thái Y Viện, Thạch Thanh tìm được ở tường kép trong ngăn kéo bàn, vốn là vô ý, nhưng vật được giấu cơ mật như thế, tất nhiên là quan trọng, vì vậy liền lấy ra cho ta xem, lúc ấy ta lưu lại...” Thần sắc hấn dòm ta, tựa hồ do dự có muốn tiếp tục nói hay không.

Ta bình tĩnh nhìn hấn, ngồi thẳng, bất động như núi, nhưng cơ trên mặt thật kỳ dị không bị ta khống chế, khẽ cười yếu ớt, ta nghe đến thanh âm ôn nhu thật thấp của mình vang lên ở bên tai: “Bệ hạ cứ nói không sao!”

Hắn vươn tay, khẽ sờ mặt ta: “Tiểu Dật, nếu ngươi muốn khóc, đại khái có thể khóc lên, Thạch Thanh nói ngươi đây là bên trong dồn nén uất ức, chưa phát tiết, nên mới sốt...”

Ta cố chấp nhìn theo hắn, cảm giác mấy miếng vừa ăn giống như chì nặng nề rơi xuống dạ dày, vẫn rơi xuống, quả nhiên thức ăn dầu mỡ không thể ăn nhiều.

Lắc đầu một cái, ta ra hiệu hắn tiếp tục nói.

Hắn nói: “Sau lại hỏi tiểu lại trông nom kho thuốc của Thái Y Viện, nghe nói cái bàn đó là chỗ ngồi của một vị Trương thái y khi còn sống... Hơn nữa, vị thái y này từ trước đến giờ luôn được Thái hậu nương nương tin cậy...”

Ta chết lặng nhìn chằm chằm mặt Phượng Triều Văn, quả nhiên ý tưởng lúc đầu của ta có mấy phần đạo lý, cả đời Thái hậu thích nhất làm chuyện như vậy, cha ta chẳng qua là làm nhiếp chính vương mấy ngày, liền gặp độc thủ của bà ta... Người kia một lòng duy trì cơ nghiệp Đại Trần, biết rõ Tiểu Hoàng ở trước mặt cục diện chính trị gió mây bồng bềnh rất khó bảo vệ giang sơn Đại Trần, vẫn phí hết tâm tư đi phụ tá, không nghĩ tới... Không nghĩ tới cuối cùng rơi vào kết cục như thế...

Mặt Phượng Triều Văn dán chặt tới đây, ta nghe đến hắn ở bên tai ta kêu to: “Tiểu Dật... Tiểu Dật... Mau buông tay... Chớ cản mình...” Giống như có một “ta” khác từ trên nhìn xuống, lạnh lùng nhìn hắn tay bạn chân loạn kéo tay ta, bóp quai hàm ta... Tất cả cách ta thật là xa...

Giống như hồn phách của ta đã ở bên ngoài cơ thể, nhìn thân thể của mình căng cứng thành một cây cung, tay nắm thật chặt, hàm răng cắn chặt môi dưới, bắp thịt toàn thân cũng cứng đờ, Điền Bình Thanh chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng: “Sao thế này?” Giúp đỡ Phượng Triều Văn đẩy ra từng ngón tay siết thật chặt của ta, một đôi tay đã mang máu chảy đầm đìa... Hắn móc cái khăn màu vàng từ trong ngực ra nhét vào trong miệng ta, lớn tiếng hướng ra phía ngoài kêu: “Người đâu, nhanh đi gọi Thạch Thanh tới...”

Viện xử đại nhân một đường chạy như bay đến, râu ria run rẩy nắm cổ tay ta nặng nề đập trên mặt ta, véo nhân trung kêu to: “Mau mau tỉnh lại...”

Bên tai ta có thể rõ ràng nghe được Phượng Triều Văn nói: “Thạch đại nhân, vô dụng, nàng đã sớm mất đi cảm giác đau. Có lẽ là ban đầu lúc tiền triều nhiếp chính vương chết, bị kinh sợ, trong lòng nàng phần uất, cho là mình tức chết cha ruột, hơn nữa nhiếp chính vương chỉ có một nữ, sủng ái vô cùng, cha con tình thâm...”

Ta còn nghe được viện xử đại nhân kéo lỗ tai của ta dùng sức gọi bên tai ta: “An tiểu Dật, đồ nhi, cha ngươi không phải là người tức chết, là Thái hậu tiền triều hại chết, mau mau tỉnh lại báo thù cho hắn...”

Tim kích động, phun ra một ngụm máu, phun lên mặt Phượng Triều Văn, ta nhìn chăm chú, sắc mặt hắn thật vui mừng: “Tỉnh, tỉnh...” Không để ý máu đầy mặt và đầu mình, ôm chặt ta vào trong lồng ngực.

Thần hồn trở về cơ thể.

Thạch đại nhân nắm cổ tay ta xem mạch, ta trấn định chậm chạp tránh ra khỏi: “Ta không sao, chẳng qua là mệt mỏi, muốn nghỉ một chút.”

Phượng Triều Văn hướng hần lắc đầu, hần và Điền Bình Thanh lui xuống, Phượng Triều Văn đỡ ta đứng lên: “Trẫm cùng nghỉ với người nhé?”

Ta đẩy hần: “Tránh ra, trên người người toàn mùi máu, khó ngủ chết.”

“Vậy ta đỡ nàng lên giường.” Hoàng đế bệ hạ nhỏ giọng khẩn cầu.

Ta nhìn hần một cái, mắt phượng của hần cong cong, giấu kín trượng và lo lắng vô cùng vào sâu, nhưng là ta có thể nhìn thấy mình nho nhỏ ở trong mắt của hần, dưới môi có một hàng dấu răng thắm máu thật sâu, chẳng biết tại sao, ta nói không ra một câu cự tuyệt, bị hần đỡ qua, nằm vật xuống ở trên giường rồng.

Hần thay ta đắp chăn, lại rón rén xuống giường, ta nghe đến tiếng nước chảy, không lâu lắm, trong tay hần cầm khăn, lau lau một chút xiu ở trên mặt ta, đến chỗ đôi môi, nói thật nhỏ: “Có thể có chút đau, kiên nhẫn một chút.”

Ta mới rõ ràng nghe được hần nói ta mất đi cảm giác đau, hần rõ ràng biết chuyện này, những lời này cũng thật dư thừa. Con người ta nhìn chăm chăm hần, cảm giác được vị êm ái trên môi, ánh mắt hần nhìn ta cực kỳ khổ sở, hoàn toàn không giống Phượng Triều Văn mà ta từng ta biết, hoàng đế bệ hạ lộ thương tâm ra ngoài như vậy, là ta trước đây chưa từng thấy.

Hần cẩn thận thay ta lau lau tay mặt, lúc này mới xuống giường đi rửa mặt.

Trước khi hần trở lại, ta đã chìm vào mộng đẹp ngọt ngào.

Trong mộng một mảnh hoang vu, ta cô độc đi thẳng đi thẳng, không biết từ đâu tới, không biết muốn đi đâu, thiên địa mệnh mang, thế giới mộng muội...

Khi tỉnh lại bên ngoài trời sáng choang, hơi chuyển động một cái cổ cũng cảm giác cứng ngắc khó chịu, sau lưng dán chặt một lồng ngực nóng bỏng, thán sáu thán bảy, dù bốn góc điện có đặt khối băng, ta cũng ra mồ hôi đầy đầu đầy mặt.

Ta xoay người, thấy một đôi mắt phượng mang theo tia máu, nhìn mặt trời bên ngoài một chút, tự giấu cười một tiếng: “Bệ hạ, ngài mang bộ dáng này, giống như thể tử Ích Vương trước khi về nông thôn. Mặt trời đã cao lên, từ nay quân vương không tảo triều, có phải muốn ta cũng gánh tiếng xấu một yêu cơ họa nước hay không?”

Hần siết chặt mặt ta, thần sắc trấn định như thường: “Cười đích thực xấu xí, khóc cho trẫm nhìn một chút.”

Ta nhìn hần chăm chăm: “Bệ hạ ngài đây là yêu thích gì? Có muốn ta triệu tập cung nhân và tất cả đám nường nường tới Trọng Hoa điện khóc cho bệ hạ nhìn hay không, bệ hạ nhìn vị nường nường nào khóc làm động lòng người, cũng sẽ thưởng bảo bối cho?”

Hần ra vẻ suy nghĩ nhìn ta, cúi đầu xuống cắn chóp mũi ta: “Người khóc hay không? Khẩu dụ của trẫm dám bất tuân? Còn không mau khóc cho trẫm xem?”

Ta khẽ dựa vào ngực hần, thân thể dùng sức cọ lên người hần: “Thảo dân chính là kháng chỉ, vậy ngài chém ta đi, chém đi!”

Hoàng đế bệ hạ cười lớn từ trên long sàng nhảy xuống: “Sáng sớm người đã vô lại! Người chờ cho ta!”

Phượng Triệu Văn là một người cố chấp, hần nói chờ, ta ăn đồ ăn sáng xong chờ tới chờ đi, lại chờ đến tin tức xuất cung. Diên Bình Thanh một đường chạy vào, mặt mày hớn hớn: “Cô nương, bệ hạ nói hôm nay dẫn người ra cung đi giải sầu, bảo người mau chuẩn bị một chút.”

Ta đứng lên nhìn vòng quanh Trọng Hoa điện, theo bản năng tìm chút vàng bạc, không có chuẩn bị gì khác.

Diên Bình Thanh thấy ta dùng sức lay cái hộp đồ trang sức đeo tay trước bàn trang điểm, mím môi vui mừng: “Cô nương, đồ trong hộp này quá đắt. Người đổi món y phục mộc mạc không gây chú ý đi.”

Nga Hoàng đi vào thay ta tìm một bộ áo ngắn quần dài màu trắng, lấy xuống toàn bộ đồ trang sức vàng trên đầu và tay ta, đổi trâm hoa nhỏ màu bạc, ta khen nài tí mỉ, xuất cung vẫn dừng nên phô trương quá.

Hôm nay Phượng Triệu Văn cũng chỉ đổi một thân áo dài tơ lụa màu xanh nhạt, thay đổi bộ dáng lộng lẫy thường ngày, giống với sĩ tử nhà ai đi thi. Xe ngựa một đường chạy ra cửa cung, ta vén rèm nhìn, thở một hơi thật dài, vào cung mấy tháng, hôm nay cuối cùng có thể hít thở bình thường.

Diên Bình Thanh và phu xe ngồi ở càng xe, cười nói: “Hôm nay nhờ phúc của cô nương, nô tài cũng rất lâu chưa từng xuất cung nữa.”

Ta vừa vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, vừa đáp: “Cái này gọi là có phúc cùng hưởng, gặp nạn tự người chịu!”

Phượng Triệu Văn véo mặt ta, “Khóc cho trẫm nhìn một chút.” Ta trừng hần một cái, hần ra hiệu ta nhìn lòng bàn tay của hần, chậm rãi đưa ra một thứ màu đỏ rực đặc biệt trong lòng bàn tay, ta nhìn chăm chú, nhất thời ngây dại, đưa tay chớp lấy, không thể tin đặt ở trước mắt ra sức nhìn.

Không sai! Đây chính là con cá gỗ cha ta tự tay làm cho ta, vòng vàng nhỏ trong miệng cá mặc dù chưa từng phai màu, nhưng song cá kết xiêu xiêu vẹo vẹo cha tự tay đan, bởi vì quá lâu, sợi dây màu đỏ đã nhìn cũ rất nhiều.

Ta cầm con cá gỗ này, tầm mắt cũng có chút mơ hồ, cảm kích ngẩng đầu nhìn Phụng Triều Văn: “Con cá gỗ này... Cá gỗ nhỏ cha tự tay làm, sao ở chỗ của ngài? Ta vẫn cho là mất ở Hoàng Hà cốc.”

Hắn vuốt ve mặt ta, “Ban đầu thời điểm trị thương cho người rồi ren, ta thay người nhặt lại. Sau đó đã quên. Ngoan, khóc cho trầm ngâm một chút.”

Ta chứa chan nước mắt, đem cá gỗ nhỏ áp vào tim, lại hướng hắn rực rỡ cười một tiếng: “Ngài nhất định là cố ý không trả cho ta, thật nhỏ mọn!”

Hắn gật đầu liên tục: “Đúng, ta chính là ham vật của người.”

Nếu không phải buồng xe hẹp hòi, ta thật muốn đá hắn một cước.

Hắn quý là vua của một nước, vật gì tốt chưa từng thấy qua, lại nói lời như thế.

Ta ngơ ngác nhìn hắn, giống như chưa từng biết hắn, không biết sau lưng những tâm tư hắn dùng hết này, rốt cuộc có cái gì? Cho đến nghe được Điền Bình Thanh kêu một tiếng: “Bệ hạ, cô nương, tới rồi.”

Ta vén rèm nhìn lên, đột nhiên ngậy người.

Giống như ngày hôm qua ta còn cười hì hì ra ngoài đi chơi tết thanh minh, một đường xiêu xiêu vẹo vẹo cỡi ngựa từ ngõ hẻm này trở về, vỗ vỗ cửa, cánh cửa mở rộng, một thanh âm nóng nẩy kèm theo một cây then cửa thẳng tắp bay ra...

“Nghịch tử, ngươi còn biết trở lại à?”

Tim như bị đao cắt.

Ta vội vàng hạ màn xe xuống, “Hồi cung đi.”

Phụng Triều Văn duỗi cánh tay, vững vàng ôm ta, “Nếu đến, liền thuận tiện về nhà nhìn một chút đi.”

Cả người ta cũng dúm lại run run, trong lòng ôm sợ hãi khó có thể ức chế, quá khứ xa xôi giấu sau cánh cửa đóng chặt này, không mở cửa, ta liền ở bên trong cười vui ca hát, trải qua cuộc sống sung sướng có cha che chở, mặt mày tươi tỉnh, chưa từng trải qua trần gian gian nan vất vả.

Không mở cửa, cha của ta, sống ở trong viện này, tay cầm then cửa, giấu mặt sau cửa lớn...

Phụng Triều Văn ôm ta sải bước đi về phía trước, mỗi một bước đi ta càng run rẩy, sợ hãi vô cùng bao

phủ ta, ta hét lên một tiếng, giấy dựa kịch liệt trong ngực hấn, dùng sức đá hấn, dùng sức đập hấn, đem toàn bộ tình cảm bi thương tuyệt vọng đối với thế giới này phát tiết đến trên người hấn.

Hấn vươn hai cánh tay, dụ dỗ ta: “Tiểu Dật ngoan... Tiểu Dật ngoan, chúng ta liền đi vào nhìn một cái, đi tế bái một lần...”

Ta hận hấn! Ta hận cái thế giới này!

Ta thét lên, hận không được ôm chặt hai cánh tay không muốn nhìn thấy cảnh vật trước mắt, hấn đuổi cánh tay tới ôm ta, bị ta vừa đá vừa đập, nhưng hấn rút cuộc túm lấy ta, ôm chặt ta đi đập cửa, ta đem trọn thân thể vùi vào trong ngực hấn run run, thê lương khóc lớn, trong cửa truyền đến thanh âm quen thuộc: “Ai ngoài đó?”

Cửa sơn đỏ vang lên két một tiếng, đôi mắt đầm lệ trong ánh trăng mờ, ta thấy Đồng bá già nua tóc bạc trắng trước mặt, Phượng Triều Văn cười nói: “Đồng bá, ta mang tiểu Dật về nhà tế bái lão gia.”

Ta càng khóc lớn hơn.

Tựa như, hôm nay cha vừa mất đi.

34. Chương 34

Ta quỳ gối trước bài vị của người, khóc đào tim lấy gan, trời đất tối tăm, trời trăng không sáng, khóc đến cổ họng phát nghẹn, hai mắt sưng đỏ, nước mắt mới dần dần cạn.

Đồng bá đương nhiên hoan nghênh ta về nhà, hấn run rầu ria tuyết trắng, lão lệ vẫn đục từ trên khe mắt thật sâu quanh co xuống, đề cổ họng khuyên ta: “Nếu tiểu lang trở lại, liền thấp nén hương cho lão gia. Ba năm không có về nhà, Đồng bá cho là... Cho là cậu đã sớm đi...”

Ta nhận lấy nhang Phượng Triều Văn đốt, cắm vào lư hương, quỳ xuống muốn khấu đầu, mới phát hiện bên cạnh còn quỳ một người, Đồng bá đã tiến lên đỡ hấn: “Bệ hạ, thế này vạn vạn không được! Có thể tìm tiểu lang trở về, lão gia dưới suối vàng chết cũng nhắm mắt, sao còn muốn bệ hạ phải quỳ?”

Phượng Triều Văn đẩy Đồng bá ra, nói: “Lão tướng quân tự nhiên phải nhận!” Theo sát ta dập đầu trước bài vị phụ thân.

Sau đó Đồng bá giấu Phượng Triều Văn len lén hỏi ta: “Tiểu lang... Cậu và bệ hạ đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Đồng bá vẫn chưa đổi được cách gọi trước đây.

Ta đã khóc một hồi, trong lòng tựa như thoải mái không ít, ngồi ở trong sân ngày xưa, thấy hoa và cây

cảnh sum suê, những thứ cỏ cây này cũng tươi tốt hơn rất nhiều so với lúc trước. Nghĩ đến cảnh vật còn tựa như trước đây mà người đã không có ở đây, nghiêng đầu lau đi nước mắt đang từ từ chảy ra ngoài khóe mắt, mắt sưng hướm Đồng bá làm một bộ dạng xấu xí: “Đồng bá nhìn con cùng với bệ hạ là chuyện gì xảy ra?”

Đồng bá sờ sờ đầu của ta, hơn ba năm không gặp, tóc và râu ria của ông đã trắng phao, đã vô cùng già nua, nhưng bàn tay kia vẫn ấm áp: “Ta thấy bệ hạ cực kỳ thương tiểu lang... Nhưng, khi còn sống lão gia không thích nhất là cậu vào cung làm bạn với hoàng đế...” Đồng bá cũng quay đầu đi lau nước mắt: “Thật là già rồi, không nên nói lão gia ở trước mặt cậu!”

Ta ngửa mặt lên, từ ba năm trước đây sau khi cha mất, lần đầu tiên trong lòng không có chút áy náy xấu hổ nào nhìn thẳng Đồng bá: “Ba năm trước đây, Đồng bá có phải giận con hay không? Tức con hại chết...”

Ta rớt cuộc vẫn nói không được nữa.

Bàn tay Đồng bá nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu ta, ngón tay thô ráp từng chút một chậm rãi lau nước mắt chảy ra ở khóe mắt ta: “Lão gia thương cậu như châu như báu, chỉ biết hận Yến gia tiểu tử không biết bảo bối, nơi nào lại thật trách cậu? Lão gia chẳng qua là không yên lòng cậu thôi! Lúc ấy cục diện chính trị trong triều không yên, động liền có sóng lớn ngập trời, một tiểu cô nương, nơi nào hiểu được những chuyện dơ bẩn lục đục như vậy?”

Ta run rẩy thanh âm muốn xác nhận lần nữa: “Cha thật không trách con sao?”

Đồng bá cụt một tay kéo ta, mặc nước mắt của ta trôi trước vạt áo của hắn: “Đứa ngốc, từ xưa cha mẹ si mê, con gái dù không đúng, cha mẹ cũng không nhẫn tâm quở trách. Huống chi lão gia chỉ là uống một ly trà chúc quan trình lên ở Binh bộ, lúc ấy liền ngã bệnh, chúc quan kia là người của Thái hậu, lão gia làm sao còn có thể không hiểu?”

Hơi thở của ta đều là mùi quen thuộc trên người Đồng bá, giống như thời điểm còn nhỏ cha ta bận rộn, ta liền thích kề cận Đồng bá, nương nhờ trong ngực ông mà ngủ, ông giống như cha ta xem ta lớn lên. Bôn ba thiên sơn vạn thủy, thu mát đông hàn, đời người nóng lạnh, ta rốt cục trở về nhà, lẳng lặng nằm ở trong ngực của ông rơi lệ.

Thật may là, ông vẫn còn ở nơi này.

Đồng bá nói: “Hoàng đế là một người hồ đồ, bên ngoài cũng có lời đồn đãi, hắn là cung nữ trong cung Thái hậu sinh, chẳng qua là Thái hậu diễn mượn bụng ký mà thôi, chuyện này không biết thật giả. Nhưng Thái hậu từ khi tiên đế qua đời liền muốn thôn tước quyền lực, buông rèm chấp chính, làm theo Lã hậu, đáng tiếc có hai người Yến Dục và lão gia đứng sừng sững trên triều đình, bà ta tự nhiên là muốn kéo một giết một. Lão gia ngay thẳng, Yến Dục khéo đưa đẩy, nâng lão gia cao một chút, khi ngã tất nhiên cũng càng nặng một chút! Tiện phụ này!” Giọng nói dần dần dữ tợn, ta cảm giác được oán khí trong lồng ngực của lão nhân khô gầy đang ôm ta, ngay cả trong lòng cũng thấy nặng nề.

Đồng bá còn nói: “Đáng tiếc bà ta tính hết thiên hạ, lúc đại Trần mất nước, bà ta bị Yến Dục bắt, hiển

cho tân hoàng Đại Tề, không bao lâu chết ở trong thiên lao. Yến Dục khéo đưa đẩy một đời, nhưng bởi vì việc này, trong lúc không phòng bị lại bị di thần Đại Trần đâm chết, chết cũng không thể diện như lão gia.”

Tin tức này đối với ta mà nói là lần đầu tiên nghe được, không nghĩ tới cha con Yến thị đầu hàng Đại Tề, cuối cùng Yến bá bá rơi vào kết cục này, loạn thế anh hào, trong lòng cuối cùng có chút rầu rĩ.

Đồng bá khẽ cười một tiếng: “Nói, vị Duệ vương gia tiền triều kia lại là nhân vật thức thời, Đại Tề đánh tới, hấn đầu hàng Đại Tề, còn hiến con gái của mình cho hoàng đế Đại Tề, lúc ấy hoàng đế liền nhét cho thái tử điện hạ. Hấn lại bảo vệ vinh hoa phú quý, được tước vị Tiêu Dao hầu.”

Ta cũng khẽ cười một tiếng theo, từ trong ngực Đồng bá rút thân ra, kéo tay của ông khẽ cười một tiếng: “Ồ trong cung con từng gặp qua vị Ngọc phi nương nương này...”

Đồng bá lập tức lo lắng: “Nàng có làm khó dễ cậu không? Hậu cung tranh thủ tình cảm từ trước không yên, này có thể tốt chỗ nào? Nếu không Đồng bá cầu xin bệ hạ thả cậu ra cung?”

Ta an ủi ông: “Ta vẫn ở tại Trọng Hoa điện với bệ hạ, nàng không vào được.”

Đồng bá gật đầu một cái, “Ừ”, lại chợt khàn giọng sợ hãi kêu một tiếng, giống như hết sức kinh sợ: “Cậu và bệ hạ ở tại Trọng Hoa điện?”

“Đúng vậy a.”

“Thiên điện?”

“Chính điện a.”

Đồng bá thật là kỳ quái, ánh mắt nhìn ta vừa mừng rỡ vừa lo lắng.

“Đám nương nương trong cung... Có chung đụng được hay không?”

Ta suy nghĩ, cho ra một cái kết luận: “Vẫn tốt. Những nương nương kia ở trong cung của mình, lần trước Đức Phi xông tới một lần, sau lại liền bị cấm chỉ đến gần Trọng Hoa điện.”

Đồng bá nhìn ta chằm chằm, vẻ mặt càng phát ra cổ quái, bộ dáng khó có thể nhe răng: “Vốn là... Vốn là lời này ta cũng không nên hỏi, nhưng lão gia lại không có ở đây... Bất quá coi như lão gia ở đây lời nói ước chừng cũng hỏi không ra miệng... Tin đồn bên ngoài, bệ hạ hấn có bệnh không tiện nói ra... Phi tần trong cung... Hấn có thể có đối với cậu...”

Ta suy nghĩ một hồi lâu mới ra Đồng bá hỏi gì, nhìn chằm chằm ông nói không ra lời. Đồng bá ước chừng

cũng vô cùng ngượng ngùng, ánh mắt khẽ né tránh, lại ngẩng cổ lên: “Phu nhân lão gia đều không ở, trong phủ chỉ có một mình lão coi chừng, chuyện này dĩ nhiên là chỉ có lão để tâm!”

Mặt của ta dần dần nóng, giống như muốn châm lửa, dưới ánh mắt lấp lánh của ông cuối cùng bại trận, cúi đầu nói thầm: “Hắn... Hắn nói để cho ta sinh một đứa nhỏ cho hắn... Muốn lập ta làm hậu...” Ngang nhiên nâng đầu lên, đại nghĩa凛 nhiên: “Ta dĩ nhiên không đáp ứng! Loại hành động phản quốc này dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là không được!”

Khoẻ miệng Đồng bá càng ngày càng cong, nụ cười càng ngày càng đậm nhìn chăm chú, ta vội đứng lên, “Con đi xem phòng của cha một chút...” Sải bước được hai ba bước, sau lưng đã truyền đến tiếng cười sảng khoái của Đồng bá: “Tiểu lang, thật ra thì thỉnh thoảng phản quốc một lần cũng không sao!”

Bước chân của ta hơi chậm lại, chạy trốn chết trong tiếng cười lớn của ông.

Đồng bá... Cũng quá không có tinh thần yêu nước!!

Phượng Triều Văn đi dạo tại hậu viện, thấy bước chân ta vội vã, cất giọng liền gọi: “Tiểu Dật, sao mặt đỏ như vậy?”

Ta nhớ lại những lời của Đồng bá, nhất thời vừa xấu hổ lại quẫn, trừng hắn một cái, “Đều do người!” Quay đầu liền vọt vào trong phòng mình, đóng sầm cửa lại, lúc này mới nhớ tới lúc cha mất, gian phòng này sớm bị cấm vệ quân ngay cả gạch cũng nạy lên, hận không thể lập tức đi ra ngoài. Suy nghĩ một chút người kia còn đứng ngoài cửa, chỉ đành phải bắt đắc dĩ quay đầu.

Vừa nhìn dưới nhất thời kinh hãi.

Gian phòng chỉnh tề sạch sẽ, giống như vô số lần ta về nhà trước kia, tất cả gia cụ đều ở tại chỗ, gạch cũng sắp xếp thật chỉnh tề, ngay cả rèm cũng là mới, màu xanh biếc ta thích.

Ta ngơ ngác nhìn gian phòng của mình, cảm giác mình đi nhầm địa phương.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm đập cửa, ta hoảng hốt mở cửa, Phượng Triều Văn lưng bóng mà đứng, ngũ quan sâu thẳm, tuấn mỹ tuyệt luân, giống như đập ánh mặt trời từng bước một bước vào phòng ta.

Lòng ta chợt nhảy lên, tình hình bây giờ thật quái dị.

“Này... Gian phòng này...” Suy nghĩ một chút trong phủ vẫn là Đồng bá coi chừng, tất nhiên là do ông từng chút khôi phục diện mạo trước đây, trong lòng ta lại lặng lẽ chua xót, nhưng rốt cuộc là cao hứng.

Không ngờ tới Phượng Triều Văn gật đầu một cái: “Đồng bá nói cho người biết? Ta chỉ là tìm người tới tu sửa phủ này một phen, cũng không phải là ta tự mình động thủ, người không cần lộ ra bộ dáng nước mắt

lưng tròn, cười một cái cho trẫm xem?”

Ta nhìn hần chăm chăm, nói không ra lời, lướt qua hần chạy đến phòng của cha.

Khi đẩy cửa ra, mặc dù đã có chuẩn bị tâm tư, nhưng đối mặt với gian phòng chỉnh tề, phong cách và diện mạo trước đây một chút cũng chưa từng thay đổi, những cơn ác mộng kia đang lặng lẽ đi xa, trong lòng khó tránh khỏi chua xót, nhưng quay đầu, hướng về thanh niên cao lớn tuấn mỹ theo sát tới phía dưới bậc thang, trong mắt ta đã rưng rưng, cười nhạt: “Bệ hạ, muốn xem thảo dân cười một cái là phải thu bạc! Người trả được không?”

Hần lục nhiều lần trên người, vô cùng thất bại.

Ta lấy ra túi tiền phình to từ bên hông giơ giơ lên: “Ta đã biết, bệ hạ chỉ có danh tiếng tốt, nhưng thật ra là người nghèo rớt mồng tơi!”

Ngửa đầu nhìn, ánh mặt trời thế gian thật rực rỡ, mà nụ cười của ta sợ rằng so với nắng gắt còn mạnh hơn, đã lâu không thoải mái tự do rơi nước mắt, sung sướng buồn vui, mưa gió thế gian, những lúc đó có người làm bạn, chẳng phải một loại phúc khí sao?

35. Chương 35

Ban đêm, hoàng đế bệ hạ phải về cung, đứng ở cửa lớn nói lời từ biệt với Đồng bá, ta kéo cánh tay Đồng bá phất tay với hần, “Bệ hạ một đường đi tốt, có rảnh rồi tới nhà của ta chơi!”

Mắt phượng của hoàng đế bệ hạ híp lại, hiển nhiên có chút vui mừng: “Người không hồi cung với trẫm?”

Ta cười khê gật đầu một cái: “Thảo dân được bệ hạ chiếu cố, đặc biệt đưa thảo dân về nhà, thảo dân vô cùng cảm kích!” Đứng ở nơi đó thưởng thức sắc mặt hần bắt đầu tối lại.

Đồng bá đổ dầu vào lửa: “Đa tạ bệ hạ đưa tiểu lang nhà ta về nhà, lão nô vô cùng cảm kích!”

Hần vừa sải bước tới đây, ta đang muốn tránh sau lưng Đồng bá, hần đã lôi túi tiền từ bên hông của ta ra. Ta đưa tay ra muốn đoạt lấy, trong ánh mắt lăm lăm của hần rút trở về, tro mắt nhìn hần mở ra túi tiền, từ bên trong lựa chọn nhặt nhặt, tìm cái ước chừng năm lượng bạc đưa tới, “Tiêu hết thì trở về cung đi.”

Ta căm giận nhìn hần chăm chăm: “Bệ hạ thật là hẹp hòi đến làm lũ triều thần đều muốn cười rụng răng.” Đưa tay ra nhận, lại trống không, tay hần giật lại, lại đem năm lượng thu về, ở trong túi tiền lựa chọn nhặt nhặt nữa, lại lấy ra một khối bạc nặng hai lượng, làm bộ muốn hướng trong ngực ước lượng: “Xem ra trẫm vẫn đưa cho người quá nhiều.” Nghiêng đầu hỏi Điền Bình Thanh: “Tiểu Điền, đếm một trăm quan tiền cho cô nương, đợi nàng đã xài hết rồi không có tiền ăn cơm dĩ nhiên là sẽ hồi cung.”

Ba năm trước đây cầm vệ quân tiến đến, trong nhà vốn là bị mượn gió bẻ măng đánh cướp không còn, coi như trong hầm có chứa lương thực, sợ rằng ba năm nay đã sớm mốc meo biến chất, không thể ăn. Trước đây trong nhà chỉ dựa vào bổng lộc của cha và bao năm qua tiên đế ban tặng, Đồng bá cụt một tay, cuộc sống bất tiện, nghĩ đến ba năm nay coi chừng ngôi nhà này, cuộc sống thật chẳng dễ dàng.

Ta lấy ánh mắt uy hiếp Điền Bình Thanh: nếu người thật đếm ra một trăm quan tiền cho ta, ta hồi cung bảo đảm khiến cho người không có một ngày tốt lành.

Điền Bình Thanh nhăn mày nhăn mặt lục lọi vạt áo nửa ngày, mới miễn cưỡng cầu xin ta: “Cô nương, ngài nên hồi cung với bệ hạ đi, muốn gặp Đồng bá sau này vẫn có thời gian.”

Trong lòng ta thầm vui vẻ, mở tròng hai mắt với hắn, nhìn chăm chăm hai lượng bạc trong tay Phượng Triều Văn, hắn tựa hồ có chút bị làm khó, suy nghĩ một chút, vẫn nhét vào trong tay của ta, ngay trước mặt Đồng bá, cư nhiên thuận thế néo lòng bàn tay ta... Cầm thú không biết xấu hổ này...

“Ở trong phủ hai ngày, nếu nhớ giò ngọt trong cung thì nhanh chóng trở lại.” Hắn vừa nói vừa cởi xuống một khối ngọc bội tùy thân từ bên hông, nhét vào trong lòng bàn tay của ta: “Cầm cái này hồi cung, nhưng không cho cầm đi hiệu cầm đồ đổi bạc!”

Bệ hạ ngài thật hiểu ta! Ta quả thật có tính toán này.

Ta đỏ mặt đứng ở bên cạnh Đồng bá, nắm ngọc bội và hai lượng bạc trong tay, trở mắt nhìn Phượng Triều Văn đi lên xe, cầm túi tiền sáng nay Điền Bình Thanh tặng cho ta, đảo mắt liền đổi chủ nhân, trong lòng bi phần vụn phần. Đang muốn dịu lấy Đồng bá trở về phủ thương tiếc một hồi, lại thấy màn xe vén lên, Phượng Triều Văn không chút để ý từ bên trong nhô đầu ra: “Trẫm cũng quên, hôm nay bên cạnh người không mang người hầu hạ, một hồi trở về ta liền bảo tiểu Điền đưa bốn cung nữ thân cận của người và Nga Hoàng tới đây, lại đưa tới mười cung nhân dọn dẹp nhà.”

Ta bịch một tiếng quỳ xuống, thành thật cất ngang: “Bệ hạ, thảo dân van xin ngài, nhiều người ăn cơm như vậy, chỉ có hai lượng bạc, thảo dân nhà nghèo, không nuôi nổi a!”

Nói giỡn, bốn cung nhân thiếp thân kia đều là cô gái luyện võ, ăn cơm như những nam nhân mạnh mẽ, đây không phải là buộc ta sớm ngày hồi cung sao?

Trong tiếng cười lớn của hắn, xe ngựa lộc cộc dần đi.

Ta đặt mông hướng ngồi trở lại phía sau, nhất thời trăm mối lo: “Đồng bá, vậy phải làm sao bây giờ a?”

Đồng bá cười cười đỡ ta dậy: “Mặc dù chúng ta không có lương thực, trong hầm giấu rượu cũng không ít.”

Ta vỗ vỗ bụi đất trên đầu gối, tinh thần phấn chấn: “Bán rượu bên đường à, chủ ý này tốt!”

Đồng bá lắc đầu một cái: “Sợ rằng bệ hạ sẽ không đáp ứng cậu đi bán rượu.” Lại khẽ mỉm cười: “Không bằng tiểu lang trụ cùng Đồng bá hai ngày, rồi trở về cung đi!”

Ta ủy khuất sắp khóc lên: “Ở trong cung mấy tháng, ta mới vào nhà Đồng bá liền muốn đuổi ta đi...”

Đồng bá lập tức tay chân luống cuống, như vô số lần an ủi ta trong quá khứ, vuốt đầu của ta: “Tốt lắm tốt lắm, tiểu lang muốn ở bao lâu liền ở bấy lâu, chỉ cần bệ hạ không đến thúc giục là tốt rồi.”

Đơn giản là ngàn theo trăm thuận, ta thật lâu không có hưởng thụ qua loại cuộc sống này, nhất thời thỏa mãn vô cùng.

Hai canh giờ sau, sắc trời đen thui, ta cùng với Đồng bá đơn giản lấy chút cơm canh ăn rồi, đang ngồi ở dưới tàng cây trong sân hóng gió, nói chuyện phiếm về những gì trải qua ba năm nay, cửa lớn bị đập vang rung trời, ta mở cửa, ngoài cửa đứng bốn thân thể như tháp sắt, từ sau bốn thân thể tháp sắt kia chui ra một bóng người nhỏ nhắn: “Cô nương cô nương, trong nhà có ăn không? Bệ hạ vừa về cung liền hạ chỉ cấm chúng ta ăn cơm, sắp chết đói!”

Trên xe ngựa xa xa, Điền Bình Thanh nhìn ta cười mờ ám, xa xa chấp tay, thẳng đi.

... Bệ hạ ngài cũng quá hung ác rồi, lại làm thật!

Đồng bá nhìn chăm chăm năm người trên bàn ăn, lượng ăn của bốn lớn một nhỏ, len lén hỏi ta: “Tiểu lang, mọi người trong cung đều ăn cỡ này sao?”

Đầu ta đau nhìn cảnh gió cuốn mây tan trước mặt, bọn cung nữ đã ăn hết hai thùng gỗ cơm, vấn đề kiếm sống thật quá phiền não. Cứ với cách ăn như vậy, hai lượng bạc của ta rất nhanh sẽ chẳng còn.

Ngày thứ hai, Đồng bá cất hai lượng bạc của ta, dậy thật sớm, chuẩn bị đi mua gạo, đứng ở trong sân nhìn chăm chăm ta dậy sớm và năm cung nữ đứng thẳng sau lưng, cực kỳ kỳ quái: “Tiểu lang, sáng sớm không ngủ, dậy sớm như thế làm cái gì?”

... Ta có thể nói là buồn thiếu chút nữa cả đêm không ngủ sao?

Ngẩng đầu nhìn nhìn tia nắng ban mai nơi xa, vừa buồn bực! Ta chỉ vào bốn cung nữ sau lưng: “Các nàng khí lực lớn, hôm nay ta muốn để cho các nàng đi mua gạo mua thức ăn. Đồng bá chỉ cần mang các nàng đi, đi theo giao bạc là được rồi.”

Một nhóm Đồng bá đi xa, Nga Hoàng đứng sau lưng ta hồi lâu, hiển nhiên sắc trời cực tốt, mới cẩn thận nói: “Cô nương, không bằng trở về phòng nghỉ ngơi một chút nữa?”

Ta nghiêng đầu nhìn chăm chăm nàng, ở dưới ánh mắt tránh né của nàng dọa dẫm nói: “Nói đi, tối hôm

qua năm người các người cũng cả đêm không ngủ? Chẳng lẽ là ăn quá no?”

Sắc mặt nàng đỏ lên, chột dạ ngẩng đầu nhìn trộm ta một cái, lại vội vàng cúi đầu, cắn chặt môi, rớt cục quỳ xuống, ngay cả mắt cũng đỏ: “Cô nương, bệ hạ nói, năm chúng ta tới trong phủ nhiệm vụ chính là ăn suy sụp người, để cho cô nương không có đồng nào, mau sớm hồi cung!”

Ta...

Bệ hạ chiêu này của ngài quá vô lại rồi, quả thật là mất thể thống uy nghiêm hoàng đế của một nước!

Ba năm trước đây, từ sau hoả hoạn của Cẩm Tú các, dần dần có tin tức truyền ra bên ngoài cung, lão bộc trong nhà dần dần tán, nước mất nhà tan, chỉ có một mình Đồng bá coi chừng nhà lớn như thế khó khăn qua ngày. Tối hôm qua hắn cùng với ta ở trong sân thỏa mãn thở dài: “Không nghĩ tới tiểu lang sẽ còn sống trở lại, ta vẫn chỉ xem bệ hạ dụ dỗ lão già ta ở đây.”

Sau khi Phượng Triều Văn nhập cung, đặc biệt tới một chuyến, lại phái người tu sửa lại nhà cửa lần nữa, lại tặng tiền tới đây. Đồng bá mặc dù không biết vì sao vị hoàng đế Đại Tề này phải cố ý tu sửa phủ đệ của nhiếp chính vương tiền triều, nhưng ông cũng đau lòng trong nhà bị hủy, liền hờn hờ nhận, chẳng qua là tiền thì một văn cũng không nhận lấy.

Chờ nhà cửa sửa xong, Phượng Triều Văn từng tới một chuyến, hỏi vì sao trả tiền lại, Đồng bá nói lão già đã qua đời, tiểu lang cũng đã táng thân trong lửa lớn, không về được, hắn còn sống chỉ muốn coi chừng cái nhà này tiếp, có thể mượn tay bệ hạ khôi phục diện mạo cũ của nhà này, tâm nguyện đã xong.

Lúc ấy mặc dù Phượng Triều Văn chưa từng miễn cưỡng bắt Đồng bá nhận lấy tiền, nhưng lại nói cho ông biết: “Tiểu lang nhà ngươi cuối cùng sẽ trở lại!”

Đồng bá nói ngay lúc đó về mặt bệ hạ rất là chắc chắn, có lúc ngay cả ông cũng khó tránh khỏi lòng sinh ra hy vọng xa vời, mong đợi một ngày kia ta có thể đứng ở trước mặt ông. Nói xong những lời này, Đồng bá ô ô khóc lẫn nữa, thanh âm già nua khàn khàn truyền đi thật xa trong sân trống, trong lòng ta đau đớn một hồi, ba năm nay lúc Đồng bá cô đơn chiếc bóng, không biết làm sao qua ngày?

Lúc ấy ta nắm tay Đồng bá lệ rơi đầy mặt, ta nói: “Đồng bá, ta sẽ hiếu kính ngài giống như hiếu kính cha ta, sẽ chăm sóc lo ma chay cho ngài, để ngài còn sống có chỗ dựa tốt!”

Hiện tại, thật vì lời nói hùng hồn của mình ngay lúc đó mà xấu hổ. Ta chẳng những không có bản lãnh kiếm tới tiền cơm, còn đưa tới năm người làm như quỷ chết đói... Rốt cục là chuyện gì đây?

Ăn xong bữa sáng, nhìn mặt trời lên cao, ta kêu bốn cung nhân kia xuống hầm, mang vài vò rượu ra ngoài: “An phủ không nuôi người rồi rãnh ăn cơm không, hôm nay các người phải bán những bình rượu này, đổi chút tiền bạc lương thực trở lại!”

Rượu do cha ta cất vào hầm không ít, hơn nữa tuổi rượu không ngắn, cũng đủ sống qua ngày.

Về mặt bốn cung nhân kia co quắp, ánh mắt tổ cáo lần lượt nhìn ta, Nga Hoàng chần chờ tiến lên khuyên bảo: “Cô nương, bốn vị tỷ tỷ này cũng có quan hàm, tại sao có thể bán rượu bên đường?”

Ta hung tợn nhìn chăm chăm nàng: “Tiểu nha đầu, ngày hôm qua ngươi cũng ăn không ít, hôm nay cũng đừng nhàn rồi, thanh âm ngươi giòn ngọt, rao hàng ngoài đường phố tất nhiên có thể đưa tới không ít khách!”

Năm người bất đắc dĩ, từ trong kho sau viện lấy ra cái xe đẩy, đem cái vò rượu để lên xe, tối mắt đi đến phố xá sầm uất.

Ta đứng ở cửa vui vẻ phát tay: “Không cho bán giảm giá a, những rượu này có tuổi không ít!”

Đồng bá từ phòng bếp xách ra cái rổ, bên trong chứa nhang đèn tiền vàng bạc hoa quả: “Tiểu lang, nếu về nhà, hay là đi mộ lão gia tế bái một lần cho thỏa đáng!”

Ta cũng không nghĩ tới, có thể nhìn thấy Yến Bình ở mộ phần của cha ta.

36. Chương 36

Đất Tây Sơn ở kinh thành, chính là đế lăng Đại Trần.

Góc tây nam của đế lăng Đại Trần nguyên là phần đất mai táng mà Thái tổ hoàng đế Đại Trần chỉ định cho khai quốc công thần. Chỉ vì nhiều năm liên tục hỗn chiến, trọng thần triều đình muốn dời trở về nguyên quán mai táng không thể thực hiện nguyện vọng lá rụng về cội này, Thái tổ hoàng đế định ra một mảnh đất dưới chân đế lăng, sau trăm tuổi, quần thần cũng tốt thường xuyên thân cận một chút.

Phụ thân và Yến bá bá khi còn sống là thần tử rường cột của tiên đế, lúc tiên đế xây lăng, đã có thầy phong thủy chuẩn bị chỗ an thân trăm năm dưới đế lăng cho bọn họ, lúi vào ngầm dưới lòng đất, tiếp giáp nhau.

Lúc ta và Đồng bá tới trước mộ phần, ngẫu nhiên gặp được Yến Bình cũng tới tế bái.

Có lẽ hẳn nhìn thấy ta ở đây rất là kinh dị, sau khi tế xong liền một đường đi tới. Đồng bá xa xa nhìn thấy hẳn tựa như lâm đại địch: “Tiểu tử Yến gia làm sao tới rồi? Tiểu tử này thoát nhìn bộ dáng ôn văn vô hại, thật ra thì lòng dạ giống như cha hắn, tiểu Lang ngàn vạn đừng tin hắn nữa!”

Ta vừa quỳ trước mộ phần của cha ta nhỏ cổ, vừa nói: “Đồng bá, rốt cuộc bao lâu không tới nhỏ cổ cho cha rồi, nhìn mộ xem cổ đã cao đến thế này rồi?”

Đồng bá phân thần nhìn ta, vội vàng kêu: “Tiểu lang tiểu lang, làm lắm vậy, cậu mặc vậy thật không nói nổi, nhìn xem còn giống một cô nương xinh đẹp sao, giống như là một con khỉ hoang dã!”

Ta ủy khuất hỏi ngược lại: “Có con khỉ xinh đẹp như ta vậy sao?”

Phượng Triều Văn ban thưởng cho ta những cung nữ kia thật không tệ, mấy tháng này nuôi xuống, mỗi ngày tắm rửa rửa chùi chùi xoa một lúc, có lúc ta vuốt da mình cũng len lén vui mừng, đơn giản giống như trộm một bộ da mới trở về từ trên người người khác, dễ chịu quá mức.

Đồng bá nhìn ta chằm chằm, vừa tức vừa cười: “Cậu leo cây hái quả hơi kém khỉ một bậc, lại không có áo da giữ cho ấm như chúng, ta xem, ngay cả khỉ cũng không bằng!”

Ta vuốt vuốt mộ phần: “Cha xem, Đồng bá nói con ngay cả khỉ cũng không bằng, người mau bò dậy đánh hần!”

Đồng bá vừa cười vừa than, ngay cả nước mắt cũng rơi xuống: “Lão gia không chừng liền bị người chọc giận đến bò dậy đây!” Quay đầu lau mặt, thoáng thấy Yến Bình dần dần tiến gần, quay đầu lại không nhìn nài hô lên: “Xem mười đầu ngón tay của cậu kia, cũng không biết trong cung bệ hạ nuôi thế nào, từ khi ra đời cũng chưa từng trắng nõn như vậy, cổ này ba năm cũng chưa từng nhỏ, hãy để cho ta tới đi!”

Từ trước là Đồng bá và cha ta hai vị đại lão gia nuôi ta, có thể rửa sạch sẽ tay chân mặt mũi cũng không tệ rồi, khi nào thì bọn họ xúc nước hoa cho ta?

Nghe khẩu khí của ông lão này toàn là oán giận, nhưng ngẫm nghĩ, thế nào cảm giác như là ông lão khen Phượng Triều Văn?

Đồng bá quỳ xuống, giúp ta nhổ cỏ ở mộ: “Sau khi chôn cất lão gia, trong ba năm lão đầu tử ta cũng chưa từng dám tới mộ phần lão gia, thứ nhất thương tâm, thứ hai không mặt mũi gặp lão gia, nói hay lắm sẽ che chở cậu bình an sống nữa, nhưng đảo mắt ta liền vứt bỏ cậu...”

Lão lại khóc lên.

Trong lòng ta không đành lòng, từ ngày hôm qua đến bây giờ, ta đã khiến lão khóc rất nhiều lần, mắt nhìn Yến Bình đến gần, liền tranh thủ nhét khăn vào trong tay lão, “Đồng bá, Yến tiểu hồ ly tới, lớn tuổi như vậy còn khóc, để cho hần nhìn thấy sẽ cười!”

Lại nói, mang theo cái khăn bên người cũng là thói quen từ mấy tháng gần đây ở cạnh Phượng Triều Văn.

Ta hình như, trong lúc bất tri bất giác đã thay đổi rất nhiều.

Khi Yến Bình đến, chúng ta đang hăng hái nhổ cỏ, hần vén tay áo cũng muốn tới giúp một tay, ta vội vàng

ngăn lại: “Yến tướng quân, dừng! Ngài dừng, cẩn thận làm bẩn tay!”

Hắn lúng túng đứng tại chỗ: “Tiểu Dật, có thể không khách khí như vậy hay không?!”

Ta trong lúc cấp bách hướng hắn cười một tiếng: “Tướng quân không biết sao, cha ta khi còn sống không thích nhất chính là ngài, ta sợ ngài động cò xanh trên đầu ông, đến tối ông đi tìm người gây phiền, vậy chính là ta không đúng rồi!”

Sắc mặt của hắn chốc lát trắng bệch, ta cảm thấy bất đắc dĩ mà lại áy náy: “Ta chẳng qua là nói thật, thật là không biết tướng quân sợ quý!”

Hắn lắc đầu một cái. Cũng không nói cái gì nữa.

Dọn cỏ xong, ta mệt mỏi gần chết, tựa mình vào tấm bia đá, thấp giọng oán trách: “Cha a, thật là mệt chết, xem ra sau này con phải thường đến nhìn người, tránh cho trên đầu người mọc nhiều cỏ như vậy.”

Mặt trời thật rực rỡ, nếu như không phải là Yến Bình đứng ở ngoài mấy bước, ta thật có ý muốn ngủ một giấc.

Tế xong, Đồng bá thu thập rổ trống kêu: “Tiểu thư, xuống núi đi!”

Lão cũng đi tới, ngay trước Yến Bình trước mặt, thở phì phò nhìn chăm chăm hắn, không chút tươi cười.

Ta cà lơ phát phơ hướng phía cha ta phát tay một cái: “Cha a, về sau có rãnh rồi con trở lại cùng người, bất quá sau trăm tuổi con sợ không thể ở chỗ này, nơi này của người cũng không phải là tất cả mọi người có thể tùy tiện vào ở.”

Lại nghĩ, Đại Trần cũng đã mất nước rồi, hiện tại ngọn núi này ai muốn vào liền tự do mà vào, không ai quản nữa, vội vàng hướng Đồng bá đề nghị: “Đồng bá, không bằng sau khi chúng ta trăm tuổi cũng chôn cất ở chỗ này với cha đi?”

Đồng bá vấp một cái: “Tiểu thư, sau trăm tuổi là tiểu thư phải chôn cất trong mộ nhà chồng chứ. Lão già ta lại có thể tới cùng lão gia!”

Ta nhìn chăm chăm lão, nhìn Yến Bình theo sát đằng sau, hậm hực im lặng.

Yến Bình không mất thời cơ tiến lên hai bước: “Thật ra thì, nàng cũng có thể chôn cất ở bên trái nơi này.” Hai mắt lấp lánh tựa như trộm: “Bệ hạ rất cục tha nàng rồi?”

Bên trái mộ của cha ta là mộ của Yến bá bá cha hắn.

Ta lắc đầu một cái: “Nghĩa địa nhà ngài ta thật trèo cao không nổi!” Lại cao hứng giải thích với hần: “Trong cung ở rất tốt, ở giường của bệ hạ, ăn cơm của bệ hạ, có lúc trêu chọc bệ hạ làm vui, ngài nhìn một chút ta không phải mập hơn nhiều so với trước kia?”

Hần cười khổ nói: “Nàng còn không chịu tha thứ ta?”

Ta xách váy từng bước một cẩn thận đi ở trên đường núi, nghe vậy cực kỳ kinh ngạc: “Ta tha thứ hay không, sẽ ảnh hưởng tới việc ngài uống nước ăn cơm sống qua ngày làm tướng quân?”

Hần nhìn ta chằm chằm, nghĩ không tới ta có thể nói ra lời như vậy.

Ta định ngừng lại, nhìn hần chằm chằm, “Tướng quân sẽ không cho là, hôm nay ta còn ô ý nghĩ ngu như ngày xưa, còn một lòng một dạ với mình ngài?”

Đồng bá quay đầu lại nhìn, ta nhìn lão cười một tiếng: “Đồng bá ngài đi trước, ta và Yên tướng quân nói chuyện chút!”

Lão bắt mắt trừng Yên Bình một cái, kéo dài giọng điệu: “Tiểu thư, Yên gia tiểu tử này không phải là người tốt, ngài có thể phải cẩn thận chút!”

Dưới sắc mặt cực kỳ khó coi của Yên Bình, ta vẫn ngoan ngoãn gật đầu một cái: “Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận!”

Lúc này mới xách theo rổ trống xuống núi trước.

Chờ Đồng bá đi ra khỏi chừng mười thước, Yên Bình rốt cục nói thật nhỏ: “Ta cho là, coi như là người khác thay đổi, nàng cũng sẽ không thay đổi.”

“Sẽ vẫn đối tốt với ngài sao? Ta phải gọi ngài là vợ sao?”

Hần đột nhiên ngẩng đầu lên, tất cả trên mặt đều là vui mừng, nhưng chạm đến ánh mắt trào phúng của ta, lại lạnh nhạt.

“Ta không biết nàng là con gái, ta không biết!”

Ta gãi gãi đầu, chỉ cảm thấy chuyện này trong lòng ta đã sớm hóa bụi hóa đất, nhưng người này chạy đến trước mặt của ta, thay đổi nhiều năm ngông nghênh quá khứ, móc những bụi đất này ra ngoài lại lần nữa.

“Biết thì như thế nào? Cưới ta sao?”

Ánh mắt của hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm ta, trong con ngươi từ trước đến giờ ôn nhuận tất cả đều là kiên định: “Phải, nếu như sớm biết nàng là con gái, ta sẽ không giẫy giụa bao lâu, sẽ không hoài nghi mình là đồng tính... Không biết... Sẽ không đối với nàng như vậy...”

Ta tự giễu cười một tiếng: “Nếu biết ta là con gái, khi ta hôn ngươi ở trên thuyền, có phải cũng sẽ không ghê tởm hay không? Áp dụng mỹ nhân kế thì càng thuận tay rồi?”

Mặt ngọc của hắn lập tức đỏ bừng, “Ta... Cha ta nói...”

Ta gật đầu một cái: “Đúng vậy, ngươi luôn luôn nghe lời cha ngươi nói..., nghe mười phần mười, ngươi biết rõ ta cuồng dại, còn thực hiện mỹ nam kế, ngươi thật là một người con hiếu thuận!”

Trên mặt của hắn tất cả đều là thần sắc thống khổ, rơi vào trong mắt ta cũng không cảm thấy sung sướng gì.

Ta lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, tất cả trong lòng đều là hận ý: “Biết thời điểm ngươi và Tần Ngọc tranh khanh khanh ta ta, ta đang làm gì sao? Ta đang cầu xin cha ta trong lúc ông đang bị trúng độc, cầu xin ông đồng ý cho ta ở chung một chỗ với ngươi, khiến ông giận đến đứt khi bỏ mình!”

Chuyện năm đó, ta chưa bao giờ tự nguyện nói cho người khác biết, chưa bao giờ dám đặt ở dưới ánh mặt trời phơi nắng, nhưng hôm nay, ta chợt muốn nói cho nam nhân luôn miệng nói muốn lấy ta những chuyện này.

Mặc dù cha trúng độc, thủ đoạn của Hoàng thái hậu từ trước đến giờ bách phát bách trúng, nhưng tại sâu thẳm trong lòng, ta lúc nào cũng nhớ máu của cha phun trên mặt ta.

Máu nóng bỏng từ tâm khảm, cả đời cũng lau không sạch, lau không hết.

Ta nghĩ, người ta không thể tha thứ không phải là Yến Bình, chỉ là chính ta.

Hắn lui lại một bước thật dài, trong mắt đều là không thể tin, ta tiến lên một bước nữa, ánh mắt chăm chú nhìn hắn, giễu cợt cười một tiếng: “Ta tức chết cha của mình, mạo hiểm mưa to đi tìm ngươi, ngươi thưởng ta một chương, ta vẫn luôn nhớ!”

Trên mặt hắn là vẻ tuyệt vọng thăm thẳm và đau đớn, còn có thương tiếc, thương tiếc ta đã từng vật lộn dốc sức muốn đánh đổi tình cảm.

Nhưng hôm nay, ta vứt bỏ nó như vứt bỏ giày cũ.

Hắn vươn tay ra, tựa hồ muốn đỡ vai của ta, lại chân chờ lui trở về: “Thật xin lỗi, ta không biết...”

Ta chỉ cảm giác khuôn mặt mình dữ tợn, thật không giống bình thường, vì vậy mỉm cười nói: “Người không cần xin lỗi, Yến bá bá có chí hướng lớn, đi theo địch phản quốc, nhưng cha ta lại muốn trung nghĩa lưỡng toàn, lúc trước chỉ là ta si tâm vọng tưởng mà thôi! Ta tự gây nghiệt, cũng không đến phiên người đáng thương!”

Hắn vội vàng giải thích: “Không, lúc trước nàng không phải là một bên tình nguyện, ta chỉ là vẫn không biết nàng là con gái... Cha ta chinh chiến cả đời, nhiều năm liên tục chiến hỏa, núi sông tan nát, ông chỉ muốn thấy thiên hạ nhất thống, nhưng người cũng biết Tần Huy đồ tường không nổi, nào có tài đức phong thái của quân chủ sáng suốt?”

“Người nói cũng đúng, mặc dù cha ta dốc hết tâm huyết phụ tá, nhưng tiểu hoàng đế đúng là không chịu nổi. Yến bá bá yêu giang sơn như vẽ này, còn cha ta lại chỉ muốn thay tiên đế bảo vệ Đại Trần này, đều vì chủ của mình, ta vốn là không thể nào oán!”

Ta xoay người đi xuống, Yến Bình ở phía sau lớn tiếng nói: “Tiểu Dật, ta là thật lòng hướng nàng cầu hôn. Phi tần trong cung bệ hạ đông đảo, Bệ hạ... Bệ hạ lại... Nàng ở lại bên cạnh bệ hạ, cuối cùng không phải là kẻ lâu dài!”

Ta quay đầu đón ánh mặt trời chói mắt, chỉ vào mộ phần cha ta mỉm cười: “Tốt, người liền hướng cha ta cầu hôn đi, chỉ cần ông có thể từ trong mộ đi ra ngoài đồng ý hôn sự này, ta tự nhiên gả cho người!”

Hắn thất hồn lạc phách đứng ở tại chỗ, ta đi rất xa, quay đầu lại nhìn, còn có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn, càng lúc càng xa.

Lúc về đến nhà, bọn Nga Hoàng đã trở lại, gương mặt như đưa đám.

Không đợi ta hỏi rõ hôm nay bán rượu thế nào, bọn họ đã đồng loạt quỳ xuống: “Cô nương, xe lật, toàn bộ vò rượu vỡ hết!”

...

Ta ngờ là hoàng đế bệ hạ phái người đập gian hàng rượu của ta, nếu không, bằng bản lĩnh của bốn người này, chẳng lẽ ngay cả cái xe nhỏ cũng đẩy không được?

Nga Hoàng thấy ta hoài nghi, chần chờ nói: “Cô nương, nếu không ngài vào cung đi hỏi bệ hạ?”

Ta lại ngờ nàng xui khiến ta vào cung, nhéo lỗ tai nàng tức giận cơ hồ muốn nhảy dựng lên: “Người con nhóc ăn cây táo rào cây sung này!” Nhớ tới nàng vốn chính là cung nữ của Phượng Triều Văn, ta thật ra chưa hề phát cho nàng một phân tiền tiêu hàng tháng, cũng không phải là chủ tử nghiêm chỉnh của nàng, mấy chữ “ăn cây táo rào cây sung” này bây giờ không thể nào nói tới, chỉ đành phải vung tay.

Đang tức giận đi tới đi lui trong viện, Diên Bình Thanh mang theo một đám cung nhân xách theo hộp thức

ăn sơn đỏ đi tới.

Hắn không nói hai lời, đem những thức ăn trong hộp sơn đỏ bày ra, tất cả bên trong đều là thức ăn ta thích, tôm nhỏ hương cay, giò ngọt... Mùi thơm từng đợt từng đợt hướng trong lỗ mũi ta mà tới.

Tức giận của ta theo mùi thơm những thức ăn này từng chút từng chút giảm dần.

“Bệ hạ có chỉ, thưởng An cô nương ngự thiện...” Ta nhào tới muốn cắn hai cái, bị bốn cung nữ dùng sức đè lại: “Cô nương, cô nương, còn chưa có nghe xong chỉ ý đây!”

“Bệ hạ thưởng An cô nương ngửi hương ngự thiện, khác ban thưởng chén thuốc uống vào, điều dưỡng thân thể!” Điền Bình Thanh đọc xong những lời này thật nhanh, giống như có thù oán với ta, chỉ huy cung nhân ba chân bốn cẳng đem ngự thiện mới vừa bày ra bỏ vào hộp đựng thức ăn sơn đỏ lần nữa, chỉ để lại một chén canh thuốc, bộ dạng xun xoe chạy như bay.

Ta...

Phượng Triều Văn người có thù oán với ta?

Ta nhảy dựng lên kêu la: “Tối nay ta nhất định phải vào cung, bây giờ phải vào cung, Nga Hoàng, ngọc bội của ta đâu rồi, lấy ra ta muốn xông vào cửa cung! Ta muốn ngay mặt hỏi hắn, kẻ sĩ có thể giết không thể nhục...”

Nga Hoàng run run liên tiếp đáp ứng: “Nô tỳ đi lấy ngay, cô nương chờ một chút!” Một đường chạy vội về phòng.

Đồng bá ở bên liên tiếp khích lệ ta thay trời hành đạo: “Tiểu lang An gia há có thể cho phép người như thế làm nhục?! Nhất định phải vào cung đi về phía bệ hạ đòi giải thích! Hắn không thể thấy dòng dõi An gia ta suy bại, lại làm thế này!”

Ta cảm thấy lòng căm phẫn của lão rất cao, hận không thể thay ta vào cung đi về phía hoàng đế để bệ hạ đòi giải thích. Lại bị gió lạnh trong sân thổi, chờ Nga Hoàng cầm ngọc bội tới đây, ta liền nhét vào trong tay Đồng bá: “Đồng bá, ngài luôn luôn thương ta, chuyện hướng bệ hạ đòi giải thích liền giao cho ngài thay ta làm, hôm nay ta bỏ núi một ngày, một mồi, về phòng nghỉ ngơi trước!”

Đồng bá ở sau lưng ta kéo cổ họng kêu: “Tiểu lang, Đồng bá già rồi, chuyện đánh nhau ẩu đả còn phải người trẻ tuổi, cậu vào cung đòi giải thích thỏa đáng hơn!”

Ta miễn cưỡng quay đầu lại: “Đều nói người cao tuổi tương đối cơ trí, đòi bệ hạ giải thích nhất định phải kinh nghiệm đối địch phong phú, ta còn thiếu điều luyện, ngủ một giấc bồi bổ điều luyện đi!”

37. Chương 37

Ngày thứ hai ta nhìn chằm chằm cung nhân đầy xe rượu lần nữa, mình ôm một ít vò, áp tải đi các quán rượu lớn quay một vòng, một buổi sáng liền thu lợi mười lăm lượng.

Ta ngờ rằng, hoàng đế bệ hạ nghe tin tức này, chắc sẽ không quá cao hứng. Liền ở bên cạnh tốn năm trăm tiền mua một hộp đồ ăn, để cho Nga Hoàng đưa đến trong cung.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau, hộp điểm tâm coi như một chút tâm ý của thảo dân đưa bệ hạ, làm ơn cần phải chuyển đạt lòng cảm kích sâu sắc của ta với bệ hạ.”

Ta nói như thế.

Nga Hoàng lắc lắc hai vai xách theo hộp đồ ăn vào cung thăm bệ hạ, vẻ mặt so với tối hôm qua chạy như bay cầm ngọc bội tưởng như hai người.

Thời điểm gần tối, nàng ủ rũ cúi đầu trở lại, đứng ở ngoài cửa sổ của ta không chịu đi vào.

Ta nằm ở trên giường đang ôm cuốn “Kỳ đàm quái chí[69]” xem thật thú vị, vừa ngẩng đầu liếc tới nàng, lập tức tâm tình thật tốt, trần ngập mong đợi ngoắc ngoắc tay: “Nga Hoàng mau vào, bệ hạ nói gì rồi?”

Hắn lại không có phần nộ? Có đập cái nghiên mực mới giá trị ngàn vàng trên bàn không? Hoàng đế bệ hạ hai lượng bạc cũng không bỏ được không biết có thể đau lòng hay không?

Nga Hoàng cẩn thận ngẩng đầu nhìn ta: “Bệ hạ nói, bệ hạ nói cô nương là một tên phá của, miệng ăn núi lở...”

Ta thất vọng nằm xuống, xoay người vào trong tiếp tục xem sách.

Hoàng đế bệ hạ mắng chửi người cũng quá không có ý mới rồi!

Nga Hoàng hướng về sau rút một cái, “Nhưng bệ hạ đích thân đến...” Ngẩng đầu nhìn sắc mặt của ta một cái, “Nô tỳ cáo lui!” Trong chớp mắt không thấy bóng dáng.

Ta ngồi ở trên giường suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới một chuyện, đi giày chạy vào phòng bếp, đem tất cả những thịt, cá buổi trưa mua về nấu đi hết, lại đem rau củ củ cải bày ở trên chỗ chế biến thức ăn, lúc này mới đi ra nhà trước.

Giờ phút này hoàng đế bệ hạ đang ngồi ở dưới tàng cây mát mẻ trong viện, trò chuyện cùng Đồng bá, Điền

Bình Thanh đứng hầu ở bên.

Đồng bá thấy ta tới rồi, đứng lên nói: “Ta đi xuống bếp xem một chút, tối nay có món gì ngon chiêu đãi bệ hạ!”

Ta nịnh nọt tiến lên, “Đồng bá, ta đem tất cả thức ăn ngon đặt ở trên bàn nấu ăn, người bảo bọn Nga Hoàng tay chân mau chút, chắc bệ hạ cũng đói bụng.”

Mắt thấy Đồng bá đi xa, sờ sờ bình trà trên bàn: “Nga Hoàng này, đón bệ hạ đi vào cũng không chuẩn bị chút trà nóng, bệ hạ ngồi trước, ta xuống dưới bếp xem một chút.”

Phượng Triều Văn cao lớn chân dài, khí vũ hiên ngang, bình thản ngồi trên ghế đá, khoan thai nói: “Người đây là đi xuống bếp dọn đồ một phen, đừng cho các nàng không biết, đem thịt cá người mua bưng lên bàn sao?”

“Làm sao ngài biết?” Ta vừa nói ra khỏi miệng liền bùm miệng, hận không được cắn rơi đầu lưỡi.

Phượng Triều Văn lạnh lùng nhìn ta chằm chằm, nhằm về ta lộ ra nụ cười sát khí bốn phía, “Người ở trong cung mấy ngày nay, trăm cũng không từng bạc đãi người a, phần ăn không phải là tùy người chọn?”

Ta cảm thấy chân mình mềm đi, tự dưng nhớ tới mũi tên ở Cẩm Tú các kia.

“Bệ hạ, sao có thể a, ta chỉ là muốn đi xuống bếp dọn đồ một phen, bảo các nàng chớ tiết kiệm, ngài khó được tới một chuyến! Khó được!”

Hắn ngoắc ngoắc tay, “Người tới đây ngồi, loại chuyện như pha trà rót nước, để Diên Bình Thanh làm là tốt.”

Diên Bình Thanh mới vừa ở chỗ này giả bộ làm thần giữ cửa lập tức tiến lên lạnh lẽo lấy bình trà từ trong tay ta, xoay người đi mất.

Ta nhắm mắt ngồi ở đối diện hoàng đế bệ hạ, hắn nghiêng mắt nhìn ta một cái: “Gần chút nữa.”

Sau khi ta lại chuyển gần một chút, bị cánh tay dài của hắn vươn tới, cả người liền tựa vào trong ngực hắn.

Ta len lén ngẩng đầu ở trong ngực hắn, chống lại đôi mắt phượng của hắn, bị hắn nắm mũi hỏi: “Tại sao không trở về cung?”

Ngó quanh, Đồng bá để một mình ta ở lại nơi này đối địch, ngay cả một viện thủ cũng không có, ta gạt bàn tay trên mặt ta: “Kia cũng không phải là nhà ta.”

Hắn chợt hướng ta rục rờ cười một tiếng: “Cũng đúng, người đây là nhắc nhở trăm hạ chỉ tứ hôn, từ Đan Phượng môn dùng phượng liền nghênh người vào trong cung. Thì ra là tiểu Dật là về nhà chờ tứ hôn a.”

Ta nhìn chăm chăm hắn, thật sự là hoàn toàn khuất phục với năng lực tự hiểu không thể tưởng tượng nổi của hắn!

Hắn đã ôm cả eo ta, suy tư: “Bà mai muốn dùng ai? Là Thái Phó hay là Tiêu Dao hầu đây? Là thần tử Đại Tề hay là cự thần Đại Trần? Nếu không sẽ dùng cả hai đi?”

Ta...

“Cũng không tốt à?”

“Không có gì không tốt!” Hoàng đế bệ hạ vung tay lên, “Trăm cuối cùng cũng có thể tự làm chủ hôn sự của mình.”

Ta đem đầu chôn thật sâu vào trong ngực hắn, ngửi hơi thở ấm áp này, vẫn không nhịn được ngăn trở: “Nhà ta ra không nổi đồ cưới!”

Hắn đem đầu ta đẩy ra, trán áp trán, ta có thể thấy rõ vẻ nghiêm túc trong tròng mắt phượng đó: “Đồ cưới ta ra!”

“Người cũng không phải là cha ta!”

Ta cắn đầu lưỡi, vì tự chủ của mình càng ngày càng yếu mà phần hận không dứt.

Hoàng đế bệ hạ mặt không vui nhìn chăm chăm ta, hung hăng cắn môi ta một cái, tựa hồ vẫn không thể hả giận, lại mở cổ áo ra, cắn một cái ở trên cổ ta.

... Bệ hạ, ngài là chó sao?

Ta nhớ đến Điền Bình Thanh nói năm đó Đại Tề tiên đế bên trái bên phải nhét nữ nhân vào Đông cung, thật ra khi đó tiên đế tuổi tác đang thịnh, thái tử điện hạ lại không có người nối dõi cũng không phải là chuyện gì tốt, hưởng chi trung gian còn kẹp một mẹ kế lòng dạ khó lường.

Hoàng đế bệ hạ đang cao hứng mạnh mẽ vậy, ta thực không phải là có ý tứ chọc hắn không vui.

Chờ món ăn bùng lên, mặt hoàng đế bệ hạ lại tối sầm lại.

Mọi người đều biết, đại Tề ở xứ lạnh, bệ hạ thích ăn thịt, nhưng nhìn chung thức ăn nhà ta hôm nay, củ cải xào, rau củ, bí đao, còn có một bát canh củ cải... Điều tại ta đem thịt cá giấu kỹ quá, bọn họ khẳng định không tìm được...

Mang thức ăn lên chính là Nga Hoàng, run lấy bầy bưng món ăn lên liền lui xuống. Điền Bình Thanh và Đồng bá căn bản chưa tới...

Ta ở trong ngực hoàng đế bệ hạ thừa nhận ánh mắt khiển trách của hắn, lại ăn rất nhiều rau củ củ cải hắn dứt tở, hắn vừa dứt ta vừa thương yêu nói: “Tiểu Dật vẫn còn quá gầy chút, ăn nhiều một chút thêm ít thịt, nếu không làm nương tử không xinh đẹp...”

Ta thật cũng là loại không thịt không vui a a a a...

Lúc đưa hắn đi, Đồng bá tươi cười, ta đón gió yên lặng rơi lệ, bọn Nga Hoàng nhất định không ló đầu.

Ta đã biết năm nay tất cả mọi người không nói trung can nghĩa đảm nữa, đầu thành phản quốc làm cỏ đầu tường mới là xã hội đề xướng ca ngợi.

Chờ Phượng Triều Văn đi xa, ta nín lấy vạt áo Đồng bá cơ hồ khóc lên, cắn răng nghiêng lợi: “Đồng bá sao người có thể cười đến vui vẻ như vậy? Bệ hạ hắn uy hiếp ta ký giấy nợ tới hai vạn a, ta đi đâu tìm bạc?”

Hắn cười híp mắt gật đầu, “Ta biết, mực còn là ta mài.”

“Khi Điền Bình Thanh đi thư phòng cầm giấy và bút mực ngài làm sao lại không ngăn đây? Lần này những rượu kia của cha bán hết cũng không cứu được.”

Đồng bá vuốt đầu ta, lời nói thâm thía: “Bệ hạ nói, rượu của lão gia đổi tiền mua đồ ăn được, lấy ra trả nợ, thì không được.”

Lời này lúc ấy ta cũng nghe đến.

Ta hận không thể nạo tường chạy, nín lấy tay áo Đồng bá: “Vậy làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Đồng bá lại vuốt đầu ta: “Ngoan, bệ hạ nói, chỉ cần cậu vào cung, món nợ này liền xóa bỏ!”

Ta nhảy dựng lên, giận dữ kêu la: “Vào cung? Món nợ này chính là lần trước vào cung làm bạn vua mà ra, hắn nói đây là tiền ta tiêu hằng ngày trong cung...”

“Làm hoàng đế keo kiệt thành như hắn, thật là mới nghe lần đầu!”

Đồng bá xoay người lại cười không ngừng: “Tiểu lang nhà ta cũng không kém a, một hộp thịt cũng không bỏ được. Không phải là Đồng bá không nhắc nhở cậu a, hôm nay thật có chút nóng, thịt để lâu sẽ thối... Cậu cũng biết hôm nay trong phủ không thể so với trước rồi, bạc không tiện tay...”

38. Chương 38

Kinh tế trong nhà khẩn trương, Đồng bá lại dâng thành phẩm quốc, ta chỉ sợ một ngày kia Phượng Triều Văn tâm huyết dâng cao, tiện tay ban thánh chỉ tứ hôn, phá vỡ mộng đẹp làm dân chúng của ta, chỉ đành phải gia tăng bước chân kiếm tiền, mỗi ngày vì kiếm sống bôn ba mọi nơi trong đế kinh, nào biết bôn ba liên xảy ra chuyện.

Một ngày kia đưa xong rượu rồi, ta cất túi tiền xong, thúc giục bốn thiếp thân cung nữ kia trở về phủ, mình ở trên đường tùy ý đi dạo đến buổi chiều, vẫn là không thu hoạch được gì, bất đắc dĩ trở về phủ, cũng đang trên đường trở về phủ bị một thanh niên da ngăm đen bộ mặt râu ria rậm rạp ngăn ở trong ngõ hẻm.

Cái ngõ hẻm này thật vắng, ta vốn là chính là đi tắt, người phú quý ít ai đi trong ngõ hẻm vắng này, nam tử trẻ tuổi cao hơn một cái đầu so với ta, từng bước một đi tới bộ dạng rất là trấn định, ta vừa khom lưng làm bộ phải đất trên giày vừa len lén lấy ra chủy thủ giấu bên trong, chờ thiếu niên kia đưa ra hai cánh tay nhào tới, nhanh như cắt vung tay...

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết quen thuộc, hắn ôm chặt bụng ngồi xổm xuống, lớn tiếng kêu thảm thiết: “Tiểu Dật tiểu Dật, làm sao ngươi có thể xuống tay nặng như vậy với ta?”

Thanh âm này hết sức quen thuộc, vậy mà người trước mắt lại quá mức xa lạ, ta nhất thời thật không dám thừa nhận, nhéo lỗ tai của hắn kéo hắn lên, thấy hắn không có chút tự giác phản kháng nào, lúc này mới xác định thân phận của người đến.

“Tiểu Hoàng ngươi mang bộ dạng như quỷ này làm cái gì?”

Theo kinh nghiệm ta nhéo lỗ tai phé để nhiều năm biết được, hắn sẽ lớn tiếng kêu thảm thiết, vừa che chở lỗ tai xin khoan dung.

Thế mà hôm nay hai cái tay hắn ôm ở trên bụng, máu theo khe hở chảy ra bên ngoài, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt, nhất thời không rảnh cổ kị tới lỗ tai.

Ta suy nghĩ mấy ngày trước Phượng Triều Văn muốn Điện Bình Thanh tới truyền khẩu dụ, dư nghiệt Đại Trần xuất hiện ở đế kinh, muốn gần đây trong phủ cẩn thận cửa ngõ.

... Thật ra thì ta và Đồng bá chính là dư nghiệt Đại Trần...

Tiểu Hoàng nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt tố cáo: “Tiểu Dật ngươi thật là càng ngày

càng bạo lực rồi!”

Ta khi chọc chọc vết thương của hắn, lại đưa tới hắn luôn miệng kêu thảm thiết, hoàn toàn đồng ý cách nói này của hắn.

“Ừ, ta bạo lực hơn lúc trước. Vậy người làm ra dạng muốn cướp bóc, ta lại không phải người ngu, chẳng lẽ chờ trúng chiêu à?”

Ta thực muốn chọc một trăm tám mươi đao, không liên quan với ba năm khổ cực kia, chẳng qua là mẹ nọ con trả, một cái mạng của cha ta đặt trên người mẹ hắn.

Nhưng là nếu như mẹ hắn không phải là mẹ ruột... Chuyện này còn chờ khảo chứng...

Đồng bá thấy ta từ cửa hông dìu một nam tử trẻ tuổi vào, mà trên bụng nam tử cầm thủy thủ tùy thân của ta, cả kinh thất sắc: “Tiểu lang hành hung?”

Ta vốn chưa bao giờ là dân chúng tốt tuân theo pháp luật, lão đánh giá ta quá cao!

Ánh mắt Nga Hoàng nhìn chằm chằm như nước long lanh hoảng sợ lùi lại sau: “Kéo người bị hại về trong nhà, chuẩn bị hủy thi diệt tích?” Nàng “A” một tiếng hét thảm, “Về sau nô tỳ sẽ không bao giờ ra vườn sau hái trộm trái cây ăn!”

—— ta rốt cuộc biết nguyên nhân trái của cây lê ở vườn sau càng ngày càng ít.

“Ta chuẩn bị đem người này chôn ở dưới cây lê vườn sau làm phân bón!”

Nga Hoàng run run so với Tiểu Hoàng còn lợi hại hơn.

Bốn gã thiếp thân cung nhân kia trung thành với cương vị làm việc, thực hiện đầy đủ hành vi nghề nghiệp thường ngày, tiến lên nhắc Tiểu Hoàng, nghiêm túc hướng ta bảo đảm: “Cô nương, chuyện này giao cho thuộc hạ làm, sẽ xử lý hắn sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không lưu!”

Chẳng lẽ phi tần hậu cung thường sai khiến các nàng làm chuyện như vậy? Nghiệp vụ nhìn rất là thuần thực a!

Ta vẫy cánh tay nhúc nhích mỗi, nghỉ ngơi một hơi, ngăn lại các nàng: “Đưa hắn vào phòng của ta.”

Lần này Nga Hoàng còn run rẩy mạnh hơn, nàng run run nhắc nhở ta: “Cô nương... Nếu để cho bộ hạ biết trong khuê phòng ngài che dấu đàn ông... Nô tỳ sẽ chết không nơi chôn thân!”

Bốn cung nữ kia cũng hổ nghiêm mặt, hiềm nghi ta cho hoàng đế bệ hạ đội mũ xanh.

Tiểu Hoàng không chớp mắt nhìn ta chăm chăm, Đồng bá lời mới thấm thía: “Tiểu lang a, coi như cậu giết thẳng nhãi này đi bốn cây, cũng an toàn hơn nhiều so với giấu hẩn trong phòng?”

Ta bại trận trong ánh mắt hoài nghi của cả đám, rốt cục hiểu được tự biện một câu: “Ta chỉ là trị thương cho hẩn mà thôi.”

Tiểu Hoàng cứ như vậy ở lại trong phủ, ở tại trong phòng Đồng bá, vết thương cũng là Đồng bá giúp đỡ xử lý. Xét thấy bọn họ đều chưa từng có cơ hội đối mặt với phế đế Đại Trần, mà năm đó khi Phượng Triều Văn gặp hẩn thì hẩn là cục thịt tròn cục trắng mập, ngũ quan khó phân biệt, ta lại không sợ bị người nào vạch trần.

Chờ khi vết thương hẩn hơi khá hơn chút, ta liền lên giục hẩn trốn.

Hẩn lộ ra vẻ mặt tội nghiệp cầu xin ta: “Tiểu Dật, ta cảm thấy ở bên cạnh người ăn được ngon ngủ được ngon, tách ra với người hơn nửa năm, ta đều chưa từng ngủ ngon...”

Ta tiến lên chính xác đâm trúng vết thương của hẩn, nhìn hẩn hít vào một hơi vẻ mặt nhịn đau, cười đến đặc biệt rực rỡ: “Bệ hạ, lần này người tới vì cái gì? Chẳng lẽ còn chưa từ bỏ tham vọng với khối binh phù kia?”

Râu ria trên mặt hẩn dài rậm, không thấy được sắc mặt có đỏ hay không, chẳng qua là ánh mắt lóe lên một cái, rốt cục cúi đầu: “Lúc trước người len lén mang rượu từ trong nhà vào trong cung cho ta uống, ngày đó ta ở quán rượu uống được loại rượu này, cũng biết nhất định là rượu nhà người, lại hỏi chủ quán rượu.. Đợi người mấy ngày rồi, nhìn thấy người liền không nhịn được theo tới...”

Ta dùng sức chọc vết thương hẩn, nghĩ đến nhóm đảng phái bảo vệ hoàng gia sắp giết tới cửa, chỉ cảm thấy nhức đầu vô cùng.

Giờ khắc này ta vô cùng khẩn cấp muốn vào ở trong cung.

Hoàng đế bệ hạ, ta sai lầm rồi! Không nên tự tiện rời cung!

Đối với đảng phái thủ cựu cuồng nhiệt này, ta luôn luôn kính mà không gần, vô luận bọn họ là vì danh dự hay là vì phú quý, chịu giờ đầu duy trì tín ngưỡng cách mạng cao thượng thì ta đã bày tỏ kính nể từ đáy lòng, nhưng ta chỉ muốn sống trong góc của mình, dương dương tự đắc.

Ta gõ đầu Tiểu Hoàng quở trách: “Người, làm lãnh tụ của một đám phần tử, cùng ta cầu đi đảng cầu, đường về đảng đường không tốt sao?”

Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng ta, ánh mắt rõ ràng trong suốt, hơn nửa năm không thấy, vừa đen lại cao, râu ria nửa bộ mặt, thật xa lạ, nhưng phần ủy khuất kia lại một chút cũng không xa lạ: “Ta chỉ vô thức liền đi theo người, nào biết người cho ta một đao?!”

Ta không có chút thẹn thùng sờ cằm hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ta đâm người rất nặng?”

Hắn lắc đầu một cái, “Đâm nhẹ, đâm nhẹ.”

Ta hùng hồn từ trong giày lấy chủy thủ ra, “Nói như vậy thêm mấy đao nữa mới đúng?”

Hắn có chút sợ hãi, thoát nhìn đằng hoàng không ít. Nhưng trong ánh mắt phản đối rõ ràng rành rành.

Ta lấy chủy thủ khi nhẹ nhàng miết tới miết lui trên mặt hắn, cười ngọt ngào: “Bệ hạ, ta từ trước rất là tò mò, trong cung có một tin đồn cũ mèm, nói bệ hạ không phải là ruột thịt của Thái hậu nương nương, là cung nữ bên người nàng sinh? Không biết chuyện này là thật hay giả?”

Trên mặt hắn chợt lóe ra vẻ chán nản: “Người nói không sai, ta cũng không phải là Thái hậu sinh, chẳng qua là cung nữ thay quần áo cho nàng sinh. Ta vừa sinh ra liền bị nàng ôm, lại tìm cái cơ giết chết mẹ ta. Lúc nhỏ nàng chưa bao giờ từng ôm ta, ta vẫn rất kỳ quái, mỗi lần nhìn thấy nàng đều run rẩy... Sau lại là một cung nữ trong cung của nàng bị phạt trọng, trước khi chết kêu to lên tiếng. Trong lúc vô tình ta đụng vào, thế mới biết chuyện này.”

Ta thu chủy thủ, “Người đi đi, về sau đừng đến kinh thành. Nơi đây cũng không thích hợp với người!”

Một núi không thể chứa hai hổ, dù là phé đế, Phượng Triều Văn cũng sẽ không nguyện ý thấy hắn.

Hắn chớp chớp mắt, trên mặt nổi lên một tia mừng rỡ: “Tiểu Dật, người không giận ta? Nếu như ta không phải giả bộ ngu si, Thái hậu yên tâm độc quyền, nàng há có thể cho phép ta lớn lên?”

Ta vỗ vỗ vai hắn, vô cùng tiếc nuối: “Vốn còn nghĩ nếu như người là con trai thái hậu, vừa đúng bắt người tới đền một món nợ cũ, nào biết người và nàng cũng có mối thù giết mẹ, người và ta đồng bệnh tương liên, tiện nghi người!”

Khoái ý ân cừ[70] chính tay đâm kẻ địch quả nhiên là độc quyền của hiệp khách giang hồ.

Hắn lộ ra hàm răng sáng trắng, nở nụ cười, khoa trương vươn tay định ôm ta, khiến ta giật mình, chỉ vào hắn nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Giữa ta và người còn có những nghi thức xã giao này?!” Hắn cố chấp vươn cánh tay, chính là tư thế khi còn bé ưỡn mặt cầu xin ôm, bị ta nghiêm mặt cự tuyệt.

Lại nghĩ tới ba năm khổ cực của mình, hai mắt sáng lên hướng trên người hần ngắm trộm: “dù sao thì ta cũng nuôi người ba năm, cũng nên trả một chút phí nuôi dưỡng cho ta, để mua một cửa hàng chứ?”

Trước đó vài ngày ta ngó nhìn mọi nơi, thất vọng. Bây giờ vừa nghề nghiệp muốn mặt mũi lại có thể kiếm tiền thì ta không có tiền vốn, nghề nghiệp không biết xấu hổ kiếm tiền lại chẳng hề thích hợp ta, thật là tiền thối lương nan.

Hần lục lọi trong ngực, rốt cục lấy ra ngân phiếu, ta đoạt đi, thấy phía trên có chữ năm trăm lượng, vô cùng vui sướng, tiến lên dùng sức vỗ vai hần, hận không thể cho hần một cái ôm: “Thật là huynh đệ tốt, có nghĩa trong tiền bạc!”

Ta cùng với hần ở trong phòng Đồng bá đang huynh thân đệ cung hài hòa, nghe được tiếng đập cửa vang lên, thanh âm già nua của Đồng bá vang lên: “Ai đó?”

“Đồng bá mở cửa ra, gia tới!”

Trán ta cứng đờ, hận không thể tìm một chỗ giấu Tiểu Hoàng đi trước. Thanh âm này rõ ràng là Điền Bình Thanh.

Tiểu Hoàng không giải thích được nhìn chằm chằm ta: “Chẳng lẽ nhiếp chính vương...”

Ta nhìn chằm chằm hần, “Bảo người sớm đi không chịu, tới là hoàng đế bệ hạ Đại Tề!”

Hần như có điều suy nghĩ nhìn ta, ta đem ngân phiếu cất kỹ, dặn dò hần: “Người núp ở bên trong chớ ra... Ngàn vạn chớ ra tới a...” Lại nghĩ, Phượng Triều Văn trời sinh tính đa nghi, nếu để hần biết trong phủ che dấu đàn ông, ngộ nhỡ phái người đi thăm dò...” Người vẫn nên ra ngoài, cùng ta cùng đi nghênh đón hần đi!”

Cửa mở rộng, ta cùng với Tiểu Hoàng đi ra, đang thấy hoàng đế bệ hạ mặc một bộ gấm vóc màu xanh đi như rồng bay vào, Điền Bình Thanh cẩn thận đứng hầu ở bên, thật quy củ.

Phượng Triều Văn thấy ta, tâm tình cực tốt, ngoắc ngoắc tay: “Tiểu Dật tới đây, cho người đồ tốt.”

Hoàng đế bệ hạ nào có vật phạm? Ta nghĩ đến quần cảnh nghèo rách mồng tơi của mình, vui mừng đi qua, bị hần nhét tờ giấy vào trong tay, nhìn tờ giấy khác xa mẫu ngân phiếu quen thuộc, ta nhất thời mất hết hăng hái: “Một trang giấy mà thôi, lại không bao nhiêu tiền!”

Hần hướng ta cười cười, khích lệ ta mở ra: “Xem xem trong đó viết những gì?”

Ta mở ra nhìn, hơn nữa nhìn không chỉ một lần, trên tờ giấy này là chiếu thư dự thảo, nói ta tính tình ôn thực đoan nghi, là điển phạm của nữ nhân trong thiên hạ, đức xứng chính cung, nói đơn giản chính là chiếu

thư phong hậu.

Phượng Triều Văn hướng ta nháy mắt mấy cái, làm vẻ mặt “Người cũng biết, nơi này viết so với người thật sự không hợp, chẳng qua là lấy ra hù dọa những trọng thần trong triều”, chậm rãi đi phía trước, lại ra hiệu ta đuổi theo: “Cuộc sống cụ thể người và trầm thương lượng một chút, trầm vốn là cũng không gấp gáp, nhưng nghe nói người dẫn một nam tử về nhà...” Khóe mắt hướng Tiểu Hoàng đứng thẳng nơi xa nhìn một cái.

Nếu như là dân chúng, giờ phút này nhìn thấy Phượng Triều Văn, dù không biết thân phận của hắn, theo lý cũng nên tiến lên làm lễ ra mắt, nhưng Tiểu Hoàng quanh năm được người quý lạy, mặt này đặc biệt không có tự giác.

Ta ngoắc ngoắc tay: “An Nhị, tới đây làm lễ ra mắt!”

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn tiến lên hành lễ với Phượng Triều Văn, ta chỉ vào hắn cười nói: “Người cũng biết, Đồng bá lớn tuổi, tổng cần người chiếu cố, ta mới lên phố mua gã sai vặt về chiếu cố lão.”

Đồng bá ở trước mặt Phượng Triều Văn thở dài thở ngắn: “Cũng không biết là người nào chiếu cố người nào...”

Mồ hôi lạnh trên trán ta đều muốn rơi xuống, gần đây Đồng bá càng xem ta càng không vừa mắt, luôn nghĩ tới biện pháp muốn đẩy ta ra cửa... Người cha có nữ nhi trong nhà có phải đều là bộ dáng này hay không?

Ánh mắt Phượng Triều Văn quét một lần trên mặt ta và Tiểu Hoàng, âm trầm nói: “Ta thế nào nghe nói, là người ngộ thương vị tiểu ca này, sau đó kéo về nhà, chuẩn bị hủy thi diệt tích, nhờ mọi người khuyên mới để lại hắn một mạng?”

... Đây là nghe ai nói?

Ta ở trong sân tìm bóng dáng Nga Hoàng... Nha đầu này thật là càng ngày càng không giữ lại được rồi!

Nga Hoàng đem thân thể núp ở sau lưng bốn gã cung nữ như tháp sắt, nhỏ giọng tố cáo: “Mới vừa rồi nô tỳ còn thấy cô nương cùng với tiểu ca này ở trong phòng Đồng bá nói chuyện, nếu không phải bệ hạ tới...”

Gián điệp là đáng ghét nhất!

Hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ, quay đầu phân phó Điện Bình Thanh: “Tối nay đưa tiểu tử này vào cung tịnh thân, chờ thương lành lại đưa ra ngoài cho Đồng bá sai sử.”

“Không... Không muốn a... Bệ hạ...”

Ta níu lấy tay áo Phượng Triều Văn, trong lòng hô hào: người đoạt giang sơn người ta còn muốn cho người đoạn tử tuyệt tôn, đây cũng quá độc đi?

Hoàng đế bệ hạ cười híp mắt lôi kéo tay ta, âm thầm vừa sờ vừa bóp, trên mặt ảm áp một mảnh: “Nói một chút, vì sao không chịu đưa An Nhị vào cung tịnh thân?”

Ta ngẩng cổ, đỏ mặt —— bị hấn trước mặt mọi người, hơn nữa ngay trước mặt Tiểu Hoàng kéo tay hết vuốt lại nắm, ta cho dù da có dày, giờ phút này cũng cảm thấy xấu hổ —— nho nhỏ kháng nghị: “An Nhị là độc đinh, tương lai hấn phải thành thân sinh con...”

“Hấn thành thân sinh con có liên quan gì tới người?”

Hoàng đế bệ hạ dù bận vẫn ung dung nhìn ta, thưởng thức ta đỏ mặt bối rối.

“Tương lai hấn thành thân sinh con, cũng là con dân Đại Tề, đóng chút thuế cho quốc gia, vì quốc khố trống không ra một phần lực nha, ta đây không phải là vì bệ hạ sao?”

Tiểu Hoàng nơi xa từ lúc hành lễ xong liền đứng ở nơi đó, hoàng đế bệ hạ lại hướng hấn liếc mấy lần, ở bên tai ta dẫn dò thật thấp: “Ta cảm thán lai lịch tiểu tử này khả nghi, người cầu cạnh nữa, ta sẽ nghĩ đến các người là người quen cũ.” Thuận đường nhẹ nhàng thở ra một hơi ở tai ta.

Nửa người ta đều muốn bị hấn ôm vào trong ngực, cả người cứng đờ, mồ hôi lạnh trên lưng thấu xương, qua khuỷu tay của hấn, nhìn thấy Tiểu Hoàng cách đó không xa đang cắn chặt môi, gân xanh trên trán tựa hồ cũng muốn nổi lên...

Chẳng lẽ hấn đang tức giận?

39. Chương 39

Tiểu Hoàng để trần cánh tay, xách theo xẻo ở trong chuồng ngựa đã lâu chưa từng dọn dẹp hốt phân bón tích trữ, mồ hôi theo sau lưng bóng loáng chảy thành vài dòng suối nhỏ, đến bên hông liền bị lưng quần vải bông thô hấp thu, lộ ra vết ướt đen kịt.

Nga Hoàng níu cánh tay của ta lắc lắc: “Nương nương, nơi này để nô tỳ nhìn là được, ngài nên đi nghỉ!”

Kể từ sau khi ta lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt đem gã sai vặt An Nhị nhà ta mới mua vào cung tịnh thân, lúc ấy hoàng đế bệ hạ cũng không phản đối, sáng sớm ngày thứ hai nhà ta liền bị thái giám truyền chỉ cơ hồ đập nát cửa.

Nội dung trên thánh chỉ cùng nội dung trên giấy phác thảo một ngày trước Phượng Triều Văn cho ta xem

qua giống hệt nhau, chẳng qua là hôm nay viết ở trên lụa vàng, có đóng ngọc tỷ, thật là long trọng.

Hoàng đế bệ hạ cũng quá nóng lòng!

Ngoài ta thà chết chứ không chịu khuất phục, và Tiểu Hoàng căm giận, người còn lại cũng cảm xúc tràn đầy.

Đồng bá hai mắt tràn lệ cảm thán: “Lão gia vẫn lo lắng tiểu lang không ai thêm lấy, hôm nay điều kiện của vị hôn phu mặc dù tạm được, chênh lệch quá xa với tiêu chuẩn chọn rể của lão gia, nhưng cuối cùng có thể gả ra ngoài, ta chết cũng có thể đi gặp lão gia...”

Nga Hoàng hiển nhiên không quá đồng ý quan điểm của Đồng bá: “Đồng bá, quyền quý trong kinh đánh nhau vỡ đầu tranh ngôi vị hoàng hậu cho nữ nhi nhà mình, lời này của ngài, là rất bất kính!”

Các tỷ tỷ đứng thẳng phía sau nàng liếc Đồng bá, vẻ mặt thật khó có được vẻ không quá thân thiện.

Thái giám truyền chỉ chúc mừng xong rồi xoay mình đi ra, đại đội sau lưng nhất thời làm cho người ta xem thế là đủ rồi, cung nhân bưng vật ngự tứ chen lấn cửa nhà ta đến nước chảy không lọt, trâm phượng châu ngọc, trâm cài hoa đẹp, đông châu mã não... Ta chui đầu vào trong các mâm lay một hồi lâu, thanh toán gia sản một lần, ở trong viện im lặng ghen nhìn chăm chú bên trong, trấn định phất tay đuổi những người này rồi đi.

Đối mặt ban thường phong phú như vậy, thật ra thì ta cảm thấy... Thà chết chứ không chịu khuất phục hoàn toàn không cần thiết!

Tiểu Hoàng tỏ ra kinh ngạc tốt độ đối với việc thay đổi thái độ nhanh như chớp của ta, liên tục xác nhận: “Hắn không có tiến tới gần ngươi không có uy hiếp ngươi thật sao?”

Từ ngày hôm qua sau khi Phượng Triều Văn rời đi, lời này ta nghe không dưới hai mươi lần.

Ta cảm thấy, hắn hơn phân nửa là rồi rã nhảm chán.

Thừa dịp Nga Hoàng và bốn gã cung nữ dọn dẹp ngự tứ gì đó, ta mang theo Tiểu Hoàng quay một vòng các nơi trong phủ, đem những việc cần làm bàn giao lại.

Tỷ như chuồng ngựa thật lâu chưa có dọn dẹp, nhà xí hậu viện nữa...

Nga Hoàng không thể hiểu cảm giác vui vẻ tự nhiên từ trong ra ngoài khi ta sai khiến Tiểu Hoàng, ta lại ngại ngần ở sau thân thể ta gọi “Nương nương” “Nương nương” không ngừng, làm cho não ta đau, chỉ đành phải đuổi nàng đến nhà ngoài.

Tiểu Hoàng dọn dẹp chuồng ngựa hai canh giờ, dọn dẹp nhà xí hai canh giờ, trong lúc đó ghê tởm nôn mửa mấy lần, cuối cùng ngã sấp trước vạt nước ở hậu viện, uống no nước, ngẩng đầu nhìn đến hai đồng củi cao như núi, mặt mũi trắng bệch.

Hắn nằm trên mặt đất, chết sống không chịu hồi sinh, rằm rì nửa ngày, mới chỉ trích ta: “Người đây là lấy tư báo thù!”

Ta cười híp mắt gạt đầu thừa nhận: “Thật ra thì kể từ khi biết người giả bộ ngu trên ta, ta hy vọng ngày này đã lâu rồi, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi, hôm nay người đưa tới cửa, có thể thấy được ông trời đối đãi ta thật tốt!”

Hắn nâng lên mắt to ngập nước, kể từ sau khi hắn gầy đi, làm người ta tiếc nuối chính là, đôi mắt to này cũng không mong lung đáng thương như xưa, ngược lại mang theo thanh minh rõ ràng, chỉ là lời nói lại mang theo mùi vị vô lại: “Người chính là hối hận ban đầu mang theo ta chạy trốn chết có phải hay không?”

Giọng nói bực tức, mơ hồ mang theo chút ý ủy khuất.

Ta chạy tới đá hai cái trên bắp chân hắn: “Đừng giả bộ chết, mau bò dậy làm việc!”

Hắn lung la lung lay bò dậy, nhặt búa đi chỗ củi, bỏ hai cái liên ném xuống đất, đỏ mắt hướng ta rống: “Lúc trước ta ngu, người chưa bao giờ khi dễ ta, còn sống thật là không có chút thú vị, ta còn không bằng làm kẻ ngu thống khoái hơn!”

Cư nhiên ngồi trên mặt đất khóc lóc nỉ non...

Ta cẩn thận tiến lên đứng ở trước mặt hắn, thấy quả nhiên có từng giọt nước mắt to từ vành mắt của hắn lăn ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là ôn nhu khuyên lớn: “Đã lớn như vậy, làm chút việc đã khóc sụt sùi, nói ra cũng không sợ mất mặt? Ta chỉ là có chút hoài niệm cuộc sống khổ cực chạy trốn ba năm đó, lúc này mới dạy người làm ít việc để cho ta nhớ lại kỷ niệm ngọt chứ sao...”

Hắn vừa khóc lên, thật giống kẻ ngu trong quá khứ, tâm tình tùy ý lộ ra ngoài, lòng của ta nhất thời cũng mềm nhũn.

Hắn đem búa nhét vào trong tay ta, tiếp tục gạt lệ khóc: “Nhớ lại kỷ niệm ngọt cũng là người làm việc ta nhìn a...”

Mềm lòng thì mềm, vấn đề nguyên tắc vẫn không thể lùi một bước. Ta đem búa nhét vào trong tay hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Cùng lắm thì thế này, tối nay làm thêm mấy cái đùi gà cho người ăn?”

Tâm tình của hắn lập tức xuống thấp: “Kể từ sau khi ta với người tách ra, ta không bao giờ ăn đùi gà nữa...”

Trải qua mấy ngày nay, lần đầu hắn nói tới chuyện sau khi rời đi. Ta cũng không có hứng thú đối với chuyện sau khi hắn rời đi. Khi biết hắn, hắn là kẻ ngu nhỏ béo phì, ta thay hắn ứng phó việc học thái phó bố trí, thay hắn chịu phạt, cùng ngủ chung trên giường lớn, có ăn ngon cùng nhau chia xẻ, dắt tay hắn từ từ lớn lên, ta là thư đồng của hắn, hắn cũng giống như bạn của ta, ở Đại Trần cung làm một hồi mộng đẹp phồn hoa.

Khi tỉnh mộng, nước mắt nhà tan, chiến hỏa tán loạn, khi ta dắt tay hắn rời đi Đại Trần cung, coi hắn là tay chân duy nhất trên đời này của ta, huynh đệ có thể tương thân tương ái.

Ước nguyện ban đầu của ta, chỉ là ở trong loạn thế này, có thể bảo vệ hắn một người vô tội, không nên lấy ra tế Đại Trần đã diệt vong...

Giống như cha ta mong đợi ta có thể đủ bình an một đời, ta cũng muốn ở lúc già rồi, có người có thể cùng chung bộ dạng gốc nhớ lại khi còn nhỏ...

Nghe nói thời điểm Phượng Triều Văn diệt các nước, những hoàng đế kia đều ngồi trên đế vị mấy chục năm nhưng không có một người nào, không có một người nào có thể giữ được đầu trên cổ.

Gần trăm năm, thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh giành, cướp giết nổi lên bốn phía, dân chúng ly tán, người chí hướng cao xa như Yến bá bá, hy vọng quân chủ tài đức sáng suốt ra đời, kết thúc năm tháng chiến loạn rung chuyển này, thiên hạ nhất thống; người có lòng son dạ sắt như cha ta, lại đem hết toàn lực bảo vệ Đại Trần bấp bênh, biết rõ tiền đồ khó khăn; thân bất dắc dĩ như Tiểu Hoàng, đứng ở quyền lợi tột đỉnh, cũng không thể nắm vận mệnh của mình trong tay...

Hắn là con rối bị Thái hậu nắm trong tay, là đích ngắm cho những chính trị gia toan tính, là mục tiêu đương triều cần phải diệt... Trong đó có bao nhiêu bất đắc dĩ, không cần nói ra, ta cũng có thể hiểu.

Ta vượt đỉnh đầu của hắn, vịn phần cảm khái cam kết: “Chỉ cần ngươi làm việc tốt, bất kể chân vịt chân ngỗng, ta nhất định khiến phòng bếp chuẩn bị cho ngươi!”

Hắn lẩm bẩm bàn cãi: “Ta nào có tham ăn như vậy...” Ở dưới con mắt cười như không cười của ta, đỏ mặt ngậm miệng.

Ta cảm thấy, lúc trước ta ở tại Đại Trần cung, hắn tận hết sức lực chiếu cố đến chuyện ăn uống của ta, mình thích ăn luôn để cho ta một phần, hôm nay ta tự nhiên cũng không thể hà khắc, đã hứa sẽ phải thực hiện, vì vậy cố ý rẽ vào phòng bếp một vòng, phân phó cái ăn.

Lúc trở lại, Tiểu Hoàng như cũ ngồi ở trước mặt hai đồng củi lớn, ta lời nói thâm thía giáo dục đứa nhỏ này: “Cần cù là phẩm chất tốt, An Nhị ngươi quá thiếu hụt phẩm chất tốt này rồi!”

Hắn lau nước mắt, thấy ta trừ hứa hẹn thức ăn ngon ra, hoàn toàn không làm gì, chỉ đành phải đành hoàng ngồi nơi đó bỏ củi.

Ta vui mừng quay đi tìm Đồng bá, cảm thấy hài lòng đối với giáo dục cấp tốc của mình cho tiểu phế đế hôm nay.

Thánh nhân nói, trời giáng cho người trách nhiệm lớn lao... Có trách nhiệm lớn hay không ta không biết, ta trước giúp hần khốn khó tâm chí, nhọc nhằn gân cốt, làm đói thân thể kia một phen, cũng là vì tốt cho hần!

Đồng bá ngồi sát cổng nhà, thấy ta đột nhiên đứng dậy chào: “Thảo dân tham kiến Hoàng hậu nương nương!”

Ta giật mình, nhìn lão giống như nhìn quái vật, đang nghĩ rằng lão có hay không bị đồ không sạch sẽ gì nhập vào thân rồi, rốt cục khóc chạy vội: “Nga Hoàng đến từ trong cung, thích nhất những thứ cong cong lượn lượn này, Đồng bá cũng khi dễ ta... Ngài còn như vậy, ta rời nhà đi ra ngoài...”

Lão vội vàng dụ dỗ ta: “Ta đây không phải là diễn luyện trước một phen sao, tránh cho đến lúc đó luống cuống tay chân, không hành lễ thì phiền toái.”

Ta phe phẩy tay áo trống rỗng của lão, không thuận theo không buông tha: “Cuộc sống cũng không xác định, Đồng bá đang chê ta phiền sao?”

Hần nghiêm mặt, “Đúng vậy a, sớm chê tiểu thư phiền, sớm nghĩ tới đem tiểu thư gả ra ngoài. Cô nương nhà người ta mười lăm mười sáu tuổi xuất giá, tiểu thư còn tốt hơn, đã hai mươi mốt, chỉ có hoàng đế bệ hạ chịu cưới.” Nhưng vành môi cong cong, ngay cả râu ria cũng vểnh, rõ ràng là khuôn mặt vui vẻ.

Ta thấy, hoàng đế bệ hạ thật ra thì không tồi!

Nếu để hần biết An Nhị mà ta chứa chấp là phế đế Đại Trần... Suy nghĩ tình cảnh đó, ta liền cả người rét run, quyết định đem Tiểu Hoàng cải tạo lao động tốt rồi, mau sớm đưa ra cửa.

Ta nhỏ giọng hỏi Đồng bá: “Cha có phải có khối binh phù hay không?”

Đồng bá ngẩn ra, giọng đầy nghi ngờ: “Tiểu thư không phải đã chôn nó sao?”

“Chôn rồi?” Binh phù là bộ dáng gì ta cũng không biết.

Đồng bá thoát nhìn thâm chịu đả kích: “Tiểu lang không biết binh phù sao? Đêm trước khi lão gia chôn cất, Đồng bá đưa cho cậu khối ngọc trong hộp...”

Thứ hình thù kỳ quái đó chính là binh phù?

Ta đấm mình, không cầm được cười ha ha, cười đến bụng đau, nằm ở trên giường Đồng bá, ngay cả nước mắt cũng bật cười. Lão vỗ bả vai của ta: “Tiểu lang...”

Lúc ngẩng đầu lên, mặt lão hoảng sợ nhìn ta.

Ta ôm cánh tay còn lại của lão, ôn nhu hỏi: “Đồng bá, người còn muốn nhìn đến chiến tranh?”

Hắn vuốt trán ta: “Tiểu lang ngu ngốc sao? Nào có người thích chiến tranh, Đồng bá còn sống chỉ muốn thấy cậu an nhàn vui vẻ, sinh con dưỡng cái, bình an đến già.”

Ta càng nghĩ càng vui mừng, liên tiếp đáp ứng: “Nhất định nhất định!”

40. Chương 40

Ta mới đáp ứng Đồng bá phải bình an còn sống, tỉnh dậy liền phát hiện mình tới một chỗ xa lạ, tay chân bị trói thật chặt, tùy ý ném lên trên một cái ván giường thô ráp nhấp nhô.

Bên cạnh ánh đèn có một tiểu đạo cô ngủ gà ngủ gật, da trắng, lông mi hơi vểnh, mặt mày mềm mại, nhìn thế nào đều không giống như là ác đồ cướp tiền.

Ta thăm hện Phượng Triều Văn giống trống khua chiêng tứ hôn, khiến một An phủ nghèo đến không có cướp chịu thăm biến thành mục tiêu mơ ước của cướp, mới ngủ một giấc ta liền chuyển chỗ ở.

Đạo cô kia vừa mới mở mắt liền lộ ra sát khí: “Nghịch tặc, người cuối cùng đã tỉnh!”

Ta thấy, xưng hô này chẳng hề thỏa đáng.

Ta khẽ mỉm cười: Xưng hô của đạo cô, bây giờ An Dật không nhận nổi, ta cảm thấy để dùng gọi các hạ, thích hợp hơn nhiều!” Chuyện cướp người như vậy, không phải là giặc cướp thì là ai?!

Nàng xoẹt một tiếng, rút kiếm ra, để ngang trên cổ ta, mắt tiểu cô nường lộ vẻ hung ác, hẳn là tiểu đạo cô ác độc.

“Có tin bản đạo một kiếm kết liễu tên giặc như ngươi hay không?!”

Ta lui về phía sau: “Đạo cô cẩn thận, lưỡi kiếm sắc bén không có mắt! Tại hạ cùng với đạo cô không hề thù hận, đạo cô tức giận như vậy, không biết từ đâu mà đến?”

Nàng khinh miệt cười một tiếng: “Người là giặc phản quốc đi theo địch, chẳng những đầu địch, còn giống trống khua chiêng làm hoàng hậu của cầu hoàng đế Đại Tề, phi! Thật là mất thể diện nhiếp chính vương!”

Trong lòng ta có thất vọng không nói ra được, nhưng còn không đến mức khiến người nản chí: “Tần Huy ở nơi nào, dẫn hần tới gặp ta!”

Tiểu đạo cô lại hướng ta “Phi” một tiếng, cực kỳ khinh miệt: “Tên tục của bệ hạ, người có thể tùy tiện gọi?” Quay đầu đi không để ý tới ta.

Phúc đến thì lòng cũng sáng ra, chợt khiến ta nghĩ đến một khả năng, hoặc là, Tiểu Hoàng căn bản cũng không biết ta bị bắt tới?

“Chỉ sợ là bệ hạ cũng không biết ta bị người bắt đến đây? Hoặc là, các người làm mất bệ hạ?”

Trên mặt tiểu đạo cô thoáng qua vẻ xấu hổ: “Bệ hạ đó là vi phục xuất tuần... Vi phục xuất tuần...”

Ta nhin không được cười lên. Quả nhiên Tiểu Hoàng không có gạt ta.

Giữa trưa ngày thứ hai, Tiểu Hoàng “Vi phục xuất tuần” liền đen mặt trở lại.

Lúc đó ta và tiểu đạo cô đã giăng co cả đêm, ở ta mệt nhọc oanh tạc, nàng bắt đắ dĩ nói lỏng sợi giây, cho phép ta đi lại trong phòng.

Ta hé khe cửa nhìn ra bên ngoài, bên ngoài cây xanh che lấp mặt trời, cửa đứng thẳng hai vị đạo gia, cũng không biết là đạo gia thật hay là đạo gia giả, bên cạnh bị khuất tầm mắt.

Tiểu đạo cô tựa đầu giường, lạnh lùng nói: “Nghịch tặc, người không cần uống phí tâm cơ, nơi này vắng vẻ, trông chừng lại nghiêm mật, chỉ bằng người là vạn vạn không trốn thoát được.”

Khi Tiểu Hoàng đá vắng cửa ra xông vào, ta đang la lối mệt mỏi, co ở trên giường nghỉ ngơi, ánh mắt mông lung, mở mắt nhìn: “Người trở lại a?” Lại nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Hần tiến lên kéo ta dậy: “Đi theo ta!”

Tiểu đạo cô lập tức phẫn nộ, xách theo kiếm liền nhảy lên: “Bệ hạ, chúng ta hao tổn tâm cơ bắt tên nghịch tặc này, tại sao có thể tùy tiện thả nàng đi?”

Ta hoàn toàn tỉnh.

Tiểu đạo cô này quả nhiên là người không hiểu lễ độ, Tiểu Hoàng cũng chỉ là phé ế, nếu ở dưới mắt Phụng Triều Văn, sớm bị lôi ra loạn côn đánh chết.

Tiểu Hoàng kéo tay ta, nắm thật chặt, lạnh lùng nhìn tiểu đạo cô kia, tiểu đạo cô rất cục quỳ xuống: “Thuộc hạ vượt khuôn rồi!”

Hắn mím môi, kéo ta không nói một lời đi ra ngoài, tiểu đạo cô bò dậy liền đuổi theo, hai người đạo sĩ ở cửa cũng theo sát phía sau, giống như hòa thượng niệm kinh, trăm miệng một lời: “Bệ hạ, vạn vạn không thể thả nàng đi. Bệ hạ...”

Ta thừa dịp quan sát chỗ này, toà nhà bỏ hoang không biết nơi nào, rường cột chạm trổ tan hoang, còn có thể nhìn ra vẻ phồn thịnh năm đó. Dọc đường thủ vệ nghiêm mật, nhìn Tiểu Hoàng kéo ta ra ngoài, dù không vung kiếm cản, nhưng người đi theo càng tới càng nhiều, muôn miệng một lời.

Mắt thấy qua cửa thủy hoa[71], sắp ra khỏi phủ, lại chợt xông tới một đám người, một người ở trước vóc người cao lớn trắng kiện, thái dương đã có vết bạc, râu nhuộm gió sương, nhưng tinh thần quắc thước, xoắn bước đi tới, rất có chí khí can đảm, tới trước mặt Tiểu Hoàng, khom người làm lễ ra mắt: “Vi thần ra mắt bệ hạ!”

“Hoàng thúc mau mau đứng lên!” Tiểu Hoàng một tay siết chặt ta, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, trên mặt lại trấn định thông dong, một tay kia đỡ vị này dậy.

Ta nhìn một cái, lão giả này quả nhiên rất có mấy phần giống tiên đế.

Các huynh đệ của tiên đế phần lớn ta đều biết, nhưng vị này thật xa lạ. Vừa nghĩ, không khỏi nhớ tới một người.

Dực Vương.

Dực Vương người này, chính là do nô tỳ ở tảo y phường[72] sinh hạ, mẹ hắn có dung mạo đẹp, chỉ vì xuất thân quá mức hèn mọn, nên hắn không được các huynh trưởng khác coi trọng, lớn lên rồi được phong làm Dực Vương, đất phong nổi danh lạnh khủng khiếp, trong tất cả các Vương gia, chỉ có hắn chưa từng vào kinh.

Vị nô tỳ ngày đó khó sinh, sinh hạ hắn rồi liền qua đời.

Nội viện hoàng cung, xuất thân một chút cũng không phải giả vờ. Coi như là loạn thế, không có mẹ làm thành núi dựa, hậu cung Đại Trần đối với Dực Vương cũng không phải là chỗ phồn hoa mộng đẹp gì, sợ rằng chỉ có thương tâm.

Mắt hổ của Dực Vương quét qua mặt ta, tựa như đao cứng thổi qua, lòng ta than thở: vị Dực Vương này đối với ta hơn phân nửa không có hảo cảm.

“Nghe nói nhiếp chính vương chỉ có một con trai độc nhất, không nghĩ tới nguyên lai là nữ giả trang, mà lại trượng nghĩa viện binh, cứu bệ hạ một mạng, chính là đã cứu Đại Trần ta một mạng, xin nhận một lạy của Bản vương!” Vừa nói liền giả bộ quỳ xuống.

Tất cả mọi người theo sát phía sau hần đều động dung, tựa hồ cũng có khuynh hướng theo sát quỳ xuống.

Ta vượt lên trước một bước làm lễ ra mắt: “Tiểu nữ mới gặp Dực Vương, đã bị tư thế long hổ của Vương gia chấn nhiếp, nghe tiếng Vương gia đã lâu, Vương gia đây không phải giảm thọ của tiểu nữ sao?”

Hai mắt Dực Vương hơi trầm xuống, thấy ta thấp người xuống, lại vuốt râu cười yếu ớt: “Cô nương không cần đa lễ!” Tiệp thể không nói lời cứu đế vừa rồi nữa.

Nếu như ta thật không biết lễ nghĩa, đứng ở nơi đó mặc cho Dực Vương đến chào, người khác không biết như thế nào, sợ rằng tiểu đạo cô sẽ một kiếm chặt xuống cổ ta.

Ý muốn đưa ta ra ngoài cửa Tiểu Hoàng, tự nhiên là hồng.

Ta bị hần dắt trở về chỗ ở, so với gian phòng nhốt ta tự nhiên tinh khiết tinh xảo rất nhiều.

Tiểu đạo cô theo sát ở phía sau, nói nhỏ: “Cô nam quả nữ, sống chung một phòng, không sợ chọc người chỉ trích?”

Ta quay đầu hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ đạo cô sẽ chỉ trích bệ hạ?”

Gương mặt nàng đỏ lên, cứng cổ: “Tự nhiên sẽ không!” Hai mắt tựa như quả châu ghim trên người ta, đáng tiếc ta từ trước đến giờ da dày, chẳng ảnh hưởng gì.

Ta ôm cánh tay Tiểu Hoàng hướng tiểu đạo cô cười đến mập mờ: “Bệ hạ mệt nhọc, tại hạ muốn cùng bệ hạ nghỉ ngơi, đạo trưởng cùng nhau?”

Tiểu đạo cô rút kiếm ra một kiếm chém xuống bàn gỗ lê trong phòng, gỗ vụn bay tán loạn, nàng đỏ mặt tức mắng to: “Lả lơi ong bướm... Ai cũng có thể làm chồng... Sớm ba chiều bốn...” Nghiêng đầu đi ra ngoài.

Ta ở trong phòng không nhịn được cười, Tiểu Hoàng lôi kéo ta chui lên giường, ta không tiếng động trừng hần, hần ở bên tai ta thấp giọng nhắc nhở: “Gần một chút, chúng ta nói chuyện.”

Tiểu Hoàng nói, sáng sớm, Nga Hoàng đem nước rửa mặt tới hầu hạ ta rửa mặt, không thấy người, đã chạy vào cung báo, hần mượn trong nhà đại loạn, chạy ra ngoài.

Ta dựa vào trong ngực hần, rất có mấy phần lúng túng, nhưng giờ phút này cũng không kịp nhiều như vậy,

ghé vào lỗ tai hần nhắc nhở thật thấp: “Thật ra thì ta cảm thấy cho người lên mặt làm cậu em vợ của hoàng đế bệ hạ Đại Tề, cũng kiếm sống dễ dàng hơn so với làm thuộc hạ của Dực Vương?”

Hần ngơ ngác nhìn ta, rất có mấy phần ngu dốt, không thể tin.

Ta thở dài một hơi: “Dực Vương thật ra là hận ta? Nếu như ta có thể đem binh phù cho hần, hần tất nhiên cực kỳ cao hứng. Nhưng hần chẳng những không lấy được binh phù từ trong tay ta, còn nhận một thứ phồng tay, bắt đắc dĩ cung lên đỉnh đầu.”

Hai mắt Tiểu Hoàng phấp nước mắt, quật cường quay đầu đi.

Lời thật không phải người người chịu nói, cũng không phải là người người nguyện ý nghe.

Ta sờ sờ đầu của hần, trong lòng thương hại không nói ra miệng. Thiếu niên này có tâm cao như thế nào nữa, cũng chỉ là nuôi ở trong cung từ nhỏ, cũng chưa có kinh nghiệm.

“Nhiếp chính vương Đại Trần bên ngoài có một con trai riêng, hôm nay nhận tổ quy tông, tên gọi là gì cho phải đây?”

Hần đột nhiên xoay đầu lại, “Người...” Ta néo khuôn mặt của hần: “Cả đời cha ta đều muốn con trai, về sau thanh minh nếu người không chịu đi tảo mộ cho ông, cẩn thận ta cắt đứt chân của người!” Lại gõ một cái trên đầu hần: “Người cái gì người? Gọi tỷ tỷ!”

Chịu sự uy hiếp không tiếng động của ta, hần rốt cục há mồm kêu một tiếng thật thấp: “Tỷ tỷ...”

Ta vui mừng vuốt vuốt khuôn mặt hần: “Liền gọi An Nhạc đi.”

41. Chương 41

Dực Vương trời sinh nhìn xa trông rộng, là một chính trị gia trác tuyệt, vận dụng chiêu giết gà dọa khỉ thành thạo nhất. Dưới sự huấn luyện cường độ cao của hần, ta nào sợ khuya khoắt bị tiếng kêu thảm thiết ngoài cửa sổ thức tỉnh, cũng có thể bịt lỗ tai tiếp tục ngủ.

—— lúc này liền cực kỳ hoài niệm lồng ngực của Phượng Triều Văn.

Đáng thương Tiểu Hoàng tuổi còn nhỏ quá, lật người mà ngồi giữa tiếng kêu gào thê thảm ngoài cửa sổ, sắc mặt xanh trắng, đi tới đi lui trên mặt đất. Người bên ngoài nghe được động tĩnh bên trong phòng, cung kính cáo lỗi: “Bọn thần đã quấy rầy thánh giá, tội đáng chết vạn lần, kính xin bệ hạ thứ tội! Chẳng qua là tặc tử này mang tội phản quốc khi quân, Vương gia nói tất nhiên phải trừng phạt ở trước mặt thánh giá!”

Ở trước mặt thánh giá trừng phạt tặc tử phản quốc là không có lỗi, nhưng khuya khoắt cường bách hoàng đế bệ hạ trực tiếp nghe mọi động tĩnh từ hiện trường hành hạ đến chết tù phạm, đã có bụng dạ khó lường rồi! Sợ bệ hạ trái tim mà không tốt, rất có khả năng đi đời nhà ma, may mắn Tiểu Hoàng trái tim khỏe mạnh, cũng không có bệnh.

Tiểu Hoàng nắm chặt quả đấm đi tới đi lui trong phòng, trán nổi gân xanh dữ dội, như con thú bị tù. Ta chỉ phải từ trên giường bò dậy, trấn an con thú con xù lông này, lôi kéo hẳn, hướng về phía ngoài cửa sổ cất giọng nói: “Khó được Dực Vương gia vất vả vì nước, khuya khoắt còn phải trừng phạt tặc tử phản quốc khi quân, bệ hạ cảm giác thực sự bất an, bây giờ chuẩn bị qua thăm hỏi Dực Vương gia!”

Vương gia a, chuyện nhiều mộng đẹp của người, thật ra thì ai cũng có thể làm...

Tiểu Hoàng ngu ngốc hướng ta cười, lông mày giãn ra, quả đấm cũng mở, ngay cả gân xanh trên trán cũng lặn mất, toàn thân thư thái.

Người bên ngoài liên tiếp từ chối: “Sao có thể làm phiền thánh giá!”

... Sợ là quấy rầy mộng đẹp của Dực Vương gia?

Tiểu Hoàng đã lưu loát mặc lên áo dài, mặt hưng phấn thúc giục ta, không đợi người ngoài cửa từ chối nữa, hẳn chưa búi tóc đã đẩy cửa ra, ta theo sát phía sau, thấy ngoài cửa phòng một mảnh hỗn độn, người bị ngược đãi đang hấp hối, bốn năm tên hộ vệ đưa tay dính máu chuẩn bị ngăn đường đi của Tiểu Hoàng, bị hẳn một cước đạp ngã trên mặt đất, người thông minh mượn cơ hội liền lặn một vòng chạy xa, chắc là đi báo tin cho Dực Vương.

Ta cùng với Tiểu Hoàng tới chỗ ở của Dực Vương, chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng, Dực Vương quần áo xốc xếch buồn ngủ mông lung từ bên trong phòng ra đón, khép lại rèm đỏ hương thơm mơ hồ trong phòng... Đây là một nam nhân không lẫn lộn công việc và cuộc sống.

Sắc mặt Dực Vương khó chịu nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng tiến đến — vô luận người nam nhân nào bị quấy rầy lúc này, đại khái cũng sẽ không cao hứng đi — đáng tiếc Tiểu Hoàng không phải nhà thông thái, không đếm xỉa đến ánh mắt giết người, tiến lên liền nắm tay của hắn, cơ hồ muốn chảy nước mắt xuống: “Trẫm bắt tài, liên lụy Vương thúc đêm không thể say giấc, cả đêm thăm tra những nghịch thần này, trẫm cảm thấy đau buồn sâu sắc, đặc biệt đến làm bạn Vương thúc, cùng Vương thúc chia sẻ!”

Ta đứng hầu ở sau lưng Tiểu Hoàng, thầm khen lời nói này của hắn hết sức xác đáng, khiến mặt buồn ngủ của Dực Vương gia kinh bay, cúi đầu làm vẻ cung kính, cơ hồ muốn cười đến hết hơi.

Dực Vương gia đêm trừng hung đồ, hoàng đế bệ hạ thương hẳn khổ cực, đêm khuya tới thăm hỏi, quân thần một vẻ hài hòa. Ban ngày Dực Vương còn phải thiết yến khoản đãi “Quảng Vũ tướng quân trung dũng yêu nước”, cũng bố trí tất cả chuyện trong ngoài, bất quá sáu bảy ngày, quân thần gặp nhau đều chia vào một đôi mắt quảng thâm, quả nhiên vì dân vì nước, một mảnh thật lòng, khiến người khâm phục!

Lúc này Dực Vương gia liền biểu lộ một mặt khoan hậu nhân ái của hắn.

Hắn ử rũ mặt mày ở trong bữa tiệc, than thở Đại Trần thế yếu, người yêu nước trung dũng trong lúc quốc gia gặp nạn, lý nên hô to la lớn, vì nước mặc cho đầu rơi máu chảy.

... Thế yếu và mất nước, thật ra thì vẫn có khác biệt chứ?

Ta gặm tương giò, miệng dính đầy mỡ, luôn miệng phụ họa.

Nếu nói kể thức thời mới là tuần kiệt, tuần kiệt giống như ta, tại sao có thể vì chuyện nhỏ này mà xảy ra tranh chấp với Dực Vương gia?

Tiểu Hoàng bấm cánh tay của ta một cái ở dưới mặt bàn, mưu sĩ sau lưng Dực Vương gia cũng liền thở dài: “Quảng Vũ tướng quân có điều không biết, binh lực trên tay Vương gia hôm nay không đủ hai vạn, chẳng những phải bảo vệ an nguy của bệ hạ, còn phải vì cứu phục nghiệp lớn mà bôn ba, thực là trứng chọi đá a!”

Ta cảm thấy gặm giò làm vẻ mặt mày ử rũ, không thể biểu đạt kính ngưỡng của ta đối với Dực Vương gia, chỉ đành phải để giò xuống, xoa xoa mỡ đông trên tay, mặt đôn hậu nhìn Dực Vương gia: “Vương gia xưa nay biết, An Dật chẳng qua là quần áo lụa là, chức tướng quân này cũng là ban đầu nhờ bóng của người trước, đối với hành quân bố trí cứu phục nghiệp lớn, có lòng tương trợ Vương gia, cũng không có lực a!”

Mắt hổ của Dực Vương gia chợt lóe ánh sáng lạnh, lại sâu khổ nhìn lại ta.

... Ngắm cũng ngắm hết, ta cũng không phải là Quan Âm bồ tát, cứu khổ cứu nạn!

Ta chuyên tâm lau mỡ đông trên đầu ngón tay, giả vờ không thấy.

Đôi mắt ti hí của phụ tá cạnh hắn sáng lên, nhìn chăm chăm ta giống như nhìn chăm chăm một khối thịt béo, “Tướng quân có biết, trong tay nhiếp chính vương nắm giữ một khối binh phù, khối binh phù kia nghe nói nắm giữ một chỗ luyện binh bí mật của Đại Trần, chỉ cần có đội quân này, lo gì Đại Trần ta không thể phục quốc?”

Trong bữa tiệc nhất thời tĩnh mịch không tiếng động, ta tuy cúi đầu, nhưng cũng cảm giác được chung quanh mười bảy mười tám đạo ánh mắt nóng bỏng ném ở trên người.

Ta ngẩng đầu lên, thành khẩn nhìn lại Dực Vương gia: “Chuyện binh phù, xác thực. Chẳng qua là... Vương gia cũng biết, ban đầu mặt tướng chiến bại ở trận Hoàng Hà cốc, bị Đại Tề thái tử bắt sống...” Vừa đứng quảng lấy ánh mắt xin lỗi.

Màn ngầm hiểu trong lòng này, khiến gã này nhất thời không khống chế được tâm tình của mình, tức giận quá mức hướng ta rống lên: “Người nha đầu thối tha, lại quy phục dưới trướng thái tử địch quốc, có phải

đã nhân tiện dẫn quân đầu hàng Đại Tề? Không trách có thể có được vị trí hoàng hậu! Vương gia...” Hắc đứng ở nơi đó tức giận thở hồng hộc, thật giống như ta bới mộ tổ nhà hắc.

... Ta thật ra thì, cái gì cũng không nói!

Dực Vương gia chờ hắc phát tiết không sai biệt lắm, mới không nhẹ không nặng quát một câu: “Câm mồm, Quảng Vũ tướng quân chính là nữ nhi của nhiếp chính vương, làm việc tất nhiên vì dân vì nước, há là nghịch thần phản quốc? Nàng này tất nhiên là tương kế tựu kế...” Nói đến sau, sắc mặt cũng khó nhìn, ước chừng cũng cảm thấy lời giải vây cho ta của mình quá mức hoang đường.

Cho nên ta nói, Dực Vương gia còn có một mặt khoan hậu nhân ái, dù cho chỉ là mặt mũi, hắc cũng chưa từng áp ta vào địa lao, nghiêm hình tra khảo một phen, mà rượu ngon thức ăn ngon khoản đãi, trừ không thể tự do ra vào nơi đây, có yêu cầu gì khác, đều được thỏa mãn.

Sau đó có mấy lần, nhắc tới binh phù, Dực Vương gia luôn thở dài thở ngắn, bộ dáng khó có thể nuốt xuống. Ta vì khẩu vị tốt của mình rất có mấy phần ngượng ngùng, thực không muốn cùng bàn với hắc, dần dần liền tìm cớ không đi.

Tiểu Hoàng mặc dù thỉnh thoảng muốn đi ra ngoài, nhưng đa số thời điểm lại cùng tiểu đạo cô luyện võ ở trong sân.

Tiểu đạo cô ra tay thật nhanh, cũng không lưu tình, trong miệng kêu “Bệ hạ đắc tội!” Khi nâng cây gậy lên hướng trên người Tiểu Hoàng thì so với ai khác cũng hung ác hơn, lúc này ta cuối cùng cảm thấy, Tiểu Hoàng và nàng có thù giết cha, nếu không làm sao hạ tay nặng như vậy?

Cũng khó trách trên tay Tiểu Hoàng đều là vết chai.

Chờ hắc về ngủ, lén người bên cạnh, ta khổ tâm khuyên hắc đôi câu, khi có thể vui thì cứ vui, bị hắc trừng một cái, bộ dáng chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: “Tiểu Dật, hôm nay thân ta và người bị hãm trong hang hổ, nếu ta không khổ luyện, chỉ tự vệ cũng không thể, còn bảo vệ người như thế nào?”

Ta theo dõi ngũ quan đã hiển đường nét rõ ràng của hắc, không nhìn được cười yếu ớt: “Người khổ luyện như vậy sợ là không chỉ một ngày? Ban đầu sau khi tách ra với ta ở xe tù, gặp được Dực Vương gia, dòm ngó tài trí mưu lược kiệt xuất của hắc, đã bắt đầu khổ luyện?”

Dực Vương gia có tài trí mưu lược kiệt xuất lòng muông dạ thú, làm sao có thể khuất dưới một thiếu niên ngu ngốc?

Trên mặt hắc mang theo chút ý tự giễu: “Cái gì cũng không thể gạt được người, khi còn bé nghĩ chuyện, tổng không tránh được ngây thơ chút.” Lại vỗ vỗ vai của ta: “Hôm nay ta xem, người so với ta còn ngây thơ gấp trăm lần.”

Ta ra vẻ khiêm tốn lắng nghe lời dạy dỗ, nghe hần răn dạy: “Hoàng đế bệ hạ Đại Tề vì binh phù, lập người làm hậu, nhưng trong hậu cung, từ trước ăn bữa hôm lo bữa mai, tính tình này của người lại không khiến người vui, làm sao có thể bảo đảm người được hần một đời sung ái?”

Một đời thật dài, tại sao ta có thể có loại hy vọng vời này?

Hần nói: “Nếu không chúng ta từ nơi này chạy đi, mai danh ả tích sống cuộc sống dân thường? Ta từ trước không hiểu quý trọng, sau khi tách ra với người, nửa đêm tỉnh mộng, thường thường nằm mơ thấy cuộc sống ở núi non của ta và người, khi đó mặc dù đầu óc của người có chút hồ đồ, cuộc sống lại trôi qua cùng khổ, nhưng nó là thời gian vui nhất từ trước đến nay của ta. Không cần nhớ kỹ một ngày ngoài ý muốn bỏ mình, không cần bị người định đoạt, nhìn nhà tù vàng ngọc, lưới vải quanh thân, lại không một ngày sống sung sướng.”

Hần không còn cố chấp với binh phù cái thứ dẫn lửa thiêu thân đó nữa.

Ta lắc đầu một cái, nhìn lá rụng dần dần hạ xuống ngoài cửa sổ cười yếu ớt không nói.

Cõi đời này luôn có một con đường, ban đầu là thân bất do kỷ đi xuống, nhưng đi mãi, cũng sẽ bị phong cảnh ở đó mê hoặc, không nhớ nổi nửa điểm hối ý ban đầu.

Người kia, ban đầu ta đã từng hết sức chán ghét, sau lại kịch liệt qua loa, nhưng trần trọc quần quýt, cho tới bây giờ lại có thể nhớ lồng ngực ấm áp dựa vào mỗi đêm giá rét thê lương, trong lúc lơ đãng sinh ra ý lại.

Nơi này sớm tối đều lạnh, mặc dù tường cao ngói đỏ, nhưng không ngăn được núi xanh mơ hồ nơi xa, nếu như ta đoán không tệ, tất nhiên là trong núi sâu ngoài thành.

Trong lúc Tiểu Hoàng tìm đường chạy trốn, mười lăm tháng tám đảo mắt mà đến.

Một ngày kia Dục Vương gia điểm đủ binh mã, mời ta cùng với Tiểu Hoàng ra cửa ngắm trăng. Tiểu đạo cô theo sát sau lưng Tiểu Hoàng quảng ánh mắt thương hại với ta, trong lòng ta mơ hồ có mấy phần mong đợi.

Ánh trăng trên trời cao, ta bị nhét vào bên trong kiệu bốn bề đều bịt kín, chạy vội ước chừng hai canh giờ, nghiêng chênh dạt lệch cơ hồ đều muốn nôn cả ruột ra. Khi bị đỡ xuống tới, lập tức liền nhìn thấy nam tử sao trắng vây quanh đối diện, áo khoác màu đen bị gió thổi bay phát phới, dưới mắt phượng khó nén tức giận, mang theo khí phách vương giả trời sinh, nhìn Dục Vương, giống như nhìn tử thi đầy đất, cái loại sát khí từ biển máu chiến trường chém giết mà ra, cơ hồ muốn cho người sinh ra ý nghĩ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ...

Ta nịnh hót hướng hần cười một tiếng, trong ánh mắt trách cứ của hần, vạn phần may mắn mình đã sớm phản bội đi theo địch.

42. Chương 42

Không thể không nói, Dực Vương chọn chỗ này rất tốt, nhấp nhô, sau lưng chân núi liên miên, cây cao lá tốt, tiến có thể công lui có thể thủ, ngộ nhờ không địch lại, có khí thế xông vào trong núi non trùng điệp, Phượng Triều Văn cũng không làm gì được.

Thiết kỵ hộ vệ của Đại Tề bệ hạ quân dung nghiêm túc, áo đen giáp đen, như mây đen mãnh liệt lảng lảng dừng ở năm mươi bước xa, tựa hồ chỉ cần Phượng Triều Văn nhẹ nhàng ra dấu tay, là có thể lấy xu thế sét đánh đánh thẳng tới đây... Không khí yên tĩnh làm người ta hít thở không thông, Dực Vương cười nói: “Nghe nói Tề đế quá mức cứng chiều Quảng Vũ tướng quân, Bản vương chỉ xem truyền nhảm, hôm nay vừa thấy, mới biết xác thực.” Ánh mắt lạnh, quét mấy lần qua lại ở trên người ta, giọng nói cũng vẫn là âm trầm trước sau như một.

Cũng không biết tin tức này là uy lực từ tán nhảm trong cung hay là công lao của gián điệp...

Tiểu Hoàng len lén quan sát ta từ trên xuống dưới, nhỏ giọng: “Thì ra thưởng thức của Tề đế còn rất đặc biệt sao?!”

Ta có mấy phần ngượng ngùng: “Vương gia có điều không biết, Đại Tề rét căm căm, cô gái đều là thân cao ngực lớn, to lớn vô cùng... Giống như ta vậy... Đúng là nhu nhược chân đi xiêu vẹo...” Lại không nhịn được thở dài: “Từ trước đế vương sủng ái, bất quá ngày thứ ba lại mất tâm... Vương gia không cần làm thật!”

Nói láo chơi xỏ lá mặc dù là sở trường xuất sắc nhất của ta, nhưng khoe khoang, thật là lần đầu. Hoàng đế bệ hạ, xin lỗi ngài, ta thật không phải cố ý phỉ báng ngài chưa từng thấy việc đời, chẳng qua là đương đầu sống chết, hôm nay ta cũng không thể nghĩ nhiều!

Vẻ băng cứng trong mắt Dực Vương không tan ra, vẫn chậm chậm nói: “Quảng Vũ tướng quân vì dân vì nước, ngày khác phục quốc, dân chúng đại Trần sẽ nhớ ân đức của ngài!”

Ta cảm thấy lời này giống như khen tặng trước khi chết...

Tiểu Hoàng hướng Phượng Triều Văn lộ ra một thần sắc thương hại, bình tĩnh hiểu ra... Đứa nhỏ này hôm nay đầu óc còn chưa phải quá mức rõ ràng, chẳng qua là hai cánh tay bị trói ở sau lưng, không thể đưa tay ra tát hấn thật mạnh một cái, thực là tiếc nuối vô cùng.

Trước khi đi, Dực Vương gia từng nói: “Quảng Vũ tướng quân tuy là ta quan cũ của Đại Trần, nhưng hôm nay chính là lúc vong thân xả thân vì nước, còn phải ủy khuất Quảng Vũ tướng quân làm dáng một chút...” Không đợi ta đồng ý, tiểu đạo cô tiến lên, nhanh nhẹn đem ta trói chặt, nhắm mắt theo đuôi theo sát ta.

Tiểu Hoàng không cam lòng đứng sau, cũng tiến lên đứng cùng tiểu đạo cô, vung vè đứng ngang hàng, không biết là muốn mượn cơ hội chặt dây để cho ta chạy trốn, hay là muốn một kiếm kết liễu tiểu đạo cô. Cũng không biết được.

Mấy ngày gần đây ta nghe nhiều hận ý căm rắng nghiêng lợi của hấn đối với tiểu đạo cô, lại nhìn lúc tiểu đạo cô đánh nhau với hấn không dung tình chút nào, không hề hoài nghi hôm nay hấn có ý thừa dịp loạn trả thù.

Phụ tá của Dực Vương lớn tiếng kêu gọi đầu hàng: “Không biết bệ hạ có thể mang binh phù ta cần tới không?”

... Vật kia... Bây giờ còn đang trong phần mộ của cha ta đi?

Chẳng hề quanh co lòng vòng, bên doanh Đại Tề lập tức có người nói: “Binh phù ở chỗ này, Hoàng hậu nương nương đâu?”

Trong đầu ta nhất thời loạn âm xáo trộn, chỉ còn lại có một cái ý nghĩ: Phượng Triệu Văn người dám bới mộ phần nhà ta?

Trên đùi liền bị Tiểu Hoàng nhẹ nhàng đập một cái, ta tức giận nhìn hấn chăm chăm... Không phải là phần mộ nhà người bị bới?

Hấn hướng ta chớp chớp mắt, ta trở lại vị trí, trong bụng trấn an, nói không chừng binh phù này là giả...

Tiểu Hoàng nhìn ta nháy mắt mấy cái, như hội ý. Khi tiểu đạo cô kéo cánh tay ta muốn lướt qua đám người, hấn bước hai bước đuổi theo, kéo cánh tay bên kia của ta, ba người đứng ở trước trận quân Trần.

Phía sau hấn có thần tử thấp giọng nói: “Bệ hạ, ngài không nên mạo hiểm!” Dực Vương gia hời hợt nói: “Tề đế từ trước đến giờ trọng tín, nếu hấn đáp ứng cầm binh phù đổi về hoàng hậu, tự nhiên sẽ không nuốt lời, tuổi bệ hạ không nhỏ, là thời điểm học hỏi kinh nghiệm rồi!”

... Vì vậy sau lưng hoàn toàn yên tĩnh.

Ta khẽ nghiêng thân, thấy Tiểu Hoàng nhìn chăm chăm phe cánh quân Tề trên mặt chột lóe vẻ khó chịu rồi biến mất, sau đó là một tiếng cười khê: “Vương thúc nói đúng!” Tất cả người bị phe cánh của mình vứt bỏ, ước chừng cũng sẽ có loại thần sắc này.

Hấn kéo ta, bước chân kiên định nhanh nhẹn từng bước một đi phe cánh quân Tề, phe cánh quân Tề phải ra hai người thị vệ áo đen, ôm một hộp gỗ xông tới...

Năm bước... Mười bước... Mười lăm bước... Không khí yên tĩnh chung quanh và ánh mắt trầm trầm của Phượng Triệu Văn cùng nhau đè ép tới, tim của ta thót lên tới cổ họng, chỉ sợ Dực Vương vung trộm hướng trên lưng ta bắn một mũi tên... Loại chuyện như vậy, hấn tất nhiên đã làm không ít.

Nhân mã hai bên gặp nhau, thị vệ áo đen ôm hộp trong tay đưa tới, ta nhìn vào hộp một cái, liền ngây

dại... Đây rõ ràng là thứ chôn cất ở trong mộ phụ thân...

Tiểu Hoàng đẩy ta một cái, ta mới tỉnh hồn lại. Hắn ra hiệu tiểu đạo cô nhận lấy hộp, bản thân sử kiếm cắt đứt sợi dây trên người ta, thị vệ áo đen tiến lên đây muốn bảo vệ ta, ta đưa tay ra, vũng vàng bắt được tay của hắn, ngoài ý liệu, hắn chưa từng giẫy giụa, ngoan ngoãn mặc ta nắm tay hướng phe cánh quân Tề mà lui.

Chẳng qua là hắn thuận tay bắt được tiểu đạo cô, kéo nàng một đường về phe cánh quân Tề... Không biết có tính thuận theo hay không...

Tiểu đạo cô bị hắn nắm chặt tay, ngũ quan xinh đẹp cũng vẩn vọ, có thể thấy được tức giận không nhẹ.

Tức giận nhất sợ là Dục Vương phía đối diện, hắn cho rằng Tiểu Hoàng hết đường tiến thoái, càng không thể nào hàng Tề, tìm cái chết vô nghĩa, chỉ có thể ngoan ngoãn cầm binh phù trở về, nào biết biến cố nổi lên, nhất thời tức lên đầu, gương cung lấp tên liền bắn tới, chẳng qua là tên tới một nửa, lại bị quân Tề trong trận doanh bắn tên vàng tới đánh bay...

Ta, Tiểu Hoàng với tiểu đạo cô chật vật chạy trốn, ngẩng đầu liền nhìn thấy tuần nhan càng ngày càng gần của Phượng Triều Văn, áo khoác màu đen khiến toàn thân hắn ẩn trong bóng tối, hắn cưỡi ngựa đen bay qua ánh trăng như nước... Hắn gương cung đáp kiếm, tên vàng phá không mà đi... Thiết kỵ hộ vệ đánh tới như sét, cả vùng đất dưới chân trong nháy mắt lay động, thiết kỵ phân ra chạy qua hai bên chúng ta, trong nháy mắt bao phủ chúng ta...

Sau đó là vô tận tiếng động, ta dắt Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng dắt tiểu đạo cô giận đến sắc mặt biến thành màu đen, như nước thủy triều thối lui về trên bờ cát, ngơ ngác đứng tại chỗ...

Một người một ngựa chậm rãi tới gần, nam nhân tuần mỹ như thần hướng ta vươn tay, ta một tay vững vàng nắm Tiểu Hoàng, không dám đưa tay ra, hắn đợi đã lâu, trong con ngươi một mảnh băng hàn, rớt cục khế cười nói: “Hoàng hậu của trẫm, nắm chặt tay nam nhân khác không chịu buông ra...” Nháy mắt ta thấy được sát ý ở trong mắt hắn.

... Cha, con xin lỗi ngài, tên khốn kiếp trước mắt này, ta cũng không thể bới phần mộ nhà hắn báo thù, lại không thể làm gì hắn... Hơn nữa ánh mắt lạnh như băng mang theo sát khí của hắn thật khiến người run rẩy... Tiết khí, ta thật ra thì đã không có lâu rồi!

Khi ta bị hắn cúi người chặn ngang ôm lấy, bị buộc buông tay Tiểu Hoàng ra, rơi vào áo khoác của hắn, không nhìn được uất hận... Ai có thể hiểu đau khổ khi người nhỏ yếu đối mặt cường quyền a? Hoàng đế bệ hạ hắn khẳng định quên, ta ngoài có khẩu vị tốt, còn có một bộ răng tốt!

Ta ôm cánh tay hắn, hung hăng cắn, bắp thịt cứng rắn vào miệng như sắt đá, ta cũng thè phải cắn xuống một miếng trên người hắn...

Bên tai là thanh âm kinh dị của Tiểu Hoàng và tiểu đạo cô, cuối cùng ta nghe đến một tiếng cười khê:

“Chẳng lẽ là Dực Vương chưa cho nàng ăn thịt? Nhìn thấy trăm muốn ôm cắn một miếng...”

Ta ngẩng đầu lên, thấy nụ cười vô sỉ bên mép hắn, rốt cục không nhịn được tức giận, mất đi lý trí quyền đâm cước đá: “Khốn kiếp, người dám đào mộ phần nhà ta... Khốn kiếp...” Vì khối binh phù nát kia, người còn có chuyện gì không thể làm?

Hắn tựa hồ mờ mịt, rất nhanh như ở trong mộng tỉnh ra, hai cánh tay siết chặt ta vào trong ngực, liên tiếp trấn an: “Ngoan, không phải là như nàng nghĩ, ta không có làm... Giả... Đều là giả...”

Rõ ràng là thật, còn dám trợn tròn mắt nói dối!

Ta giận dữ nhìn chằm chằm hắn, toàn thân bị ôm chặt trong ngực hắn, mặc dù không thể động đậy, nhưng ta hận không thể dùng ánh mắt lăng trì hắn. Hắn hướng ta cười nhẹ: “Đi về hỏi hỏi Đồng bá thì biết, không phải là như nàng nghĩ, trăm thề!” Sau đó cúi đầu xuống, liều mạng bỏ qua thần sắc kinh ngạc của Tiểu Hoàng và tiểu đạo cô, như không có chuyện gì xảy ra hôn lên nước mắt trên mặt ta...

Nghe nói điều kiện tiên quyết để làm một vị hoàng đế tốt chính là da mặt phải dày, ở tình huống quang minh chánh đại còn có thể tinh thần hưng phấn mở tiệc với cung phi.

Ta tự nhận không có da mặt dày như Phượng Triều Văn, nhìn chằm chằm hắn, bất tri bất giác lại chảy nước mắt xuống, tối nay nước mắt thật có xu thế vỡ òa, bây giờ chảy mạnh, khi hắn lại gần sát muốn hôn lên trên mặt ta, ta một đầu đâm vào trong ngực hắn, chết cũng không chịu nâng đầu lên, đem toàn bộ nước mắt nước mũi lau ở trên vạt áo hắn.

Bên tai truyền đến tiếng cười sang sảng của hắn, lồng ngực nhẹ chấn bên gò má ta, chiến trường nơi xa tựa hồ không liên quan với ta, một mảnh trời đất trong ngực người đàn ông này, ấm áp an nhàn, không cần thận liên có thể đắm chìm trong đó.

Thiết kỵ hộ vệ của Phượng Triều Văn cùng hắn nam chinh bắc chiến, một món binh khí sắc bén bên tay. Thủ hạ của Dực Vương mặc dù cũng không yếu, nhưng hai canh giờ sau, rốt cục không địch lại bị bắt, chúng phụ tá võ tướng dưới tay hắn chết hơn phân nửa, còn lại cũng bị lùng bắt.

Tiểu đạo cô tái nhợt mặt đứng ở tại chỗ, có nhiều lần muốn nhào qua, lại bị Tiểu Hoàng vững vàng nắm cổ tay. Ta ở trong ngực Phượng Triều Văn nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào của nàng: “Người khốn kiếp, buông ta ra... Buông ta ra...”

Lúc này ta mới phát hiện, Tiểu Hoàng và Phượng Triều Văn có một chút cực kỳ tương tự, đó chính là có thù tất báo.

Hắn chẳng những nắm tiểu đạo cô không thả, còn ác ngữ châm chọc: “Thả người trở về chịu chết sao? Người muốn chết, nửa năm khổ cực của ta đây đòi người nào? Người nên nguyên vẹn còn sống trả nợ đi!”

Ta nghĩ, nếu như Phượng Triều Văn có thể chấp nhận được Tiểu Hoàng, cuộc sống của tiểu đạo cô sẽ chẳng dễ dàng.

43. Chương 43

Dực Vương này, từ nhỏ âm hiểm, nếu như chưa đánh giá, ta cảm thấy hắn chính là cực đoan cuồng. Thuộc về loại người mình trôi qua không tốt, cũng không muốn để cho người khác tốt.

Khi hắn bị trói gô đi qua trước mặt chúng ta, chợt hướng Tiểu Hoàng bùm một tiếng quỳ xuống: “Bệ hạ, thần có cha ngài nhờ vả, phục quốc vô vọng. Nghiệp lớn phục quốc của Đại Trần về sau chỉ có thể nhờ một mình ngài gánh vác, thần muôn lần chết chớ từ chối!”

Người vẫn là chết đi chết đi chết đi!

Ta trở nên cứng ngắc ở trong ngực Phượng Triều Văn cẩn thận ngẩng đầu lên, nhìn thấy một mảnh xanh mét trên mặt hắn, ung xem sỏi nhìn, quét qua trên mặt cả đám tù binh, cuối cùng vững vàng dừng ở trên mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng thần nhiên hướng hắn cười một tiếng, giống như Phượng Triều Văn vẫn biết hắn là phế đế Đại Trần. Ta một đầu tiến vào trong ngực Phượng Triều Văn... Chuyện này là thế nào?

Dực Vương đầy cõi lòng hy vọng nhìn ta: “Quảng Vũ tướng quân dần thân hầu địch, coi như tương lai không có kết quả tốt, Đại Trần ta cũng sẽ nhớ nghĩa đẹp xả thân của tướng quân. Xin nhận một lạy của Bản vương!”

Ta mới từ trong ngực Phượng Triều Văn thò đầu ra, trơ mắt nhìn hắn mạnh mẽ lạy ta một cái, ở trong tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của tiểu đạo cô, bị bắt đi...

Gió đêm giương nhẹ, chứa lại thiết kỵ hộ vệ mắt nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng, chỉ chờ Phượng Triều Văn ra lệnh một tiếng, sẽ nhào tới bắt hắn. Ta nghiêng đầu nhìn, thiếu niên hướng ta chẳng hề để ý cười: “Tỷ tỷ, có ba năm kia, cuộc đời này của ta cũng đủ rồi!” Thiếu chút nữa làm ta rơi lệ.

Ta nắm chặt vạt áo của Phượng Triều Văn, liên tiếp giải thích: “Bệ hạ, hắn không phải là phế đế Đại Trần, hắn là đệ đệ của ta, An Nhạc là con riêng của cha ta, là đệ đệ của ta nha!”

Mắt phượng của hoàng đế bệ hạ chậm rãi đảo qua trên mặt ta, môi giương nhẹ: “Vậy sao? Trẫm xem, vị đệ đệ này của tiểu Dật, sao không có chút tương tự nào với nàng?”

Ta khản trương sắp không thở nổi... Trong tin đồn những quốc chủ bị Phượng Triều Văn đánh bại không còn một người nào, không có một người nào có thể còn sống, ta chẳng qua là ý vào hắn yêu thích ta...

Ân sủng của quân vương chưa bao giờ dựa vào được, nhưng trừ yêu thích của hần ra, ta còn có thể dựa vào cái gì tới cứu mạng Tiểu Hoàng?

“Hần... Hần không cùng mẹ với ta, tự nhiên đáng đáp không giống! Phế đế Đại Trần bệ hạ cũng đã gặp, tại sao có thể tin lời của Dực Vương?”

“A, nếu là đệ đệ của hoàng hậu, vậy thì đưa về An phủ nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Hai thị vệ áo đen mang theo tiểu đạo cô và Tiểu Hoàng vội vã đi, ta vui mừng trong ngực hoàng đế bệ hạ, trơ mắt nhìn bọn họ không thấy bóng dáng, cẩn thận đề nghị: “... Thật ra thì cũng có thể đưa ta cùng về An phủ!”

“Ừ? Đệ đệ nàng——”

“Hồi cung hồi cung, ta đương nhiên là hồi cung với bệ hạ!” Ta vẻ mặt đưa đám, kìm nén đề nghị.

Trong cung tất cả như cũ, Nga Hoàng thấy ta mừng rỡ dị thường, cầu nhàu như một con chim tước, trọng điểm miêu tả hoàng đế bệ hạ nóng nảy thế nào sau khi ta bị bắt, cuộc sống hàng ngày khó an. Ta cảm thấy tiểu nha đầu có hiềm nghi nói ngoa. Dọc theo đường đi ta cùng cưỡi một ngựa với hần trở lại, hoàng đế bệ hạ long tinh hổ mãnh, không thấy một tia xu hướng suy tàn, nơi nào là bộ dáng “Mấy ngày nay chưa từng ngủ ngon?”

Phượng Triều Văn cởi quần áo, xui xẻo Điền Bình Thanh đi lấy thuốc, bị hần nhìn thấy dấu răng mang theo vết máu trên cánh tay rồng của hoàng đế bệ hạ, thoa thuốc xong, xoay người về mặt hần khâm phục mãnh liệt khen ta: “Đây cũng là kiệt tác của cô nương? Cũng chính là ngài, trừ ngài, không ai dám in dấu răng lên bệ hạ!”

—— bởi vì là tháng tám, áo mỏng manh, ta nơi nào biết hoàng đế bệ hạ không chịu nổi một miếng cắn như vậy?

“Hần... Khối binh phù trong tay hần...” Ta thật ra là muốn thanh minh cho bản thân một phen, nhưng lại không tìm ra từ giải thích.

Điền Bình Thanh ngăn ta ở phòng bên Trọng Hoa điện, rốt cục không nhịn được oán giận: “Dư nghiệt Đại Trần truyền tin, nói là theo như chính miệng cô nương, binh phù đã ở trong tay bệ hạ. Bệ hạ triệu kiến Đồng bá cả đêm, lại triệu người giỏi tay nghề trong cung, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, lúc này mới làm ra một khối binh phù giống, cô nương thì hay rồi, bệnh đa nghi nặng như vậy, tuyệt không tin tưởng bệ hạ... Coi như nuôi con chó nhỏ, cũng biết hướng bệ hạ vẫy đuôi, còn cô nương đi lên chính là một hóp!”

Ta đỏ mặt lên, khi vào Trọng Hoa điện lần nữa cũng có chút ngượng ngùng, nhìn thấy hoàng đế bệ hạ đang ngồi trước ngự án xem tấu chương, thêm trà mài mực, quy củ không ít.

Ban đầu hắn còn có thể chậm rãi lật tấu phê chuẩn, đến cuối cùng nhìn càng ngày càng chậm, cuối cùng bộp một tiếng khép lại, ngẩng đầu nhìn ta, mày rậm vắn lại với nhau, trong mắt phượng một mảnh âm trầm thắm người.

Tâm trạng của ta đột nhiên buộc chặt, cảm thấy nên tiêu trừ tai hoạ ngầm trước thì tốt hơn, bùm một tiếng quỳ trước mặt hắn, thừa nhận sai lầm: “Bệ hạ ta sai lầm rồi, ta không nên gạt ngài, An Nhạc... Hắn là phế đế Đại Trần... nhưng hắn cũng là đệ đệ của ta...”

Hoàng đế bệ hạ không nói một câu, thẳng tắp nhìn chằm chằm ta.

Ta cũng cẩn thận, cố gắng cố gắng khuyên giải: “Ta... Ta cùng với hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn hồ đồ thật ra thì tuyệt không dính với chính trị, lại là cung nữ sinh, có thể sống đến bây giờ không dễ dàng...”

Có vẻ... Hoàng đế bệ hạ hình như luôn luôn không có lòng thương cảm...

Ta cảm thấy được từ ngữ càng ngày càng không diễn ý, đuối lý rồi, trong lúc nhất thời vô đầu bút tai, không biết như thế nào cho phải.

Cuối cùng hoàng đế bệ hạ mở ra miệng vàng, “An Nhạc hầu?”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, nghi ngờ là mình nghe lầm.

Bình tĩnh lại, nhìn trên mặt hắn rất rõ ràng, ở dưới đèn nhỏ, ta mới thấy trong mắt hắn tất cả đều là tơ máu, Nga Hoàng và Điền Bình Thanh giống như cũng không nói sai, rõ ràng là bộ dạng trắng đêm chưa ngủ.

Trong lòng ta đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

“Nếu là đệ đệ nàng, vậy về sau cũng chỉ có thể là đệ đệ nàng, trăm phong hắn An Nhạc hầu, ban thưởng ở An phủ, nghĩ đến nàng không có ý kiến chứ?”

Ta mừng rỡ như điên, tảng đá lớn ở trái tim rơi xuống, nhào tới liền ôm lấy hoàng đế bệ hạ liên tiếp hôn mấy cái: “Ta liền biết bệ hạ ngài là người tốt!”

Chờ ta hôn đủ rồi, hoàng đế bệ hạ nghiêm mặt, trách mắng: “Quỳ xuống! Người cho là đã nhận hết sai lầm rồi?”

Ta...

Ta chỉ phải đành hoàng lui về phía sau, lại quỳ xuống lần nữa.

Hắn từ sau bàn rút ra vài cuốn sách, ném tới trước mặt của ta, “Những sách này người đã xem qua?”

Ta lật lật, nguyên lai là “Nữ tặc”, “Nữ giới”... Các loại sách của cô gái, lúc trước ta vẫn được xem như nam nhân mà nuôi dạy, nào có cơ hội tiếp xúc với vật khuê các này?

Ta lắc đầu, tiện tay ném qua một bên, lấy lòng bò qua đấm chân thay hoàng đế bệ hạ: “Bệ hạ, những sách kia xem vô dụng.”

Hắn cũng chưa từng ngăn cản ta lấy lòng, thân thể khẽ nghiêng về sau, tựa vào trên ghế dựa, chậm nói: “Trẫm cảm thấy, là thời điểm hoàng hậu cần chép lại một bản tất cả các sách này.”

Chuyện bị phạt chép sách, ta đã thật nhiều năm chưa từng trải qua, hôm nay ngay cả phạt cũng đổi người, thật làm cho ta sinh ra một loại cảm giác thời gian rối loạn.

Ta nuốt ngụm nước miếng, yếu ớt kháng nghị: “Chép sách chuyện như vậy, chỉ thích hợp người không có đầu óc làm, không nhớ được mới chép chứ?”

Mắt phượng của hoàng đế bệ hạ tương đối không tốt quét qua trên mặt ta, “Người có đầu óc quả quyết sẽ không làm làm chuyện trái với phu quân, huống chi lòng âm thầm mang toan tính, hoàn toàn không thể tín nhiệm. Trẫm cảm thấy, hoàng hậu chép sách khuê các của khuê nữ nhiều một chút, tìm thêm chừng mười tám ma ma nghiêm túc dạy quy củ, đến lúc đó, nói không chừng sẽ tin trẫm nhiều hơn chút.”

Mặt của ta đột nhiên đỏ.

Bởi vì, xưng hô “Phu quân” này... Hiện tại tựa hồ hơi sớm?

Ý nghĩa lời nói của hoàng đế bệ hạ sâu sắc, có kế hoạch: “Hoàng hậu từ trước đến giờ không gò bó, không nghe khuyên bảo, nhạc phụ đại nhân lại đã chết, hôm nay trẫm là chồng thay cha, thực hành chức trách nuôi dạy, hoàng hậu không phản đối chứ?”

Ta tròn to hai mắt, nói không ra lời.

... Ta phản đối có ích không? Ta rốt cuộc là đắc tội hắn nơi nào, mới để cho hắn nghĩ ra nhiều cách dày vò ta như vậy?

Ta ôm đùi hắn khóc rống, chân thành kiểm điểm: “Bệ hạ, ta thật không phải cố ý, ta chỉ là thuận miệng nói ra một câu, nào biết phụ tá của Dực Vương liền tự hành suy đoán binh phù ở trên tay bệ hạ.”

“Ừ, trẫm thấy, những sách này hoàng hậu không chép chừng mười lần, sợ là học không được?”

Ta quay đầu lại xem mấy chồng sách chồng chất thật cao kia, quay đầu trở lại lại tiếp tục ôm đùi hấn lên tiếng khóc rống: “Bệ hạ, ta thật không phải cố ý... Không phải cố ý muốn cản người, nếu không... Nếu không người cản trở lại đi?!” Chép sách thì thôi đi? Còn mười lần, đây không phải là muốn chết sao?

Ta vén tay áo lên, đem cánh tay thoải mái đưa tới... Dù sao ta cũng sẽ không đau.

Hấn nghiêm mặt, thuận thế hôn một cái trên cánh tay ta, ta sợ rứt cánh tay trở về, rõ ràng nhìn thấy ham muốn trong mắt hấn.

Cũng không biết là hành động né tránh của ta chọc giận hấn hay sao, mắt phượng của hấn nheo lại, suy nghĩ một chút lại nói: “Trẫm cảm thấy, hoàng hậu bỏ phí việc học lợi hại, nên chép hai mươi lần đi? Ma ma dạy quy củ cũng phải tìm nhiều mấy người, dứt khoát ở trong cung bị gả đi?”

...

Thật may là chuyện bị gả, cuộc đời này chỉ có một lần.

Ta phải chép sách hành hạ hai mắt biến thành màu đen, lại bị nhóm ma ma trong cung hành hạ thống khổ không chịu nổi, ngủ có tư thế ngủ, ngồi có tư thế ngồi, ngay cả đi bộ cũng phải lả lướt thướt tha... Ta cho tới bây giờ mạnh mẽ đam quen, muốn nổi giận lại khó ra ngoài, nhóm ma ma cực kỳ chú trọng lễ nghi với ta, ta thoáng lộ ra ý oán trách, liền phần phật quỳ gối mười mấy người, trăm miệng một lời tự trách: “Nô tỳ đáng chết, nương nương bớt giận!”

... Là bệ hạ bớt giận mới phải chứ?

Hoàng đế bệ hạ giống như khẩu Phật tâm xà, có thời điểm rảnh rồi sẽ ôm một chồng sổ con ngồi một bên thưởng thức quần cảnh của ta, hết sức hả hê.

Ngày thứ sáu, ta rốt cục đau đến không muốn sống, ôm lấy hoàng đế hạ triều trở về, chết không buông tay, khóc rống chảy nước mắt: “Bệ hạ ta sai lầm rồi! Bệ hạ ta sai lầm rồi, cầu xin ngài cho nhóm ma ma này trở về bảo dưỡng tuổi thọ đi? Ta hành hạ các nàng như vậy, ngộ nhờ những ma ma này có mệnh hệ gì, lòng ta sao mà yên tĩnh được?”

Nhóm ma ma hỗn loạn ngăn cản sau lưng ta: “Hoàng hậu nương nương, ngài như vậy mất phượng nghi!”

Ta chui vào trong ngực hoàng đế bệ hạ, ôm hông hấn, đem trọn cái đầu rúc vào trong ngực hấn, chết sống không chịu trở ra, hoàng đế bệ hạ khẽ cười một tiếng: “Đều lui ra đi!” Những ma ma kia đồng loạt lui ra.

Hấn cắn răng chất vấn trên đỉnh đầu ta: “Có biết nàng sai ở đâu không?”

Mặt ta mờ mịt nhìn hấn.

Nên nhận sai ta hình như cũng đều nhận một lần, bất đắc dĩ hoàng đế bệ hạ không chịu, ta cũng không có biện pháp.

Hắn hung hăng gõ một cái trên đầu ta, tức tối nói: “Đầu mô tâm đá, thật là một chút xíu cũng không sai! Hoàng hậu nương nương của trẫm, nàng trừ nhiệm Đồng bá của nàng, đệ đệ nàng nhất được kia, trên đời này, nàng có thể tin tưởng nhiều hơn một người nữa hay không?”

Ta ngơ ngác nhìn hắn.

Trên mặt hắn tựa hồ có ý giận bưng bưng, kéo lỗ tai của ta, hung hăng cắn một cái ở trên mặt ta: “Trẫm không đáng giá để nàng tin tưởng vậy sao? Vừa có gió thổi cỏ lay, nàng nhất định đem ấn tượng ban đầu mà nhận định, giống như là con mèo xù lông, nhưng không chịu tin tưởng trẫm?”

44. Chương 44

Ta để tay lên ngực tự hỏi, rốt cục cảm thấy, thật ra thì hoàng đế bệ hạ nói một chút cũng không sai.

Ngay từ lúc bắt đầu, ta chưa từng tin tưởng hắn.

Chuyện tin hay không, không phải là thiên trường địa cửu sống chết cùng nhau tình thâm ý trọng mà có thể đạt thành.

Dù ta vẫn được hắn ôm vào lòng, nâng niu trong tay, cho tới bây giờ cũng coi như không có tín nhiệm hắn.

Ánh mắt hắn là một mảnh âm đạm, bộ dáng ý khí sa sút: “Một mảnh chân thành của trẫm, lại không đổi được tín nhiệm của hoàng hậu...”

Ta áy náy vạn phần, giống như mình chiếm hết tiện nghi của hắn, lại chưa từng hồi báo tương xứng.

“Trẫm cảm thấy, nếu hoàng hậu còn không chịu tín nhiệm trẫm, không bằng chép sách mười lần nữa, học nhiều quy củ với ma ma thêm nữa đi? Lúc nào chuẩn bị tốt để gả, chép sách tốt lắm, học giỏi quy củ, đảm nhiệm phu quân rồi, chúng ta bàn lại thời gian đại hôn, như thế nào?”

Ta kéo long bào của hắn chết sống không chịu buông tay, “Bệ hạ, hiện nay ta cũng rất là tín nhiệm ngài, không bằng chúng ta đại hôn đi? Mau sớm đại hôn! Mau sớm?”

Hắn vòng tay bế ta lên, dùng trán đỡ trán ta, trong tròng mắt phượng một mảnh vui vẻ: “Nếu Hoàng hậu nương nương không thể chờ đợi muốn đại hôn như thế, chuẩn tâu! Có ai không, Lễ bộ nghị định ngày lành đại hôn!” Hoà trong tiếng của Điện Bình Thanh, hắn nặng nề hôn một cái trên mặt ta.

Chờ hai chân ta chạm đất lần nữa, còn có chút nghi ngờ: ta chính miệng nói tới đại hôn, chuyện này hình như có gì đó không đúng?

Thôi kệ, hôm nay tâm tình hoàng đế tệ hạ rất tốt, cũng không từng ép ta “Bị gả”, miễn đi chiêu chép sách học quy củ, ta đã cảm thấy tránh được một kiếp, tâm tình thật tốt.

Về phần hắn nói vấn đề tín nhiệm... Buổi tối ở trên giường, hắn nghiêm chỉnh “dạy” ta một phen, ta “lĩnh hội sâu sắc” bày tỏ từ nay về sau quyết sẽ không hoài nghi nhân phẩm của hoàng đế tệ hạ nữa, tín nhiệm hắn giống như tự tín nhiệm ta, càng sẽ không suy nghĩ lung tung, ví dụ như chém đầu, mất mạng, hay là hắn có mưu đồ... Kệ thôi...

Hoàng đế tệ hạ mồ hôi đầm đìa “dạy” ta xong, ôm ta nằm ở trên giường rộng, ôn nhu nói: “Đại Trần đã diệt quốc, binh phù mà ngươi lo lắng, nghe Đồng bá nói đã bị người trong lúc vô tình vùi vào trong mộ nhiếp chính vương. Không nói nhóm quân sĩ này vốn chính là trung tâm với Đại Trần, coi như ta móc một phần lấy được binh phù, chỉ bằng vào một khối binh phù, cũng không thể làm sĩ tốt Đại Trần tử trung với ta. Muốn có ích lợi gì? Nghe được Đồng bá nói, nhóm sĩ tốt này chính là dũng sĩ kiên cường ban đầu nhiếp chính vương một tay huấn luyện ra, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, bọn họ thân ở thâm sơn dã cốc, tự cấp tự túc, nay tùy bọn họ thôi.”

Tảng đá lớn trong lòng ta rơi xuống, cọ xát lồng ngực toàn mùi mồ hôi của hoàng đế tệ hạ, oán trách thật thấp: “Thật là thói!” Lại không nhịn được dùng sức cọ trong ngực hắn, hận không thể đem mình khảm vào trong thân thể của hắn, tỏ ý thân mật.

Bàn tay của hắn chậm rãi khe vuốt sau lưng ta, như quá khứ cha ta vỗ nhẹ ta ngủ.

Ta ở trong ngực hắn bình yên ngủ.

Hôn lễ hoàng thất là nhiều lễ nghi mà long trọng.

Ngày thứ hai ta liền bị thiết kỵ hộ vệ đưa ra cung trở về An phủ đợi gả.

Trước khi đi hoàng đế tệ hạ nắm lấy lỗ tai ta, liên tục dẫn dõ, cần phải giữ một khoảng cách với “đệ đệ”, nếu như có bắt tay, cầm tay... thân thể tiếp xúc, hồi cung rồi liền phải tiếp tục chép sách học quy củ, cho đến khi biết “nam nữ thụ thụ bất thân” mới thôi.

Nga Hoàng bị cắt cử chức giám sát, thời khắc theo sát ở cạnh ta.

Ta cảm thấy được, hoàng đế tệ hạ thật ra thì thật nhỏ nhen. Tiểu Hoàng và ta từ nhỏ đến lớn, cùng ăn một chén cơm, ngủ chung trên một giường cũng không ít, hôm nay so đo, có phải quá muộn hay không?

Chẳng qua là hôm nay ta cũng đã có kinh nghiệm, nếu là tùy tiện mở miệng cãi cọ với hắn, thật ra thì vô ích. Chỉ yên lặng oán thầm mà thôi.

Đồng bá và Tiểu Hoàng vui mừng đón ta trở về, tiểu đạo cô thần sắc chán nản, theo sát sau lưng Tiểu Hoàng.

Nga Hoàng tiến lên làm lễ ra mắt: “Nô tỳ ra mắt Hầu gia!”

Ta đây mới tỉnh ngộ tới, thì ra hôm đó Phượng Triều Văn cho phép, lại là thật. Chẳng qua là ta cầu khẩn, hẳn liền thay đổi chủ ý, để lại một cái mạng cho Tiểu Hoàng.

Ta hướng Nga Hoàng chuyển đạt ý tứ “phải vào cung tạ ơn bệ hạ”, Nga Hoàng quay đầu tuyệt bút vung lên, viết xuống” Hoàng hậu nương nương đối với bệ hạ một ngày không thấy như cách ba thu, mới vào nhà đã hận không thể vào cung đi làm bạn bệ hạ v.v...”, dán thư xong, đưa cho thiết y vệ đợi lệnh một bên.

Nàng... Năng lực suy diễn mạnh cỡ nào?

Hoàng đế bệ hạ phê chuẩn càng đơn giản hơn, chỉ có hai chữ: “Chuẩn tấu!”

Nga Hoàng vẻ mặt đưa đám lấy ra cho ta nhìn, hỏi ta đáp lại như thế nào? Cũng không thể hỏi cung đợi gả chứ?

Bị ta khiêu khích cười nhạo một phen, nàng bò trên bàn nhỏ vùi đầu vung bút, ta bò qua xem thì trên đó viết “Hoàng hậu nương nương chép sách học quy củ rất có tâm đắc, mặc dù nhớ bệ hạ quá mức khổ, chẳng qua là quy củ không thể bỏ, chỉ trông mong bệ hạ ban thưởng một vật bên cạnh để tưởng niệm!”

Ta nín thở tai của nàng mừng, nha đầu này càng ngày càng tự chủ trương.

Phượng Triều Văn phê xuống lần nữa, vẫn là hai chữ: “Chuẩn tấu!” Chỉ là kèm theo thư ban thưởng tới, còn có một món quần áo lót của hần.

Ta ôm quần áo của hần cảm thán: “Thanh danh một đời bị hủy trong chốc lát a!”

Nga Hoàng chớp chớp mắt to, hoang mang hỏi ngược lại: “Nương nương, thanh danh loại này, ngài còn nữa sao?”

Ta nhận lấy chén thuốc nàng đưa tới uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy cả tâm đều đắng. Gã phu quân không đáng tin cậy còn chưa tính, ngay cả người bên cạnh hần cũng không thể tin như vậy, điều này làm cho ta cả người khỏe mạnh bình thường làm sao mà chịu nổi a?

Hôm nay An phủ đã đổi làm An Nhạc Hầu phủ, mỗi ngày tới trước cầu kiến đều là quan lại quyền quý. Chẳng qua là Đồng bá quen thanh tĩnh, An Nhạc hầu cũng ngại những người này om sòm, bên ngoài cửa phủ lại có thiết y vệ thủ hộ lưới sắt không lọt, cầu kiến thật khó, vì vậy trong mỗi ngày Nga Hoàng nằm hướng ra phía ngoài khe cửa nhìn quanh, hướng ta kể: “Đây là Lễ bộ Thượng thư... Đây là Binh Bộ Thị

Lang... Mới vừa đi chính là Đại Lý Tự khanh...”

Cả ngõ hẻm xe ngựa hỗn loạn, đầu người nhốn nháo, chọc cho các bạn hàng xóm liên tiếp mở cửa nhìn quanh.

Tiểu Hoàng vừa sai sử tiểu đạo cô bưng trà dâng nước, vừa vào hiến sàm ngôn: “Tỷ tỷ, những người này đều tay nâng lễ vật, không bằng mở cổng ra, để cho bọn họ để quà lại như thế nào?” Đưa tới một ánh mắt khinh bỉ của tiểu đạo cô.

Đứa nhỏ này có lẽ là ở trong khe núi với ta đã lâu, ý thức kinh tế cực mạnh, hướng về phía vàng bạc châu báu luôn là không nhịn được nói thảm: bằng này có thể đặt mua mấy bàn rượu tiệc ngon ăn một lần ở quán...

Ta xem, hần có khuynh hướng phát triển về phía quần áo lụa là, không nhịn được điểm trán của hần dạy dỗ: “Dầu gì hôm nay ngươi là em vợ của hoàng đế bệ hạ, nếu để cho ta nghe thấy ngươi có một chút làm xằng làm bậy, cẩn thận ta cắt đứt chân của ngươi!”

Nga Hoàng xông lại, lớn tiếng hô ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Nương nương ngài lại quên!”

Ta nhìn đầu ngón tay mình rất tự nhiên đưa đến trên đầu Tiểu Hoàng, có mấy phần ngượng ngùng: đây không phải là thói quen sao?

Trước đêm gả đi, ta hỏi hần không thả tiểu đạo cô, là đạo lý gì?

Hần như tên trộm dán lỗ tai của ta, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ có điều không biết, ban đầu ta bị người của Dục Vương phái tới tìm được, khi đi theo bọn họ, Dục Vương nói ta cần cường thân kiện thể, liền phái nha đầu này dạy ta học võ. Nhưng nha đầu này không biết hạ thủ lưu tình, hôm nay nàng rơi vào trong tay ta, cũng để nàng ném thử một chút lợi hại...” Lời còn chưa dứt, liền bị một đôi tay nhỏ bé của Nga Hoàng chen vào đẩy hai cái đầu đang dán vào một chỗ của chúng ta.

Hần đã hoàn toàn quen với xưng hô An Nhạc Hầu gia này, tất cả người đi theo bên cạnh đều là trong cung ban thưởng tới, nhưng ta lại vô cùng không quen bị Nga Hoàng chống eo nhỏ tận tình khuyên bảo dạy dỗ.

“Nương nương, ngài đã đáp ứng bệ hạ cái gì? Làm sao lại không nhớ được đây?”

Ta chợt có loại bi thương, giống như đứa nhỏ tự tay nuôi lớn lại không thể thân cận. Thật bi ai cho những bà mẹ chồng ngoài kia, thật vất vả khổ cực nuôi con khôn lớn, kết quả bị cô gái trẻ tuổi xa lạ xông vào hậu viện nhà ta hái thành quả thắng lợi, hơn nữa còn thật là lộ liễu.

Chỉ là thấy cảnh tượng bi thương này, đều làm lòng ta ảo não.

Ta xem, còn là khuất mắt không thấy hết.

Đồng bá đỏ mắt, lau mắt đứng ở trong phòng ta, thân thể cao lớn dần dần còng xuống, tóc bạc đầy đầu, ông lão đã già nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta.

Trong lòng ta chua xót, đến trước bài vị cha ta dâng hương bầm báo: “... Cha già buông tay, đem chuyện phủ phó thác cho Đồng bá, hôm nay Đồng bá đã lớn tuổi, con quyết định lạy Đồng bá làm nghĩa phụ, dưỡng già, ngài sẽ không phản đối chứ?”

Đồng bá ở bên liên tiếp cự tuyệt: “Tiểu lang, này như thế nào cho phải? Đồng bá chỉ cần có thể coi chừng phủ này qua cả đời là được.”

Ta dập đầu dưới bài vị: “Cha, nếu ngài phản đối con tự chủ trương, liền bò dậy đánh con đi?! Nếu ngài không dậy, con liền cho là ngài đồng ý!”

Trước bài vị khói xanh lượn lờ, bên tai chỉ có tiếng nghẹn ngào của Đồng bá.

Tiểu Hoàng ở ta ra hiệu dâng lên ba cây nhang, quỳ xuống, rầm rầm rầm liền dập đầu ba cái: “Cha ——”

Ta ôn nhu nói: “Cha, cả đời ngài muốn có một đứa con trai, hôm nay con nhặt con trai về nhà cho ngài, thừa kế hương khói An gia ta, ngài cao hứng?”

Tiểu Hoàng theo sát lại nói: “Cha!”

Ta cảm thấy, tiếng “cha” này so với trước kia hẳn ở trong hoàng cung kêu “Phụ hoàng” còn chân tình thật ý hơn, trong bụng rất là hài lòng. Vì vậy dạy hẳn: “Tỷ tỷ xuất giá rồi, người nghe theo lời nghĩa phụ..., không cho quậy phá, không cho ỷ thế hiếp người, phía sau cánh cửa đóng kín sống qua ngày... Về phần muốn kết hôn cái dạng thế tử gì...” Tùy ý nghiêng mắt nhìn tiểu đạo cô đứng hầu ở bên một cái, “Chuyện này cũng toàn bộ tùy tâm ý của người, chỉ cần chọn người tốt, nghĩa phụ không phản đối, đều được!”

Hắn ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Ta sờ sờ đầu của hắn, lại đưa tới một cái liếc mắt của Nga Hoàng.

Ngày thứ hai, trăm dặm hồng trang[73], đồ cưới Phượng Triều Văn thưởng lại còn nguyên mang lên trong cung, chẳng qua là nhiều hơn một chiếc phượng liễn, còn có một người mặc y phục hoàng hậu ngồi trên là ta đây.

Trong cung một mảnh màu đỏ, cung nhân quỳ đất rung núi chuyển, lửa khói thật lâu không tắt, giỗ tổ tế thiên đại yến quần thần, thẳng tắp giảng co ba ngày, mệt mỏi ta đây xương cũng muốn tan, hoàng đế bế hạ nhìn lại cực kỳ tinh thần, mắt phượng cong cong, mấy ngày đều ở cạnh ta.

Ngày thứ tư, trong Trọng Hoa điện rối rức cũng thanh tĩnh. Hoàng đế bệ hạ ôm lấy ta đang ngủ ngọt ngào, chỉ nghe ngoài điện ồn ào, mơ hồ xen lẫn tiếng cãi vã của nữ nhân.

“Điền Bình Thanh ——”

Điền Bình Thanh đang ở bên ngoài cửa điện trông coi, vừa nghe đến hoàng đế bệ hạ vậy gọi, lập tức ở bên ngoài đáp: “Bệ hạ, nường nường, chủ tử tất cả cung tới thỉnh an.”

“Để các nàng ở ngoài điện chờ!”

Phượng Triều Văn lắc lắc ta: “Tiểu Dật, nên dậy, ra mắt phi tần, theo lễ nghi, ta và nàng còn phải đi bái kiến Thái hậu.”

Ta xoay người tiếp tục ngủ, nhỏ giọng: “Những phi tần này là của bệ hạ, cũng không phải là ta, tội gì làm cho các nàng tới gặp ta?”

Hắn chọc chọc dưới nách ta, xoa hết buồn ngủ của ta, lúc này mới nhàn rãi nói: “Hoàng hậu là đang ghen sao?”

...

Ta chỉ là cảm thấy trong lòng không thoải mái thôi.

Hắn ở bên hông ta bấm một cái, thật thấp giọng trêu chọc: “Những cung phi này, hoàng hậu coi như các nàng là bình hoa kim ngọc châu báu đặt ở trong hậu cung, thích thì nhiều nhìn hai mắt, không thích liền đuổi trở về, có cái gì đáng người phí tâm tư?”

Ta xoay người nằm sấp áp đảo hắn, đem trọn nửa người trên đè ở trên ngực hắn, hai mắt sáng lên: “Bệ hạ nói là thật? Những cung phi này giống như trang sức trong cung?”

Hắn gật đầu: “Hoàng hậu chẳng lẽ còn ngại chệp sách chưa đủ? Lại bắt đầu không tin trầm đi?”

Ta trừng hắn, bỏ dậy chuẩn bị rửa mặt, lại bị hắn đẩy vào trên giường rộng gặm cắn một trận.

45. Chương 45

Hoàng đế bệ hạ và Bản cung đang ở trên giường thì bị Điền Bình Thanh và Nga Hoàng gọi dậy, rửa mặt xong, ngồi xuống ăn đồ ăn sáng, một đám phi tần thì đang tắm nắng chờ đợi ngoài Trọng Hoa điện.

—— các nàng đã tới nửa canh giờ trước.

Nga Hoàng nói, ta phải tự xưng Bản cung, mặc dù ta quả thật không thích xưng hô này.

Hoàng đế bệ hạ không lên triều rất là nhàn nhã, ăn đồ ăn sáng vô cùng chậm, ta nuốt mất ba cái há cảo tôm, mà túi canh gạch cua của hắn vẫn còn nguyên vẹn.

Ta xem không vừa mắt, gấp một há cảo tôm đưa đến bên miệng hắn, hoàng đế bệ hạ sửng sốt một chút, mở to miệng cắn há cảo tôm nhẹ nhai nếm, bộ dáng rất là thích ý.

Nga Hoàng và Diên Bình Thanh nhìn nhau, cổ quái cười một tiếng.

Ta cảm thấy đáng về hoàng đế bệ hạ ăn cơm u nhã đoan trang, sắc đẹp thay được cơm, vì vậy ta cũng rất thích ý, không đành lòng thúc giục hoàng đế bệ hạ ăn cơm nhanh chút.

Thay vì ủy khuất dạ dày của hoàng đế bệ hạ, tổn thất sắc đẹp ăn cơm, không bằng ủy khuất hai chân của mấy vị cung phi bên ngoài điện.

Ta từ trước đến giờ trong ngoài rất rõ.

Thời gian ăn sáng khoảng gần một canh giờ, vì vậy khi những cung phi mảnh mai kia ở dưới sự dẫn dắt của Đức Phi và Ngọc phi đi vào khấu đầu, những ngọc dung đều trắng bệch, thở dốc.

Đợi các nàng oanh thanh yến gáy quỳ xuống rồi, làm lễ ra mắt với hoàng đế bệ hạ và bản cung, Nga Hoàng nhất nhất đưa lên lễ ra mắt, ta rất có mấy phần hứng thú quan sát một phen, thấy cung phi của hoàng đế bệ hạ hoàn mạp yến gầy, có riêng khác nhau, chẳng qua là thể chất hơi yếu, vì vậy nhiệt tâm đề nghị với hoàng đế bệ hạ: “Bệ hạ, nô tì nhìn thân thể những cung phi này không đủ khỏe mạnh, không phải là trường thọ. Lúc trước khi nô tì về quê, nhìn thấy những nông phụ kia thân thể khỏe mạnh, không bằng đuổi cung phi đến nông thôn sống một đoạn thời gian, không biết chừng cũng mạnh mẽ khỏe khỏe.”

Những cung phi kia nghe lời ấy, sắc mặt như tờ giấy. Đức Phi và Ngọc phi càng thêm cặp mắt phóng hỏa nhìn chằm chằm ta.

Ta có nỗi khổ tâm, các nàng lại không biết điều, Bản cung thật là tiếc nuối!

Hoàng đế bệ hạ cười híp mắt gật đầu: “Tất cả liền theo hoàng hậu nói.” Phía dưới nhất thời vang lên tiếng kinh hoàng.

Đức Phi gắt gao nhìn chằm chằm ta, rốt cục không nhịn được mắng: “***——”

Ta còn chưa phát tác, hoàng đế bệ hạ đã đổi sắc mặt: “Người đâu, Đức Phi vô lễ với Hoàng hậu nương nương, vả miệng hai mươi!”

Đức Phi liều chết giây giũa, trước gọi “Bệ hạ”, thấy hoàng đế bệ hạ không động đậy, lại kéo dài giọng điệu buồn bã cầu khẩn: “Biểu ca... Biểu ca... Thục nhi không phải cố ý muốn mạo phạm Hoàng hậu nương nương...”

Trái tim Bản cung thật là không vui.

Nhà dân chúng, người bỏ trốn hoặc là người kết thân, sáu bảy phần là quan hệ biểu ca biểu muội, biểu ca và biểu muội chính là những người có tỉ lệ gian tình cao.

Ta khê dựa vào Phượng Triều Văn, nóng bỏng nhìn Đức Phi đang khóc đến mặt mũi đầy nước mắt dưới đất, lại quay đầu nhìn chằm chằm hoàng đế bệ hạ: “Bệ hạ, thiếp cảm thấy trong cung một chút cũng không dễ chơi, hôm nay đệ đệ cũng trở về rồi, chính là thời điểm tốt để một nhà gặp nhau...”

Bệ hạ ngài nếu dám cho ta không thoả mái, ta khẳng định phát tay áo không làm Hoàng hậu nương nương bỏ đi này.

Trán hoàng đế bệ hạ hung hăng giãn ra, nổi giận: “Đã điếc sao?”

Sau lưng xông tới bốn cung nhân, hai người đè Đức Phi, hai người bành bạch vả miệng, không đến một khắc đồng hồ, gò má ngọc dung chính tề của Đức Phi đã sưng thành bánh bao.

Ta đứng lên thẳng cái lưng mỗi, không nhịn được oán trách: “Bản cung ghét nhất biểu ca biểu muội gì đó!”

Hoàng đế bệ hạ khê mỉm cười: “Trong cung trăm chưa từng có biểu muội!”

Bản lãnh trọn mắt nói dối này không ai sánh bằng!

Đức Phi nhất thời ngồi phịch ở dưới đất khóc om sòm.

Tiếp kiến cung phi, mất gần nửa canh giờ, vì vậy đi tới cung Thái hậu, đã gần đến giữa trưa.

Thái hậu nhìn thấy ta và hoàng đế bệ hạ cùng đến, sắc mặt vui mừng, mở miệng gọi một tiếng “Hoàng nhi” cực kỳ thân thiết, còn gọi ta tiến lên, lôi kéo tay của ta sờ lại sờ, cực kỳ thương tiếc, nếu không phải đã biết nàng không phải là mẹ ruột của Phượng Triều Văn, ta thật coi đây là mẹ con một nhà.

Tương đối mà nói, Phượng Triều Văn lãnh đạm rất nhiều, theo lễ tiết thỉnh an xong, ngồi xuống không đến thời gian một ly trà, liền nói: “Hôm nay mẫu hậu cũng lớn tuổi, nhi thần lại cưới thê tử, là thời điểm để

cho thê tử trông coi hậu cung, mẫu hậu dưỡng tuổi. Mấy năm qua nhi thần tuy hứng, không chịu cưới hậu, cũng liên lụy mẫu hậu, thật là xấu hổ!”

Những nếp nhăn xinh đẹp tuyệt trần trên mặt Thái hậu nương nương nhất thời cũng mang theo chút mùi vị giương tên trương噪.

Thế nhưng chỉ một cái chớp mắt, nàng liền tái mặt, vẻ mặt thảm thiết: “Mẫu hậu già rồi, nơi nào còn có thể quản được nhiều chuyện. Chẳng qua Hộ quốc Đại tướng quân chỉ có một nữ nhi là Thục nhi, mong rằng hoàng nhi và hoàng hậu chiếu cố nhiều hơn chút, hoàng nhi có rảnh rồi đến với Thục nhi, đứa bé kia tuổi tương tự hoàng hậu, có rảnh rồi cũng cho nàng đến Trọng Hoa điện hầu hạ hoàng hậu nhiều hơn.”

Hộ quốc Đại tướng quân chính là cha ruột của Đức Phi, em ruột của Thái hậu.

Ta cảm thấy, hôm nay Phụng Triều Văn dẫn ta tới cung Thái hậu, rõ ràng là muốn nắm quyền hậu cung. Nhưng hậu cung và triều đình từ trước đến giờ có quan hệ vô cùng rối rắm, nếu không dựa vào một Thái hậu không có con, có thể quấy lên bao nhiêu sóng gió trong cung?

Nghĩ đến vị Hộ quốc Đại tướng quân kia tất nhiên không thể khinh thường.

Ta lo lắng nhìn hắn một cái, hắn lại lặng lẽ nháy mắt với ta một cái, chậm rãi nói: “Chỉ cần Đức Phi tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt, hậu cung này tự nhiên có một chén cơm cho nàng an ổn ăn.”

... Chỉ cần nàng không thành thật, có thể đối chết?

Hoàng đế bệ hạ thật giao hoạt, đáp ứng này và không có đáp ứng cũng không khác nhau.

Thái hậu miễn cưỡng cười một tiếng, liền gọi ma ma bên cạnh, triệu tất cả thái giám nữ quan trông coi sự vụ đến, bàn giao rõ ràng ngay trước mặt hoàng đế bệ hạ.

Lần bàn giao này rồi ren, lại mất một canh giờ.

Giữa trưa có thể ngồi ở Trọng Hoa điện ăn cơm trưa, ta cảm thấy thật không dễ dàng.

Khẩu vị Phụng Triều Văn rất tốt, tốc độ cũng rất mau, chờ hắn bỏ đôi đũa ngà voi đầu bạc xuống, ta còn bưng nửa bát cháo đậu xanh không chịu buông tay.

Hắn hăng hái bưng bưng múc một viên cá viên trên châu đút tới, ta liền ăn, rồi ngạc nhiên nói: “Bệ hạ sao hôm nay ăn sáng chậm thái quá?”

Hoàng đế bệ hạ khẽ mỉm cười, néo lỗ mũi của ta một cái: “Thục ngọc!”

Điền Bình Thanh đứng hầu bên cạnh cười hì hì sáp miệng: “Nương nương không biết, bệ hạ gọi chủ tử các cung tới, cũng dạy các nàng về sau biết trong hậu cung này ai làm chủ.”

Trong lòng Bản cung cực kỳ hưởng thụ, ăn thêm nửa bát cơm.

Hoàng đế bệ hạ cũng rất hưởng thụ, bị ta trái nịnh hót phải nịnh hót, lại đút rất nhiều cá viên trân châu và ít thức ăn có sắc thái riêng, kết quả hai người đều ăn quá no, nằm ở trên long sàng Trọng Hoa điện cùng nhau xoa bụng, uống vào một ly trà tiêu thực, lúc này mới dễ chịu hơn chút.

Qua buổi trưa, hoàng đế bệ hạ triệu tập nữ quan thái giám phụ trách sự vụ hậu cung đến Trọng Hoa điện tập hợp, lại triệu tập nhóm đông cấm vệ quân, do Yến Bình chỉ huy, đi tất cả cung lục soát chỗ ở những người này, trong cung nhất thời rối ren như nước thủy triều.

Hoàng đế bệ hạ lôi kéo ta cùng ngồi ở Trọng Hoa điện, theo số người mà sắp xếp từng người, trừ quân sự trong cung Thái hậu, còn lại quân sự tất cả sáu cung hai mươi bốn ty đều nhỏ tận gốc rễ, toàn bộ bỏ cũ thay mới hết.

Thừa dịp ta uống trà lưỡi biếng rãnh rồi, Nga Hoàng len lén nói cho ta biết, hôm nay hoàng đế bệ hạ thay thế một nhóm tổng quản thái giám và nữ quan quân sự này, tất cả người mới trong ty đều là mặt lạ hoắc, cũng không biết hần bắt đầu chuẩn bị đã bao lâu, mới ở dưới mí mắt Thái hậu nuôi dưỡng những người này, đợi đến hôm nay gọng gàng cắt bỏ vây cánh của Thái hậu.

Dù cho hôm nay hần chưa từng đả động một người trong cung Thái hậu, nhưng trong cung Thái hậu bị cô lập, rất khó truyền tin tức ra ngoài hoặc là trông nom sự vụ hậu cung.

Lúc này ánh mắt Nga Hoàng nhìn ta lại cung kính mấy phần: “Hôm nay Bệ hạ tự mình trấn giữ, thay nương nương cắt tĩa những cung nhân này, ngày khác nương nương trông coi hậu cung, tất nhiên không người nào không phục, sau lưng cũng không có người dám làm chuyện xấu.”

Da đầu ta tê dại, ngơ ngác nhìn Nga Hoàng: “Những chuyện này vốn là chức trách của hoàng hậu?”

Nga Hoàng gật đầu: “Bệ hạ chủ yếu để ý triều chính, ngày hơn vạn việc, hậu cung dĩ nhiên là nương nương chủ trì...”

Ta cảm thấy Phượng Triêu Văn thật ác!

Nguyên tưởng rằng làm hoàng hậu chính là người nhìn ai cũng không thuận mắt, trừ làm tốt quan hệ với hoàng đế bệ hạ, hài hòa chung đụng, cuộc sống liền trôi qua không tệ, nào biết còn có chuyện lớn thế này phải xử lý.

Lúc trước ta ở Đại Trần cung không phải giả, nhưng khi đó chưa bao giờ có cơ hội tập sự bên cạnh Hoàng hậu nương nương...

Vì vậy ta cảm thấy... Hoàng hậu nương nương ta đây, chắc sẽ không làm quá lâu!

Hoàng đế bệ hạ dùng hai canh giờ xử lý rõ ràng sự vụ hậu cung, giải quyết một đám người tham hối lộ, ngay tiếp theo là tâm phúc của Thái hậu nương nương, lúc này Thái hậu mấy lần phải ma ma bên cạnh tới bảo lãnh người, cũng bị hoàng đế bệ hạ bày thư nhận tội của những cung nhân này ra, ầm ỨC mà quay về.

Nghe nói xế chiều hôm nay Thái hậu nương nương giận dữ, cơ hồ đập sạch sẽ đồ sứ trong tẩm điện... Hoàng đế bệ hạ nghe nói, chẳng qua là sai người đến Thái Y Viện gọi thái y đi tẩm điện Thái hậu, xem mạch...

Trong cung một mảnh bình hoang mã loạn, thái hậu và hoàng đế bệ hạ mẹ kế con riêng ngẫm đầu đầu, ta kẹp ở giữa thật không có mấy phần việc có thể làm, nếu không phải bị Phượng Triều Văn giữ ở bên người làm quen tất cả cung nữ thái giám, sớm chạy về long sàng đi ngủ.

Ta thấy... chức trách hoàng hậu thật là làm cho người nhớ tới liền nhức đầu, đợi đến hoàng đế bệ hạ dùng qua bữa tối, ta đánh bạo nói lên muốn từ chức không làm, bị hấn hổ nghiêm mặt giữa cho một trận, ví dụ như “Không có tiền đồ không tiến triển”..., thật là so với năm đó cha ta dạy ta ở thư phòng còn hơn nhiều, chỉ còn thiếu trong tay cầm cây gậy giáng mạnh xuống.

Ta đầu tiên còn cúi thấp làm nhỏ, đành hoàng hậu thừa nhận sai lầm, càng về sau thấy hấn càng dạy càng tức giận, trong lòng cũng là một đồng lửa, cứng cổ phản bác: “Bệ hạ ngài là cha hay là phu quân a?”

Hấn thở phì phò nhìn chằm chằm ta, lồng ngực phập phồng, từ phía sau bàn sách đứng lên, bàn tay vươn ra liền đem ta túm vào trong ngực, cắn răng nghiêng lợi: “Người là con sói không biết điều...”

Ta dự cảm thế lớn không ổn, vội vàng cầu xin tha thứ: “Bệ hạ ta nhất định nỗ lực làm cho nước mạnh nhất định nghiêm chỉnh trông coi hậu cung, sẽ không nói từ chức không làm...”

Điền Bình Thanh sớm dắt Nga Hoàng đi ra không thấy bóng dáng, Trọng Hoa điện chỉ còn có hai chúng ta.

Hoàng đế bệ hạ mài răng ở tai ta nói: “Đã muộn!” Nặng nề cắn nửa bên lỗ tai ta một cái.

... Ta cảm thấy, làm Hoàng hậu nương nương, một ngày này giờ phút này là bi thương nhất!

46. Chương 46

Trong cung phi tần đều có một hai bản lĩnh xuất chúng bí mật không truyền ra ngoài, để chế ngự cung nhân bên cạnh mình. Tỷ như Đức Phi thích cầm kim châm ghim người, Ngọc phi thích quất roi, Trần tần thích cầm nhang làm phỏng thịt mềm của cung nhân, chỉ cần không phải chỗ rõ ràng, cũng không có người truy cứu.

Nhưng ta vừa chưởng quản hậu cung, sự kiện hành hạ cung nhân đến chết dồn dập, lại làm ta hết sức nhức đầu. Suy đi nghĩ lại, cảm thấy Thái hậu nương nương từ bi, những phi tần này lại sống qua ngày dưới sự quản thúc của nàng, ta vừa tiếp chưởng, khó tránh khỏi có mấy phần không thích ứng, không bằng đưa toàn bộ đến Di Ninh cung, cho Thái hậu một lòng hướng phật cảm hóa giáo dục.

Thái hậu đối với cử động lần này của ta đại khái là nhất thời không dự liệu được, nghe nói ngay trước mặt những cung phi ham học đến học phật, một lần nữa cánh tay lại xoay tròn đập nhiều đồ sứ bày ở Di Ninh cung. Nhưng không chịu nổi Đức Phi và phi tần quỳ cầu xin, rốt cục tiếp thu những cung phi “một lòng hướng thiện” đóng cửa yên tĩnh ngồi thiền.

Phật đường của Thái hậu nhất thời đầy ắp người, Thái hậu gấp cho đòi hoàng đế bệ hạ, chuẩn bị trọng tu Phật đường, bị hoàng đế bệ hạ lấy quốc khố trống không cự tuyệt.

Thái hậu vì vậy bị bệnh.

Sau khi hoàng đế bệ hạ trở về từ Di Ninh cung, ra sức cười nhạo đối với hành động chỉnh đốn hậu cung của ta lần này, dĩ nhiên, nếu hắn biết ta hiểu rõ lục cung phi tần, nếu các cung phi hiểu phật, độ lượng khoan dung rồi, tất nhiên có thể sớm được bệ hạ xem trọng, không biết còn có thể cười sung sướng như hiện tại hay không?

Nghe nói muốn dạy con lừa mà không lãng phí thức ăn gia súc, chỉ cần treo một gốc cây cà rốt trước mũi con lừa, hoàng đế bệ hạ bất hạnh làm cà rốt khiến cho người khác thêm thủng...

Nam mô a di đà phật, đây là lỗi của nô tì!

Nga Hoàng nói bóng nói gió can gián: “Nương nương ngài lòng mang thiện ý, từ bi trong lòng, chủ tử các cung không thấy được không hiểu dụng tâm lương khổ của ngài!”

Ừ... Hành quân đánh giặc, từ trước đến giờ dạy tiên lễ hậu binh, ta chẳng qua là nhún nhường trước thôi.

Không đến mười ngày, trong cung Đức Phi lại có một cung nhân bị hành hạ đến chết, tin tức của tất cả nữ quan thái giám hoàng đế bệ hạ an bài ở tất cả cung hết sức linh thông, ta nhận được tin tức mang theo nhóm đông thị vệ đi trước, ngăn thi thể cung nhân ngay trước cửa cung Đức Phi đang chuẩn bị kéo tới bãi tha ma để chôn.

Ánh mắt Đức Phi đánh chuyển trong đám người, có lẽ muốn tìm hoàng đế bệ hạ vị “biểu ca” này, thấy hắn không có ở đây, không cam lòng tiến lên thi lễ.

Ta cảm thấy... Hậu cung âm thịnh dương suy chưa chắc là chuyện tốt, để cho cả đám nữ nhân mắt nhìn chăm chăm phụ quân nhà mình chờ đợi chia xẻ, loại cảm giác này thật không tốt, vì vậy mời tất cả cung phi đến, tra khảo cung nữ sắp bị hành hạ đến chết một phen, trước khắc danh tiếng cay nghiệt bạc nghĩa cho Đức Phi, sau sẽ đến chuyện trừng phạt.

Ngày thứ hai, phi tần tất cả cung đều bị cho đi đến sân đá cầu trong hậu cung, ăn mặc thật chỉnh tề, toàn là đồ cưới ngựa, chỉ chờ một tiếng khẩu lệnh thanh thủy của Nga Hoàng, là lướt bước lên sân đá cầu, nhất thời kích lên khói bụi mù mịt, một đám cấm vệ quân chung quanh nhìn ngây ngời.

Tháng chín cuối thu khí sắc, cảnh này nhất thời trở thành vui tai vui mắt trong cung, trong mỗi ngày ta đều bớt thời giờ tới thưởng thức.

Lúc đầu những cung phi này đến, đều là trang dung tinh xảo, chạy hai vòng, trang tàn phấn rũ, đổ mồ hôi đầm đìa, càng không may đúng lúc hoàng đế bệ hạ hạ triều, thuận đường tới đón ta trở về Trọng Hoa điện, có cơ hội ngự lãm những thứ trưng bày trong hậu cung mình, nhất thời trợn mắt há mồm, hoàn toàn không nghĩ tới lực phá hoại khổng lồ của ta, chà đạp đồ đồ đạc của hân không thành đáng vẻ.

Nga Hoàng lên hoàng đế bệ hạ ôm bụng cười cười to ở trước mặt ta: “Nương nương, nô tỳ chưa bao giờ từng nhìn thấy bộ dáng bệ hạ khiếp sợ... Khiến bệ hạ nhìn thấy bộ dáng chật vật của chủ tử tất cả cung, bảo đảm bệ hạ sẽ không thêm liếc mắt nhìn họ, chiều này của nương nương cao!”

Ho khan... Ta thật ra chẳng qua là cảm thấy chúng mỹ nhân hậu cung buồn ở thâm cung, tinh lực không chỗ phát tiết, nghĩ tới biện pháp giảm cung nhân trong cung mình, khiến trong cung thăm án không ngừng, bất lợi cho hoàn cảnh an định đoàn kết... Về phần chèn ép cung phi cái gì càng thêm không thể nào nói tới...

Huống chi, hoàng đế bệ hạ không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Ta trăm mối vẫn không thể giải. Đồng dạng là bộ dáng chật vật, ban đầu Phượng Triều Văn lại là một tay kéo ta vào trong ngực... Huống về phía các cung phi một thân mồ hôi một thân đất, thì là vẻ mặt ghét bỏ...

Ta mơ hồ có loại cảm giác rộng mở trong sáng, uống thuốc Nga Hoàng bưng tới, chỉ cảm thấy có chút ngọt ngào...

Ba tháng sau, hậu cung của hoàng đế bệ hạ đã là hoa tàn thất sắc, mưa rơi lục bình, chúng mỹ nhân kiêu diễm thành da thịt màu mật ong, lại không thể chạy đổ mồ hôi tổn trang điểm, không thể làm gì khác hơn là cũng không trang điểm. Bởi vì trời sinh tính ta không quá thích ăn mặc, những cung phi này lại không thể lướt qua hoàng hậu đi chế y cục chế bộ đồ mới, dỗi mắt nhìn lại, hậu cung Phượng Triều Văn thật là toàn bộ giản dị tự nhiên mát mẻ a.

Hộ quốc tướng quân vào cung thăm Thái hậu, trên đường đi gặp Đức Phi, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng thiếu chút nữa nhận không ra, nếu không phải Đức Phi vội vàng gọi cha, hộ quốc tướng quân đều xem Đức Phi là phi tần cấp thấp tầm thường không được sủng trong cung.

Kết cấu hậu cung, cho tới bây giờ có quan hệ ngàn dây vạn mối với triều đình.

Hôm nay hộ quốc tướng quân bất quá là chức suông, ở lần đầu hoàng đế lâm triều sau khi đại hôn, đã hoàn toàn giao binh quyền cho bệ hạ, lại không bàn về hân là thật lòng hay là giả ý, hoặc là Phượng Triều Văn dùng loại biện pháp nào khiến hân nộp lên binh quyền, nhưng một phần ba binh quyền Đại Tề trong tay

Hộ quốc tướng quân rút cục vững vàng giữ tại trong tay Phượng Triều Văn.

Trong triều đình minh tranh ám đấu, mặc dù có liên quan với chư phi hậu cung, nhưng một chút cũng không liên quan với ta. Trừ hoàng đế bệ hạ thỉnh thoảng khi dễ ta một hai lần, phía sau cánh cửa đóng kín, trong Trọng Hoa điện ta chưa chắc chịu nịnh hót vô mông ngựa với hân giống như trước.

Phượng Triều Văn vì thế hối tiếc vô cùng, mấy lần lên cung nhân thử dài ở trước mặt ta: “Sớm biết cũng không cưới nàng rồi, nhốt ở trong Trọng Hoa điện làm cung nhân, xem nàng còn dám không vâng lời trăm hay không? Hôm nay thật là xin nàng rót ly trà đều có điểm khó khăn!”

“Bệ hạ tự có tay có chân, vì sao phải sai khiến ta mới thống khoái?”

Ta thản nhiên đi vòng qua trước ngự án, chui vào trong ngực hân, từ trong tay hân cầm lấy tấu chương nhìn hai mắt, chỉ cảm thấy văn từ khó đọc, hoàn toàn khó hiểu. Đồng tình xoa xoa huyết Thái Dương của hân, “Thứ này nếu là lên chiến trường, nhận được chiến báo như vậy, khẳng định làm hỏng thời cơ chiến đấu! Những nho thần hủ lậu thích khoe chữ...”

Mắt phượng của hân sáng choang, nhất thời đề ta ở trong ngực hung hăng hôn, thoa nước miếng lên mặt ta, lúc này mới khen: “Không trách có người tán thưởng hoàng hậu, nói hoàng hậu tài đức sáng suốt tiết kiệm, thương cảm cung nhân, rất có phong phạm của hiền triết đã khuất, từ khi hoàng hậu quản lý hậu cung, phí dụng của hậu cung giảm trên diện rộng! Về sau ai muốn khoe chữ nữa, ném trở về viết lại, cần phải dùng chữ đơn giản nhất nói rõ ràng tấu chương nghị sự.”

Một cánh tay của hân quét tất cả tấu chương trên bàn rơi xuống, đặt ta ở trên bàn, hình như liền muốn cởi áo.

Ta đang nghe được cao hứng, nơi nào như nguyện của hân, kéo chặt thắt lưng của hân không thả, mắt trông mong nhìn hân: “Thực sự có người khen ta tiết kiệm? Không phải là mắng ta?”

Hoàng đế bệ hạ nhìn ta giống như nhìn nữ nhi có tiền đồ của mình, tràn ngập kiêu căng nói: “Nói tới chuyện này là công lao của hộ quốc tướng quân.”

Thì ra là tự hộ quốc tướng quân gặp Đức Phi ở trong cung, lại nghe rất nhiều lời lảm nhảm nhàn rỗi trong cung thái hậu, ý vào mặt mũi và công lao của mình lúc trước, hôm sau lâm triều liền tố ta một quyển, nói ta ngược đãi cung phi, khẩu trừ đồ dùng của cung phi vân vân, nói ta thành quốc mẫu bất hiếu không hiền, vừa độc vừa ghen.

Hoàng đế bệ hạ bao che vô cùng, lúc này lấy khi Thái hậu quản lý hậu cung và ta quản lý hậu cung ra so sánh rõ ràng chi tiết với thân tử khác, ngay cả Thạch Thanh viện xử Thái Y viện cũng mời đến, tỉ mỉ bác bỏ từng cái.

Dẫn dắt cung phi chạy bộ, chính là vì cường thân kiện thể, sư tôn lão nhân gia ông ta có thể làm chứng, mấy tháng gần đây thân thể phi tần hậu cung trắng kiện như trâu, rất ít ngã bệnh, được liệt hạng nhất

liền tiết kiệm không ít bạc.

Có tổng quản thái giám và mấy nữ quan khác trong cung làm chứng, Hoàng hậu nương nương ăn mặc giản dị, không chút phần son, tất cả cung phi thâm chịu nương nương ảnh hưởng, tự động cắt giảm son phấn ăn mặc đồ dùng, cũng không phải là nương nương mệnh lệnh khẩu trừ rõ ràng...

Trải qua chuyện này, trong triều xôn xao, chúng thần cùng khen ngợi, rốt cục rơi xuống danh hiền cho ta...

Nhiều năm chinh chiến liên tục, coi như ba năm nay nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng dân chúng vừa về quê cũ, triều đình mới thống nhất, không dám tăng thêm thuế má, các nơi đất đai hoang vu đều là miễn thuế ba năm, quốc khố trống không cũng không phải là lời nhảm mà Phụng Triều Văn ứng phó trước mặt Thái hậu, mà là lời nói thật.

Ta phải cảm tạ hộ quốc tướng quân, lão nhân gia bảo vệ nữ nhi sót ruột, rốt cục có cơ hội làm lữ triều thần biết được một mặt tài đức sáng suốt của ta!

Ta gật gù đắc chí mình cũng chưa bao giờ phát giác tài đức sáng suốt, lẽ thẳng khí hùng kéo lỗ tai hoàng đế bệ hạ chất vấn: “Hôm nay ngài còn dám nói hối hận cưới Bản cung?”

Hắn cười, chặn ngang bệ ta lên, đi về giường, ý cười giữa mắt phượng không ngừng: “Ít dát vàng lên mặt mình, nàng chẳng qua là giả trang nam tử thành quen, không thích ăn diện lộng lẫy, thích đơn giản lưu loát.” Vừa đau lòng ôm đầu chỉ trích ta: “Đáng thương các phi tử trong hậu cung trầm, vốn là ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nhìn một cái cũng cảnh đẹp ý vui, hôm nay đôi mắt nhìn lại, toàn là bộ dáng bụi bặm, lại ngày ngày chạy bộ, mọi người bước đi như bay, thật không khác mấy với nam nhân... Hoàng đế như trầm thật là có chút mệnh khổ!”

Ta đưa hai cánh tay ra ôm chặt cổ của hắn, khẽ cắn một cái trên môi hắn, chất vấn hắn: “Ngài mệnh khổ chỗ nào?”

Hắn biết nghe lời, liền tiếp đồng ý: “Có thể lấy được hiền hậu như thế, chính là phúc khí của trầm!” Hai người lặn đến trên long sàng, chỉ cảm thấy chuyện này vừa hoang đường vừa buồn cười, hoàn toàn do vô tâm trông liêu, nhất thời nhìn nhau, cười ha ha.

Hắn đưa cánh tay sắt ra, vững vàng kéo ta vào trong ngực, trong tiếng cười lớn không trở ngại chút nào, tỉ mỉ quan sát ta lại suy nghĩ, lấy thanh âm cực kỳ không thể tin chất vấn nói: “Liền nàng... Cũng có thể làm hiền hậu?”

47. Chương 47: End

Bất kỳ một phe phái đang nắm quyền nào, kỳ thật đều không thích binh lính từ trên trời rơi xuống.

Thái hậu chấp chưởng hậu cung mấy mươi năm, chợt hoàng đế bệ hạ đưa ta từ trên trời xuống, đoạt quyền quản lý hậu cung của bà ta, chuyện này làm bà ta hết sức căm tức, dù là sư tôn mười chuyển tám chuyển chạy đến Di Ninh cung, nhân sâm tổ yến nuôi ngày ngày, cũng không chịu nổi kiếp sống tịch mịch của lão nhân gian về hưu, thường xuyên nhón nháo tính khí, phát phát lửa nhỏ.

Cuối cùng huyền não hoàng đế bệ hạ không nhịn được, tuyên bố bên ngoài Thái hậu cực nhớ tiên đế, muốn đến Bảo Tế tự nghỉ ngơi một thời gian.

Bảo Tế tự chính là chùa của hoàng thất các triều đại, đặc biệt thu dụng cung phi không được sủng hay không con. Sau khi cha Tiểu Hoàng qua đời, mẹ nuôi của Tiểu Hoàng cũng nhanh chóng đầy một đám sủng phi của tiên đế đến Bảo Tế tự.

Sau khi Đại Tề tiếp quản Đại Trần, thuận tiện cũng tiếp quản chùa chiền hoàng gia này.

Hoàng gia các triều đại, không thiếu nhất đúng là cung phi thất sủng hoặc là không con, luôn luôn giữ chỗ cho những nữ nhân này.

Nghe tin tức đó, kẻ đầu tiên náo loạn là Mẫn An công chúa. Nàng là ruột thịt của Thái hậu, mấy ngày nay hầu bệnh ở Di Ninh cung, vọt vào Trọng Hoa điện một câu mở đầu liền mang theo mùi thuốc súng nồng nặc.

“Hoàng huynh, ngài không thể chờ đợi muốn mẫu hậu dành chỗ ngồi cho nữ nhân này như vậy? Còn ngài mẫu hậu lui không đủ, còn phải đầy nàng đến Bảo Tế tự?”

Ngón tay của nàng cơ hồ đến tận chóp mũi ta.

Sau lưng Điền Bình Thanh và Nga Hoàng mặt bất đắc dĩ đuối vào, hết sức lo sợ xin tội: “Bệ hạ, nương nương, nô tỳ đã hết sức ngăn trở Công chúa điện hạ...”

Phượng Triều Văn phát tay một cái với Nga Hoàng, Điền Bình Thanh, hai người họ thông minh lui xuống.

Lúc đó ta đang cùng hoàng đế bệ hạ ăn trưa, các loại món ngon mới vừa bưng lên bàn, thềm nhỏ dải... Mọi người đều biết, lễ nghi và cách ăn của Hoàng hậu nương nương đã được trại lính rèn luyện, đã hết sức khó coi.

Phượng Triều Văn nói, cách ăn của ta truyền ra quá mất mặt của hân rồi, cho nên chúng ta dùng bữa, từ trước đến giờ không cho cung nhân vào điện hầu hạ, chỉ hai người cùng bàn mà ăn.

Ta trấn định nhẹ nhàng đẩy ngón tay ngọc xanh miết trên chóp mũi ra, đuối đưa gấp một con tôm hương cay trong mâm trước mặt đút vào trong miệng, một cái liền nhìn thấy mặt hoàng đế bệ hạ trầm xuống.

Hắn tức giận, hơn nữa tức giận không nhẹ.

Bất quá xét thấy ngọn lửa này cũng không phải là nhằm vào ta mà phát, ta vẫn đành hoàng ăn cơm của ta, đưa ra muỗng nhắm ngay canh cá viên trên châu trước mặt hắn, múc một viên thịt cá tới, vào mũi chỉ cảm thấy toàn mùi cá, nhất thời khẩu vị hoàn toàn mất hết, che miệng nôn ọ một hồi... Quả nhiên lúc ăn cơm đựng phải người ngọt ngào, không phải là một chuyện khoái trá.

Mẫn An công chúa chỉ vào mũi của ta cả giận nói: “Thực biểu tỷ nói người không phải là người tốt, một chút cũng không sai!”

Ta kiềm chế ý nôn xuống, uống một hớp trà nóng Phượng Triều Văn đưa tới bên miệng, cười mỉ mỉ gật đầu: “Đức Phi nói một chút cũng không sai, Bản cung cho tới bây giờ cũng không phải là người tốt!”

Làm người tốt thật mệt mỏi a, khuôn mặt tươi cười giống như con khỉ, ủy khuất cũng là mình.

Hoàng đế bệ hạ mặt mày vui sướng nhìn ta, mắt phượng chuyển đến trên người Mẫn An công chúa, lại hóa thành ngày rét vào đông: “Người đâu, Mẫn An công chúa cũng đến tuổi được gả, sau này đều ở trong cung chờ gả, chờ trăm chọn một người chồng tốt nhất cho công chúa, năm sau thành hôn!”

Mẫn An công chúa năm vừa mới mười sáu, được tiên hoàng Đại Tề sủng ái, cũng coi tính tình ngây thơ không hiểu tình đời, đỏ mắt hung hăng nhìn Phượng Triều Văn: “Người dám! Chưa mẫu hậu đồng ý, hôn sự của ta nơi nào đến phiên người làm chủ?”

Mẫn An công chúa rốt cuộc không phải là phái đang nắm quyền, ngày đưa Thái hậu xuất cung, nàng bị giam trong tấm điện của mình, khóc khàn cả giọng, lại như cũ không thể thay đổi việc Thái hậu bị đưa ra cung.

Phượng Triều Văn mang theo ta đứng ở Đan Phượng môn, hành lễ với cổ kiệu thái hậu. Hoàng đế bệ hạ thâm tình biểu đạt ý lưu luyến với vị mẹ kế này của hắn, từng chữ khiến triều thần sau lưng nghe được rõ ràng: “Nhi thần thuở nhỏ thân thể không tốt, phụ hoàng ngày bận trăm việc, năm chín tuổi, nếu không phải mẫu hậu đặc biệt chiếu cố, nào có nhi thần hôm nay? Nhi thần cả đời cảm động và nhớ nhung mẫu hậu nuôi dạy! Đáng tiếc mẫu hậu cố ý muốn đi Bảo Tế tự tham thiền lễ Phật, nhi thần chỉ có chọn một phò mã tốt thay hoàng muội, mới có thể tỏ ý thành khẩn với mẫu hậu...”

Chữ chữ vang vang!

Ta nghe, thật có mùi vị cắn răng nghiền lợi.

Hôm nay Thái hậu tiếc chữ như mực, chỉ để lại một câu làm ta rất khó hiểu với hoàng đế bệ hạ: “Hoàng nhi tốt nhất có thể nói được là làm được!”

Chẳng lẽ giữa mẹ kế con riêng bọn họ đạt thành hiệp nghị nào đó?

Kiều che mặt Thái hậu, thanh âm mơ mơ hồ hồ truyền ra, nghe không ra nàng là vui hay là bi thương, chỉ mơ hồ cảm giác, rất có mấy phần mùi vị tiêu điều.

Chờ phượng giá của Thái hậu trùng trùng điệp điệp đi xa, hoàng đế bệ hạ cùng ta trở lại Trọng Hoa điện, nhất thời sắc mặt vui mừng khó nén, lớn tiếng bảo người mang đồ ăn vào, vui vẻ nhìn ta bốc món ăn yêu thích mà ăn.

Bộ dáng này của hắn thật là hiếm thấy, ta cẩn thận nhón một miếng, chết sống không chịu nuốt trong miệng.

“Bệ hạ, không phải hạ độc trong những món ăn này chứ?”

Về mặt hắn trong nháy mắt lộn xộn kỳ dị, nam nhân tuần mỹ này dở khóc dở cười nhìn ta, cuối cùng rốt cục nhẹ nhàng búng cái trán của ta một cái: “Người là đồ ngu, nguyệt sự qua bao nhiêu ngày rồi?”

Loại chuyện như vậy, ta làm sao nhớ?

Mặt ta nhất thời đỏ lên, ngơ ngác nhìn hắn, không thể tin được một hoàng đế như hắn ngày bận trăm việc cũng quan tâm chuyện như vậy, có lòng muốn cười nhạo hắn đôi câu, bây giờ lại không tìm được từ để dùng.

Nửa khắc đồng hồ này sau, sư tôn đến Trọng Hoa điện xem mạch, cũng là mặt sắc mặt vui mừng: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng nường nường, là hỉ mạch!”

Điền Bình Thanh và Nga Hoàng mang theo một đám cung nhân nhất thời té quỵ xuống đất, tiếng chúc mừng vang khắp điện.

Hoàng đế bệ hạ cười khúc khích thuận tay đem nghiên mực trên bàn mình thưởng cho sư tôn, lão đầu yêu nghiên mực thành si này hài lòng quỳ tạ đi. Ta lại đau lòng không dứt.

Lão đầu này trước sau lấy đi hai cái nghiên mực tốt của ta, lòng đen như nước mực.

Ta lôi kéo hoàng đế bệ hạ cười khúc khích không dứt tận tình khuyên bảo: “Về sau không thể tùy tiện lung tung thưởng đồ quý trọng cho người, người người cũng xem hoàng đế như kẻ ngu, cũng mong đợi có thể được thưởng đồ tốt, bệ hạ bình thường mặc dù mặt khôn khéo, cao hứng lại cũng thật khó!”

Vô luận lời nói của ta không dễ nghe như thế nào, hoàng đế bệ hạ cũng cười khúc khích phụ họa, Điền Bình Thanh và Nga Hoàng quỳ nhìn ta cười mãn liệt, vẻ mặt vui thích. Ta chỉ vào bọn họ mắng: “Đi đi đi, cũng dụ dỗ bệ hạ đòi phần thưởng!”

Hai người bọn họ cười đến lợi hại hơn, đưa đến Phượng Triều Văn cũng cười theo một hồi.

Chờ người trong điện lui hết, ta đi tới đi lui vòng vo hai vòng trên mặt đất, lúc này mới nếm ra mùi vị, nhìn hoàng đế bệ hạ chăm chăm chứng thực: “Sư tôn nói là hỉ mạch?”

Hắn cười ha hả gật đầu.

Ta đi một vòng nữa, quay đầu lại hỏi nữa: “Ta sắp làm mẹ?”

“Là mẫu hậu, mẫu hậu.” Nam nhân vầng đầu cười đến thật ngu ngốc sủa đúng ta.

Ta cảm thấy này thật là một chuyện vui sướng đến khó có thể tin... Giờ phút này ta mới thể có ý vui sướng, đại khái, ta so hoàng đế bệ hạ còn ngu hơn mấy phần?

Hắn mãnh liệt nhào tới ta, lại bị dọa cho sợ đến đưa ra hai cánh tay, liên tiếp nhắc nhở: “Cẩn thận cẩn thận ——” đã vững vàng đem ta vây ở trong lòng ngực rộng rãi của mình: “Cẩn thận một chút!” Ta ngẩng đầu lên, cũng không nhịn được hắc hắc cười ngây ngô: “Bệ hạ, có chuyện ngài chắc không biết?”

Mặt hắn ngu ngu, hoàn toàn không có khí bén nhọn thường ngày.

“Chuyện gì?”

Ta rất là ngượng ngùng, giống như mình cố ý lừa hắn: “Cha ta cả đời chỉ cưới mẫu thân, tổ huấn An gia, nam nhân An thị không được có vợ bé, nếu muốn cầu hôn nữ nhi An thị, trừ phi không có con, nếu không cũng không thể cưới vợ bé.”

Thật ra thì nguyên văn lời nói của cha ta không phải như thế.

Lúc trước cha ta dạy ta: vô luận là đồ đạc của mình hay là người của mình, đều phải vững vàng nắm giữ trong tay, không thể tùy tiện phân cho người khác.

Cha ta còn nói: nếu như kẻ kia ngoại tình, đó đã là người khác, nắm trong lòng bàn tay cũng vô ích, nhanh chóng vứt bỏ rồi bắt lấy người khác, vững vàng nắm giữ trong lòng bàn tay mới tốt.

Giữa nam nữ, chọn lựa đều có đạo lý.

Hôm nay ta càng ngày càng tin phục cha ta, lấy ra tổ huấn, chẳng qua nói thành để nghe một chút thôi.

Hôm nay tâm tình của hoàng đế bệ hạ cực tốt, miệng vàng lời ngọc nói: “Chuẩn tấu!”

Vì vậy thấm thoát liền bận rộn, người chúc mừng một tốp tiếp theo một tốp, bên trong có phu nhân quý

tộc, dòng họ hoàng thất, biết, không biết cũng tới cầu kiến, Trọng Hoa điện náo nhiệt cơ hồ làm ta nhức đầu. Ta càng thêm không thể chịu được khi ngửi thấy một chút vị dầu mỡ, một ngày nôn so với một ngày càng nghiêm trọng, sư tôn một ngày chạy nhiều lần đến Trọng Hoa điện, hoàng đế bệ hạ cuối cùng xuống lệnh cấm, thế giới rất cực thanh tịnh.

Khi An Nhạc mang theo tiểu đạo cô tới, ta đối diện một bàn món ăn thanh đạm không có chút khẩu vị nào, cả người mềm nhũn vô lực.

Hắn cười hì hì sáp đến: “Chúc mừng tỷ tỷ!” Lại quay đầu nhìn tiểu đạo cô chằm chằm: “Còn không mau tới ra mắt tỷ tỷ?”

Tiểu đạo cô hé ra nụ cười, không cam lòng không muốn quỳ xuống: “Tiểu Ngũ ra mắt tỷ tỷ!”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, đây là đang đùa cái gì đó?

Trên mặt hắn chợt hiện ra chút co quắp, lại cười hắc hắc: “Nha đầu này hành hạ bản hầu hơn nửa năm, bản hầu muốn cột nàng vào bên cạnh hành hạ cả đời.”

Ý tứ hành hạ cả đời chính là lấy về nhà?

Ta cảm thấy từ sau khi mang thai, ta dần đi nhiều.

Khi đưa bọn họ đi ra ngoài, đứng ở cửa Trọng Hoa cung, nhìn tiểu đạo cô theo sát An Nhạc rạp khuôn rồi đi, ta nhớ đến rất nhiều năm trước kia, một mình hắn cô đơn đứng ở chỗ này, đưa mắt nhìn ta đây cao hứng đi về nhà, hôm nay thân phận đổi chỗ, hắn ở tại An phủ tựa hồ trôi qua cực kỳ tự tại, số mạng lật ngược, đời người vô thường, cũng chẳng thứ gì hơn cái này.

Nam tử mặt mày ôn nhuận xa xa mang theo cấm vệ quân đi tuần qua nơi này, tới gần đây, nghiêm túc quỳ xuống: “Thần Yên Bình, tham kiến nương nương, chúc mừng nương nương!” Phía sau hắn là cấm vệ quân áo giáp chỉnh tề quỳ xuống.

Cấm vệ quân ở trong cung từ trước đến giờ không quỳ, giờ phút này chắc bởi vì ta mang thai long duệ.

Ta thật lâu chưa từng chú ý tới nam tử này rồi, một lòng đắm chìm trong cuộc sống gia đình của mình, phía sau cánh cửa đóng kín cùng hoàng đế bệ hạ ở tại Trọng Hoa điện cho hết thời gian. Chỉ nhớ rõ thời điểm tế thiên, hắn từng hộ vệ.

Xa hơn chút nữa, nhớ tới khi xưa tựa hồ cũng là ký ức bụi phủ, hôm nay đã giống như người đi đường.

Buổi tối hoàng đế bệ hạ trở lại Trọng Hoa điện, đối thường phục, theo thói quen nhẹ nhàng sờ sờ trên cái bụng vốn chưa nhô lên của ta, mặt thỏa mãn, ta nắm tay của hắn theo thói quen oán trách hôm nay đồ

ngực trù làm có bao nhiêu khó ăn, ngửi mùi vị liền muốn ói, quả thật không thoả đáng được hoàng hậu như ta v.v...

Hắn trừng mắt phượng, làm bộ muốn phát tác bọn họ, ta mới ôm cổ hắn, ngồi ở trong ngực hắn cầu cạnh: “Vẫn nên giữ lại bọn họ, cho bọn hắn một cơ hội lấy công chuộc tội.”

Hắn nhéo lỗ mũi của ta, lại sờ sờ gương mặt của ta, ôm ta vào trong ngực: “Rất khó chịu?”

Ta đột nhiên rơi lệ, hung hăng cắn một cái trên vai hắn, “Đồ trước kia thích ăn hiện tại ngửi được đều muốn ói... Đồ là người...”

Hắn tựa như bị giật mình nhìn chằm chằm ta: “Nàng dám cắn trẫm?” Hoàng đế bệ hạ đại khái chưa bao giờ bị loại đãi ngộ này.

Ta uốn bụng lên trước mặt hắn, hàm chứa lệ trừng lại: “Ngài là của ta, ta dĩ nhiên muốn cắn liền cắn!”

Hắn nhụt chí vươn tay, ra vẻ ủy khuất: “Được rồi được rồi, cho nàng cắn!”

Năm tháng tĩnh đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-thi-tam-chem>